

Giới thiệu Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc

Đêm đầu tiên sau lễ thành hôn cô đã trở thành Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc , hai thân thể không chút mảnh vải khiến cho cô gượng gạo và cọ xát có âm thanh nho nhỏ phát ra khiến cô cảm giác muốn bật khóc.

Không thể làm gì hơn vì cha mẹ đã định sẵn cho cô vào con đường nhà giàu đó. Người đàn ông đó càng lúc càng thờ nhanh hơn khiến cô không biết làm gì ngoài việc nằm yên và rung rung nước mắt!

Phụ nữ đối với anh chẳng qua là để mua vui, nhưng từ khi cưới cô, người con gái trinh trắng ấy đã khiến anh thay đổi và anh sẽ đem đến niềm hạnh phúc mà cô vốn được hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khủng hoảng.

Mùa hè nóng bức, không hề có nổi một cơn gió lạnh, cho dù là vào buổi tối cũng khiến cho mọi người không thờ nổi như thường, ve sầu ả náu trên cây kêu "ve ve ——", làm cho lòng người buồn phiền tinh thần nóng nảy.

Tại một biệt thự ở ngoại thành, ánh đèn sáng trưng, một vị phu nhân xinh đẹp cau mày ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, một tờ báo thương mại rơi dưới chân, một mẩu tin tức làm người phụ nữ kích động:

Tập đoàn Lục thị là công ty dẫn đầu thành phố A, ở hai phía hắc bạch đều có kinh doanh riêng của mình, nhưng chỉ là không liên quan đến ngành công nghiệp khách sạn, mà bây giờ

Tập đoàn khách sạn Quốc tế Đồng thị, bởi vì cổ phiếu đột nhiên nhanh chóng trượt dốc, mỗi người ở hội đồng quản trị đều có ý kiến khiến cho toàn bộ Đồng thị rơi vào khủng hoảng, tập đoàn Lục thị muốn phát triển các ngành công nghiệp khách sạn đương nhiên sẽ không bỏ qua miếng thịt béo này.

Hôm nay, con trai thứ hai của tập đoàn Lục thị Lục Tử Hiên đã trở về nước, thủ đoạn của người này mạnh mẽ như sấm sét, vì vậy thông tin Lục thị muốn thu mua Đồng thị càng thêm nặng ngàn cân.

Tập đoàn Lục thị đối với những tin tức này, không phản đối nhưng cũng không có ý kiến gì.

"Cô chủ."

Người giúp việc chào hỏi khi thấy Đồng Lôi.

Mắt Đồng phu nhân nheo lại, suy nghĩ về con gái của mình, sợi tóc thật dài tung bay bốn phía, vạt áo đầm màu trắng tinh khiết hơi lay động theo chiều gió giống như một đóa thủy tiên màu trắng.

Trong nháy mắt, cô gái nhỏ ngày xưa hay rúc vào trên đầu gối của mình bây giờ đã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, mắt ngọc mày ngài tràn đầy thanh xuân, chính là tư chất của tuổi trẻ!

"Mẹ, làm sao vậy?"

Đồng Lôi rất nhạy bén, buồn phiền trên mặt của bà cũng không tránh được ánh mắt của cô, nhặt lên tờ báo trên mặt đất, nhìn dòng chữ Lục thị thu mua Đồng thị trước mắt cô lộ ra then thừng, ngậm thờ dài, để tờ báo xuống, đi tới bên cạnh Đồng phu nhân ngồi xuống vô cùng thân thiết ôm cánh tay của bà, mềm giọng lên tiếng:

"Mẹ, không nên lo lắng, thân thể quan trọng hơn, nhất định Đồng thị sẽ không có chuyện gì."

Mặc dù cô mới vừa từ nước Mĩ du học trở về, nhưng gần đây chuyện tập đoàn Đồng thị khủng hoảng đã gây ồn ào huyên náo, cô muốn không biết cũng khó, mà thân thể mẹ cô vẫn luôn không tốt, bác sĩ căn dặn không thể làm lụng vất vả quá mức, cũng không thể suốt ngày chau mày lo lắng như vậy.

"Lôi Lôi, cha con đi lâu như vậy sao vẫn chưa về, khủng hoảng lần này con không thể tưởng tượng, nếu như Lục thị có ý muốn thu mua, chỉ sợ cơ nghiệp Đồng gia sẽ hủy hoại trong chốc lát."

Đồng phu nhân vỗ nhẹ tay của con gái, thờ dài, lắc đầu một cái.

Đúng lúc này, người giúp việc bước nhanh vào.

"Bà chủ, cô chủ, ông chủ đã trở về!"

Thân ảnh cao lớn của Đồng Tường xuất hiện ở cửa phòng khách, không còn thấy vẻ mặt phẫn khởi thường ngày, cũng là một chút già nua, mệt mỏi chán nản.

"Ông xã, Lục thị nói thế nào?"

Đồng phu nhân lập tức tiến lên đón, vội vàng hỏi.

Đồng Lôi đi theo sau lưng bà, mặt cũng căng thẳng nhìn cha của mình.

Đồng Tường liếc nhìn Đồng Lôi ở sau lưng vợ mình, đôi mắt thoáng qua một tia không nỡ, ông thật không ngờ điều kiện duy nhất để Lục thị không thu mua Đồng thị lại có thể là —— Hôn nhân thương mại.

"Cha, làm sao vậy? Chẳng lẽ Lục thị có ý muốn thu mua Đồng thị, cũng không có thể thương lượng một chút nào sao?"

Chẳng lẽ Đồng thị cứ như vậy mà sụp đổ sao? Minh thật là vô dụng một chút cũng không giúp được, chỉ có thể tro mắt nhìn Đồng thị sụp đổ.

"....."

Nuốt một ngụm nước bọt, một chút phức tạp xẹt qua trong mắt của Đồng Tường.

"Không phải là không có lối thoát, chẳng qua là..."

Thanh âm già nua vang lên.

Trong phòng khách, bỗng nhiên yên lặng, nhìn về muốn nói lại thôi của cha, Đồng Lôi có chút bất an, hình như sắp sửa xảy ra chuyện không tốt.

"Ông xã, ông mau nói đi, biện pháp gì?"

Đồng phu nhân có phần khẩn trương muốn biết, nếu đã có hi vọng thì một chút cũng phải làm

"Hôn nhân thương mại."

Ông nhàn nhạt nói ra vài chữ.

"Cái gì?"

Đồng Lôi không thể tin được kêu to, làm sao lại thế, chuyện này cũng quá hoang đường thì phải, tập đoàn Lục thị làm như thế chính là vì cô sao?

"Không cần phải hét lên như thế, Lục tổng giám đốc đã đồng ý, chỉ cần con gả cho con trai thứ hai của ông ta, thì ông ta chẳng những không thu mua Đồng thị mà còn đầu tư vào Đồng thị, giúp chúng ta giải quyết khủng hoảng của Đồng thị."

Đồng Tường lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc hướng về Đồng Lôi giải thích.

"Cho nên cha đáp ứng lấy hôn nhân của con để trao đổi, chẳng lẽ vì Đồng thị cha đánh cam tâm tình nguyện hy sinh cả đời của con sao? Từ nhỏ đến lớn cuộc sống con chính là ở trong sự sắp xếp của hai người, tại sao ngay cả hôn nhân của con cũng bị thao túng trong tay của các người, đáng lẽ con không nên quay trở về."

Lúc này Đồng Lôi rất là kích động, hướng về phía Đồng Tường rống to.

Đồng phu nhân chưa hề trông thấy con gái mình như vậy, ngay sau đó một bàn tay dơ lên, dấu vết năm ngón tay lập tức xuất hiện trên mặt trắng nõn.

"Tại sao con có thể nói với cha con như vậy."

Đồng Lôi che gương mặt đau buồn, không hề nghĩ rằng người mẹ thương yêu mình từ nhỏ sẽ có một ngày động thủ đánh mình.

"Con hận hai người."

Nói xong xoay người chạy đi, nhưng một tiếng la hét đột ngột vang lên khiến chân cô dừng lại.

"Bà xã."

Thì ra bởi vì Đồng phu nhân tự trách mình lại còn nổi giận khiến cho trái tim yếu ớt của bà không chịu nổi nên hôn mê bất tỉnh.

"Mẹ"

Đồng Lôi đẩy người khác ra, lúc này Đồng phu nhân rất là yếu ớt ngã vào trong ngực Đồng Tường.

"Mẹ, người sao rồi, mau gọi điện thoại kêu bác sỹ tới đây."

"Mẹ, người mau tỉnh, mẹ"

Đồng Lôi khẽ cúi đầu, nước mắt trong suốt lướt qua gò má.

Đồng phu nhân yếu ớt giơ cánh tay lên, vuốt ve gương mặt con gái mới vừa bị chính mình đánh, tròng mắt ngấn lệ, không phải bà cố ý đánh con, nó còn trẻ không nên một mình phải gánh trọng trách của Đồng thị, nhưng mà Đồng thị là tính mạng của Đồng gia, ai bảo nó sinh ra ở Đồng gia chứ.

Tình cảm chân thật làm Đồng Lôi xúc động, trong mắt mang theo hi vọng.

"Mẹ, người đã tỉnh, mẹ người không nên làm con sợ, con gái biết sai rồi."

Đồng phu nhân dịu dàng xóa đi giọt lệ trên mặt cô, giọng nói còn có chút suy yếu.

"Lôi Lôi, thật xin lỗi, mẹ không nên đánh con."

Đồng Lôi nghe xong lời của bà, nước mắt lại chảy càng nhiều, thật nhanh lắc đầu.

"Mẹ, không phải vậy, là con gái quá hồ đồ, con hiểu rõ Đồng thị quan trọng, nhất định con sẽ bảo vệ nó thật tốt."

Thân thể của mẹ đã vô cùng suy yếu, cũng không chịu được bất kỳ đã kích nào nữa.

Trong mắt Đồng Tường lóe lên một chút xấu hổ, giọng nói cũng già đi rất nhiều:

"Con gái, chẳng phải cha nguyện ý quý gồi xin người khác giúp đỡ, nhưng mà Đồng thị là của tổ tiên Đồng gia truyền lại, cũng đã trải qua gian khổ nhiều năm rồi, hôm nay lại không thể hủy ở trên tay của cha!"

Dứt lời, nước mắt của ông tuôn rơi.

"Con biết rồi."

Đồng Lôi tự lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập sương mù mờ mịt.

Tại sao? Tại sao gánh nặng trầm trọng như vậy lại rơi xuống người cô?

Đêm tối, tại một khu nhà cao cấp của thành phố A_Hội Sở Hưu Nhân, Lục Tử Hiên mặc âu phục màu đen phẳng phiu đến mức đưa tới một trận thét chói tai của phụ nữ, mà anh cũng vô cùng phối hợp hiến tặng cho mọi người phụ nữ một nụ cười tà mị.

"Tử Hiên, sao bây giờ anh mới đến"

Một người phụ nữ dính thật chặt vào Lục Tử Hiên, lập tức lọt vào những ánh mắt ác độc của tất cả phụ nữ có mặt tại đây.

Lục Tử Hiên cười cười, nhẹ nhàng ấn xuống trên gò má của cô một nụ hôn.

"Thân ái, có muốn anh hay không."

Trong khi nói thì tay kia đã lưu luyến đến trước ngực của người phụ nữ mà bóp.

"Ừ."

Người phụ nữ không nhận được rên rỉ một tiếng, giống như cực kỳ hưởng thụ, Lục công tử này không hổ là tay chơi loan truyền xa gần, chỉ một đôi tay mà có thể làm cho người phụ nữ say mê.

"Thế nào cực cực, có phải rất thoải mái hay không hả."

Sức lực trong tay lại tăng lên rất nhiều, người phụ nữ đã không còn đứng thẳng được, nếu không phải dựa vào anh chỉ sợ sớm đã ngã xuống rồi.

"Không được, em không được."

Tiếng thở gấp không ngừng vang lên.

"Tốt lắm, chúng ta đi lên như thế nào?"

Vừa nói xong đã ôm người phụ nữ đến phòng bao của thượng khách trên lầu.

Vừa mới tiến vào cửa, người phụ nữ người đã vội vã hôn lên môi của anh, anh nhanh chóng kéo người phụ nữ ra, nhìn hai gò má đỏ sẫm của cô, nhẹ nhàng ở trên cái mũi của cô một chút.

"Thế nào mà không kịp đợi như vậy?"

"Đáng ghét, Từ Hiên, anh cũng giống vậy thôi."

Người phụ nữ to gan cầm vật thẳng đứng đang ưỡn lên ngạo nghễ ở giữa hai chân anh, còn thừa dịp dùng chân cọ xát, cảm thấy rất hài lòng khi thấy nó càng thêm sưng to lên.

"Cái người yêu tinh này, nhìn anh thu thập em đây."

Anh ôm lấy người phụ nữ ném lên trên chiếc giường lớn, sức lực hình như hơi lớn.

Người phụ nữ bị ném thất điên bát đảo, còn không có kịp phản ứng thì người đã bị đè nén hết mức, người đàn ông giống như có chút điên cuồng, còn có chút tức giận, không có bất kỳ khúc dạo đầu nào đã điên cuồng dong ruồi trên mình người phụ nữ.

"Từ Hiên, em chịu không nổi nữa."

Đột nhiên người phụ nữ dựa vào trong ngực của người đàn ông, hôm nay anh hình như có chút khác biệt.

Người đàn ông không nói gì, nhưng vẻ mặt anh nặng nề u ám, hung hăng đụng chạm giống như muốn trút hết ra mọi thứ.

"Thật là đau."

Người phụ nữ không nhịn được nước mắt chảy xuống, anh điên rồi sao, trước đây anh rất dịu dàng, chưa từng có điên cuồng qua như vậy, chỉ có điều người đàn ông mạnh mẽ nhất định là không giống nhau, lẽ kia cũng là nước mắt hạnh phúc.

Hôm nay, những lời của ông cụ rốt cuộc là có ý gì? Hôn nhân thương mại, muốn anh bị thua thiệt à.

"Từ Hiên, anh hôm nay thật giỏi."

Âm thanh nhu nhược của người phụ nữ vang lên, người đàn ông chỉ nhìn cô một lát, nhanh chóng đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

Lúc anh ra ngoài thì người phụ nữ vẫn còn ở trên giường giống như vẫn còn dư vị kích thích, Lục Từ Hiên khẽ cười chán ghét, phụ nữ đều là như vậy, chỉ cần có tiền là tốt rồi.

"Đây là hai mươi vạn."

Người đàn ông mặc quần áo tử tế rồi lấy một tờ chi phiếu ném cho người phụ nữ.

"Hôm nay anh không ở lại nơi này sao?"

Người phụ nữ không để ý tới, mặc quần áo rồi ôm người đàn ông thật chặt từ phía sau lưng, giọng nói tràn đầy ủy khuất.

"Kim Tư Hàm, không nên có quá nhiều ý đồ, nếu không cô sẽ mất đi nhiều hơn."

Lục Từ Hiên lạnh lùng để lại một câu, rồi đi cũng không quay đầu lại.

Sống lưng người phụ nữ rõ ràng ngấn ra, thế nhưng lập tức khôi phục như thường, nhanh chóng tiến lên, bắt lấy tay muốn mở cửa của người đàn ông, ấn xuống một cái hôn ở bên môi của anh.

"Thân ái, thật xin lỗi...Em chỉ là muốn anh mà thôi."

Cô nói xong không có sức lực, cô biết cô chỉ là một người nhỏ bé trong cuộc sống của anh, trước giờ cô không mong đợi có thể cùng anh vĩnh viễn ở chung một chỗ.

"Kim Tư Hàm chỉ cần em an phận, anh sẽ không bạc đãi em."

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên môi người phụ nữ.

*****

Xe thể thao chạy thật nhanh ở ngã tư đường, không biết vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ.

Lục Từ Hiên lạnh lùng ngồi trên xe, ngọn lửa căm giận tỏa ra trong mắt, thỉnh thoảng miệng lại nâng lên một cụ cười tàn nhẫn

Anh biết rằng hôn nhân này ông cụ đã quyết định thì anh không thể không vâng lời, nếu mình đã không có biện pháp để ngỗ ngược thì hãy để cho người phụ nữ kia rời khỏi mình, anh nhất định sẽ cho cô ta một hôn lễ vừa thú vị lại khó quên.

Chương 2: Tân hôn

Thành phố A vào mùa hè, mặt trời dường như muốn phát ra cái nóng dữ dội khắp người, nóng đến khủng khiếp, mọi người sợ nóng đã sớm chống lên một chiếc dù để che nắng, hoặc là trực tiếp núp ở trong nhà không muốn ra cửa.

Giáo đường thành phố A là giáo đường đẹp hoàn mỹ nhất, xung quanh giáo đường của thành phố là một loại cỏ hiếm gặp, cỏ màu xanh biếc như ngọc, còn có một chút hoa nở rộ đem trang trí giáo đường thánh thiện càng thêm mỹ lệ.

Lúc này trong giáo đường đang tiến hành một lễ cưới làm chấn động giới thương mại, lễ kết hôn của thiên kim tiểu thư Đồng gia và con trai thứ hai của Lục gia, mọi người giống như không cảm giác được khí trời nóng bức, tùm năm tùm ba tập hợp cùng một chỗ cười nói vui vẻ.

Cùng với cửa chính giáo đường đang mở ra là hành khúc hôn lễ bỗng nhiên vang lên trong thánh đường trang trọng nghiêm túc, Đồng Lôi khoác khuỷu tay của cha mình đi trên thảm đỏ thật dài, đây chính là vận mạng của cô phải gánh vác, số phận của cả tập đoàn Đồng thị.

Ở đầu kia thảm đỏ, một bóng dáng cao lớn mặc lễ phục màu đen đưa lưng về phía cô, đó là người sẽ đồng hành suốt đời với cô sao? Kết hôn vốn phải là chuyện vui mừng hạnh phúc nhưng mà cô lại không có vừa lòng đẹp ý.

Hôn lễ tiến hành như thường lệ, cũng không có bởi vì một ai đó mà dừng lại, mọi người đều đang cảm thán bọn họ là xứng đôi biết bao, nhưng mà cô lại như người mất hồn, ngay cả khi cha xứ tuyên bố cũng không có nghe được, mãi cho đến khi có ai đó nhắc nhở ở bên tai cô.

Dạ!

Đồng Lôi ngẩng đầu ngưng ngưng, lơ đãng chạm vào một đôi mắt thâm thúy, nơi đó không hề có vui vẻ mà chỉ có sự chán ghét cùng thống hận.

Cha xứ có chút lúng túng nhìn đôi nam nữ trước mặt, ông chưa từng thấy cặp vợ chồng nào kỳ quái như thế này, vào thời điểm quan trọng như vậy mà cô dâu lại có thể mất hồn, nhưng chuyện này một chút cũng không liên quan đến công việc của ông, ông không sợ người khác làm phiền tuyên bố lần nữa.

"Tiểu thư Đồng Lôi, cô có nguyện ý gả cho ngài Lục Từ Hiên và sống chung với anh ta? Cho dù đó là sức khỏe hoặc bệnh tật, dù giàu sang hay nghèo khó, cô đều nguyện ý yêu anh ấy, bảo vệ anh ấy, chăm sóc anh ấy không?"

"Tôi ——"

Đồng Lôi bỗng nhiên dừng lại, cặp mắt quét một vòng quanh chỗ ngồi cha mẹ họ hàng, về mặt bọn họ khản thiết dường như sợ rằng cô đột nhiên đổi ý, cô nhàn nhạt mở miệng:

"Tôi . . . Nguyện ý."

Nhìn thấy dáng vẻ do dự của cô, trong lòng Lục Từ Hiên tràn đầy chán ghét, người phụ nữ ghê tởm, đừng có ở đây giả bộ *liệt nữ ngây thơ nữa, mục đích của cô không phải là đã đạt được rồi sao?

*Liệt nữ: chỉ người con gái thà chết để bảo vệ trinh tiết.

Đêm hôm khuya khoắt, trong biệt thự của Lục Từ Hiên.

Đồng Lôi có chút bất an ngồi ở trên giường lớn mềm mại, cô cũng không biết mình là đi tới nơi này như thế nào, áo cô dâu trắng như tuyết cũng bởi vì cô khản trương mà bị nắm thành nếp nhăn.

Không biết là bởi vì khản trương hay là nhiệt độ máy điều hoà không khí quá thấp, ở mùa hè nóng bức mà cô lại cảm giác được có chút lạnh, cô đứng dậy tìm điều khiển để điều chỉnh nhiệt độ máy lạnh tăng lên một chút.

Đột nhiên một hồi ồn ào ở ngoài cửa cắt ngang động tác của cô, đặt cái điều khiển xuống cô bước thong thả đi tới cửa, đang lưỡng lự xem có nên giúp anh ta mở cửa hay không thì cánh cửa đã bị người từ bên ngoài đá văng ra.

"A ——"

Cánh cửa chợt bị mở ra, Đồng Lôi không tránh kịp nên bị cửa gỗ cứng rắn này hung hăng đập vào trên sống mũi, đau đớn làm nước mắt cô chảy ròng.

Lục Từ Hiên vừa tiến vào cửa, thì thấy người phụ nữ đó ngồi ở góc tường, không chút xót thương nào mà dùng chân đá đá.

"Đừng có giả bộ chết"

Nói xong lão đảo lắc lư bước đi, có thể là bởi vì đã uống quá nhiều, bước đi có phần bất ổn, lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã, may mà phản ứng Đồng Lôi nhanh chóng kịp thời đỡ lấy anh.

"Cẩn thận một chút."

"Cút đi."

Đột nhiên người đàn ông quát lớn một tiếng, hung hăng hất cánh tay Đồng Lôi đỡ anh ra ngoài, đứng vào ở trên cái tủ, phát ra tiếng vang cực lớn.

Đồng Lôi thờ dãi đứng dậy, người này uống say sao nóng nảy như vậy, lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói khẽ:

"Không cần phải nóng nảy như vậy, anh say rồi, tôi đỡ anh đi nghỉ ngơi."

Lục Tử Hiền ngăn ra, mình đối xử với cô ta như thế mà cô ta còn đối tốt với mình như vậy? Bỗng nhiên khoe miệng của Lục Tử Hiền gọi lên một nụ cười tà ác, đúng rồi, sao mình lại có thể quên mất, người phụ nữ này không phải là vì tiền của tập đoàn Lục thị mới đến đây sao? Đương nhiên phải đối với mình khá hơn một chút, như vậy mới có thể có được nhiều hơn chứ? Chỉ có điều nếu cô đã không thể chờ đợi mà đưa tới cửa như vậy, anh thế nào lại không thu đạo lý.

Thấy nụ cười của anh, Đồng Lôi có cảm giác chẳng lành, còn không có kịp phản ứng thì người đã bị anh ôm lấy, sai bước đi tới giường lớn trong phòng, hung hăng đem cô ném lên giường, cơ thể cường tráng lập tức ép xuống.

"Này, anh muốn làm gì?"

Hai tay Đồng Lôi ngăn lồng ngực của anh lại, có chút hoảng hốt lo sợ giãy dụa.

"Hỏi tôi muốn làm gì sao? Đây không phải là điều cô muốn sao? Nếu cô đã nghĩ như vậy, tôi đây sẽ thành toàn cho cô."

Vừa nói vừa hung ác găm cắn ở trên môi của cô, cô buộc lòng phải liều mình giãy dụa.

"Không muốn, không cần, anh buông tôi ra."

Hai tay cô ra sức nện đánh bờ vai của anh, gương mặt cũng bởi vì xấu hổ mà trở nên đỏ ửng.

Cảm giác được cô kháng cự, Lục Tử Hiền bắt được cánh tay đang liên tục đánh mình không ngừng của cô, một tay ấn giữ, một tay dùng sức, trong nháy mắt chiếc áo cưới trắng như tuyết bị anh xé bỏ, bộ ngực tròn trịa tuyệt vời của người phụ nữ ngay lập tức dựng đứng cao vút, giống như là nhận được lời mời gọi, người đàn ông hung hăng ngậm ở trên nụ hồng đẹp đẽ trước ngực cô.

Cùng với đau đớn trước ngực, chẳng biết sức mạnh từ nơi nào tới, một cái tay của cô thoát khỏi trói buộc của anh, mạnh mẽ tát vào trên mặt của anh.

Cho dù là hứng thú hơn nữa cũng bị một tát này đánh cho bay mất, lửa dục trong mắt Lục Tử Hiền ngay lập tức trở thành cơn thịnh nộ, cảm giác say cũng dường như biến mất rất nhiều, anh nhanh chóng đứng dậy, đi nhanh vào phòng tắm.

Đồng Lôi sững sờ nằm ở trên giường, cô mới vừa làm cái gì, cô mới vừa đánh người đàn ông kia, tại sao lại có thể như vậy? Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, chồng của cô vừa mới thiếu chút nữa cường bức cô.

Lúc Lục Tử Hiền ra khỏi phòng tắm, cô vẫn còn giữ nguyên động tác vừa rồi, cho đến khi nghe thấy âm thanh mới chậm rãi ngẩng đầu, lúc này, người đàn ông vừa mới tắm xong, giữa hông chỉ quấn một cái khăn tắm, dáng người hoàn hảo lập tức hiện ra ở trước mặt người phụ nữ, các cơ bắp trên người vừa vận phân chia, nhìn anh thế này người phụ nữ quá mức ngưỡng ngời...

Cô đang suy nghĩ gì thế này? Nhất định là cô điên rồi, lại có thể ở đây đánh giá vóc người của anh.

Người đàn ông dường như đã quên đi chuyện không vui vừa rồi, đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng biến mất của anh, Đồng Lôi âm thầm thờ dãi, sau đó đi vào phòng tắm.

Thật thoải mái vậy nước ấm lên người, mặc dù ngày hôm nay cô không phải làm cái gì, nhưng mà cô vẫn cảm thấy quá mệt mỏi, hơn nữa sau chuyện vừa rồi toàn thân lại càng có vẻ hết sức yếu mềm. Thật là muốn ngủ, cô cứ thế ngủ thiếp đi cho đến khi có trong phòng vang lên tiếng dội lại cô mới phản ứng được.

Khoác thêm áo choàng tắm, hít một hơi thật sâu mới đẩy cửa phòng tắm ra, nhưng đây là cái tình huống gì?

Trên giường cưới, hai thân thể đang quấn quýt chặt chẽ, người đàn ông giống như là đang phát tiết, mãnh liệt ra vào ở trên cơ thể của người phụ nữ, người phụ nữ đang hết sức hưởng thụ phát ra tiếng rên thật lớn.

Khi hai người đồng thời lên đến cao trào, lúc này mới phát hiện bóng dáng ở cửa phòng tắm kia đã sớm đã không thấy tăm hơi. Chỉ có chiếc áo cưới trắng như tuyết lẳng lẳng nằm trên mặt đất giống như đang cười nhạo tất cả những điều này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đụng xe

Đêm hôm khuya khoắt đầy ắp những hương vị khác thường.

Đồng Lôi bước đi vô định trên đường phố, là một cô gái ngoan ngoãn, cho tới bây giờ cô đều không biết ban đêm thành phố A lại mỹ lệ thế này. Đèn nê ông lập loè màu đỏ và màu xanh, thanh niên tụ tập tùm tùm năm tùm ba ở chung một chỗ phung phí tuổi xuân.

Nhưng cô lại không có hứng thú với những thứ này, cô từ cái nhà đó ra ngoài đã hai giờ rồi. Cô cũng không biết đi đâu, đến bây giờ nghĩ lại cô vẫn còn sợ hãi, chỉ có thể hoảng sợ mà đi như vậy.

Đầu cô vô cùng đau buốt, lắc lắc cái đầu, không ngờ chuyện vừa rồi khiến cho cô khó thở, dưới chân di chuyển liên tục, cứ như vậy vô tình cô đã cách xa loạt tiếng động ồn ào kia, đến lúc lấy lại tinh thần đã không biết mình đang ở chỗ nào.

Nơi này an tĩnh đến kỳ lạ, chút gió lạnh thổi qua, Đồng Lôi xiết chặt quần áo trên người.

Ở trong đêm tối này một chiếc xe thể thao vẽ ra một ánh sáng xinh đẹp rực rỡ, người đàn ông lái xe tâm tình dường như rất tốt, khóe miệng liên tục cười lộ vè hài lòng.

"Đình linh linh..."

Một hồi chuông điện thoại di động cắt đứt im lặng bên trong xe, người đàn ông thuận tay cầm lên điện thoại di động ở bên cạnh, trên màn hình liên tục lóe lên hai chữ màu lam yếu ớt lọt vào mắt của anh.

Ma ma.

Chân mày người đàn ông khẽ nhú lại, trẻ như thế này tại sao mẹ còn chưa ngủ? Ngón tay cái nhẹ nhàng nhấn nút trả lời.

"Mẹ."

"Con trai, bây giờ con tới đâu rồi?"

Bên kia truyền đến một giọng nói dịu dàng, dường như còn kèm theo một chút lo lắng.

"Tại sao lâu như thế?"

Người đàn ông khẽ thở dài.

"Mẹ, con trai của người đã rất nhanh rồi, hơn nữa con là từ bờ đại dương bên kia chạy về, mẹ yên tâm, sáng sớm ngày mai con sẽ gặp được người, có được hay không?"

"Con nha..."

Đầu kia phì cười.

"Lái xe cẩn thận một chút nhé."

"Con biết rồi, con cúp máy đây, mẹ cũng đi ngủ sớm một chút."

"Biết rồi, mẹ cúp máy, con lo lái xe đi."

Người đàn ông vui đùa trả lời một câu.

"Con biết rồi, mẹ ngủ ngon."

Sau đó mới nhẹ nhàng cúp điện thoại, lúc ngược mắt nhìn lại phát hiện trên đường cái vốn không nên có người đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, chết tiệt, người đàn ông ra sức đạp thắng xe, phát ra tiếng va chạm bén nhọn.

Đồng Lôi cũng không có nghĩ tới, ngay khi cô muốn đi qua đường cái thì một ánh đèn chói mắt chiếu vào trên mặt của cô. Cô theo bản năng lấy tay ngăn ở trước mắt, tiếng va chạm chói tai nói cho cô biết đó là một chiếc xe hơi đang chạy cực nhanh, nhưng mà dưới chân cô làm thế nào cũng không nhúc

nhích được, chỉ có thể ngậy người mà đứng ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền.

Ngay khi cô cho là xe đã đụng vào mình thì không thấy đau đớn như cô dự đoán, chỉ cảm thấy một cơn gió sắc bén đập vào mặt, mùi xăng xen lẫn vào trong gió. Cô dè dặt mở mắt ra mới phát hiện một chiếc Porsche thể thao màu da cam đang kề sát hai chân của mình, hai chân cô run rẩy bất cứ lúc nào cũng có thể chạm tới sự tồn tại của nó.

Thật là nguy hiểm, đột nhiên nói lòng khiến cô cũng không nhận được nữa mà trượt xuống.

Người đàn ông trong xe đeo mắt kính to dùng che ở mặt, không thấy rõ nét mặt nhưng hai tay run rẩy lại tiết lộ tâm trạng của anh. Anh không biết cô có chết hay không mà chỉ thấy cô trượt xuống.

Nơi này không phải là giao lộ cao tốc sao? Hơn nửa đêm tại sao lại có thể có người xuất hiện ở chỗ này? Thật sự là không muốn sống nữa à?

Người đàn ông tức giận cời giấy nịt an toàn xuống, mở cửa, đi thông thả đến phía trước xe, đèn xe hạ xuống cho phép anh thấy rõ ràng diện mạo của người phụ nữ, tóc dài y hệt rong biển, khuôn mặt vừa vặn bàn tay lúc này trắng dọa người.

"Cô không biết là không được phép đi bộ ở đây sao?"

Người đàn ông gầm lên giận dữ, bị cơn giận của anh hù dọa, Đồng Lôi sợ hãi lui về phía sau một chút, người đàn ông đưa lưng về phía đèn xe nên cô không thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Chỉ khẳng định là hiện tại anh ta nhất định là cực kỳ tức giận, không phải là anh ta muốn đánh cô chứ? Trời ơi, cô bây giờ cũng mệt mỏi muốn chết, không có bị xe đụng chết cũng sẽ bị anh ta đánh chết.

Cô kêu to:

"Anh không thể đánh tôi, cho dù muốn đánh, cũng phải chờ tôi khôi phục như cũ rồi hãy nói."

Người đàn ông nhú mày, xem ra anh giống như là muốn đánh người sao?

Không có nghe được câu trả lời của anh ta, Đồng Lôi theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

"Tôi biết là anh rất tức giận, nhưng mà mong anh thứ lỗi cho tôi, thật sự tôi không hề biết chỗ này không được phép đi bộ."

Cô thật sự không biết là nơi này không thể đi, chẳng qua là cô phát hiện mình đã đi rất xa, mới nhìn khắp nơi xem một chút, muốn quay trở về, ai ngờ xe của anh ta vào lúc này đột nhiên nhô ra làm hại cô hoàn toàn không phản ứng được.

Người đàn ông buồn cười nhìn cô, người phụ nữ này thật là dễ thương rõ ràng rất sợ, nhưng vẫn không từ bỏ ý định giằng co với mình, khiến cho anh không nhận được tởm.

Đồng Lôi vốn không thấy được vẻ mặt của anh ta cũng không biết anh ta đang suy nghĩ gì, anh ta trầm mặc làm cho cô cảm thấy sự việc có lẽ càng gay go hơn so với suy đoán của cô, cô dứt khoát nhắm mắt lại.

"Anh muốn đánh thì đánh đi, nhưng mà xuống tay nhẹ một chút, bởi vì tôi bây giờ hoàn toàn không đủ một quyền của anh."

Thế nhưng...

Cô mở to mắt kinh ngạc, anh ta không có đánh cô, mà là cười, đầu cúi xuống sâu trong cổ họng phát ra tiếng cười yếu ớt.

"Yên tâm đi, từ trước đến nay tôi đều không đánh con gái."

Giống như là lấy được cam kết của anh ta, Đồng Lôi rốt cuộc không chịu nổi, trước mắt tối sầm, ngã xuống.

*****

Ánh mặt trời nghịch ngợm xuyên qua vật cản vui sướng chiếu vào bên trong căn phòng, người trên giường lông mi y hệt cái quạt run rẩy mở ra, luồng cuồng quan sát hoàn cảnh chung quanh, rốt cuộc hoàn toàn không biết mình đang ở nơi nào.

Cho đến khi có tiếng cửa mở, một cô gái chừng hai mươi tuổi, bụng cái khay đi tới bên giường của Đồng Lôi, thấy cô đã tỉnh, trong mắt không che dấu được mừng rỡ.

"Cô gái trẻ này, rốt cục cô đã tỉnh, cô biết không, lúc người đàn ông hôm qua đưa cô đến thật là dọa chết người."

"Đàn ông?"

Dễ nhận thấy Đồng Lôi còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông trong lời nói câu cô ấy rốt cuộc là ai? Ngón tay thon vồ nhẹ vào trán, hình ảnh tối hôm qua dần dần xuất hiện ở trong đầu, cô chỉ nhớ rõ mình thiếu chút nữa là bị xe đụng, sau đó trước mắt tối sầm, nên cũng không biết việc gì, nhìn trang phục của cô gái, còn thỉnh thoảng bay tới nhàn nhạt một mùi vị của nước khử trùng đến chóp mũi, chẳng lẽ nơi này là bệnh viện.

"Vâng, nhưng mà khoan hãy nói, anh ta rất đẹp trai nha."

Cô gái bị trai đẹp ám ảnh đang lăm bằm.

"Tôi làm sao vậy?"

"Cô là quá mệt mỏi mới có thể ngất đi, bác sĩ có nói không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, tôi đem cháo này uống đi."

Nói xong đem một chén cháo nhét vào trong tay của cô.

"Ừ."

Cúi đầu mí mắt hạ xuống.

"Tôi muốn xuất viện."

Cô đã mất tích một buổi tối rồi.

"Nhưng mà...."

Cô gái vừa quay đi, còn chưa kịp nói đã bị cắt ngang.

"Làm ơn chuyển lời đến người đàn ông kia, cảm ơn anh ta đã đưa tôi đến bệnh viện."

Nói xong xoay người rời đi.

Dù cho không thích chỗ đó thế nào đi nữa, cô vẫn phải quay về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lục gia

Bầu trời trong xanh, những đám mây trôi lặng lẽ .

Bên trong biệt thự trước cửa sổ sát đất, một người đàn ông mặc áo choàng tắm rộng lớn đứng ở đó một tay cầm ở trong túi áo choàng tắm, một tay bưng ly rượu, yên lặng nhìn hoa văn chạm trổ ở cửa chính.

Rõ ràng người phụ nữ kia cả đêm cũng không có trở về.

"Từ Hiên, anh đang nghĩ gì vậy?"

Một thanh âm dịu dàng ngọt ngào đột nhiên từ phía sau truyền đến, một người phụ nữ chỉ quấn chiếc khăn tắm màu trắng, cánh tay mảnh khảnh vòng thật chặt ở thắt lưng người đàn ông.

Người đàn ông cũng không nói gì, con người đen nhánh đón ánh mặt trời. Vì vậy người phụ nữ càng thêm to gan tựa đầu dán thật chặt vào phần lưng của anh, hai tay còn không quên vuốt ve lên xuống.

"Kim Từ Hàm..."

Người đàn ông dịu dàng kéo cánh tay người phụ nữ đang vòng ở bên hông mình ra, xoay người lại.

"Em đang đùa với lửa đấy, biết không?"

"Từ Hiên...."

Người phụ nữ mừng rỡ ngược mắt, cô ta biết Từ Hiên vẫn còn ưa thích mình, đêm đó chỉ là tâm tình không tốt mới có thể thô bạo như vậy.

"Từ Hiên, anh yêu em có đúng hay không?"

"Thế nào?"

Người đàn ông khẽ sát bên tai của cô ta, phun khí nóng, bàn tay không có quy củ vuốt ve xuôi ngược.

"Vậy anh liền chứng minh cho em xem, có được hay không?"

Đôi môi khẽ nhếch lên, người đàn ông nín thở một chút, ôm lấy cô ta, sau đó thả trên giường lớn.

Tay người phụ nữ nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực người đàn ông, hơi thở thơm như hoa lan,

"Anh vẫn còn muốn sao?"

Vừa mới nói xong, thân thể cường tráng của người đàn ông liền đè ép xuống, có người đàn ông nào muốn nghe một người phụ nữ hỏi mình có được hay không, nhất là loại người vừa anh tuần lại thành đạt nhiều tiền giống như anh.

Phụ nữ nào nắm được điểm này thì đàn ông sẽ vĩnh viễn lựa chọn mình, dù cho đó chỉ là sự đòi hỏi thân xác, suy cho cùng nhắm vào đàn ông chính là tốt nhất.

"Vậy anh sẽ để cho em nhìn một chút."

Ngay lúc anh vận sức chờ phát động thì chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên chói tai.

Lục Từ Hiên không nhận được kẻ nguyên rủa một tiếng, thật vất vả mới có hứng thú, cứ như vậy miễn cưỡng bị cắt ngang.

"A lô!"

Giọng nói khá là khó chịu, đây chính là kết quả của dục vọng chưa được thỏa mãn.

"Từ Hiên à, hôm nay về nhà nhé."

Điện thoại vừa mới nói được, nơi đó liền truyền đến một thanh âm dịu dàng, Lục Từ Hiên vừa nghe đã biết là ai?

Nhịu mày một cái.

"Mẹ —— "

"Hôm nay anh trai con trở về, muốn con mang theo Lôi Lôi về thăm nhà một chút, nhân tiện cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, con cũng đã rất lâu rồi chưa có trở về nhà..."

Lôi Lôi? Gọi thật thân thiết vậy sao? Người phụ nữ này thật đúng là lợi hại nha, nhanh như vậy đã thu phục được người của Lục gia, xem ra mình vẫn còn xem thường cô ta.

Vô tình khép lại điện thoại di động, vẻ mặt lạnh như băng, tròng mắt lộ ra ánh sáng đáng sợ, không đếm xỉa đến người phụ nữ trên giường, trực tiếp ngồi dậy đi vào phòng tắm, người phụ nữ nhặt lên quần áo tối hôm qua đã bị người đàn ông ném trên mặt đất, cắn cắn môi đỏ mọng mới chịu mặc vào rồi đi.

Hôm nay có lẽ là một ngày tốt lành, ít nhất là đối với Lục gia mà nói. Bởi vì hai đứa con trai đều đã trở lại.

Lục Minh Hạo, con trai cả của tập đoàn Lục thị, là người nhã nhặn, cùng Lục Từ Hiên công tử ăn chơi hình tượng là không giống nhau. Anh vẫn là hoàng tử ở trong lòng của phụ nữ, quan trọng và bất khả xâm phạm, cũng coi là công tử có tiền, chưa từng có bất kỳ tin đồn nào.

Trong sân biệt thự truyền đến một hồi âm thanh của xe hơi, ngoài dự đoán chính là hai bóng dáng to lớn đồng thời xuất hiện dưới ánh mặt trời.

"Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia **sớm."

**sớm: ở đây là lời chào lúc gặp mặt nhau vào buổi sáng[IMG]

"Mẹ Ngộ sớm."

***Thiên Yết: Thật ra ta không biết nên gọi người này như thế nào vì từ đầu đến cuối truyện cũng không thấy nói rõ bà ấy làm việc gì trong Lục gia. Có vẻ như là tâm phúc của Lục phu nhân chỉ thấy được gọi là "Ngộ muội" nên ta đành để là "Mẹ Ngộ" cho thân thiết [IMG]

Lục Minh Hạo rất lễ phép lên tiếng chào hỏi, Lục Từ Hiên thì lại không đếm xỉa đến sự tồn tại của người bên cạnh, sải bước đi đến cửa chính.

Đoán chừng là nghe được âm thanh xe hơi, **chủ mẫu Lục gia đã rất hưng phấn từ trên lầu đi xuống.

**chủ mẫu : ở đây nói đến Lục phu nhân là bà chủ của gia đình họ Lục.

"Các con đã ăn sáng chưa? Để mẹ kêu chị Quế làm cho các con, hôm nay cũng không cần đến công ty, giành thời gian ở nhà với mẹ."

Hiếm khi có được hai đứa con trai đều trở lại, Lý Cẩm đương nhiên vô cùng vui vẻ.

"Con không đói bụng."

Lục Từ Hiên chỉ thản nhiên bỏ lại một câu.

"Ah, tại sao Lôi Lôi không có tới đây cùng con?"

Lý Cẩm tò mò, Lục Từ Hiên là tới đây một mình, vẫn còn nhìn phía sau anh một chút, xác định mình không có nhìn lầm.

Lục Từ Hiên chán ghét nhăn mặt nhíu mày.

"Mẹ ——, hôm nay anh trai trở về, chúng ta có thể hay không nói đến cô ấy?"

Sau đó đi thẳng lên lầu cũng không quay đầu lại.

Lý Cẩm nhìn anh như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

"Đứa nhỏ này, đoán chừng vẫn còn đang giận dỗi đây?"

"Mẹ, đoán chừng là nó còn chưa có thể chấp nhận thì phải, nó giống như người đàn ông độc thân quý báu, đột nhiên liền biến thành người đàn ông đã kết hôn, dĩ nhiên cần thời gian để thích ứng chứ? Mẹ ơi, nó không ăn sáng, con trai của mẹ cũng bị bỏ đói, sao không thấy mẹ quan tâm lo lắng cho con vậy?"

Vẫn đang trầm mặc Lục Minh Hạo đột nhiên mở miệng, chọc cho Lý Cẩm cười không ngừng, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

*****

Bên trong gian phòng, Lục Từ Hiên tà mị dựa vào ghế sa lon bằng da thật, ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng kẹp ly rượu, vắt chéo hai chân, **ngũ quan rõ ràng hết sức không vui.

**ngũ quan: gồm có mắt, mũi, miệng, tai, lưỡi.

"Từ Hiên..."

Đôi môi mỏng của người đàn ông hơi hé mở, vầng trán nhẹ nhàng nhíu lên, anh ta chính là người vừa mới đi vào Lục Minh Hạo.

Nhẹ nhàng để ly rượu xuống, ngược mắt.

"Em không nên như vậy!"

Lục Từ Hiên hơi sững sờ, ngay sau đó cười ha ha,

"Rốt cuộc là anh muốn nói điều gì?"

Ngửa đầu uống một hớp hết ly rượu, gương mặt thờ ơ như không.

"Anh biết rằng một cuộc hôn nhân như vậy, không phải những gì em muốn, nhưng nó đã như vậy, em còn muốn thế nào? Em cũng biết điều ông cụ đã quyết định, dù cho cha mẹ không đồng ý cũng không cách nào phản đối."

Một tia giao hoạt thoáng qua trong con mắt của Lục Từ Hiên, anh rầu rĩ mở miệng:

"Em thật sự không biết, ông cụ đang suy nghĩ gì, lại có thể cứ như vậy đem hôn nhân của em quấy quá cho xong chuyện, nhưng mà nếu ông hi vọng như vậy thì em sẽ cho ông vui mừng."

"Em cũng không nên làm càn, có lẽ người phụ nữ kia có cái gì đặc biệt, có lẽ em cưới cô ấy cũng không phải là chuyện gì xấu."

Lục Từ Hiên cong môi, thuận tay ném cho anh ấy một tờ báo,

"Chẳng qua là vì tiền, lại là người phụ nữ vô cùng làm bộ, nào có cái gì đặc biệt?"

Lục Minh Hạo tò mò nhận lấy tờ báo, đây là một tờ báo thương mại, trang bìa chính là hình đám cưới bọn họ, người phụ nữ cúi đầu, gương mặt ửng đỏ, chính là vẻ mặt có chút xấu hổ, anh thấy rằng khá tốt, ghê tởm chỗ nào?

"Anh thấy rằng khá tốt."

Lục Minh Hạo nói ra ý nghĩ trong lòng, sau đó nhìn cẩn thận lần nữa, anh cứ cảm thấy rằng cô dâu có chút quen mắt, giống như đã gặp ở nơi nào.

Lục Từ Hiên lắc đầu, lại rút một ly rượu lần nữa ——

Không biết người đàn bà kia thế nào rồi?

Chương 5: Sống rất tốt

Đồng Lô vội vã quay về biệt thự, tòa nhà trống trơn nói cho cô biết người kia không có ở nhà, cô đem lấy chính mình thả vào trong ghế sa lon mềm mại, xiết chặt *ấn đường, thở phào một cái thật sâu, cả người có chút không thăng bằng. Thật sự là từ trước đến nay cô cũng chưa từng mệt như vậy, hơi ngửa đầu mắt díp lại.

**ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

Cho đến khi trong sân truyền đến một hồi âm thanh của xe hơi mới phát hiện mình đã ngủ thiếp đi, xem bầu trời, lúc ấy đã khuya lắm rồi.

Thân ảnh cao lớn của Lục Tử Hiền xuất hiện ở trong phòng khách, Đồng Lô đứng lên theo phản xạ.

"Anh đã về rồi?"

Trong giọng nói nghe không ra bất kỳ thanh âm nào, giống như tối hôm qua chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Lục Tử Hiền

Thoáng sửng sốt, anh bình tĩnh nhìn vào cô giống như chưa bao giờ nghiêm túc quan sát qua, không nghĩ tới vợ của mình lại còn là một báu vật, thật đáng tiếc, ngón tay thon dài đột nhiên bóp thật chặt ở cổ Đồng Lô, khóe miệng hiện ra một nụ cười tà mị.

Tính cách của anh thật là khó hiểu, đột nhiên lại như vậy khiến cho Đồng Lô hoàn toàn không có sức chống trả, sức mạnh của anh thật là ghê gớm, Đồng Lô cảm giác mình sắp sửa ngạt thở.

Ngay khi cô cho là mình sẽ chết thì anh lại buông lỏng tay ra, được phóng thích cô thở dốc từng ngụm, bởi vì hít thở quá nhanh, cô ho kịch liệt, tại sao anh ta lại thả mình, ngẩng đầu có chút nghi ngờ, đã thấy anh nhìn về phía sau lưng mình, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Bỗng dưng, trong lòng có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên ---

"Thân ái, làm sao hôm nay anh mới gọi em đến nhà?"

Một âm thanh ngọt ngào truyền đến từ sau lưng, một người phụ nữ mặc áo da báo bó sát người, tay cầm cái chìa khóa mở cửa đi vào, không thèm liếc mắt nhìn Đồng Lô, giống như cô căn bản không tồn tại tại.

Lục Tử Hiền rất hài lòng khi thấy thân thể Đồng Lô cứng ngắc, lướt qua cô, ôm lấy người phụ nữ, một hồi cuồng hôn ở trên môi cô ta, đôi tay cũng không dừng đốt lửa ở trên người phụ nữ, người phụ nữ kia không chịu được khi anh như vậy, cả người mềm yếu tựa vào trong ngực của anh, phát ra âm thanh xấu hổ.

"Tiểu yêu tinh, em chính là thoải mái như vậy, tối nay nhất định sẽ th thập em thật tốt."

"Ừ, đáng ghét."

Người phụ nữ khẽ vỗ vào trước ngực anh, vẫn không quên dán vào anh thật chặt.

Âm thanh làm nũng, trêu chọc cùng với tiếng rên tràn đầy lỗ tai của Đồng Lô.

Cắn chặt môi dưới, đôi tay bởi vì tức giận mà nắm chặt, mặt trắng bệch:

"Muốn động dục, xin mời các người trở về phòng, không nên ở chỗ này làm người khác ghê tởm."

Lúc này người phụ nữ mới phát hiện ra trong phòng có người khác, đôi tay níu cổ của Lục Tử Hiền, nũng nịu nói:

"Thân ái, tại sao anh không có nói cho em biết trong nhà có người chứ?"

Lục Tử Hiền khẽ nhếch môi, cảm thấy ngạc nhiên đối với phản ứng của Đồng Lô, vốn nghĩ cô chỉ là con mèo nhỏ ngoan ngoãn, không nghĩ tới là còn mang móng vuốt của Tiểu Miêu.

Nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn ở trên môi người phụ nữ kia, ngay sau đó ánh mắt nham hiểm không chút do dự rơi vào trên người Đồng Lôi, khinh thường quát khẽ:

“Đừng để ý tới cô ta, chỉ là một người không quan trọng mà thôi.”

Nói xong kéo người phụ nữ đi lên lầu.

Trong lòng Đồng Lôi bị kiềm hãm, lông mi xinh đẹp có chút bị thương rũ xuống, không phải là vẫn luôn biết rõ sao? Minh không phải là không có quan hệ gì với anh ta sao? Tại sao lúc nghe anh ta nói như vậy thì cô vẫn còn cảm giác đau lòng chứ?

“On gong ong...”

Tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Đồng Lôi lau nước mắt trên mặt, cầm lên nhìn thấy là ở nhà gọi tới.

Lấy lại bình tĩnh rồi mới nhấn nút trả lời.

“Lôi Lôi à, tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại vậy? Ở nhà họ Lục đã quên chưa? Làm sao mà một cuộc điện thoại cũng không gọi về nhà, hại mẹ và cha con vẫn lo lắng không yên chứ?”

Bên đầu điện thoại kia lập tức truyền đến âm thanh có chút bận tâm của Đồng phu nhân.

“Mẹ, con rất khỏe? Mẹ không cần lo lắng.”

Nói xong cố gắng không khóc, nhưng mà nghe được âm thanh của mẹ thì nước mắt vẫn không tự chủ được chảy xuống.

“Tư Hiền có tốt với con không? Các con hãy cùng đến đây chứ?”

Đây là điều bà lo lắng nhất, hai người không có tình cảm lại muốn cột chung một chỗ có được không? Huống hồ Lục Tư Hiền này còn nổi danh là hoa tâm, con gái ở cùng với cậu ta có thể bị ủy khuất hay không.

“Mẹ, anh ấy là một người rất dịu dàng, đối với con cũng rất tốt.”

Cô không thể nói cho cha mẹ mình tình huống hiện tại, thứ lỗi cho lời nói dối của cô.

“Như vậy cũng tốt.”

Đồng Lôi có thể rõ ràng cảm giác được mẹ mình yên lòng, chế nhạo cười cười.

“Có Tư Hiền ở đây không? Mẹ muốn nói với nó mấy câu!”

Đồng phu nhân tiếp tục nói.

Yêu cầu của bà khiến cho Đồng Lôi hơi sững sốt một chút, cầm điện thoại di động ngẩng đầu nhìn trên lầu, anh ta hiện tại hẳn là bề bộn nhiều việc đi, nào có thời gian mà nghe điện thoại, ấp úng nói:

“Mẹ, anh ấy bây giờ vẫn chưa về đến. Khi nào anh ấy trở về con báo anh ấy gọi lại cho mẹ.”

Có trời mới biết, khi cô nói những lời này, trái tim thậm chí đã nhảy ra ngoài, cô chưa bao giờ nói dối, ngày hôm nay lại còn nói láo nhiều như vậy.

“Như vậy nhé, lần sau rồi hãy nói, Lôi Lôi...”

Đồng phu nhân dường như còn muốn nói điều gì lại bị Đồng Lôi ngắt lời.

“Mẹ, con còn có việc, con cúp máy trước đây.”

Cô sợ mình nói thêm gì nữa nhất định sẽ bị lộ, chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh, cho dù như thế nào cô cũng sẽ cắn răng kiên trì chịu đựng. Không chỉ là vì Đồng thị mà hơn nữa là vì cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người lãnh đạo mới

Khi Đồng Lôi thức dậy, trong phòng Lục Tử Hiền vẫn không có động tĩnh gì, tối hôm qua hoạt động nhiều như vậy thì sáng nay làm sao có thể dậy nổi chứ.

Thành phố A mới vừa đưa ra thị trường một công ty nhỏ. Hơn hết trụ sở còn là ở trong khu vực thịnh vượng nhất của thành phố A, mười mấy toà cao ốc chọc trời, chỉ có một tầng nhỏ nhỏ này là thuộc về công ty Hằng Thiên.

Đồng Lôi đứng ở đường cái đối diện toà nhà đồ sộ, ngược nhìn tòa nhà, ngón tay siết chặt chứng tỏ bây giờ cô rất lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, để xem các đồng nghiệp sẽ dùng những vẻ mặt gì khi thấy mình, chắc chắn sẽ ra sức trách cô không có nói cho họ biết gia thế của mình. Khi đó cô không nói chỉ vì không muốn để cho người khác cho rằng mình là dựa vào quan hệ mới được vào đây.

"Thôi, có lẽ họ còn chưa phát hiện Đồng Lôi mình chính là hôn nhân thương mại đâu?"

Nhưng mà hai nhà Đồng Lục kết thân thì toàn bộ người ở thành phố A đều biết, hiện tại muốn giấu diếm cũng không được, thật sự là tự mình chuốc lấy phiền sao? Vỗ vỗ cái trán, hít sâu một cái, bước chân bước nhanh...

Ngay lúc đó, một chiếc xe thể thao phi nhanh qua đường cái mà đến.

Đồng Lôi không đề phòng, cả người cũng ngã trên mặt đất.

"Làm người ta sợ muốn chết.."

Phản ứng đầu tiên của Đồng Lôi chính là vỗ ngực một cái, đây đã là lần thứ hai thiếu chút nữa cô bị xe đụng, nhanh chóng đứng lên, không có cảm giác được khác thường, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mới vừa đi hai bước, liền cảm thấy nơi mất cả chân truyền đến một hồi đau thấu xương, nhất định là không cẩn thận trật chân rồi, nhưng vẫn kiềm chân vội vã đi, không phải cô không thấy đau đớn, mà là cô đang bị muộn rồi.

Vừa rồi ở đường cái đối diện đã làm chậm trễ không ít thời gian rồi.

Xe thể thao vẫn dừng tại chỗ, Lục Minh Hạo vừa định xuống xe nhìn xem cô ấy có bị thương không. Không ngờ cô ấy lại có thể tự mình đứng lên đi rồi, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nếu như anh không có nhìn lầm, cô gái này chính là người mà lần trước mình thiếu chút nữa đụng chết, quay đầu liếc nhìn tòa nhà, không ngờ cô ấy lại thực sự làm việc ở đây.

Có hứng thú?

Chân đi cà nhấc, Đồng Lôi đi vào phòng làm việc, tâm trạng có chút không tập trung, thỉnh thoảng vẫn còn liếc đồng nghiệp bên cạnh, cố gắng để tìm bất kỳ dấu hiệu gì đó trên khuôn mặt của họ.

Tiểu Vi bên cạnh hỏi cô:

"Đồng Lôi sao thế, sao có phần hồn vía lên mây thế?"

Đồng Lôi chính là nổi tiếng là làm việc năng động, không bao giờ lãng phí một chút thời gian để làm việc, thậm chí có thời điểm, có người đàn ông ngưỡng mộ tặng hoa, cô cũng không có thời gian để trả lời.

Lúng túng thu hồi ánh mắt, đùa cợt mà nói:

"Không có gì, còn cô nữa không có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?"

Âm thanh không lớn, có phần không có sức lực.

Tiểu Vi khoan thai xoay người trở lại, đột nhiên lại nhảy lên, làm cho Đồng Lôi hoảng sợ thiếu chút nữa đem vứt bỏ văn kiện trong tay, sợ hãi nhìn cô ấy, không phải là cô ấy phát hiện ra cái gì chứ?

"Lôi Lôi, cô không sao chứ?"

Tiểu Vi quan tâm nhìn cô, cô ấy cái gì cũng chưa nói mà? Làm sao lại phản ứng lớn như vậy.

Lấy được tài liệu lần nữa, cô mới phát hiện các đồng nghiệp đều ở đây nhìn mình, lắc đầu một cái.

"Không có việc gì."

"Mọi người có nghe nói không? Công ty chúng ta hôm nay sắp tới một người mới, nghe nói là tốt nghiệp loại giỏi của đại học Havard nước Mỹ, nhận thấy sự phát triển trong tương lai của công ty chúng ta, muốn tới công ty chúng ta thay thế vị trí Cao quản lý, đảm nhiệm bộ phận quản lý kinh doanh thị trường mới! Nghe nói trình độ học vấn rất lợi hại, cũng không biết là người như thế nào, nếu là một anh chàng đẹp trai thì tốt rồi. Có thể giải quyết tức nuối của những người cả ngày không gặp được trai đẹp như chúng ta."

Tiểu Vi nói xong trong lòng rạo rức, giống như người mới nhất định phải là một anh chàng đẹp trai, có người không nhìn được đội cho cô ấy gáo nước lạnh:

"Làm sao cô biết hẳn ta chính là một anh đẹp trai, nói không chừng là một anh chàng xấu xí thì sao, dù là trai đẹp, người ta cũng sẽ không coi trọng cô, ngược lại mỹ nữ Lôi Lôi của chúng ta còn có thể hợp ý."

Tiểu Vi vừa nghe liền mất hứng.

"Trư Bát Giới, cho dù tôi không có cơ hội, cô cũng đừng hi vọng, nhìn người như vậy, thì người đàn ông nhìn thấy cũng sẽ chạy, hơn nữa, tôi cũng chưa nói mình phải gả cho trai đẹp, tôi chỉ là nhìn xem cho đã con mắt. Thôi đi, những thứ trai đẹp này có mấy người đáng tin, tôi cũng không muốn về sau cả ngày phải chiến đấu cùng *tiểu tam."

**tiểu tam: cách mọi người gọi những cô nàng làm vợ bé..người tình hoặc là cặp bồ với người đã có vợ..

Những lời này của Tiểu Vi đã thấm sâu trong người của Đồng Lôi, lục Từ Hiên không phải là một người như vậy, bên ngoài một đồng lớn nhân tình, nếu là thật sự muốn chiến đấu, sợ rằng mình đã sớm chết không toàn thân rồi.

Chu Hoan xấu hổ hai má đỏ bừng.

"Tiểu Vi người đi chết đi, cả ngày chỉ nói mò, về sau không cho phép gọi ta là Trư Bát Giới nữa, gọi nữa ta là vả nát miệng người!"

Tiểu Vi le lưỡi một cái, vui đầu chăm chỉ làm việc.

Đột nhiên một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở trong phòng làm việc, lập tức đưa tới sóng to gió lớn, nhưng người đàn ông này hình như không có nghe thấy gì, trực tiếp đi tới bên cạnh Đồng Lôi.

"Rất đẹp trai nha!"

"Đúng vậy, đúng vậy. . . . ."

"Chưa từng gặp qua đàn nào ông đẹp trai như vậy."

"Nếu là anh ta thì công ty chúng ta tốt rồi."

Đồng Lôi không hề có một chút nào chịu ảnh hưởng, cũng không biết người đàn ông đứng ở trước mặt nàng bao lâu.

Hơi thở xa lạ bao quanh, tiếng ồn ào khẩn thiết rốt cuộc khiến tâm tư Đồng Lôi tỉnh lại, có chút không hiểu ngàng đầu, không ngờ gặp phải một đôi mắt đen đang mỉm cười.

Đôi mắt đẹp kinh ngạc mở to, cô có thể xác định, mình chưa từng thấy qua người đàn ông trước mặt này, phòng làm việc huyền ảo thế này đoán chừng cũng liên quan đến anh ta đi, chỉ là cả ngày cô đều có thể thấy trai đẹp cũng sẽ không kích động giống như những người khác vậy.

"Xin hỏi tôi có thể giúp gì?"

Giọng điệu hết sức chuyên nghiệp.

Lục Minh Hạo khẽ nhủ mảy, khoảng rộng khoe miệng từ từ mở rộng, lần này trở về anh chỉ là muốn tự tìm kiếm một phần công việc có tự do của mình, không muốn vây ở Lục thị, cho nên mới phải lựa chọn một công ty nhỏ như vậy, không ngờ lại gặp phải cô ấy ở chỗ này, đó là cô gái mình đã hai lần chạm mặt.

Một cái tay nhẹ nhàng ở trước mặt anh lắc lư.

"Anh không sao chứ?"

Cuối cùng cũng gọi anh hồi hồn, không có một tia che giấu, rất tự nhiên trả lời.

"Tôi tới tìm người quản lý của các người."

Lời nói ngẫu nhiên sẽ làm cho mọi người nghĩ rằng anh không bị phân tâm.

"Ah, ở bên kia"

Đồng Lôi lễ phép chỉ phòng làm việc của phòng nhân sự.

Lục Minh Hạo dịu dàng cười ngó ý cảm ơn, nhưng anh không biết cũng bởi vì nụ cười này của anh lại mang đi bao nhiêu tấm lòng của con gái ở đây, đồng thời bao nhiêu cô gái nhìn bóng lưng của anh mà âm thầm thẹn thùng..

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Anh ta là giám đốc mới

Phòng làm việc nhiệt tình giống như căn thuốc lắc liều cực cao không hạ được.

Mỗi người mỗi vẻ mặt khác nhau nhìn chăm chăm cửa chính của bộ phận nhân sự, đang mong đợi chuyện sẽ xảy ra.

"Ken kết" Cửa mở ra, không ngờ quản lý nhân sự tự mình đưa anh ta ra ngoài, nói: "Các đồng nghiệp, anh ấy sau này sẽ là giám đốc của mọi người, hi vọng mọi người về sau có thể cùng làm việc vui vẻ."

"Ba ba" Phòng làm việc lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiểu Vi khinh thường gật đầu với Chu Hoan Hoan một cái, ánh mắt khiêu khích.

"Chào mọi người, tôi tên là Lục Minh Hạo, về sau chúng ta là đồng nghiệp, hi vọng sau này có làm gì không đúng mong mọi người bỏ qua cho." Anh ta gặp người thật sâu, cười dịu dàng.

"Thật tốt!" Một nữ hoa si* hít hít nước miếng, nhoeo miệng cười nhìn chăm chăm người đàn ông.

*Nữ hoa si: gái mê trai

"Đúng vậy, đúng vậy. . . . ." Một nữ hoa si khác cũng không ngừng gật đầu.

Chợt một người giơ tay, ý bảo cô ấy có vấn đề cần hỏi, Lục Minh Hạo cười lễ phép: "Cô có vấn đề gì không?"

"Giám đốc Lục có bạn gái chưa?" Vấn đề lộ liễu như vậy cũng hỏi ra được, nếu là trước kia nhất định sẽ gặp phải ánh mắt khi dễ của mọi người, nhưng hôm nay có chút không giống, mọi người dĩ nhiên trừ Đồng Lôi, đều là một dáng vẻ mong đợi.

Đáng tiếc, Lục đại soái ca của chúng ta chỉ là cười cười, không trả lời.

. . . . .

Lúc tan việc.

Đồng nghiệp trong phòng làm việc trên cơ bản đều đã về hết, Đồng Lôi ngồi ở nơi đó không có dấu hiệu đi về, tiểu Vi cầm túi xách không khỏi cảm thấy kỳ quái.

"Lôi Lôi đã tan việc, sao cô còn không về?" Vỗ vỗ bả vai của cô, giống như là thân mật.

Đồng Lôi mỉm cười, hơi bối rối sắp xếp bàn làm việc: "Tôi lập tức về, cô đi trước đi."

"Được, vậy cô nghỉ sớm một chút." Tiểu Vi gật đầu một cái, cầm lấy túi xách đi ra.

Đồng Lôi thoải mái hít một hơi, chậm rì thu dọn đồ đạc, nhú nhú mày, chân hơi đau một chút, lát nữa nhất định phải thuê xe đi, không biết anh ta có ở nhà không, còn . . . . .

"Phiền chết rồi." Xoa xoa đầu, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, nằm ở trên bàn, ổn định tâm trạng phiền não của mình.

"Đồng Lôi. . . . ." Đồng Lôi nghe được có người gọi mình, không khỏi sửng sốt, mọi người không phải đều đi rồi sao? Như thế nào còn có người?

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, một người đàn ông anh tuấn đứng trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô.

"Giám đốc Lục?" Đồng Lôi kinh ngạc mở miệng, "Cũng đã tan việc, sao anh vẫn chưa về?"

Lục Minh Hạo cười ha hả nhìn cô, âm thanh dịu dàng đầy từ tính: "Cô không phải cũng chưa về sao?"

"Tôi. . . . ." Xấu hổ cười cười, rụt chân xuống dưới mặt ghế.

Con người dịu dàng can rõ quan sát cô, chân cô gái này rõ ràng bị thương, lại ở chỗ này che giấu, nhìn dáng vẻ này làm cho người khác đau lòng.

Lục Minh Hạo từ từ đến gần cô.

Đồng Lôi cảnh giác xê dịch thân thể, bởi vì hơi thở đặc biệt của người đàn ông này đang kích thích thần kinh của cô.

"Anh muốn làm gì?" Cô hơi sợ nhìn anh ta.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô, y hết đà điều chỉnh mắt lại, Lục Minh Hạo cười cười, lắc đầu một cái, xem ra cô bé này nghĩ sai rồi.

Qua hồi lâu, cũng không có cảm nhận được cái gì khác thường, ngược lại trên chân truyền tới một chút lạnh lẽo, cô liền mở hai mắt ra, kinh ngạc phát hiện anh ta đứng ở trước mặt của mình, tay dịu dàng xoa nắn trên chân của mình.

"Anh. . . ." Giường giường muốn rút chân của mình về, cũng không ngờ sức của anh ta quá lớn, chân còn bị anh ta giữ thật chặt trong lòng bàn tay.

Anh ta dịu dàng, làm cô mắc cỡ đỏ bừng mặt, thân mật như vậy làm cô không tự nhiên giãy dụa.

"Đừng động, chân của cô bị thương, không thoa thuốc sẽ nghiêm trọng." Âm thanh dịu dàng, khiến sự khấn trương trong lòng Đồng Lôi nhất thời bình tĩnh lại, đôi mày trờ ba của cô ra, không có người đàn ông nào đối với cô tốt như vậy, dù là chồng của mình cũng vậy.

Thuốc tốt, Lục Minh Hạo đứng dậy, bóng dáng cao lớn bao phủ thân thể Đồng Lôi nhỏ yếu mềm mại.

"Cô đang nghĩ gì?" Anh ta có thể thấy rõ ràng sự cô đơn trong mắt cô.

Đồng Lôi lắc đầu một cái, "Tại sao anh đối với tôi tốt như vậy?" Đột nhiên ngừng đầu, trong mắt đẹp lóe ra ánh sáng cảm kích, anh ta ảm áp làm cô ứng phó không kịp, "Không cần nói với tôi, đơn giản vì là đồng nghiệp, mới đến giúp tôi?"

Lời của cô khiến lòng mày Lục Minh Hạo hơi cau lại, anh ta tại sao lại muốn đối tốt với một cô gái không quen biết như vậy! Anh ta cũng không biết, chỉ rất muốn trêu chọc cô.

"Nếu như tôi nói tôi yêu cô, cô sẽ như thế nào?" Ngón tay thon dài, dần dần đến gần gò má của cô, ở thời điểm nó sắp chạm vào, cô khẽ quay đầu tránh ra.

"Anh không cần nói giỡn, một chút cũng không buồn cười." Đồng Lôi khẽ cúi đầu đỏ mặt.

"Ha ha. . . ." Lục Minh Hạo phóng khoáng cười một tiếng, phản ứng của cô ấy hình như giống với trong tưởng tượng của anh, mới vừa tới đã phát hiện cô khác biệt.

"Tôi chỉ là muốn lương tâm an ổn một chút." Không ngoài dự đoán nhìn thấy được ánh mắt nghi hoặc của cô, cười dịu dàng: "Chân của cô là do tôi đụng phải, tôi chỉ muốn chịu trách nhiệm mà thôi."

Đồng Lôi lúc này mới sáng tỏ, "Thì ra chiếc xe thiếu chút nữa đụng tôi vào buổi sáng là của anh."

Lục Minh Hạo khẽ gật đầu tỏ vẻ xác định.

"Thật ra thì cũng không có gì, do tôi không cẩn thận thôi." Khoát khoát tay, thoải mái cười, đứng lên, cô phải về nhà rồi.

Nhìn dáng vẻ khắp khểnh của cô, ánh mắt Lục Minh Hạo chột u ám, cô như vậy anh cũng có một nửa trách nhiệm, nhanh chóng bắt được cổ tay của cô: "Tôi đưa cô về."

"Không cần, tự tôi. . . ." Còn chưa nói hết, một hồi chuông điện thoại di động liên tiếp cắt đứt, Đồng Lôi tò mò, lúc này ai sẽ gọi điện thoại cho cô.

Số lạ, vốn không muốn nhận, thế nhưng điện thoại lại tiếp tục vang, đành phải ấn nút tiếp nghe "Alô"

"Cô đang ở đâu?" Bên đầu kia điện thoại là một tiếng nói lạnh lẽo không chút cảm tình nào truyền đến, trong nội tâm Đồng Lôi hạ xuống hồi hộp, là anh ta——

Lục Tử Hiên

"Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?"

"Cô đang ở đâu?" Lục Tử Hiên không nhận được lặp lại lời nói.

"Tôi đang ở Cao ốc Kim Tọa, có. . . ." Không đợi cô nói xong, bên kia đã cúp.

"Sao không đợi người ta nói xong." Đồng Lôi trẻ môi nói khẽ liếc nhìn điện thoại di động, xác định đã cúp.

"Có chuyện gì không? Tôi đưa cô đi qua?"

Lúng túng liếc mắt nhìn Lục Minh Hạo bên cạnh, "Thật xin lỗi, làm phiền anh!" Dù sao bọn họ mới là đồng nghiệp một ngày, nên sẽ cảm thấy hơi ngượng ngùng.

"Không sao!" Lục Minh Hạo dứt khoát trả lời, anh vốn là muốn đưa cô về.

Trong xe, Lục Minh Hạo vẫn quan sát cô, cô lại là dáng vẻ u sầu, Lục Tử Hiên có chuyện gì không? Nếu không anh ta sẽ không gọi điện thoại cho mình.

Chương 8: Cảm giác không giống nhau.

Khi Đồng Lôi đang ngồi trên xe rồi đi, một chiếc xe thể thao vội vã từ Cao ốc bên kia chạy như bay đến, cứ như vậy lảng lạng đậu ở chỗ đó, bên trong xe ngón tay người đàn ông nắm thật chặt tay lái, ánh mắt âm u chăm chú nhìn chằm chằm Cao ốc, chỉ sợ một khi không chú ý sẽ bỏ lỡ.

Nếu không phải hôm nay mẹ hạ lệnh, bắt anh nhất định phải đưa cô gái kia về nhà, anh sẽ không quản cô đang ở đâu? Giương mắt nhìn một chút cả tòa cao ốc này, anh nghĩ Đồng thị kinh doanh khách sạn, chỗ này không giống như có sản nghiệp gì, vậy cô ấy tới nơi này làm gì? Đã hai mươi phút rồi, vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô, xem ra cả Cao ốc cũng đã không còn ai rồi.

Bảo vệ của cao ốc, nhìn xe thể thao vừa tới mà cảm thán, bây giờ người có tiền có phải rất nhiều hay không vậy, một chiếc xe thể thao mới vừa đi, hiện tại lại tới một chiếc khác, nhưng bây giờ các công ty trong tòa nhà đều tan ca rồi, xe này như thế nào còn không lái đi, lúc này mới lấy dũng khí tiến lên.

"Tiên sinh xin hỏi anh có chuyện gì không?"

Lục Tử Hiên nhú nhú mày, thuận thế tháo kính mắt, nhìn người trước mặt một cái, không nhận được mở miệng: "Tôi ở nơi này chờ người."

"Chờ người? Nhưng bây giờ cả Cao ốc đều tan ca rồi." Nhìn mặt người đàn ông càng ngày càng đen, bảo vệ nuốt một ngụm nước bọt, người đàn ông này xem ra không dễ chọc, phải tránh đi sớm một chút.

"Chết tiệt, cô ta dám đùa với mình."

Chỉ nghe được tiếng động cơ xe, xe thể thao đã sớm biến mất ở phía xa, bên trong xe Lục Tử Hiên nắm thật chặt tay lái, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm phía trước.

"Chết tiệt" Tức giận móc điện thoại từ trong túi ra, nhanh chóng bấm một dãy số.

"Alo" Bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nói dịu dàng.

"Cô rốt cuộc ở nơi nào?" Có lẽ chính anh cũng không chú ý, trong giọng nói của anh mang theo sốt ruột, mang theo trách cứ, hơn nữa là lo lắng.

"Tôi đang ở nhà." Cùng một âm thanh, nhưng có chút cô đơn lại ít đi vài phần dịu dàng vừa rồi, còn có chút lạnh lùng.

"Cái gì?" Lục Tử Hiên khẽ cau mày, sau đó cái gì cũng không nghĩ, nói với bên kia điện thoại: "Ngoan ngoãn ở nhà chờ, tôi lập tức sẽ trở lại." Nhanh chóng cúp điện thoại, gia tăng tốc độ, liên tục vượt nhiều cái đèn đỏ cũng không biết.

Trong căn biệt thự hiện đại sáng ngời, Đồng Lôi vui trên sofa, cầm hộp điều khiển ti vi, càn không ngừng đổi lại đài, người kia vừa gọi điện thoại cho cô, nói cô ở nhà chờ anh.

Trong sân truyền đến tiếng động cơ xe, Đồng Lôi thuận tay tắt TV, thân thể ngồi ngay ngắn, ánh mắt liếc qua cửa chính, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong phòng khách, ánh mắt nóng bỏng nhìn quanh phòng khách, khi thấy cô thì ngừng lại.

"Anh đã về rồi!" Đồng Lôi nở nụ cười cứng ngắc, lên tiếng chào hỏi với anh, trời mới biết trái tim của cô, đang nhảy thình thịch không ngừng.

"Chuẩn bị một chút, sau đó trở về Lục gia." Để lại một câu nói, lướt qua cô, trực tiếp lên lầu.

Đồng Lôi nhẹ nhàng thở dài, đứng lên, trở lại phòng ngủ, mấy ngày nay cứ có cảm giác rất không chân thật, tựa như ở trong mơ, thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại, nhưng trong lòng cô rõ ràng, tất cả đều là sự thật.

Da của cô vốn rất tốt, căn bản không cần trang điểm, chỉ là sắc mặt trắng bệch nhìn rất kém, chỉnh sửa qua một chút, thay quần áo khác, mới cảm thấy ổn thỏa.

Đẩy cửa ra, Lục Tử Hiên đã sớm ngồi ở trong xe rồi, hơi lo lắng kéo kéo vạt áo, hôm nay cô mặc một cái váy màu trắng dài đến gối, lộ ra bắp chân thon dài, giày cao gót màu trắng nổi bật càng làm cho cô thêm cao gầy.

Đối với những thứ này, Lục Tử Hiên giống như không nhìn thấy, đưa tay cầm lên trên tay lái, ánh mắt âm u nhìn phía trước, Đồng Lôi nhẹ nhàng mở cửa xe, cài dây an toàn, tựa vào đệm tựa, nhắm mắt lại.

Xe nhanh chóng chạy nhanh lên đường cái, không biết vì nguyên nhân gì, trên đường rất ít xe qua lại.

Ban đêm mùa hè vẫn còn hơi lạnh, chiếc xe như mũi tên xuyên qua đêm đen, Đồng Lôi giữ lấy quần áo trên người, dọc theo đường đi, cô đều vô cùng

yên lặng, chỉ vì giữa bọn họ thật sự không có gì để nói.

Lục Tử Hiền cũng mím chặt môi mông, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ nhìn một chút Đồng Lôi ở bên cạnh, không thể phủ nhận, hôm nay cô rất đẹp, làn da trong suốt, hình dáng tỉ mỉ sạch sẽ, tóc bên tai rơi tung bay theo gió, dây váy màu trắng làm cô nổi bật giống như tiên nữ không dính khói bụi trần gian.

Phát hiện cô đang ôm chặt quần áo, quý thần xui khiến anh nhấn nút khép lại mui xe, trần xe từ từ khép lại, gió không hề thổi tới nữa, Đồng Lôi nghiêng người nhìn sang, không hiểu nhìn anh.

"Không cần cảm ơn tôi, chẳng qua là cảm thấy hơi lạnh." Lúc nói ra lời này, Lục Tử Hiền cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, anh thế nhưng lại giải thích với cô.

Lời nói bất thành lời này hiển nhiên cũng làm cho Đồng Lôi ngẩn người ra, cô thật không thể nào tin nổi, người đàn ông lạnh lẽo khinh thường cùng mình nói hơn một câu, lại có thể biết quan tâm mình.

Bên trong xe lại khôi phục yên tĩnh, thật lâu Đồng Lôi mới thu hồi tầm mắt lần nữa nhìn ngoài cửa sổ, vừa rồi khẳng định anh chẳng hề làm gì cả, đó nhất định là ảo giác của mình, nhưng bốn phía ảm áp, lại đang tỏ rõ vừa rồi không phải là ảo giác.

Lục Tử Hiền lạnh lùng lái xe, con người đen như mực chăm chú nhìn chăm chăm phía trước, ngón tay nắm chặt tay lái tiết lộ anh lúc này đang chột dạ, vừa rồi mình làm sao vậy chứ? Anh không phải rất ghét cô sao? Anh không phải muốn hung hăng nhục nhã cô sao? Vừa rồi làm sao sẽ quan tâm cô, tại sao có thể như vậy?

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại phá vỡ yên tĩnh bên trong xe, cô gái bên cạnh hình như không hề cử động, mày kiếm khẽ cau lại hạ xuống, quay đầu nhìn qua cô, cô hình như đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

"Điện thoại?" Âm thanh không có một báo hiệu nào, Đồng Lôi bị sợ nhanh chóng quay đầu.

"Cái gì?" Thẹn thùng phát hiện là chuông điện thoại của mình, hốt hoảng lấy điện thoại ở trong túi ra, gương mặt hơi nóng một chút, ánh mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh, mày kiếm nhíu chặt cho thấy anh ta không vui.

"Alo. . . . ." Nhanh chóng ấn nút nghe, nghiêng người sang nhỏ giọng nói.

"Có phải làm phiền cô hay không?" Bên đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam dễ nghe, Đồng Lôi hơi kinh ngạc, cô gần như không có bạn là nam giới, không phải là anh gọi nhầm rồi chứ, cầm điện thoại lên liếc mắt nhìn, quả thật không biết: "Thật xin lỗi, anh có thể gọi nhầm rồi." Nói qua định cúp điện thoại.

"Sẽ không quên tôi nhanh như vậy chứ?" Bên đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng cười hài hước, chú ý lắng nghe cảm thấy quen tai, "Giám đốc Lục" khoe miệng dâng lên một nụ cười, đoán chừng chính Đồng Lôi cũng không biết, cô cười rất tự nhiên.

Lục Tử Hiền mặc dù thoát nhìn đang nghiêm túc lái xe, nhưng trên thực tế lại lắng tai nghe cô ấy điện thoại, là một người đàn ông, trong lòng không hiểu sao lại bức bối, anh không thích cảm giác bị cô xem nhẹ, nhìn cô cười đến vui vẻ như vậy, không khỏi nổi giận, cô tại sao có thể đối với một người đàn ông khác cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ không biết chồng của mình đang ở bên cạnh sao? (Ed: cũng biết mình là chồng người ta sao... haiz)

Đạp chân ga dưới chân, đột nhiên tăng tốc độ khiến Đồng Lôi bị sợ thiếu chút nữa vứt điện thoại đang cầm trong tay, lúc này cô mới nhớ tới, bên cạnh còn có một người ở đây?

"Giám đốc Lục, tôi còn có chuyện, cúp trước."

Cẩn thận cúp điện thoại, len lén nhìn anh một cái, anh tức giận sao? Tại sao phải tức giận? Chẳng lẽ bởi vì mình cùng người khác nói điện thoại không để mắt đến anh?

Không đúng, bất kỳ một người đàn ông bình thường nào đều không thể chịu được vợ của mình cùng người đàn ông khác không rõ ràng.

Hay anh ta tức giận bởi vì mặt mũi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh ấy là anh trai

Vừa tới cửa

"Xuống xe." Giọng nói lạnh lẽo khắc sâu vào trái tim Đồng Lôi đau nhói.

Ngoan ngoãn từ trên xe bước xuống, xe thể thao gào thét lướt qua bên mình, chỉ có khí ở đuôi xe quanh quẩn ở bốn phía.

Trang nhã, là cảm giác đầu tiên của Đồng Lôi về biệt thự của Lục gia, cô nghĩ người có thể tạo nên căn nhà này, nhất định không phải là một bình thường, nếu như có cơ hội cũng muốn quen biết một chút.

"Cô rất thích toà nhà này sao?" Một âm thanh dịu dàng vang lên từ phía sau, Đồng Lôi sững sờ, xoay người, ngạc nhiên nhìn gương mặt quen thuộc đang mỉm cười ở sau lưng.

Mắt đẹp tròn to không thể tưởng tượng nổi nhìn người đang đi tới, cô biết người kia sao? Nhất định là ảo giác, Đồng Lôi dùng sức dụi dụi mắt, bóng dáng đó rõ ràng nói cho cô biết, đây là sự thực: "Giám đốc Lục, thật sự là anh...tại sao anh lại ở chỗ này?"

"Cần thời gian lâu như vậy để xác nhận sao?" Đôi tay Lục Minh Hạo cắm trong túi quần, một thân trang phục thoải mái, nổi bật lên dáng người cực kỳ tuấn mỹ của anh, Đồng Lôi hơi hoảng hốt.

Thật ra thì anh nên sớm nghĩ đến, người Từ Hiến cười chính là cô, qua hình ảnh trên báo chí, hôm nay đưa cô về nhà, hơn nữa cô bây giờ đang xuất hiện ở nơi này, tất cả đều chứng minh sự thật này.

"Tôi còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác? Trong lúc nhất thời không dám xác nhận." Xấu hổ cười cười, không dám nhìn anh, không ngờ anh dường như đã sớm đoán được, không hề nói gì, chỉ ngồi xuống trên ghế đá bên cạnh, nhìn cô không được tự nhiên đứng tại chỗ, vồ vồ chỗ trống bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống.

Trong sân nhất thời yên lặng chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu, để đánh vỡ phần nào lúng túng, Lục Minh Hạo liếc nhìn chân của cô, mới mở miệng: "Làm sao cô còn dám mang giày cao gót?"

"Cái gì?" Vấn đề đột ngột khiến Đồng Lôi nhất thời chưa kịp phản ứng, theo ánh mắt của anh mới phát hiện thì ra anh đang nói vết thương trên chân của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm, lắp bắp mở miệng: "Không có cách nào khác, cũng không thể không mang giày tới đây."

"Nói như vậy, cô mới vừa nói trong điện thoại, đã xoa thuốc, cũng là nói dối sao?" Ngắc đầu, bốn mắt nhìn nhau, không nói rõ ràng được, Đồng Lôi đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình rất nhanh, gương mặt cũng khẽ nóng lên.

Vội vàng thu hồi tầm mắt của mình, tuy nói cô đã kết hôn rồi, nhưng dù sao vẫn còn là một cô bé, đời này chưa từng tiếp xúc với phái nam, trừ cha mình, chính là người kia, vậy thì phản ứng như vậy cũng bình thường!

Đứng lên, không nói một câu, chỉ kéo cô, đi về phía trước.

"Anh đưa tôi đi đâu?" Đồng Lôi sợ hãi mở to mắt, cảnh giác nhìn chung quanh, hiện tại cô hối hận tại sao lại chạy loạn khắp nơi, thật mong có người có thể cứu cô.

Người nọ cũng không để ý tới cô, còn một mực kéo cô đi tới.

"Tôi cho anh biết, nơi này có người, nếu anh không buông tay, tôi liền kêu lớn." Đồng Lôi tốt bụng nhắc nhở anh, nơi này cũng không phải là ngoại ô hoang dã, nếu cô hô to, anh nhất định sẽ bị bắt.

Lục Minh Hạo khẽ than thở, cô gái này thật đúng là thú vị, không kiên nhẫn xoay người, kèm theo một tiếng thét kinh hãi, Đồng Lôi đã bị anh cồng trên lưng, lo lắng giữa, quyền cước dẫm đạp gì đều đem ra hết, nhưng hình như một chút hiệu quả cũng không có.

"Anh mau thả tôi xuống, lần này anh nhất định sẽ chết!" Trong mắt Đồng Lôi kích động chứa đầy nước mắt, bởi vì cô nhìn thấy, hai người làm, đang đi về phía bọn họ.

Nhưng ngay sau đó, cô liền hóa đá.

"Thiếu gia!" Hai người kia căn bản không có ý dừng lại, chỉ là lên tiếng chào hỏi.

Cảm thấy cô đột nhiên an tĩnh, Lục Minh Hạo nhếch miệng lên cười một cái, sai bước đi về căn nhà.

Cho đến khi phía dưới mềm nhũn, Đồng Lôi mới phản ứng được, cảnh giác quan sát bốn phía, ghế salon màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, tủ quần áo màu trắng, khắp nơi đều là màu trắng, thân thể rụt lại, đôi tay ôm chặt y phục trên người, sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt.

"Tóm lại anh là ai?" Cô không có nghe lầm, hai người vừa rồi gọi anh là "Thiếu gia"

Lục Minh Hạo cười cười, nhìn mình giống một Sắc Lang* sao? Cúi người về phía trước, lại gần nhìn cô, đôi môi mỏng khắc ra mấy chữ: "Cô cảm thấy tôi là ai?"

*sắc lang: kẻ háo sắc

Vừa nghe anh nói như vậy, Đồng Lôi mới nuốt một ngụm nước bọt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh một lần, cảm giác có chút quen thuộc, làm thế nào cũng không nhớ nổi đã gặp qua ở nơi nào: "Rất quen, nhưng đã gặp qua ở nơi nào? A. . . . ." Đột nhiên ánh mắt chợt lóe, trong đầu như một dây cung đứt, lấp ba lấp bập chỉ vào anh: "Anh. . . . Anh."

"Xem cô như vậy, có phải nhớ tới cái gì không?" Lục Minh Hạo nhìn cô tính toán cười, xem ra Từ Hiên đã nhặt được bảo bối.

Lúc này Đồng Lôi đã sớm quên mất phong cách tiểu thư khuê cát không còn một móng, cũng quên chân của cô bây giờ đang bị thương, từ trên giường nhảy lên, mới vừa dẫm lên sàn nhà liền lao đảo ngã xuống.

"Cô bé, cô không biết chân của mình bị thương sao?" Trên mặt tức giận, tay nhanh chóng đỡ cô lên, tránh cho cô ngã lên sàn nhà.

Lúc này Đồng Lôi nào có ý định nghe anh cầu nhau, cặp mắt vẫn không quên nhìn quanh trên người của anh, trong miệng lầm bầm "Trừ ánh mắt cùng gương mặt ra, những cái khác đều giống nhau? Lúc cô gặp anh, sao lại không phát hiện, trừ cặp mắt cùng vẻ ngoài kia, đôi môi mỏng, sống mũi cao thẳng, không phải anh ta và Lục Từ Hiên là cùng một khuôn đúc ra sao?

Lục Minh Hạo cười một tiếng dịu dàng, "Tôi là anh trai của nó, duyên phận thật đúng là một thứ rất kỳ diệu, không ngờ chúng ta sẽ là đồng nghiệp." Nói xong liền nắm mất cả chân của cô lên: "Nhìn xem, đã sưng vù lên rồi!" Lông mày xinh đẹp nhíu chặt lại, Đồng Lôi bác giác rụt chân lại, thân mật cùng người đàn ông xa lạ, làm gương mặt cô nóng lên.

Lướt qua cô, trong hộp cấp cứu ở đầu giường, lấy thuốc ra, tỉ mỉ thoa lên trên chân cô, Đồng Lôi hoảng hốt một lúc, thì ra cảm giác được người khác yêu thương lại tốt như vậy, đáng tiếc người kia sẽ không như vậy.

Lục Minh Hạo khẽ ngược mắt, anh nhìn thấy trong mắt cô tối tăm, bắt đầu đi thờ dài, một cô bé tốt như vậy, làm cho người khác đau lòng, Từ Hiên cũng thiệt là.

"Tốt lắm, về nhà nhớ phải thoa thuốc." Thu hồi ánh mắt, thờ phào nhẹ nhõm, buông chân của cô xuống, lấy chai rượu xoa bóp đặt trong ngực của cô rồi xoay người đi ra ngoài, nhìn bóng lưng của anh Đồng Lôi khẽ than thở, cầm lấy giày muốn mang vào.

"Chẳng lẽ cô muốn vết thương ở chân càng thêm nghiêm trọng sao?" Bóng dáng mới vừa đi ra, lại xuất hiện lần nữa trong phòng, tiêu sái ném cho cô một đôi giày thể thao." Cô mang đôi này trước, sau này trả lại cho tôi sau."

"À!" Cầm giày, đột nhiên cô nhìn anh cảm động đến rơi nước mắt, hiện tại ngược lại cô cảm thấy hoài nghi anh và người kia có phải là anh em hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không được tự nhiên

Mặc dù trên chân mang đôi giày rất to, nhưng trong lòng Đồng Lôi vẫn rất cảm động.

"Anh trai, cảm ơn anh!" Không còn là giám đốc, mà là anh trai, có thể thấy Đồng Lôi cảm động biết bao.

Lục Minh Hạo bước lên trước, nhìn cô, khoe miệng nhếch lên nụ cười đùa giỡn, hơi thở ấm áp phất qua gò má của cô: "Nếu như thật sự muốn cảm ơn, vậy thì lấy thân báo đáp nhé!"

Ngước mắt, kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn thấy một tia giả hoạt trong mắt anh: "Anh trai, anh làm em sợ muốn chết!"

"Ha ha!" Dịu dàng vuốt vuốt sợi tóc của cô, không nhanh không chậm nhìn đồng hồ treo tường nói: "Nha đầu, chúng ta nên đi, chắc mọi người đều đang đợi chúng ta đấy?"

"Dạ." Cô dùng sức xoay người, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đỡ cô.

Tại phòng khách, tất cả mọi người Lục gia đều tập trung tại đây, cha của Lục Từ Hiên là Lục Chấn đông, Tổng giám đốc tập đoàn Lục thị, mẹ của Lục Từ Hiên là Lý Cẩm, còn có một bóng dáng vừa có chút quen thuộc vừa xa lạ.

Lục Từ Hiên tùy ý ngồi ở trên ghế sa lon, một tay nâng ly rượu, mắt khẽ nhắm lại, ánh mắt rơi vào trong đêm tối, cô ấy rốt cuộc chạy đi đâu? Anh chỉ đi đậu xe, trở lại đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Phiền não nhíu nhíu mày, uống một hơi cạn sạch, cô ấy cùng anh không có quan hệ, đang lúc chuẩn bị đứng dậy, bên ngoài tường thủy tinh trong suốt, một nụ cười chói mắt đập vào.

Tay cầm ly rượu xiết chặt, đập vào mắt là khớp xương trắng bệch bởi vì dùng sức nắm chặt mà lộ ra.

"Hôm nay thật cảm ơn anh." Trên đường đi, bước chân Đồng Lôi vững vàng, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Đây là lần thứ mấy em cảm ơn rồi, lỗ tai của anh cũng nổi vết chai rồi, với lại anh còn hi vọng em giúp anh giữ bí mật nữa mà?" Lời nói dịu dàng lọt vào

trong tai, đùa giỡn với cô.

"Ôi. . . . . Các cô ấy nhất định sẽ đau lòng chết thôi, sắp sửa bỏ qua một ông chủ vừa đẹp trai vừa có tiền!" Đồng Lôi hơi đáng tiếc nhún nhún vai, cô nói thật không sai, nếu mấy cô gái trong công ty biết thân phận của anh, sẽ vui chết.

Lục Minh Hạo cười ha ha, thân mật vuốt vuốt sợi tóc của cô.

Trong lòng Lục Tử Hiên run lên, sắc mặt chợt u ám, cả người tản ra hơi thở làm người khác hoảng sợ, bọn họ lúc nào thì thân mật như vậy, chẳng lẽ khi không chiếm được chỗ tốt ở nơi anh, liền muốn thay đổi mục tiêu, cô gái này, xem ra đã xem thường cô rồi.

Trong gió nhẹ, Đồng Lôi giống như là cảm thấy cái gì, có chút bối rối xoay đầu lại, trong nháy mắt bắt gặp ánh mắt ấy, mặt của cô trắng bệch. Trở nên tái nhợt khác thường.

"Em làm sao vậy?" Lục Minh Hạo chú ý tới sự lo lắng của cô, theo ánh mắt của cô nhìn sang, "Tử Hiên?"

Lục Tử Hiên không nói gì, trong con ngươi kia không hề ít đi chút lạnh lùng đều rơi trên người Đồng Lôi, ngay sau đó nhanh chóng dời đi chỗ khác, khoe miệng khe kéo ra, chân dài cất bước, chậm rãi đi tới bên này.

Đồng Lôi có chút lo lắng, nhìn nụ cười khát máu của anh càng ngày càng gần, cô không biết anh sẽ đột nhiên xuất hiện, nếu không cô chắc chắn sẽ không đợi ở chỗ này, cũng không biết có liên lụy đến anh trai hay không.

Lục Minh Hạo bắt giắc che chở cô ở phía sau, "Tử Hiên, đừng như vậy, chân của cô ấy bị thương, anh chỉ đưa cô ấy đi đổi đôi giày." Gò má ôn hòa hơi nhú lên, người em trai này anh hiểu rất rõ, nếu chọc giận đến nó, Đồng Lôi nhất định sẽ chịu khổ.

"Bị thương?" Bên môi Lục Tử Hiên cười không khỏi cứng đờ, hoài nghi đưa mắt chuyển dời đến trên chân cô, lúc này trên chân cô đã không còn đôi giày cao gót, mà là đôi giày thể thao đơn giản, giày này nhìn một cái cũng biết là của anh trai, hiển nhiên cô mang hơi rộng.

"Về sau chuyện của vợ em, không cần người khác nhúng tay vào." Một tay ôm chầm lấy hông Đồng Lôi, hung hăng quăng xuống Lục Minh Hạo một câu nói, có lẽ ngay cả anh cũng không có cảm thấy, từ vợ này kêu rất tự nhiên, tựa như trước kia đã gọi qua rất nhiều lần.

Đại sảnh náo nhiệt bởi vì bọn họ đến mà ngừng lại, mỗi người đều lảng lảng nhìn về phía đôi bích nhân*, xem ra bọn họ hình như rất hợp nhau?

*Bích nhân: từ này mình cũng không biết dịch sao cho thuần việt nữa, có thể hiểu đại khái là hai người này đứng một chỗ rất đẹp, rất xứng đôi.

Đối với động tác bất ngờ của anh, Đồng Lôi rất không tự nhiên vặn vẹo thân mình.

"Đừng động." Lục Tử Hiên nắm tay của cô thật chặt, âm thanh không lớn vang lên ở bên tai, hơi thở ấm áp phun nơi cần cổ, làm cô hơi sững sốt, ngừng giây giũa.

"Cha. . . . ." Lục Tử Hiên ôm cô đi đến trước mặt người đàn ông hơn 50 tuổi, khí thế cường ngạnh (mạnh mẽ cương quyết), cho thấy bản lĩnh của người đàn ông này ở trên thương trường, Lục Chấn Đông chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng, không có quá nhiều biểu cảm.

"Cha. . . . ." Hơi lo lắng một chút, Đồng Lôi đi theo phía sau anh, chào hỏi có chút không quen.

Lục Chấn Đông gật đầu một cái, ngược lại Lý Cẩm bên cạnh có chút thân thiết lôi kéo tay Đồng Lôi: "Là Lôi Lôi phải không, tới đây mẹ nhìn một chút." Đồng Lôi do dự liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Mẹ. . . . ." Đồng Lôi nhàn nhạt cười một tiếng, mặc kệ về sau như thế nào, ít nhất hiện tại cô vẫn còn là con dâu của Lục gia, lễ phép căn bản nhất vẫn phải giữ.

"À, đã quen chưa? Tử Hiên đối với con như thế nào?" Lý Cẩm vỗ vỗ mu bàn tay Đồng Lôi, như cũ thân thiện nói, ánh mắt còn bất ngờ nghiêng nhìn về Tử Hiên bên cạnh, nhưng, bà đâu có biết, vấn đề này của bà khiến Đồng Lôi cứng đờ.

Nhìn người đàn ông bên cạnh cùng những người khác chuyện trò vui vẻ, nói lời trái lương tâm: "Cám ơn mẹ thăm hỏi, con rất khỏe, anh ấy đối với con cũng rất tốt." Mặc kệ là có ý hay vô tình, cô không muốn làm cho cha mẹ lo lắng.

Lý Cẩm hình như hơi sững sốt một chút, liếc nhìn mặt mũi tái nhợt của Đồng Lôi, đau lòng nói: "Đứa bé ngoan, nếu Tử Hiên bắt nạt con, thì nói cho mẹ biết, mẹ nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt."

Đồng Lôi không lên tiếng, chỉ cười khổ một phen, nhìn nụ cười thoáng qua, trong lòng Lý Cẩm thật đau lòng.

Cô gái thật hiểu chuyện, có lẽ hiện tại cô mới biết được tại sao ông cụ tình nguyện không thu mua Đồng thị, lại muốn kết thân, cô gái như thế vốn là rất khó cầu, đáng tiếc Tử Hiên không biết quý trọng.

Lục Tử Hiên thỉnh thoảng quăng ánh mắt tới Đồng Lôi bên này, mỗi một câu cô nói cùng mẹ đều vọng đến đây, cô có thể không oán giận mình, điều này làm cho anh không khỏi tò mò.

Lúc ăn cơm tối, Đồng Lôi cùng Lục Tử Hiên ngồi chung một chỗ, Lục Minh Hạo ngồi ở đối diện với cô, trên khuôn mặt ôn hòa luôn là nụ cười.

"Lôi Lôi à, ăn nhiều một chút, xem em gầy chưa, nghe nói em trước kia vẫn ở nước Mĩ, là đất nước chất lượng cao, thế sao không thêm được miếng thịt nào vậy!" Lục Minh Hạo gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén Đồng Lôi, không biết là cố ý hay vô ý liếc nhìn Từ Hiên bên cạnh, khóe miệng hiện ra nụ cười bí ẩn.

Khóe miệng Đồng Lôi giật giật, rử mắt, nuốt không được đồ ăn trong miệng.

"Đúng vậy, em phải ăn nhiều một chút, sò cũng không thấy thịt, đòi sau làm sao có thể tốt được." Lục Từ Hiên cười một tiếng tà mị, vừa nắm tay Đồng Lôi dưới bàn, vừa gấp cho cô một miếng thịt kho.

Đồng Lôi lạnh đến buồn nôn, khẽ giãy giụa tay bị anh nắm, cắn răng, dùng âm thanh chỉ có anh có thể nghe được, nói với Lục Từ Hiên ở bên cạnh: "Lục Từ Hiên, anh rút cuộc muốn làm gì?"

"Đương nhiên là vì suy nghĩ cho đòi sau của Lục gia chúng ta." Nói xong liền ghé vào bên tai của cô, một màn này trong mắt mọi người chung quanh chính là một đôi ân ái, chỉ có bọn họ mới biết, một màn này là giả, "Bảo bối, em xem em ăn tóc vào trong miệng rồi." Dịu dàng vén mấy sợi tóc bên môi của cô ra sau tai.

"Không phải Từ Hiên không có Tô Mạt vẫn sống rất tốt đấy sao?" Lục Chấn đông cười ha hả, tùy ý nói một câu, giống như là đặt xuống tảng đá trong lòng, Lý Cẩm kéo góc áo của ông xuống, nụ cười trên mặt Lục Từ Hiên liền cứng lại.

Đồng Lôi nghi ngờ liếc nhìn mọi người trên bàn, vẻ mặt đều rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cảm giác chán ghét

Sắc mặt Lục Từ Hiên hơi cương cứng.

"Từ Hiên, hôm nay mẹ Ngô nấu canh ngon lắm." Lý Cẩm mỉm cười cầm cái vá, múc một chén canh, đặt ở trước mặt của anh, Lục Từ Hiên cũng không nói gì, vẻ mặt ấy là sương lạnh ngàn năm đóng băng.

"Hiện tại đã hợp ý các người." Bóng dáng cao lớn đột nhiên đứng lên, con người băng lãnh nhìn chung quanh, thốt lên lời nói vô cùng lạnh lùng.

"Từ Hiên. . . . ." Lúc Lục Từ Hiên chuẩn bị rời đi, Lý Cẩm gọi anh lại.

"Mọi người ăn trước, tôi có chuyện muốn nói với Từ Hiên!" Bà nói một câu với mọi người trên bàn, sau đó lôi kéo Lục Từ Hiên chậm rãi rời đi, đến phòng khách cách đó không xa ngồi xuống ghế sa lon.

Lý Cẩm bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, "Từ Hiên, mẹ thật không biết nên nói với con như thế nào?"

Lục Từ Hiên nhíu mày lại, anh đương nhiên biết Lý Cẩm muốn nói gì: "Mẹ, người không cần phải nói gì, con tự hiểu." Cúi đầu, ngón tay ngắt mi tâm.

"Từ Hiên!" Lý Cẩm nhẹ nhàng gọi một tiếng, nhìn về phía bàn ăn một cái, nói tiếp: "Lôi Lôi là một cô gái tốt, mẹ không biết tại sao con không thích con bé, nhưng mới nói với nhau mấy câu ngắn ngủi, mẹ cũng đã biết, nha đầu kia hiền lành hiểu chuyện, rõ ràng có rất nhiều uất ức, nhưng cái gì cũng không nói."

Chân mày Lục Từ Hiên chau chặt hơn, anh khinh thường khi nghe những lời như vậy, anh cũng không muốn nghe, cái gì hiền lành hiểu chuyện, là tâm cơ của cô quá sâu, mới một thời gian ngắn ngủi mà tất cả mọi người trong Lục gia đã nghiêng về cô, như vậy sẽ chỉ làm anh càng ghét cô hơn.

Ở bên kia Đồng Lôi ăn nhưng không biết vị món ăn, cô có thể cảm giác chuyện bọn họ nói đến nhất định có liên quan đến cô, bởi vì có một ánh mắt vẫn đang nhìn về phía cô.

Ở bên tai vang lên âm thanh kéo cái ghế, gương mặt lạnh lùng anh tuấn của Lục Từ Hiên xuất hiện trước mặt cô, trong nháy mắt nhìn cô, cô thấy mi tâm của anh nhíu lại, chán ghét, lộ ra rất tự nhiên.

Sau khi phản ứng, Đồng Lôi hoảng hốt và tự ti tránh ra, lòng mi rử xuống, che lại cặp con ngươi xinh đẹp kia.

Nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu trước mặt, Lục Từ Hiên trong lòng càng thêm chán ghét, cô làm như vậy là muốn được người khác đồng tình sao? Hừ, cô gái như vậy có cái gì tốt.

"Lôi Lôi, ăn nhiều một chút, nghe Minh Hạo nói chân của con bị thương, ngày mai nói Từ Hiên dẫn con đi khám bác sĩ." Quan tâm khiến Đồng Lôi nghe có chút cảm động.

Cảm kích mà cười, đôi môi khẽ mở ra: "Mẹ, không sao, con đã bôi thuốc rồi!" Vặn vẹo mắt cá chân dưới bàn, đã không đau, sẽ không có chuyện gì.

Ánh mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, anh trước sau như một đều lạnh lùng.

Sau buổi cơm tối, Lục Tử Hiên cố ý phải đi về, Lý Cẩm cũng không tiện giữ lại, chỉ là trước khi đi liếc nhìn chân của Đồng Lôi, dặn dò Tử Hiên, nhất định phải đưa cô đi bệnh viện.

Đọc theo đường đi, Lục Tử Hiên đều mím chặt đôi môi, Đồng Lôi cũng chỉ đưa mắt nhìn trong đêm tối, bên trong xe, yên tĩnh đáng sợ.

Đột nhiên, Lục Tử Hiên thảng gập, cô nghĩ nếu như không có dây an toàn, cô khẳng định đã đụng vào kính chắn gió rồi.

Nhiu nhú mảy, trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, há miệng muốn nói điều gì, tuy nhiên nói không ra lời, bởi vì cô phát hiện một đôi con ngươi đen sắc bén đang quan sát cô.

Trong nháy mắt khi Đồng Lôi quay đầu, anh đột nhiên giơ tay lên hung hăng bóp cổ của cô.

"Tử Hiên. . . ." Đồng Lôi không nghĩ tới anh sẽ có hành động này, kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

Lục Tử Hiên hình như mất đi lý trí, lực ở tay càng thêm xiết chặt, diện mạo dữ tợn, giống như từ trong địa ngục bước ra.

Gió đêm ở bên tai thổi lất phất, hô hấp càng ngày càng yếu, Đồng Lôi cảm thấy mình sắp chết rồi.

"Tại sao ai cũng muốn bắt buộc tôi, tôi ghét cảm giác như thế, tôi ghét bị người khác điều khiển!" Anh gầm nhẹ một tiếng.

Bên tai ừ ù, Đồng Lôi bắt cánh tay anh lại tay dần dần trở nên suy yếu, sắc mặt cũng tái nhợt.

Trong điên cuồng Lục Tử Hiên cảm thấy sự khác thường của cô, bàn tay rút cuộc buông ra, nhưng mắt như cũ vẫn nhìn chăm chăm Đồng Lôi: "Cô đúng là lợi hại, mới một buổi tối ngắn ngủi, đã chiếm được cảm tình của mọi người Lục gia." Gương mặt anh cười nhạo đầy khinh thường.

Đồng Lôi liều mạng thở khi lấy được không khí lần nữa, vừa thở gấp, vừa nói: "Anh rốt cuộc đang nói cái gì?"

Lục Tử Hiên không để ý đến cô, ngồi lại, lần nữa khởi động xe, xe đến trước một biệt thự khác thì dừng lại, Lục Tử Hiên mở cửa xuống xe, Đồng Lôi lẳng lặng ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng kia biến mất.

Thở dài thật sâu, mới mở cửa xuống xe, khắp khênh đi lên lầu.

Trong gương, dáng người uyển chuyển, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, chỉ là cần cổ đột nhiên xuất hiện mấy vết lằn phá hủy dáng người hoàn mỹ, Đồng Lôi hồ hững coi quần áo ra, dưới vòi sen nóng bỏng cọ rửa thân thể, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô không thích ứng được.

Mặc bộ áo ngủ mềm mại, lẳng lặng nằm trên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, tiếng bước chân quen thuộc từ xa đến gần, mỗi một bước như đập vào trong lòng cô.

Hình như dừng lại trước cửa phòng cô một chút, lại kiên quyết rời đi.

Đồng Lôi mệt mỏi nhắm mắt lại, cô vẫn còn hy vọng xa vời cái gì, người đàn ông này căn bản không thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đưa cô đi bệnh viện

Ánh mặt trời bình minh khá tốt.

Đồng Lôi hơi híp mắt lại, ánh mặt trời chiếu thẳng đến, làm cho cô không phản ứng kịp, vén chăn lên, đi tới phòng tắm, nhìn mình trong gương, than thở, người có gương mặt tái nhợt này là cô sao?

Hơi sửa sang một chút, đẩy cửa ra, trong nhà không có người giúp việc, mà cô lại không thích ăn đồ ăn bên ngoài, nên chỉ có thể tự mình nấu ăn, nghĩ tới đây, tâm tình liền tốt hơn nhiều.

Khi Lục Tử Hiên xuống, Đồng Lôi đang trong phòng bếp, trên bàn bữa ăn sáng rất phong phú, có trứng luộc, có sữa tươi, có salad, có bánh bao, còn có sandwich, thật là cái gì cần có đều có.

"Anh đã dậy rồi...ăn điểm tâm trước đi." Đồng Lôi bụng hai cây lạp xưởng đi tới, thấy Lục Tử Hiên đứng ở bên cạnh bàn ăn.

"Những thứ này đều là cô làm?" Nói thật, đã lâu rồi anh chưa từng thấy qua bữa ăn sáng nào phong phú như vậy, ít nhất một điểm này, cô gái này làm cho anh lau mắt mà nhìn.

"Ừ, ném thử một chút xem." Đồng Lôi bọc một cây lạp xưởng đưa cho anh, mỉm cười nhìn anh.

Tùy ý nhận lấy, giống như pho tượng, ưu nhã ăn, một hồi lâu, thông thả nuốt vào bụng miếng bánh bao cuối cùng, sau đó gơ tay lấy khăn ăn, ưu nhã lau, trong miệng còn lẩm bẩm: "Chẳng có gì đặc sắc?"

Đồng Lôi có chút kinh ngạc, nhìn cái mâm trên bàn ăn trống không, ăn không ngon còn ăn nhiều như vậy.

"Cô có thể nhanh lên một chút hay không, tôi rất vội." Mồm mồm hé mở, âm thanh lạnh lẽo trên không trung quay về.

"Ừ. . . . . Cái gì?" Đồng Lôi hiển nhiên không biết anh đang nói gì.

"Tôi không muốn cả ngày có người cầu nhàu ở bên tai, đưa cô đi bệnh viện." Không nhịn được ném một câu nói, xoay người rời đi, đến khi trong sân truyền đến tiếng động cơ xe.

Dọc theo đường đi, Đồng Lôi đều ở đây nhìn anh, anh thật là khiến người ta không cách nào đoán được.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Lục Tử Hiên móc túi, ngay cả động tác cầm điện thoại cũng đều bất đồng, mày đẹp cau, trên điện thoại hiện lên là mẹ.

"Mẹ ——" Lục Tử Hiên không nhịn được nói, bởi vì anh biết rõ mẹ muốn nói gì.

Quả nhiên ——

"Tử Hiên, con có đưa Lôi Lôi đi bệnh viện không?" Bên đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh đoan trang dịu dàng của Lý Cẩm.

"Mẹ, mẹ yên tâm." Lục Tử Hiên miễn cưỡng nói xong, chỉ nghe được bên kia nói tiếp: "Con đưa điện thoại cho Lôi Lôi, mẹ cần xác nhận một chút."

Một bên con người Đồng Lôi nhìn chăm chăm phía trước, cô không có thói quen nghe lén người ta nói chuyện điện thoại, chỉ là lúc này, một bàn tay dày rộng xuất hiện trước mặt cô, điện thoại di động đang nằm ở phía trên.

Đồng Lôi nhìn về phía anh, không biết anh có ý gì.

Lông mày cau lại: "Mẹ tôi muốn cô nghe điện thoại."

Luống cuống cầm điện thoại lên, ghé vào bên tai: "Mẹ ——"

"Lôi Lôi à, Tử Hiên dẫn con đi bệnh viện sao? Con sao lại không cẩn thận như vậy, đi bệnh viện nhất định phải kiểm tra kĩ một chút, ngộ nhỡ bị thương ở đâu sẽ không tốt, mẹ đã liên lạc với bệnh viện rồi."

Đồng Lôi có chút cảm động: "Anh ấy đã đưa con đi rồi, cảm ơn mẹ?"

"Đứa nhỏ ngốc, chúng ta bây giờ là người một nhà, đừng có khách sáo như vậy." Bà biết Tử Hiên đối với cô không tốt, trong lòng có chút áy náy.

"Dạ." Nhỏ giọng trả lời.

Đi vào đại sảnh bệnh viện, nữ nhân viên phục vụ lập tức tiến lên đón, hình như đã sớm biết bọn họ sẽ đến, khóe môi nhếch lên cười ngọt ngào: "Các vị là giám đốc Lục và Lục phu nhân phải không?"

Đồng Lôi nhìn Lục Tử Hiên một cái: "Ừ!" Mới nhàn nhạt đáp một tiếng.

Bệnh viện rất lớn, phục vụ cũng rất được, vừa vào cửa đã có người đỡ cô, làm cho cô không được tự nhiên, sau đó đi vào một phòng làm việc rất lớn, một người vóc dáng khỏe mạnh, một người đàn ông trung niên mặc áo choàng dài màu trắng đang lật xem tài liệu.

"Viện trưởng, bọn họ đã tới." Cô y tá gõ cửa, sau khi được cho phép mới tiến vào.

"Bác Mạc!" Lục Tử Hiên mỉm cười chào người đàn ông trung niên.

Trong lòng Đồng Lôi đau xót, anh đối với người nào cũng dịu dàng, trừ cô.

"Tử Hiên, ngồi một lát đi, bác xem qua cô ấy trước một chút." Khép văn kiện lại, người đàn ông đã tới trước mặt Đồng Lôi.

Lục Tử Hiên gật đầu một cái, tùy ý cầm lên quyển tạp chí bên cạnh xem qua, làm như vô tình nghe viện trưởng Mạc nói.

"Cô nói tình huống cụ thể cho tôi nghe?" Viện trưởng nở nụ cười hiền lành.

"Không có gì, chỉ là đi bộ không cẩn thận bị té, hơn nữa hiện tại đã không sao rồi." Cô cười dịu dàng.

Kéo ống quần của cô lên, vừa nâng chân vừa nói: "Có chút sưng, nhưng đã được xử lý kịp thời, không có gì đáng ngại, thoa thuốc đúng giờ sẽ lành, trong khoảng thời gian này không được mang giày cao gót, nghỉ dưỡng một thời gian sẽ hồi phục hoàn toàn."

Đồng Lôi trả lời một câu, cầm đơn thuốc đi lấy thuốc, Lục Từ Hiên ở lại bên trong.

"Đúng là cô rồi?" Một cô y tá đứng ở trước mặt Đồng Lôi, hai mắt vụt sáng, mặt mỉm cười.

"Cô biết tôi?" Đồng Lôi hoài nghi hỏi.

"Cô không nhớ sao? Mấy ngày trước cô té xui, tôi chăm sóc cô ở phòng bệnh." Cô y tá nhắc Đồng Lôi.

Được nhắc như vậy, Đồng Lôi ngược lại cảm thấy quả thật nhìn rất quen, thì ra là cô: "Ngày đó cảm ơn cô, tôi để lại tờ giấy, cô đã đưa cho người kia rồi chứ?"

"Ừ, ngày đó cô mới vừa đi, là anh ta tới rồi." Cô y tá không chút nghĩ ngợi nói xong, cô có ấn tượng khá sâu: "Hôm nay cô thế nào, khó chịu chỗ nào sao?" Cô y tá liếc nhìn đơn thuốc cô cầm trên tay.

"Không có gì, chân bị trẹo thôi." Vươn chân ra: "Chỉ là không có gì, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe."

"À, cô tới một mình sao?" Cô y tá nhìn cô chỉ có một người, thuận miệng hỏi một câu.

Đồng Lôi xấu hổ cười, anh ta tới hay không tới cũng không khác nhau bao nhiêu, đột nhiên, một âm thanh cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ: "Đi lấy thuốc tại sao lâu như thế?"

Viện trưởng Mạc không phải là nghe lời của mẹ, nói cho anh một chút đạo lý, tâm tình phiền não, lúc đi ra lại phát hiện cô gái kia còn cầm đơn thuốc, đang cùng một cô y tá tán gẫu, tâm tình không tốt lập tức càng hồng бет.

Lục Từ Hiên đi đến, không ngờ cô y tá liền kêu lên: "Oa, đúng là một trai đẹp? Tỷ tỷ cô thật hạnh phúc, thế nào mỗi lần tới bệnh viện đều là trai đẹp đưa đến vậy?"

Lời nói của cô y tá lập tức làm tức giận trong lòng Lục Từ Hiên bộc phát, lại? Ha ha? Cô gái này, không ngờ bản lĩnh quyến rũ người của cô thật lợi hại?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tư tưởng không tập trung

Kể từ lần đi bệnh viện đó, không biết vì nguyên nhân gì, Lục Từ Hiên không bao giờ nữa về nhà, Đồng Lôi đã nửa tháng không thấy anh.

Trong một quán cà phê trên phố, âm nhạc chậm rãi vang lên.

Trên bàn cà phê đang bốc hơi nóng, Đồng Lôi cầm muỗng nhỏ, hạ xuống nhẹ nhàng khuấy một cái.

"Lôi Lôi. . . ." Ở bên tai vang lên giọng nói ôn hòa của Lục Minh Hạo, Đồng Lôi nghi ngờ ngẩng đầu, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: "Anh hai ——"

"Mời ngồi!" Lễ phép vươn tay, để Lục Minh Hạo ngồi đối diện với mình, sau đó kêu nhân viên phục vụ nói một câu: "Cho thêm một ly cà phê nữa ở đây."

Lục Minh Hạo không nhịn được thở dài trong lòng, cô gái tốt như vậy, phải được người khác yêu thương thật nhiều, không nên như vậy, chỉ tiếc anh không có quyền lợi đó.

"Thế nào? Anh hai." Hình như nhìn ra được sự khác thường của Lục Minh Hạo, Đồng Lôi lo lắng hỏi.

Lục Minh Hạo lắc đầu một cái, con người đen như mực nhìn cô chăm chú, hình như muốn xuyên thấu mặt cô: "Gần đây em làm sao vậy?" Gần đây lúc làm việc cô luôn ngăn người.

Đồng Lôi sững sờ một chút, sau đó khoé miệng dâng lên một nụ cười: "Em có thể có chuyện gì chứ?" Sau đó bụng cà phê lên ly, nhẹ nhàng nhấp một hớp, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn anh, sợ bị anh nhìn ra cái gì?

Lục Minh Hạo không ngờ cô có thể nói như vậy, ánh mắt hơi chậm lại, sau đó mở miệng chất vấn: "Tại sao gần đây em liên tiếp phạm sai lầm trong công việc."

"Em . . . ." Để ly xuống, rũ mắt: "Anh nhất định nhìn lầm rồi."

"Lôi Lôi. . . ." Lục Minh Hạo cau mày, có chút gấp gáp nắm cánh tay của cô: "Em là một cô gái tốt, anh không biết Từ Hiên đối với em như thế nào, nhưng anh luôn hi vọng em có thể hạnh phúc."

"Anh hai, cảm ơn anh!" Đồng Lôi có chút cảm động, nhưng cô còn có hạnh phúc sao?

Nhìn bộ dạng của cô, Lục Minh Hạo không hỏi nữa, buông lỏng một chút, đổi đề tài: "Em uống cà phê vào buổi trưa sao?" Liếc nhìn cái bàn trống không trước mặt cô.

Lúc này, bụng Đồng Lôi không phối hợp liền kêu lên, làm hại Đồng Lôi hận không tìm được chỗ chui vào, xấu hổ cười cười: "Hình như quên ăn cơm."

"Ha ha, em đó, lại có thể quên chuyện lớn như vậy." Nói xong liền kéo cô: "Đi, anh mời em ăn cơm?"

Đồng Lôi lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú: "Không cần đâu, tự em đi ăn là được rồi."

Đồng Lôi không muốn anh mời, Lục Minh Hạo không đồng ý: "Nếu muốn ăn cơm thì đi cùng nhau, anh cũng chưa ăn đâu, hơn nữa mọi người đều là đồng nghiệp." Vừa lời cô đi ra ngoài vừa mở miệng: "Em sẽ không bỏ anh lại đây chứ?"

"Không có." Đồng Lôi vội vàng khoát tay, anh nói như vậy, giống như mình rất không có tình người, nhưng khi cô nhìn thấy bên đường đối diện có hai bóng dáng quen thuộc thì tròn mắt sáng lên: "Có thể ăn cơm."

Lục Minh Hạo cười thoải mái một tiếng, nhưng anh vừa cười xong thì trên mặt liền cứng đờ vì câu nói phía sau của Đồng Lôi: "Họ cũng cùng đi được không, bọn họ cũng là đồng nghiệp?" Ngón tay chỉ hai người bên đường đối diện.

Không ngờ cô sẽ lấy câu mình mới vừa nói, chống đỡ mình, Lục Minh Hạo hận không và miệng mình một cái.

. . . . .

"Trư Bát Giới, cô nói xem gần đây Lôi Lôi làm sao vậy, tư tưởng không tập trung." Tiểu Vi thọt cùi chỏ vào Chu Hoan hoan bên cạnh, còn bất ngờ nhét vào miệng cô một ít đồ ăn vặt.

"Tôi làm sao biết." Chu Hoan Hoan tức giận tròn mắt nhìn tiểu Vi một cái: "Sao không tự mình đi hỏi, ở nơi này đoán mò cái gì, còn nữa, cô không có việc gì quan tâm cô ấy làm gì?"

Tiểu nha đầu này không có việc gì sao cứ giành danh tiếng của cô, làm hại giám đốc Lục đến bây giờ cũng không có nhìn qua cô một cái.

"Tôi nói Trư Bát Giới, cô là đang ghen tỵ với người ta." Tiểu Vi tròn trĩnh mắt.

"Thôi đi, người ta có cái gì tốt mà ghen tỵ." Hung hăng vỗ đầu của cô hạ xuống, kịp thời kéo tiểu Vi đang tiếp tục đi, trách móc: "Cô muốn chết hả, không nhìn thấy là đèn đỏ sao?"

Tiểu Vi lúc này mới ngẩng đầu, thấy đối diện đang lóe lên màu đỏ chói mắt, bĩu môi: "Vậy phải cảm ơn cô rồi, nhưng mà tôi vẫn phải nói, cô chính là ghen tỵ với Lôi Lôi người ta, người ta đẹp hơn cô, có năng lực hơn so với cô, dịu dàng hơn cô, đáng yêu cô này, một cộp mệ." Nói xong nhanh chân mà bỏ chạy, không chạy là ngu ngốc.

Chu Hoan Hoan đen mặt đuổi theo sau lưng tiểu Vi, tưởng nghe được cô cảm ơn mình, không ngờ, vốn muốn hào phóng nói một tiếng không có gì, nhưng liền bị bóp chết ở trong trứng nước, lời nói phía sau của cô là người nói sao?

"Nha đầu chết tiệt kia, nguoi đứng lại đó cho ta!" Không có chú ý, đầu liền đụng phải một người.

"Ai dám đụng lão nương?" Ngẩng đầu nhìn lên, mặt đẹp không khỏi tròn to, mặt lúc trắng lúc đỏ, anh. . . . . tại sao anh ấy lại ở chỗ này, chẳng lẽ chỗ mới vừa đụng là lồng ngực của anh ấy sao?

"Hoan Hoan, tiểu Vi." Một âm thanh ngọt ngào từ sau người vang lên, Chu Hoan Hoan lúc này mới xoay người liền thấy Đồng Lôi, nhìn lại một chút người đàn ông trước mặt, nhut chí cúi đầu, rất rõ ràng sức hấp dẫn của cô thật sự là không được.

"Lôi Lôi." Tiểu Vi vui mừng kéo cánh tay Đồng Lôi, thân mật nói: "Tại sao hai người lại ở chỗ này?"

Mặt mày Đồng Lôi liền hớn hờ, lộ ra nụ cười vui vẻ: "Tôi tình cờ gặp giám đốc Lục ở chỗ này, bây giờ thừa dịp có thể hung hăng bắt chẹt giám đốc một bữa."

Bắt chẹt? Lục Minh Hạo nhú nhú mày, nha đầu này thật đúng là sắp xếp, rõ ràng mình muốn mời cô, hiện tại. . . . .

"Có thật không?" Chu Hoan Hoan vui mừng búng lên, cũng không suy nghĩ người ta rút cuộc có đồng ý hay không, chỉ vì có thể có cơ hội khiến giám đốc biết đến cô mà thôi.

Lục Minh Hạo gật đầu một cái coi như là đồng ý.

"A. . . . . Thật vui." Dọc theo đường đi, Chu Hoan Hoan và tiểu Vi đều là cao giọng kêu to, làm không ít người nhìn qua, Đồng Lôì lơ đãng kéo các cô một cái.

"Các người không nên quá rêu rao."

"Ai da, chúng ta chỉ vui về thôi? Không ngờ giám đốc đại soái ca lại muốn mời chúng ta ăn cơm." Lúc tiểu Vi nói câu nói này, nước miếng cũng đã chảy ra, thật đúng là một sắc nữ.

Chọn phòng ăn hạng A tương đối sang, đối với tiểu Vi và Chu Hoan Hoan hai người này mà nói chưa từng thấy qua, giống như cùng Già Luru vào thăm đại quan viên, quan sát trái phải, hận không thể đào phòng ăn nhà người ta lên xem có cái gì khác người hay không.

"Phốc." Dù tâm tình Đồng Lôì không tốt thế nào, cũng bị hai người bọn họ làm cho tức cười.

Cô cười dưới ánh mặt trời, sao mà rực rỡ, đẹp như vậy, Lục Minh Hạo nhất thời nhìn ngây người, cho đến khi âm thanh hai người bọn họ kêu rú rít anh mới tỉnh.

"Lôi Lôi, cô cười cái gì?" Tiểu Vi bĩu môi, không hài lòng mở miệng.

"Không có, hai người có cần đi xem toilet có cái gì khác hay không?" Đồng Lôì chỉ chỉ hướng toilet, hai người hiểu ý, lập tức chạy đi.

"Toilet?" Lục Minh Hạo tò mò, tại sao muốn đi toilet?

Đồng Lôì cười một tiếng: "Theo như lời nói của Chu đại tiểu thư của chúng ta, đẳng cấp của một phòng ăn thể hiện qua cái toilet."

Lúc này, bên đường đối diện, một chiếc xe thể thao lẳng lẳng đậu ở chỗ đó, một đôi con người u ám, bắn ra tia lửa tức giận, ngón tay bởi vì dùng sức phát ra âm thanh khiếp người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bắt gặp mập mờ

Đêm tối tràn ngập hơi thở lo lắng, trong bụi cỏ, côn trùng phát ra âm thanh: "Chin chút, chin chút."

Lục Tử Hiên tựa vào bên tường rào, một tay cầm ở trong túi, dưới chân tàn thuốc rơi đầy đất, rất dễ nhận thấy anh đã đứng ở chỗ này rất lâu, quay đầu lại ngắm nhìn biệt thự, nơi đó tối thui không có ánh đèn, chân mày nhíu chặt, đã trễ thế này, cô gái kia vẫn chưa về.

Cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng tìm được số điện thoại của cô ấy, ngón cái dán thật chặt nút gọi điện thoại, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, nhưng tay kia làm thế nào cũng không ấn xuống được.

Tại sao cô ấy chưa trở về? Ý nghĩ đột nhiên này khiến anh nhíu mày, cầm điện thoại di động, lập lại mấy lần như vậy, điện thoại di động đúng lúc này đột nhiên vang lên.

"Cô đi đâu?" Nhanh chóng bắt máy, liền dừng dừng mắng với bên kia điện thoại, âm thanh mang theo tức giận nhưng hơn nữa là lo lắng.

"Tử Hiên, tiểu tử cậu ăn thuốc nổ sao?" Bên đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng cười hài hước.

Lục Tử Hiên nhíu lông mày một cái, nguy hiểm híp mắt, nói với bên đầu kia điện thoại kia: "Trác Nhiên, tiểu tử cậu có phải muốn chết hay không?" Đối với anh, thái độ của anh ta đều là như vậy.

"Ha ha!" Bên đầu kia điện thoại có người cả gan cười: "Không phải nói hôm nay muốn mời khách sao? Sao bây giờ còn chưa thấy, chắc không phải muốn ăn quyết chứ, chắc chắn, đây cũng không phải là phong cách của Lục công tử chúng ta."

"Yên tâm, không có việc gì, tôi cúp trước." Cái gì cũng không nói nhanh chóng cúp điện thoại.

Thời điểm anh cúp điện thoại xong, trước mặt, một tia sáng chói mắt bắn tới, kèm theo mùi xăng và tiếng động cơ càng ngày càng gần, Lục Tử Hiên ném điều thuốc cuối cùng xuống, bước lên, trông rất nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao.

"Anh hai, cảm ơn anh." Một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong xe đi xuống, âm thanh của cô, bóng dáng của cô không sai chút nào đều rơi vào trong lòng Lục Từ Hiền.

"Đừng khách sáo, có thể phục vụ người đẹp là vinh hạnh của anh?" Bóng dáng cao lớn của Lục Minh Hạo từ trong xe bước xuống, đi vòng qua trước mặt của Đồng Lôi, lời nói có chút trêu ghẹo rơi vào trong tai Lục Từ Hiền lại rất chói tai.

"Ha ha, hôm nay thật sự rất vui." Những lời này là thật, từ ngày cô kết hôn tới nay đây là thời điểm vui vẻ nhất, cô luôn muốn đi khu vui chơi, hôm nay cô cười giống như một đứa bé.

Lục Minh Hạo nhẹ nhàng gạt đầu một cái, cung chiều vuốt vuốt sợi tóc của cô, hôm nay anh cũng rất vui vẻ.

Trong góc tường, Lục Từ Hiền lẳng lặng nhìn tất cả, ngón tay nắm chặt, trên mặt lạnh lẽo như tự sương giá.

"Anh hai, trở về đi thôi, em cũng đi vào đây." Đồng Lôi chỉ chỉ cửa chính, ánh mắt chợt tối sầm lại, biệt thự vẫn tối thui, anh ấy còn chưa về sao?

"Lôi Lôi. . . . ." Lục Minh Hạo lo lắng nhìn cô, anh không xem nhẹ âm đạm trong mắt cô.

"Em không sao, anh hai lái xe cẩn thận." Đồng Lôi cho anh một nụ cười khẳng định.

Lục Minh Hạo nhìn cô thật sâu, chần chừ khẽ hạ xuống, vẫn nghe lời cô nói đi vào trong xe, anh biết, chuyện giữa bọn họ, mình không xen vào được.

Tiếng động cơ xe rất nhanh biến mất ở bên tai, Đồng Lôi nặng nề thở phào một cái, kéo thân thể mệt mỏi, đây là tất cả những gì mình muốn đổi lấy, không phải sao?

"Cô còn biết trở lại?" Trong bóng tối, môi mỏng Lục Từ Hiền nhếch lên, lời nói vô tình liên bật ra, từng bước từng bước đến gần cô, muốn nhìn cô một chút rốt cuộc có sức quyến rũ gì.

". . . . ." Đồng Lôi ngăn ra, nhanh chóng quay đầu, hiển nhiên cô không phát hiện nơi này có người.

Nhìn gương mặt bày ra chán ghét, Đồng Lôi không khỏi cười khổ, kết hôn gần một tháng, lời anh nói ra, hình như mười đầu ngón tay cũng có thể đếm đủ.

Cô thật sự rất mệt mỏi, tầm mắt nhìn qua một bên, đang lúc cô muốn rời đi, cánh tay, lại bị một lực mạnh cầm lấy: "Tôi rất kém cỏi sao? Rất nhiều cô gái đều muốn đến gần tôi, mà cô lại luôn là một bộ mặt rất ghét bỏ."

Đồng Lôi giống như không muốn nghe, muốn hát bàn tay đang cầm cánh tay của mình: "Tôi muốn vào nhà."

Nhìn mặt cô không chút gọn sóng, trong lòng Lục Từ Hiền không khỏi tức giận, lực đạo trên tay dần dần gia tăng, anh ghét dáng vẻ của cô đối với mình không chút cảm tình, chưa từng có cô gái nào đối với anh như vậy.

"Tôi hôm nay mệt chết đi được, không muốn nói chuyện." Dọc theo cầu thang chậm rãi đi lên trên.

Đồng Lôi đặt mình nằm trên giường lớn mềm mại, kết hôn mới một tháng không tới, cảm giác lâu giống như đã qua một thế kỷ vậy, giữa bọn họ có phải không thể nói chuyện tốt một chút hay không.

Đột nhiên ——

"Phanh!" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Đồng Lôi bị sợ từ trên giường ngồi dậy, hơi thở đàn ông tràn đầy khí lạnh, bóng dáng cao lớn của Lục Từ Hiền đã đứng ở trước mặt, gương mặt anh tuần mang theo tức giận

"Sao cô không trả lời câu hỏi của tôi?" Một tay lôi cô từ trên giường lên, kinh ngạc phát hiện cô thật sự rất gầy, liền dễ dàng bị anh xách lên.

Đồng Lôi cảm thấy buồn cười, xuy một tiếng: "Anh muốn tôi nói cái gì, chúng ta bây giờ tính là gì, anh đối với tôi như vậy rất vui vẻ sao? Tôi là người, không phải Con Rối, không phải anh muốn giày vò như thế nào đều được, hỏi tôi tại sao luôn có bộ mặt ghét bỏ anh, vậy anh nói cho tôi biết, anh có điểm nào để cho tôi cảm thấy tốt."

Lục Từ Hiền tuyệt đối không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, bóng dáng bá đạo lấn người về phía cô: "Cho nên cô không kịp chờ đợi liền muốn đeo nón xanh* lên cho tôi sao?"

*Nón xanh: ý chỉ vợ ngoại tình

Đồng Lôi ra sức đẩy anh ra: "Tôi không biết anh muốn nói gì. . . . . Không có việc gì mời đi ra ngoài, tôi mệt mỏi cần nghỉ ngơi." Bên má cô đỏ bừng bởi vì tức giận, người đàn ông này thỉnh thoảng sẽ nhục nhã cô.

Nhưng Lục Từ Hiền không có ý bỏ qua cho cô, tay của anh giữ đầu của cô, làm cô không thể động đậy, đặt môi lên môi cô tùy ý chiếm đoạt, không có chút dịu dàng.

"Lục Tử Hiền, anh muốn làm gì?" Đồng Lôi phản kháng, nhưng giữa phụ nữ và đã ông chênh lệch quá lớn, hai người đồng thời lên trên trên chiếc giường mềm mại, nước mắt đột nhiên giống như vỡ òa rơi xuống, bộc phát toàn bộ những uất ức chất chứa trong lòng trong một thoáng qua.

Nụ hôn điên cuồng dừng lại, Lục Tử Hiền nằm trên người Đồng Lôi thở từng ngụm, lắng lắng nghe cô khóc thút thít, hồi lâu mới nghe được cô nhẹ nhàng mở miệng: "Lục Tử Hiền, tại sao anh lại đối với tôi như vậy, cuộc hôn nhân này vốn là một sai lầm, không chỉ có anh mới là người bị hại, tôi cũng giống vậy, tổn thương của tôi không thể ít hơn so với anh, nhưng anh còn có thể thương lượng lại, nhưng tôi thì không."

"Cô cho rằng cô như vậy tôi sẽ coi trọng cô sao?" Ánh mắt âm lãnh của Lục Tử Hiền chăm chú nhìn cô, dáng vẻ khốc tâm của cô, làm lòng anh khế đau.

Lắc đầu một cái, cho tới bây giờ cô đều không hy vọng xa vời, cô chỉ hy vọng, anh có thể cho cô một chút tôn nghiêm.

Từ trên người cô bò dậy, chỉnh lại quần áo, cô gái như vậy làm cho anh không khỏi phiền não, trước khi đi nhìn cô một cái, lạnh lùng ném lại một câu: "Đây là cô tự mình đưa tới cửa, không thể trách ai được?"

Không biết khóc bao lâu, cũng không biết Lục Tử Hiền rời đi lúc nào, thân thể nhỏ nhắn co lại thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tình cảm của Tử Hiền.

Trong đêm tối, tiếng động cơ ô tô bay về phía chân trời.

Bên trong xe, Lục Tử Hiền có chút phiền não, nước mắt của cô gái kia có ảnh hưởng đến anh, giữa bọn họ chỉ nên có thù hận, lúc nào thì lại toát ra loại tình cảm cao độ kia rồi.

Tiếng chuông điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên, Lục Tử Hiền giật mình, cầm lên.

"Lục công tử, thật sự sẽ không nói xạo chứ." Trước sau như một, điện thoại vừa tiếp thông, bên kia liền truyền đến âm thanh trêu chọc của Trác Nhiên.

"Yên tâm, đang đến." Cúp điện thoại, thật nhanh chuyển động tay lái.

Bên trong quán bar sang trọng.

"Hi, Hello, Lục công tử của chúng ta, cậu rốt cuộc cũng tới rồi? Trễ như thế mới đến, có phải ở cùng vợ hay không?" Một người vóc dáng cao lớn, thanh niên trẻ tuổi tuổi trẻ khác thường, tà mị tựa vào ghế sa lon bằng da thật, trong ngực trái ôm phải ấp*, đối diện với anh ta, Lục Tử Hiền lạnh lùng ngồi xuống, tréo hai chân, cảm khẽ nhếch, trên ghế quan rõ ràng mang theo tâm tình không vui.

*Trái ôm phải ấp: mỗi tay ôm một cô

Trác Nhiên cười ha ha, trong âm thanh kèm theo tà mị, ở trên người của cô gái mỗi mông gặm cắn, tiếp theo lại ghé vào bên tai cô gái trêu chọc.

"Người nào chọc giận Lục công tử của chúng ta vậy... sẽ không phải là chị dâu xinh đẹp của tôi chứ." Trác Nhiên khẽ đứng dậy, mắt đẹp nheo lại, đẩy người đẹp qua một bên, sau đó cười đùa đốt một điếu thuốc lá, hít một hơi thật sâu, từ từ nhả ra khói mù.

Lục Tử Hiền lập tức quăng tới anh ta tia nhìn cảnh cáo: "Không cần nói tới cô gái đó, thật là ngán!" Khi đang nói chuyện, trong ánh mắt không che dấu hết vẻ chán ghét.

"Thế nào, tôi thấy quá thanh thuần, quá xinh đẹp, chẳng lẽ không hợp khẩu vị cậu, cũng chỉ là thế, nhưng Lục công tử của chúng ta cho tới bây giờ đều không chơi phụ nữ đẳng hoàng." Trong phòng bao tràn đầy giọng cười phóng đảng của Trác Nhiên.

"Phụ nữ đẳng hoàng, hừ, dựa vào cô ta, tôi xem là với cao." Lục Tử Hiền cười khê, uống một hơi cạn sạch rượu đỏ trong ly, phụ nữ trêu chọc đàn ông thế nào lại là phụ nữ đẳng hoàng.

"Không thể nào, nhưng theo tôi được biết, tiểu thư Đồng gia rất gia giáo, cho tới bây giờ cũng không có scandal nào, là đối tượng mà không biết bao nhiêu thanh niên đẹp trai tài giỏi theo đuổi, sao đến trong miệng cậu lại thành ra không chịu nổi vậy." Lời nói của Trác Nhiên cũng rất có lý, trước khi hai nhà Đồng Lục kết thân cũng không có bao nhiêu người biết mặt của tiểu thư Đồng gia.

"Cậu thì biết cái gì, một cô gái vì tiền có cái gì tốt?" Ánh mắt lạnh lùng của Lục Tử Hiền tập trung nhìn Trác Nhiên, trên mặt không che dấu sự khinh miệt.

"Tử Hiền, sao cậu lại ghét cô ấy, không phải là bởi vì... ." Nhìn nét mặt anh, Trác Nhiên giống như phát hiện ra cái có thể nhạo báng anh rồi, hiện tại

anh ta hình như rất ưa thích chuyện cười của anh.

"Nhưng, cậu rốt cuộc muốn nói điều gì?" Lục Tử Hiên cảnh giác nhìn anh ta, liền thử nhìn nét mặt của anh ta một chút .

Trác Nhiên càn rỡ cười to, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Tử Hiên, theo tớ được biết, cô gái kia sắp trở về rồi." Trác Nhiên cầm chai rượu lên, rót rượu vào trong ly của anh.

Lục Tử Hiên sững sờ một chút, sau đó bật cười: "Nhưng, cậu nói cho tớ biết những chuyện này làm gì? Nếu như mà tớ không có nhớ lắm, ban đầu chính cô ấy muốn rời khỏi tớ."

"Cậu không sợ cô ấy trở lại tìm cậu sao, huống chi nhìn tình huống trước mắt, cậu sẽ tiếp nhận cô ấy sao?" Trác Nhiên nhấp một ngụm rượu, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Lục Tử Hiên lắc đầu một cái, dựa thân thể vào ghế sa lon, uống một hớp rượu đỏ vào trong miệng, đầu cũng đang xoay chuyển thật nhanh ——

Cô gái kia muốn trở về rồi sao? Nhưng cô đã từng rời khỏi anh rất tàn nhẫn? Một năm trước, nước Mĩ

Giữa trưa trong sân bao phủ một màu trắng tĩnh lặng dưới ánh mặt trời, gió nhẹ thổi qua, cánh hoa màu hồng bay lượn khắp nơi, làm tăng thêm nét đồng thoi cho khung cảnh trong sân.

Trên sân cỏ trước biệt thự, một cô gái mặc áo chiffon màu trắng và quần lụa mỏng, có chút lòng không yên cúi đầu, tản bộ, đưa lưng về phía ánh mặt trời không thấy rõ nét mặt của cô.

Dưới tàng lá cao lớn của cây hòe, cô chậm rãi dừng chân lại, giang hai cánh tay, cảm thụ cảm giác gió xuyên qua nhánh cây thổi tới trên mặt, có lẽ cánh hoa có ít nghịch ngợm, tung bay xuống gương mặt hoàn mỹ của cô gái.

Loại cảm giác ảm áp này không nói rõ được.

"Tiểu Mạt, đang suy nghĩ gì đấy?" Lục Tử Hiên đứng dậy, từ phía sau ôm lấy người cô, tham lam phả hơi thở vào giữa cổ cô: "Tiểu Mạt, anh thật sự rất yêu em!"

Cô gái không nói gì, con ngươi đen nhánh đón lấy ánh mặt trời khẽ nheo lại, tựa đầu vào trước ngực của anh, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, vì vậy, cánh tay người đàn ông ôm cô càng chặt hơn.

"Tử Hiên. . . . ." Thật lâu, cô gái nhẹ nhàng kêu người đàn ông một tiếng, xoay người lại.

"Thế nào?" Người đàn ông khẽ cúi đầu, hôn lên trên đôi môi xinh đẹp của cô.

Miệng cô gái khẽ giật giật, mày nhíu lại, hình như muốn nói điều gì, nhưng làm thế nào cũng nói không nói ra được.

"Thế nào?" Người đàn ông lo lắng nhìn cô gái.

Cô gái lắc đầu một cái, hai cánh tay vòng trên cổ người đàn ông thật chặt, hơi thở ảm áp mang theo sức quyến rũ mê hoặc nguy hiểm đến chết người phả vào bên tai người đàn ông: "Tử Hiên, em cũng rất yêu anh!" Nhón chân lên, hôn lên môi mỏng của người đàn ông.

"Em đúng là một tiểu Yêu Tinh." Người đàn ông hôn sâu hơn, khoe miệng nhếch lên, ôm lấy cô gái, sau đó sai bước đi tới biệt thự cách đó không xa.

"Tử Hiên. . . . ." Trên giường lớn, cô gái nhẹ nhàng rúc vào trong lồng ngực to lớn của người đàn ông, vô cùng nhớ nhung dùng ngón tay vuốt nhẹ nhẹ, dưới sợi tóc ướt, mắt đẹp có chút ảm đạm.

Người đàn ông cứng rắn đặt cằm trên đỉnh đầu cô gái, sờ tới sờ lui, giống như là đang cảm bảo bối yêu thích, hôm nay cô có chút kỳ quái, hình như có lời gì muốn nói: "Em muốn nói gì?"

"Tử Hiên, em. . . . . em muốn rời khỏi nơi này. . . . ." Cô gái háo hức, ánh mắt mang theo một tia thâm ý, nhìn xuống phong cảnh phía xa, trong giọng nói của cô mang theo áy náy sâu sắc.

"Tiểu Mạt. . . . ." Người đàn ông có chút không dám tin mở miệng, anh không thể tin được, cô muốn rời khỏi anh: "Em không phải đã nói, muốn đi cùng với anh sao? Chẳng lẽ đều là giả sao?" Gầm thét, âm thanh có chút nghẹn ngào, chẳng lẽ giữa bọn họ tất cả đều là giả sao?

"Tử Hiên, không nên như vậy, em có lý tưởng của chính mình, em không muốn buông tay." Tay thon của cô gái vuốt nhẹ nhẹ gò má người đàn ông, đó là lý tưởng của cô, cô không muốn từ bỏ.

"Vậy anh tính là gì? Chẳng lẽ còn kém hơn giấc mộng của em sao?" Nghe lời nói như vậy, lòng của người đàn ông giống như là bị quát mạnh, chột om cổ cô gái, hung hăng in trên môi cô.

Đêm đó cô gái không giữ người đàn ông lại, bởi vì, đối với phụ nữ mà nói, cô quá mức tự tin, cô cho là cho dù cô đi nơi nào, đàn ông đều sẽ ở nguyên chỗ đó đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thật sự không giống cô.

"Wey wey Wey" Trác Nhiên bắt được cánh tay Lục Tử Hiên chuẩn bị rót rượu, liếc qua mấy bình không trên bàn không biết có từ đâu.

"Này, Lục công tử, không nghĩ tới cậu uống toàn bộ rượu ở đây, thật không biết hôm nay là cậu mời tớ uống rượu, hay là mời tớ tới nơi này xem cậu uống rượu?" Giọng nói y như trẻ con, thật giống như bị bao nhiêu uất ức.

Lục Tử Hiên dùng ánh mắt giết người hung hăng nhìn chằm chằm Trác Nhiên, chỉ kém không có bẻ đầu của cậu ta xuống làm bóng đá, tiểu tử này luôn thích làm ngược lại anh, đang nghĩ không biết vì sao lúc đầu lại nhận cậu ta là anh em.

Trác Nhiên lạnh lùng đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, ngửa đầu tựa vào trên lưng sofa, từ từ khạc ra khói mù, phất tay đuổi mọi người trong phòng bao ra ngoài.

Nhỏ giọng nói ra:

"Là chủ ý của lão gia tử*?"

*Lão gia tử: ông nội (ed: để "lão gia tử" câu văn nghe xuôi tai hơn)

"Đúng, tớ cũng cảm thấy kỳ quái, cậu không phải là nói cô gái kia rất an phận sao? Tại sao ông cụ tình nguyện buông tha Đồng thị, lại muốn tớ cưới cô ta?" Vừa nói xong một ly rượu lại xuống bụng.

Trác Nhiên từ từ ngẩng đầu, nhưng có chút không tin bấm rơi thuốc lá trong tay: "Tớ nói Lục công tử của chúng ta sao lại kết hôn liền như vậy, thì ra thật sự là do lão gia tử ra lệnh." Lục Tử Hiên nghe sự trêu chọc ấy sao mà chói tai, mắt lạnh nhìn về phía cậu ta.

Ngó lơ, thuận tay rót một ly rượu, chất lỏng màu đỏ tươi chảy xuôi ở giữa, khoe miệng nhếch lên, một ly vào bụng: "Cho nên cậu mới đối xử với cô ấy như vậy, muốn cô ấy tự rời đi sao?"

Lục Tử Hiên không nói gì, nhưng khoe miệng anh thoáng cười lại chứng minh lời nói của Trác Nhiên, có lẽ anh hiểu được tại sao bọn họ là anh em, chỉ vì bọn họ hiểu rõ nhau.

Ngồi thẳng người: "Cậu thật sự tính toán làm như vậy, đây cũng không phải là phong cách của cậu, từ trước đến giờ đều là thương hương tiếc ngọc, cậu thật nhẫn tâm." Ngay cả cách làm của anh cũng có thể đoán, trong lòng không khỏi thở dài, tiểu thư Đồng gia đụng vào phải họng súng rồi, không biết là dạng phụ nữ gì, bị tiểu tử này làm hại chẳng phải đáng tiếc sao.

"Thế nào, đau lòng sao?" Lục Tử Hiên chế giễu nhìn bộ dạng người đàn ông trước mặt, còn chưa có gặp qua cô gái kia, thế nào lại bất bình thay cô.

Trác Nhiên khẽ lắc đầu: "Tớ không dám, nhìn bộ dạng này của cậu giống như muốn giết chết tớ, tớ còn muốn sống thêm vài năm nữa, hơn nữa, nếu tớ chết, những người đẹp này không phải sẽ khóc đim sạch cả thành phố A này sao?" Một cái chân đặt ở trước sô pha trên khay trà, nhàn nhã lắc lư.

"Tớ khuyên cậu đừng gặp cô gái kia, thủ đoạn của cô ấy cũng không phải vừa, tất cả mọi người trong nhà tớ đều bệnh vực cô ấy, ngay cả anh trai tớ không thích phụ nữ mà cũng không ngoại lệ." Lúc Lục Tử Hiên nói câu này, không chú ý tới giọng điệu của anh rất là chua.

"Thật sao?" Trác Nhiên có chút hoài nghi liếc anh một cái, trong lòng không ngừng tính toán, lúc nào có cơ hội nhất định phải gặp xem thử, nghe được chua xót trong lời nói của anh, cười tà mị.

Tia nắng ban mai vừa lộ ra, chân trời ửng sáng, trong không khí có mùi vị của hoa lá và cỏ xanh.

Đồng Lôi cố hết sức đứng dậy, lắc đầu một cái, đi tới phòng tắm, trong kính là gương mặt tái nhợt, con mắt sưng vù, chứng tỏ rằng tới hôm qua trôi qua không chút dễ dàng.

Ban đầu có lẽ mình không nên thỏa hiệp, gả cho anh căn bản là một sai lầm.

Sương mù tràn ngập cả gương, thở dài, đưa tay xóa sạch lớp sương mù bấm nút xả nước, tỉ mỉ rửa mặt mình, vì che giấu khuôn mặt nhếch nhác, nên trang điểm nhân nhạ.

Khi cô tới công ty, vừa tới cửa thì có mấy đồng nghiệp quăng ánh mắt hâm mộ về phía cô, làm hại cô không biết vì sao.

Hôm nay không khí sao lại kỳ quái như vậy, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Không phải là phát hiện ra thân phận của mình rồi chứ, ôi, được sống cuộc sống của người bình thường mấy ngày nữa đây?

"Lôi Lôi. . . . . hôm nay cô thật xinh đẹp!" Nữ Giáp nịnh nọt khích lệ Đồng Lôi một câu.

"Cám ơn!"

"Lôi Lôi, mời cô ăn!" Đôi tay nữ Át đưa đến một túi đồ ăn vặt.

"Không. . . . . Tôi không ăn."

Trên mặt Đồng Lôi hiện ra một tia chua chát, có chút không quen chào hỏi, những người này không phải ở phòng thị trường sao, mặc dù cùng một công ty, nhưng lại không quen, mới vài bước ngắn ngủi mà trên tay đã chất đầy nhiều thứ.

"Ngày hôm qua thật là quá hạnh phúc ——" Phía trước, trong đám người, âm thanh của một nữ hoa si vang lên trước mặt cô, mặt Đồng Lôi lập tức tối lại, đã nói mà, hôm nay sao người của công ty đều quái quái, thì ra là cô ấy giờ trở quý.

"Thật hâm mộ các cô!" Một đám nữ hoa si vẫn không quên phụ họa với tiểu Vi.

"Tiểu Vi." Đồng Lôi cắn răng nghiêng lợi gọi tên của cô.

"Lôi Lôi, cô tới đây." Trong nháy mắt tiểu Vi thấy Đồng Lôi liền chạy tới, tâm tình của cô nhìn qua không tệ.

Nhìn thấy sắc mặt tối thui của Đồng Lôi thì chân mày của cô nhíu lại, không suy nghĩ nói: "Lôi Lôi, cậu không vui sao?"

Đồng Lôi cười nham hiểm, nhìn những thứ trong ngực mình chép miệng nói: "Những thứ này đều là kiệt tác của cậu đúng không, sáng sớm hôm nay nhận được nhiều quà tặng như vậy, tớ phải cảm ơn cậu rồi!"

"Ừ. . . . ." Tiểu Vi nhìn theo cô, quả thật không ít đồ ăn, đồ chơi, thực là không tồi: "Khách sao, khách sáo, đều là đồng nghiệp, cũng không cần cảm ơn, chỉ cần chia cho tớ một ít là được." Còn không sợ chết nhìn đồng quà tặng rồi chọn mấy thứ khá tốt, nghiên cứu một chút.

Người này thật đúng là không nhìn sắc mặt người khác mà? Không thấy khuôn mặt Đồng Lôi càng lúc càng biến thành màu đen sao? Đang ở chỗ này say mê cuồng nhiệt, mọi người không khỏi lau mồ hôi vì cô.

"Hạ — Tiểu — Vi —" Lần đầu tiên rống to một tiếng, tiểu Vi tay móc móc lỗ tai, ngẩng đầu từ trong đồng quà tặng, đến sát mặt Đồng Lôi quan sát từ trên xuống dưới.

Nhìn một lúc khiến Đồng Lôi muốn buồn nôn, đưa tay ngăn cô đang ghé sát vào mặt: "Cậu làm gì thế?"

"Thật không giống cậu, cho tới bây giờ chưa từng nghe cậu nói chuyện lớn tiếng như vừa rồi, vẫn luôn cảm thấy trên người cậu có khí chất không giống với bề ngoài, thì ra cũng không có gì, nhất định là trước kia nhìn lầm rồi." Lấy tay của cô đang ngăn trên mặt mình ra, mắt to nháy liên tục, khuôn mặt ngạc nhiên, thật ra thì cô đâu có biết, người có khí chất tốt hơn nữa khi gặp phải cô gái ngu ngốc như cô, cũng sẽ hồng mắt.

"Mọi người ở đây làm gì vậy? Nơi này là phòng làm việc, không phải cái chợ?" Quản lý nhân sự thật đúng là có oai, nơi này vốn đang rất lộn xộn, tất cả mọi người đều trở về vị trí, tốc độ kia khiến Đồng Lôi nói không nên lời.

"Đồng tiểu thư, về sau xin chú ý một chút." Quản lý nhân sự mỉm cười lên tiếng chào hỏi, sau đó anh tuấn quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tử Hiên say rượu

Đồng Lôi thu lại tất cả quà tặng, bỏ vào một bên trong ngăn kéo.

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, không biết quen biết với anh em bọn họ là chuyện tốt hay chuyện xấu?

"Rè rè. . . . ." Tiếng điện thoại di động rung lên, Đồng Lôi thuận tay cầm lên nhìn, tin nhắn, ai sẽ gọi tin nhắn cho cô, nén nghi ngờ xuống, hiển thị đến từ "Anh hai."

"Lôi Lôi, gây nhiều phiền phức cho em, thật sự xin lỗi!"

Ngước mắt, liếc nhìn về phía phòng giám đốc, vừa vận ngón cách bởi lớp kính thủy tinh, Lục Minh Hạo vẫy tay với cô.

"Anh hai, không sao đâu." Nhấn mấy chữ rồi gọi đi.

"Rè rè. . . . ."

"Ngày hôm qua, về nhà trễ như vậy, Từ Hiên có trách em không?"

Đồng Lôi sừng sốt, động tác cầm điện thoại di động cứng lại, khẽ ngồi thẳng người, trong đầu vẫn thoáng hiện hình ảnh lúc đi ra ngoài của anh tối hôm qua, bộ dạng rời đi của anh tối hôm qua, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Những lời mình nói có quá đáng hay không?

Thật lâu Lục Minh Hạo không nhận được tin nhắn của cô, lại nhìn thấy cô ngồi ở đó sững sờ, liền nhanh chóng gọi một tin nhắn: "Em không sao chứ? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Chấn động bất ngờ làm cô lấy lại suy nghĩ, không trả lời tin nhắn của Lục Minh Hạo mà đứng dậy đi tới phòng nghỉ, cô hơi lo lắng cho anh, không thể chờ đợi liền gọi điện thoại xác nhận.

"Đô —— đô ——" Âm thanh không ngừng vang lên, nhưng đầu kia không ai bắt máy.

"Sao lại không nhận điện thoại, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Đầu Đồng Lôi nhanh chóng đầy mồ hôi, nhưng trên tay động tác gọi điện thoại vẫn không dừng lại.

Bên trong phòng bao xa hoa của quán Bar

Tiếng chuông điện thoại lanh lảnh vang lên, Lục Từ Hiên say khướt nằm ngang trên ghế sa lon, tiếng ồn ào này hình như không có ảnh hưởng gì đến anh, ngược lại Trác Nhiên bên cạnh lại bị đánh thức, nhú nhú mày, không nhận được móc điện thoại di động trong túi, phát hiện không có động tĩnh gì, mới đá đá Lục Từ Hiên trên ghế salon: "Này, mau nghe điện thoại."

"Đừng làm ồn." Lục Từ Hiên đẩy chướng ngại vật đang quấy rầy giấc ngủ của mình ra, lật người tiếp tục ngủ, xem ra tối hôm qua thật sự uống không ít, như vậy cũng không đánh thức được anh.

Nhưng điện thoại kia vừa ngừng một chút sau lại bắt đầu kiên nhẫn vang lên.

Trác Nhiên hình như có chút phiền não, mi tâm anh tuấn hơi nhíu lại, ngồi dậy, bắt đầu lục loại trong túi của Lục Từ Hiên, trong miệng vẫn đang mắng chửi.

"Alo. . . . ." Nhanh chóng ấn nút nghe, giọng nói hơi trầm xuống, chứng tỏ hiện tại anh đang rất tức giận, nếu không có chuyện gì quan trọng, anh nhất định sẽ giết người gọi điện thoại.

". . . . ."

"Alo. . . . ." Không nghe bên kia nói chuyện, Trác Nhiên cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, đã kết nối sao lại không có âm thanh, chưa từ bỏ ý định xác nhận lần nữa với phía bên kia điện thoại: "Thật xin lỗi, hình như tôi nhầm số!" Bên đầu kia điện thoại truyền đến một âm thanh ngọt ngào.

Không giải thích được, anh dám khẳng định người này là cố ý, tức giận cúp điện thoại, khi nhìn thấy người gọi tới, trên môi nhếch lên một nụ cười nham hiểm, nhanh chóng gọi lại.

Giọng nữ vui vẻ giống lúc này truyền đến.

"Này, tôi mới vừa. . . . ." Cô mới vừa xác nhận lại, cô không gọi sai số điện thoại, chỉ là không biết vì sao âm thanh không phải Lục Từ Hiên, mới có thể vội vã tắt máy.

"Cô không có gọi nhầm, tôi là Trác Nhiên bạn của Từ Hiên, cô là ai?" Trác Nhiên hình như muốn trêu chọc cô.

"Tôi là Đồng Lôi, chào anh."

Nghe được câu trả lời của cô, Trác Nhiên cười, thật là một cô gái nhỏ thông minh, biết Từ Hiên sẽ kiêng kỵ, cho nên không làm rõ quan hệ với anh, nói thẳng ra tên của mình, hai nhà Đồng Lục kết thân chấn động như vậy, là bạn của Từ Hiên nên sẽ nghe qua tên của cô, như vậy cũng không thất lễ lại tỏ rõ thân phận.

"Từ Hiên uống say, cô mau tới đây một chuyến."

Đồng Lôi không biết mình làm như thế nào chạy ra ngoài, thậm chí không xin phép ông chủ, ngăn một chiếc taxi lại, trực tiếp chạy đến quán Bar, bình thường thì quán Bar buổi tối mới có khách, thời điểm cô đến nơi, bên trong nhân viên còn chưa đi làm.

Ở trước một cửa phòng đang mở nửa chừng, cô nhẹ nhàng dừng bước.

"Lục Từ Hiên. . . . ." Lú lú gọi.

"Đồng Lôi?" Là Trác Nhiên, bạn của Lục Tử Hiên, Đồng Lôi biết, mới vừa giới thiệu trong điện thoại.

"Tiểu Mạt. . . . . Tiểu Mạt. . . . ." Âm thanh khỏ sở truyền ra.

Nghe được anh mê sảng, Trác Nhiên cau mày, anh cũng không nghĩ đến ở trong tình huống này Tử Hiên lại gọi tên tiểu Mạt, nhìn lại cô gái ở cửa một chút, cô hình như cũng không để ý.

Đẩy cửa vào, nhẹ nhàng ngồi một cái, mùi rượu nồng nặc kích thích lỗ mũi của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, đến gần anh, gương mặt tuần tú mê người giờ phút này hiện ra khỏ sở dữ tợn.

"Anh ấy sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Ngón tay gầy gầy mấy chai rượu đang nằm tán loạn trên bàn, không phải là anh uống hết mấy chai rượu này chứ?

"Không biết, có thể là tâm trạng không tốt?" Trác Nhiên tà tà tựa vào cạnh cửa, lẳng lặng nhìn cái người gọi là Lục phu nhân, da thịt trắng nõn, gò má đỏ thắm, cánh môi y hệt hoa hồng, đặc biệt là đôi mắt linh hoạt kia, thấy thế nào cũng là một cô gái nhỏ ít trải sự đời, lần này Tử Hiên gặp phiền toái rồi.

"Tiểu Mạt. . . . . Tiểu Mạt. . . . . đừng bỏ anh lại. . . . ." Vẫn như cũ là giọng nói khỏ sở, giống như cả thế giới đều đen tối, anh đang nằm mơ, Đồng Lôi nhú nhú mày, ngồi xổm người xuống, muốn vượt lên mi tâm đang nhíu chặt của anh, một lực đạo thật lớn không hề báo trước tấp qua, cả người Đồng Lôi liền rơi vào một lồng ngực thật lớn.

"Tiểu Mạt, đừng rời xa anh. . . . ." Vừa định giẫy giụa, ở bên tai vang lên âm thanh dịu dàng, Đồng Lôi ngược mắt thấy được một gương mặt bất an, cả người cứng lại, tiểu Mạt là người anh yêu sao?

Khỏe miệng khỏ sở cười một tiếng, nhẹ nhàng đẩy tay của anh, nhìn Trác Nhiên vẫn đang xem trò vui ở cửa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ động: "Làm phiền anh giúp tôi đưa anh ấy về nhà."

Trác Nhiên khẽ gật đầu, anh chợt hiểu ra, tại sao Tử Hiên nói cô chiếm được cảm tình của mọi người Lục gia, trên người của cô hình như có sức hút, anh thậm chí cảm thấy bộ dạng cười khỏ của cô khiến người khác đau lòng.

"Tiểu Mạt là cô gái trước kia anh ta thích nhất." Không biết vì nguyên nhân gì, khi Trác Nhiên dìu Tử Hiên rời khỏi phòng bao, tự nhiên quý thần xui khiến nói lên những lời này.

Đồng Lôi kinh ngạc ngẩng đầu, người đàn ông hơi lảm lì này khiến cô kinh ngạc, khẽ vuốt cằm, liếc nhìn người đàn ông đang nằm ở trong xe, rũ mắt xuống, cô gái anh thích nhất không có liên quan đến cô, nhưng tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chăm sóc anh

"Thật nặng. . . . ." Thân thể nhỏ nhắn của Đồng Lôi đỡ Lục Tử Hiên, giờ phút này, anh say khướt giống như khối sắt, ép tới mức cô thở hổn hển, không ngờ anh lại nặng như vậy.

"Không có chuyện gì uống nhiều rượu như vậy làm gì, anh có rất nhiều người tình mà? Tôi đúng là ngớ ngẩn mới đưa anh về nhà. . . . ." Đồng Lôi nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút oán trách nói, ít nhất cô nói không sai, không biết có bao nhiêu cô gái đã tới căn biệt thự này?

"Đừng rời xa anh. . . . ." Anh vẫn còn nỉ non khỏ sở.

Đồng Lôi nhìn anh một cái, tựa anh vào cạnh cửa, thò một tay vào trong túi xách, móc ra cái chìa khóa mở cửa, đặt anh nằm ở trên sô pha.

Lắc đầu một cái, cô thật không cách nào tưởng tượng được lúc trước là người đàn ông quang vinh chói lọi, cũng sẽ có lúc như vậy, đứng dậy muốn đi tìm một cái khăn lông, nhưng, tay của cô lại bị người đàn ông này cầm thật chặt, ngay cả nằm mơ cũng bá đạo như vậy.

Đồng Lôi ngồi xổm xuống ở bên cạnh anh, nhú nhú mày, ghé vào bên lỗ tai anh: "Anh buông tay ra, tôi đi lấy khăn lông."

Đỗ nửa ngày, Lục Tử Hiên mới nghe lời y hệt đứa bé, nói lòng tay đang siết thật chặt ra, lúc này cô mới rảnh tay đi đến phòng tắm lấy khăn lông tới, giúp anh lau, có một lúc, Đồng Lôi thậm chí cảm thấy nếu như đây là lúc anh có ý thức, vậy sẽ hạnh phúc dường nào.

"Thật khó chịu, ách. . . . . ách. . . . ." Một tiếng nỉ non khỏ sở, Đồng Lôi tỉnh lại từ trong suy nghĩ, Lục Tử Hiên khó chịu lật người lại, thoải mái nôn ra, một tay dịu dàng vỗ vỗ sau lưng anh, một tay cầm sọt rác, thờ dãi, thật may là cô đã sớm chuẩn bị sọt rác, nếu không nhất định sẽ ói trên thảm trải sàn.

Thời điểm Đồng Lôi sửa sang lại, Lục Tử Hiên nặng nề ngủ lại lần nữa, cầm một cái gối trên giường đắp lên trên người của anh, nhìn tư thế ngủ của anh trong lúc nhất thời lại mất hồn, tay thon nhẹ nhàng lau gương mặt hoàn mỹ của anh, tự lẩm bẩm: "Tại sao anh lại chán ghét tôi như vậy? Không biết hình

đáng người con gái anh thích nhất ra sao? Tại sao cô ấy lại rời xa anh?"

Lục Tử Hiên uống say, cũng vì anh mà trong nhà không có lấy một người giúp việc, với lại, mình còn có công việc, nếu như muốn ở lại chỗ này, chỉ sợ khi anh tỉnh lại sẽ không vui.

Nhiều lần do dự, Đồng Lôi lấy điện thoại của Lục Tử Hiên, từng cái tin nhắn mập mờ xuất hiện trước mắt, trong lòng ê ẩm, đây là chồng của cô đó, những cô gái này thật là, tức giận tra trong điện thoại, tùy tiện gọi một số.

"Alo, xin chào, xin hỏi hiện tại có rảnh không?"

Mỹ nữ một: "Cô là ai? Sao dùng điện thoại của Tử Hiên, cô bây giờ ở nơi nào? Tôi nhất định sẽ giết cô con hồ ly tinh này"

". . . . ." Bất đắc dĩ cúp điện thoại, cô tìm người tới chăm sóc anh, cũng không muốn tìm người đánh nhau.

"Alo, xin chào, hiện tại có rảnh không?"

Mỹ nữ hai: "Cô là ai? Tôi đang ở nhà đây?"

"Tôi là ai không quan trọng, chỉ là. . . . ."

". . . . . Tiểu yêu tinh, còn không mau tới đây, điện thoại của ai vậy?" Một giọng nam mập mờ truyền đến.

". . . . . Ừm, anh nhẹ một chút!"

"Páp" Đồng Lôi lạnh đến buồn nôn, trực tiếp cắt điện thoại.

"Anh đó, thật là đáng thương." Nhét điện thoại di động vào trong túi Lục Tử Hiên lần nữa: "Thật không biết anh thích cái gì ở những cô gái kia, không phải chua ngoa thì là. . . . ., ai da, thôi, hãy tìm những người khác đi."

Cầm điện thoại của mình lên, mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, đều cùng một số điện thoại, điện thoại di động vừa bị chấn động, lại đặt ở trong túi xách cho nên mới không phát hiện.

Không chút do dự, Đồng Lôi bấm số này.

"Alo, Lôi Lôi. . . . ." Điện thoại kết nối, truyền tới bên tai âm thanh lo lắng của Lục Minh Hạo.

"Anh hai. . . . ." Cố ý đè thấp âm thanh, tránh âm ỉ đến Lục Tử Hiên đang ngủ, "Anh hai, em đang cần một người giúp việc, có thể không?"

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Lục Minh Hạo giống như rất hồi hộp, bởi vì cô nghe được tiếng cái ghế ma sát khi đứng lên.

"Anh hai, anh không cần lo lắng, chỉ là Tử Hiên uống say, trong nhà không có ai, em muốn. . . . ." Đồng Lôi vội vàng giải thích.

Lục Minh Hạo cuối cùng cũng thờ phào một cái: "Là vậy sao?" Còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì rồi, mới này ngay cả kêu một tiếng cũng không kêu, hơn nữa anh gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, cũng không có người nhận.

"Nhưng, bây giờ tìm người làm hơi khó, nếu không anh xin phép nghỉ giúp em, em chăm sóc nó một chút?" Lục Minh Hạo dứt khoát nói, Đồng Lôi thông minh sao lại không biết, anh muốn tạo cơ hội cho bọn họ, chỉ là anh ấy ghét mình, sớm biết vậy thì không nên gọi cú điện thoại kia tự tìm phiền toái.

"Anh hai, không phải em không muốn, mà là. . . . ." Đồng Lôi khổ sở mở miệng.

"Lôi Lôi, coi như bây giờ tìm người làm đến, trong thời gian ngắn như vậy, làm sao hiểu rõ phẩm chất của người này, anh sợ sẽ xảy ra chuyện gì thì sao?" Lục Minh Hạo vừa nói vừa thêm dầu thêm mỡ.

"Nhưng. . . . ."

"Không cần nhưng nhị gì nữa, bây giờ anh đã ký giấy cho em nghỉ." Lục Minh Hạo hình như rất quyết tâm, không đợi Đồng Lôi nói xong, liền nói trước rồi sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Đồng Lôi nhìn điện thoại đã bị ngắt kết nối trong tay, khẽ thờ dài một cái, về mặt thần nhiên đi tới nhà bếp.

"Hi vọng hai người bọn họ có thể nắm chặt cơ hội lần này, mẹ cứ thoải mái đi, hiệu suất làm việc của con trai mẹ rất cao." Bóng dáng cao lớn của Lục Minh Hạo đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn về phía Lục gia, khỏe miệng hiện lên một nụ cười nhạt.

Chương 19: Cô ấy rất tốt.

Khi Lục Từ Hiên tỉnh lại đã là buổi trưa rồi.

Đầu đau như muốn nứt ra, vỏ vỏ ốt, quơ quơ, thật sự là rất khó chịu.

Tất cả bài trí đều quen thuộc, phía dưới cũng là ghế salon quen thuộc, anh không phải nên ở cùng với Trác Nhiên sao? Tại sao lại ở trong nhà, đề huyết thái dương, chỉ nhớ rõ mình uống rất nhiều rượu, sau đó buồn ngủ, tỉnh lại lần nữa sao lại về đến nhà rồi, chẳng lẽ tiểu tử Trác Nhiên kia đưa mình về.

Cổ hết sức chống người lên, cả người cũng tản ra mùi rượu, mảy kiếm nhẹ nhàng nhú lại, thật sự là không nhận được.

"Đúng là không nên uống nhiều rượu như vậy, đầu thật là đau." Nói thầm một câu, gãi gãi tóc, tay vén cái mền chột cứng đờ, chỉ vì một cô gái mặc tạp dề xuất hiện trước mặt anh, nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

"Anh tỉnh rồi?" Đồng Lôi phản ứng trước, chỉ lên tiếng chào hỏi tượng trưng, không đợi anh trả lời liền đi tới bàn ăn rất tự nhiên cời tạp dề xuống, giặt trên ghế.

Lục Từ Hiên không nói câu nào, chỉ nhìn cô chăm chăm, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu.

"Là bạn của anh nói cho tôi biết anh uống say, cho nên không được anh đồng ý đã đón anh về nhà, chỉ là lần sau nếu không có việc gì không nên uống nhiều rượu như vậy." Đồng Lôi khẽ thở dài một cái, chậm rãi rót nước, cô biết anh nhất định sẽ nghi ngờ, chủ động nói cho anh biết nguyên nhân, đưa cái ly đến: "Uống nước đi, lúc này nôn nhiều như vậy, súc miệng đi."

Không cầm ly nước trong tay cô, Lục Từ Hiên híp mắt lắng lắng nghe cô nói, hình như chuyện này không giống tưởng tượng của anh, là cô đưa mình trở về, cô vẫn luôn chăm sóc mình sao? Chuyện có chút rối loạn rồi.

"Anh làm sao vậy?" Một đôi mắt lo lắng nhìn anh chăm chăm, chẳng lẽ mình nói sai cái gì rồi sao?

Lục Từ Hiên rối loạn, không để ý tới cô, trực tiếp đứng lên, đi tới cầu thang.

"Anh vừa mới tỉnh, đầu nhất định rất đau, muốn làm cái gì tôi giúp anh?" Đồng Lôi thận trọng kéo tay anh, nhủu nhủu mảy, cô đã từng thấy ba uống rượu say, sau khi tỉnh lại đáng về nhức đầu rất khó chịu.

Lục Từ Hiên không nói gì, thái độ của anh đối với Đồng Lôi đều trước sau như một, ánh mắt ghét bỏ nhìn chăm chăm cô đang lo lắng, sau đó, có chút tức giận rút cánh tay đang bị cô kéo lại, cô sao lại hiểu rõ cảm giác sau khi uống rượu say như vậy, chẳng lẽ trước kia cô cũng đã từng chăm sóc người đàn ông khác như vậy sao? Nghĩ tới đây liền thêm tức giận.

Đồng Lôi lộ vẻ tức giận thu tay lại, trong lòng anh thật sự ghét mình, dù thế nào đi nữa, trên mặt của anh vĩnh viễn cũng chỉ có chán ghét.

Thấy cô không nói thêm gì nữa, Lục Từ Hiên lạnh lùng nhìn cô một cái, lười biếng mang giày, đi vào gian phòng trên lầu, Đồng Lôi còn sững sờ ở tại chỗ, trong lòng có chút lo lắng, vẫn bước lên cầu thang, đẩy cửa phòng ngủ anh ra: "Coi như anh chán ghét tôi, cũng không thể lấy thân thể của mình. . . . ." Lôi còn chưa nói hết, mắt mở thật to.

"Này, cô làm gì ở đây?" Nghe được tiếng cửa mở, Lục Từ Hiên mở miệng gần như gằn thét.

Nhưng tiếng gầm gừ củ anh hình như không có bao nhiêu lực, Đồng Lôi còn đang ngăn người tại đó, mắt nhìn một chỗ nào đó ngăn người, trời ơi, cô nhìn thấy cái gì, Lục Từ Hiên lại không mặc quần áo đứng ở trước mặt của mình, mặc dù đã gặp anh trần truồng mấy lần, nhưng khi đó anh đều quấn một cái khăn tắm, với lại cũng không đứng đối diện với mình.

"Cô gái háo sắc, cô đang nhìn cái gì đó?" Thấy cô còn ngăn người ở đó, mảy kiếm nhủu lại, giọng nói lạnh nhạt quát khế, nhưng rất nhanh, nghiêng khước miêng: "Đúng là, đối với kinh nghiệm phong phú của tiểu thư Đồng gia về phương diện kia mà nói, làm sao lại quan tâm những thứ này vậy?" Không mảnh vải che thân cứ như vậy đi tới trước mặt Đồng Lôi.

Gương mặt tuần tú càng ngày càng gần, khiến Đồng Lôi kịp phản ứng, nhanh chóng xoay người: "Sao anh lại không mặc quần áo?" Lôi nói run rẩy, mặt đỏ lên rồi trắng xanh, đưa lưng về phía anh, áo nào đâm vào đầu, trời ơi, cô đang làm gì thế?

Lục Từ Hiên cười tà ác, ở bên người cô âm thầm thổi khí nóng về phía bên tai của cô: "Tắm tại sao phải mặc quần áo?" Hơi thở ẩm áp ở bên tai, quét qua cần cổ, làm cô cảm thấy thân thể khẽ run.

Rời khỏi phòng, nhẹ nhàng thở phào một cái, trên mặt vẫn còn ửng hồng, chỉ cần vừa nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, trong đầu giống như bị chặn bởi một mớ bông vải, hít thở không thông, mắt tự nhiên xoa xoa đôi bàn tay, chậm rãi đi xuống lầu.

Trong phòng tắm, dưới vòi hoa sen, trong lòng Lục Từ Hiên không khỏi phiền não, phản ứng ngây ngô vừa rồi của cô lại có thể làm cho anh có chút

hưng phấn, chứng kiến gò má đỏ ửng của cô, lại có chút kích động muốn hôn cô.

"Đáng chết!" Lục Tử Hiên không nhịn được khề nguyên rủa một tiếng, cô gái này lúc nào thì có sức quyến rũ lớn như vậy rồi, tăng nhiệt độ nước, không để cho mình suy nghĩ lung tung.

Đã hai tiếng rồi, ở ngoài cửa Đồng Lôi rõ ràng rất sốt ruột, cô lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao anh mới vừa tỉnh lại, hơn nữa vẫn chưa ăn cái gì, lo lắng anh có bị choáng váng ở trong đó không, nhưng mới vừa bị dạy dỗ, cô không dám tùy tiện đẩy cửa đi vào.

Thật sự là cô đã nghĩ anh quá yếu đuối rồi, thời điểm Lục Tử Hiên mới vừa vào công ty, vì công việc, mấy ngày mấy đêm không ăn không ngủ cũng không sao?

"Cô đang nghĩ gì vậy?" Nghe được tiếng cô kêu, Lục Tử Hiên trên người chỉ quần một cái khăn tắm liền đi ra ngoài, sau đó ở trước mặt cô thoải mái mặc quần áo.

Đồng Lôi đưa tay che hai mắt của mình: "Sao anh lại không mặc quần áo?" Tại sao anh có thể cởi quần áo trước mặt của mình chứ, gương mặt mới vừa khôi phục không bao lâu, lại "Bá ——" một cái đồ tới mang tai.

Lục Tử Hiên không chút hoang mang, nhẹ nhàng cười tà, bình tĩnh mặc quần áo vào, một tay kéo quần lên, một tay kéo cái tay của cô đang che trên mắt, lại thấy cô như đã điều chỉnh mắt lại, cánh môi phần hồng chiếu vào trong mắt phát ra ánh sáng mê người, Lục Tử Hiên không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, hít một hơi thật sâu, gương mặt lập tức trầm xuống, bước nhanh ra ngoài đi xuống.

Nghe tiếng bước chân dần dần cách xa, Đồng Lôi mở mắt ra, cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tôi đói rồi!

Đồng Lôi ngoan ngoãn đi theo sau lưng Lục Tử Hiên.

Bóng lưng anh tuấn, đáng tiếc không phải để cô dựa vào, bị thương rủ mi mắt xuống, nhẹ nhàng thờ dài, cũng không chú ý tới người phía trước dừng lại, khi phát hiện đã không kịp dừng lại, nhất thời mất thăng bằng ngã về phía sau, bị sợ liên vội vàng nhắm mắt lại.

Lục Tử Hiên vốn muốn cảnh cáo cô, không cần đi theo sau lưng mình, không ngờ cô lại không tập trung, thấy cô sắp ngã xuống đất, tốt bụng đỡ cô một lần, nhưng khi tiếp xúc với thân thể mềm mại của cô, thân thể giống như bị điện giật, lướt qua một cảm giác khác thường.

"Ồi ——" Không đau giống như dự đoán, cũng may không sao, yên tâm mở mắt ra, lại bị gương mặt tuấn tú trước mặt hù dọa, đây là tình huống gì, mình lại vui trong một vòm ngực ấm áp, còn là trong ngực một người đàn ông, ở trong biệt thự này, không cần nghĩ cũng biết là ai?

Đồng Lôi nhanh chóng đứng thẳng, mắt tự nhiên vén vén tóc bên tai, sau đó trước sau như một ra về dịu dàng lễ phép, khề cúi người với người trước mặt: "Thật xin lỗi, vừa rồi cảm ơn anh!"

Nhưng thật kỳ quái, lần này Lục Tử Hiên lại không nói gì, chỉ vì anh vừa mới mất hồn, nhanh chóng thu hồi về mê mẩn trong mắt, xoay người xuống lầu.

Nhất thời Đồng Lôi không biết làm sao, cô không ngờ rằng anh sẽ không nói câu nào, tình huống như thế, lấy tính cách của anh, không phải nói chút gì đó, hoặc là liếc mắt khinh thường về mình sao.

Đang lúc cô vẫn còn ở đắm chìm suy nghĩ của mình, Lục Tử Hiên đã quay mặt sang, khóe miệng xẹt qua một độ cong không dễ dàng phát hiện, trước kia tại sao không phát hiện ra, cô gái này rất thích ngẩn người.

"Tôi đói rồi!" Tính khí trẻ con nói ra một tiếng, rốt cuộc cũng gọi suy nghĩ của cô gái này về, nhưng anh đâu có biết anh như vậy, lại làm cho Đồng Lôi có chút khó tin mở to hai mắt, thật sự là rất kỳ dị, đây là Lục Tử Hiên cô biết sao? Có lẽ người đàn ông trời sinh chỉ thích trêu chọc phụ nữ, có lẽ là không hài lòng lắm với tình huống nhục nhã đối với mình trước kia nên anh lại nghĩ tới một biện pháp nhục nhã khác với cô. (ed: Ồi, chị Lôi nhà ta thích bị ngược... hix..)

Lục Tử Hiên bị cô nhìn có chút không tự nhiên, lạnh lùng ném một câu nói: "Cô rốt cuộc có nghe tôi nói chuyện hay không?"

"Cái gì?" Không rõ chân tướng ngẩn đầu, hai mắt vụt sáng lên.

Đôi môi mỏng giật giật, ánh mắt Lục Tử Hiên càng gay gắt nhìn Đồng Lôi.

Cô bị ngu ngốc sao?

Nào có nhiều chuyện cần nghĩ như vậy chứ.

"Cô không phải nấu cơm giúp tôi sao?" Đôi môi mòng khê giờ lên, Đồng Lôi nhìn ngây người một lúc, anh cười lên thật đẹp.

"Cô rốt cuộc đang làm gì thế?" Ngần tiếng hô, vạn tiếng gọi, Đồng đại tiểu thư của chúng ta rốt cuộc đã tỉnh lại.

"A, tôi mới vừa làm một ít đồ ăn, hiện tại sẽ đi hâm lại, anh chờ một chút." Nghe lời nói của anh, Đồng Lôi ngượng ngùng đỏ mặt, cuống quýt chạy về phía phòng bếp, hâm thức ăn lại lần nữa.

Bên trong phòng bếp.

Đồng Lôi mặc tạp dề đang bận rộn, mà Lục Từ Hiên thì nhàn nhã vui ở trên sofa xem ti vi, ánh mắt còn bắt chọt liếc liếc về phía bóng dáng trong phòng bếp.

Tóc dài tùy ý dùng kẹp kẹp ở một bên, vài sợi tóc bên tai tán lác, áo sơ mi trắng nổi bật làm dáng người cô càng thêm xinh đẹp, không ngờ cô mặc đồ công sở cũng đẹp như vậy.

Đồng Lôi vẫn luôn cảm thấy sau lưng có một ánh mắt nóng bỏng, vừa khuấy cháo trong nồi, vừa lo lắng xoắn xoắn tóc, chân mày khê nhíu lên, cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm như vậy thật không thoải mái, thật may là tài nấu nướng tạm được, nếu không nhất định sẽ phạm lỗi liên tiếp.

Nhẹ nhàng quay đầu liếc một cái, vừa đúng lúc anh cũng nhìn qua mình, sắc mặt liền hồng lên, nhàn nhạt cười một tiếng, nói một câu, lập tức xong ngay, mới quay đầu tiếp tục động tác khuấy cháo.

Lục Từ Hiên ngược lại rất là thản nhiên, anh phát hiện cô gái này mỗi lần khản trương, hoặc là lúng túng sẽ mất tự nhiên xoắn xoắn tóc.

Trong bữa cơm, Lục Từ Hiên ăn rất ít, chỉ là ăn tượng trưng vài hớp, liền đẩy chén qua một bên, có chút bất mãn nhìn Đồng Lôi đối diện, nhú chặt chân mày thể hiện anh khó chịu.

"Sao vậy? Không phải anh đói bụng sao?" Đồng Lôi bĩu môi, người đàn ông này, thật khó phục vụ, không để ý tới anh, tự nhiên ăn cơm của mình.

Con mắt Lục Từ Hiên gắt gao nhìn chăm chăm đôi đũa của cô đang gấp thức ăn, nuốt một ngụm nước bọt, cô gái này nhất định là có ý trả thù anh, nếu không tại sao đối với anh như vậy.

"Đồng Lôi, cô nói cho tôi biết, đây là chuyện gì?" Chỉ chỉ thức ăn trên bàn, tựa như rống to hỏi tội.

Đồng Lôi tròn trắng mắt, liếc mắt nhìn trên bàn, tức giận nói: "Tôi không phát hiện có cái gì không đúng." Nói xong liền gấp một miếng sườn, lại bị anh đoạt lấy.

"Cái người phụ nữ này, cô thật sự muốn trả thù tôi phải không, tại sao tôi chỉ có thể húp cháo, cô lại ở đây ăn thịt cá?" Lục Từ Hiên chỉ chỉ bàn ăn lớn, rất rõ ràng, bên này Lục Từ Hiên chỉ có một chén cháo trắng, mà bên kia Đồng Lôi có cá có thịt, tính toán toán cũng có bốn, năm món ăn, không trách được anh sẽ bất mãn.

Đẩy ghế ra, bóng dáng cao lớn lướt qua trước mặt cô.

"Anh lại muốn làm gì?" Đồng Lôi thận trọng gọi anh lại, ánh mắt lóe lên, người đàn ông này sao lại tùy hứng giống như đứa bé vậy.

Bước chân của Lục Từ Hiên dừng lại, nhưng không có xoay người, chỉ là âm thầm lên tiếng: "Cô cho là tôi còn có thể làm gì? Thế nào, trả thù tôi rất vui vẻ sao, vậy cô cho là tôi sẽ ngây ngốc đợi cô ở chỗ này sao?"

Đồng Lôi không khỏi cảm thấy buồn cười, trong mắt anh sự quan tâm của người khác, rốt cuộc là cái gì: "Anh đã cho là như thế tôi cũng không còn cách nào, nhưng nhắc nhở anh...hiện tại anh tốt nhất vẫn nên ăn đồ ăn thanh đạm một chút, nếu không dạ dày của anh nhất định sẽ không thoải mái."

Lục Từ Hiên nhẹ giọng cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài cửa, đóng cửa trong nháy mắt, mày kiểng hơi phiền não, quan tâm vừa rồi của cô gái kia, làm trong lòng anh không khỏi có chút vui mừng, lác lác đầu, không để cho mình suy nghĩ nhiều, hiện tại quan trọng nhất vẫn là bụng anh, cháo kia không có mùi vị, thật sự không cách nào nuốt xuống.

Bên trong biệt thự trống rỗng chỉ còn lại một mình Đồng Lôi, nghe tiếng động cơ ô tô đi xa, khê thờ dài, đứng dậy dọn dẹp bát đũa trên bàn sạch sẽ, hiện tại cô không muốn ăn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cùng gói.

Bên trong biệt thự trống rỗng chỉ còn lại một mình Đồng Lôi, nghe tiếng động cơ ô tô đi xa, khẽ thở dài, đứng dậy dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa trên bàn, hiện tại cô không muốn ăn nữa.

Đi cùng với anh thật sự là quá mệt mỏi, một tay vỗ trán, đứng trước cửa sổ lớn sát đất, hưởng thụ cảm giác ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu trên thân thể mình, những ngày qua thật giống như một giấc mộng.

Buổi tối không ăn, cũng không chờ Lục Tử Hiên trở về đã tắm xong, bởi vì bây giờ cô đã có kinh nghiệm, người đàn ông kia cho tới bây giờ đều biểu hiện không theo lẽ thường, mình cần gì phải y như đứa ngốc.

Lúc nửa đêm, lại bị một tiếng vang rồi loạn đánh thức.

Cô chợt tỉnh lại, sát vách truyền đến tiếng bước chân nhón nhào, phản ứng đầu tiên trong đầu Đồng Lôi chính là có phải có trộm hay không, không mở đèn, vén chăn lên rón rén xuống giường.

Thuận tay lục lọi tìm một vật thích hợp cầm ở trên tay, để ngừa ngộ nhỡ...

Rõ ràng hai gian phòng cách nhau rất gần, Đồng Lôi lại cảm thấy như xa một thế kỷ vậy, bên tai âm thanh càng ngày càng gần, tay cô rí ra mồ hôi cũng càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc, lấy dũng khí, nhanh chóng mở cánh cửa phòng bên ra, giật mình kinh ngạc, âm thanh biến mất, đèn mờ, bên trong phòng một người cũng không có, làm sao lại như vậy? Vừa rồi âm thanh nghe được rất rõ ràng.

Cho đến khi bên tai một lần nữa truyền đến âm thanh, Đồng Lôi mới giật mình, trong phòng tắm có người.

Trên thủy tinh hiện ra bóng dáng cao lớn của một người rất rõ ràng, Đồng Lôi nghiêng mình núp ở khung cửa bên cạnh, chờ khi bóng đen mở cửa sẽ đập mạnh vào cổ của hắn.

Thật may là Lục Tử Hiên phản ứng đủ nhanh, lách mình một cái tránh khỏi công kích của cô, nhưng vì thân hình không vững, lập tức ngã xuống đất, nhưng bàn tay lại nắm thật chặt mắt cá chân của Đồng Lôi.

"A. . . . ." Lúc này không đánh trúng, lần này muốn không đánh trúng cũng khó, Đồng Lôi nhắm mắt lại dùng sức đánh về phía mục tiêu đang nắm mắt cá chân của mình, trên chân cũng đá lung tung: "Mau buông ra, buông ra. . . . ."

"Câm miệng!" Âm thanh yếu ớt nhưng lại khí phách mười phần khiến Đồng Lôi nhanh chóng thức tỉnh, bên chân một người đàn ông đang nằm, ánh mắt hung tợn bắn về phía cô, kinh ngạc nhìn cô, đây là tình huống gì, thế nào lại là anh? Đồng Lôi đã đoán sai, vội vàng vứt bỏ chứng cứ phạm tội trong tay.

"Tại sao là anh? Hơn nửa đêm anh phát ra một vài âm thanh kia, tôi còn tưởng rằng. . . . ." Đồng Lôi khom người xuống muốn đỡ anh dậy, mới phát hiện trên mặt của anh cục xanh cục tím.

Hơi nhếch miệng, có lẽ từ trước tới nay chưa từng thấy anh chật vật như vậy.

Thấy Đồng Lôi cười, mơ hồ mang theo xem thường, Lục Tử Hiên tức giận từ từ đứng lên, sắc mặt vốn cũng không quá tốt, nay càng thêm đen, ánh mắt cũng lạnh đi rất nhiều.

"Sao nhìn thấy tôi như vậy, cô lại rất vui vẻ?" Giọng nói cực kỳ mất hứng.

Đồng Lôi nhin cười, lắc đầu một cái: "Không có, anh đừng hiểu lầm." Xoay người muốn rời đi.

Mới vừa bước ra một bước, cánh tay liền bị giựt mạnh: "Tôi nghĩ, chúng ta cần nói chuyện một chút!" Lời còn chưa dứt, Đồng Lôi đã bị anh kéo đến trước mặt, cự ly giữa hai người chỉ ngắn ngủi mấy tấc, hơi thở ấm áp của anh sput trên mặt của cô.

"Anh muốn làm gì? Chuyện này cũng không thể trách tôi, là do anh ở bên này phát ra âm thanh làm cho người ta hiểu lầm, rõ ràng chính anh không đúng. . . . ." Đồng Lôi nuốt một ngụm nước bọt, anh ta sẽ không đánh mình chứ?

"Ừm. . . . ." Lục Tử Hiên nhìn cô vẫn nói lảm nhảm, cánh môi màu hồng mờ ra đóng lại tràn đầy hấp dẫn, cúi người ngậm, vốn chỉ muốn cho cô không nói nữa, nhưng hương vị ngọt ngào của cô vượt qua tường tượng của mình, không khỏi hôn sâu hơn.

Hai mắt Đồng Lôi vụt sáng lên, đây là tình huống gì?

Đang lúc Lục Tử Hiên muốn tiếp tục đi xuống, chân mày lại nhíu lại thật chặt, đáng chết, cô gái này nói thật không sai, dạ dày của anh hiện tại quả thật rất không thoải mái, chợt đẩy cô ra, trực tiếp sai bước đi vào toilet.

Đây lại là tình huống gì?

Thôi, hiện tại thừa dịp này nhanh đi ra ngoài, nếu không sẽ chạy trốn không được.

Trong nháy mắt cô muốn bước ra cửa phòng, trong phòng vệ sinh mơ hồ truyền đến một tiếng vang nặng nề, hình như không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp xông vào, chỉ thấy sắc mặt Lục Tử Hiên tái nhợt đang chống thân thể.

"Anh làm sao vậy? Sắc mặt sao lại trắng như vậy?" Đồng Lôi liền chạy đến trước mặt của anh, có chút quan tâm mở miệng, bỗng nhiên giống như là nghĩ đến cái gì: "Không phải vì giận dữ nên ăn rất nhiều đồ không nên ăn chứ?"

Lục Tử Hiên xê dịch miệng, muốn nói điều gì lại không nói ra, đã bị cô đoán đúng, vì giận dữ cô nên trong khách sạn một mình gọi một bàn thức ăn.

"Thật là tính tình như đứa bé." Đồng Lôi lăm bắm, diu anh ra khỏi phòng vệ sinh đi tới giường: "Cẩn thận một chút!" Cô đỡ anh đến bên giường, chuẩn bị để anh nằm xuống, vậy mà hai người mắt trọng tâm ngã xuống giường, trong nháy mắt kia, mặt Đồng Lôi đỏ lên không còn hình dáng.

Cô vừa chuẩn bị rời khỏi thân thể của anh, Lục Tử Hiên đột nhiên ôm eo của cô: "Đừng cử động, giúp tôi."

Đột nhiên nghe lời nói dịu dàng của anh, nét mặt Đồng Lôi càng thêm ngượng ngùng khó chịu.

"Đừng làm rộn, tôi đi lấy thuốc cho anh." Đồng Lôi đẩy anh ra, thật nhanh chạy ra khỏi phòng của anh.

Nhìn bóng lưng cô, miệng Lục Tử Hiên nhếch lên một nụ cười.

Ngoài cửa phòng, Đồng Lôi hung hăng vỗ vỗ gò má đỏ ửng trên mặt, lúc này là thế nào, thiếu chút nữa rơi vào, anh thật không hổ danh là đối tượng mà các cô gái đổ xô chạy theo, hung hăng bắm chính mình một cái, trong lòng âm thầm cảnh cáo: "Đồng Lôi, không cần mong đợi cái gì nữa."

Khi cô lấy thuốc đi vào, Lục Tử Hiên đã nằm trên giường, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào cô: "Sao cô đi lấy thuốc lâu như vậy?"

Giống như là quyết tâm kiên định, Đồng Lôi không để ý tới anh, chỉ rót một ly nước, đưa cho anh, vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng, so với lúc này tưởng như hai người, nhìn anh uống xong thuốc, dọn dẹp một chút rồi xoa người muốn rời đi, lại bị một bàn tay ấm áp bắt được, biểu hiện của cô làm cho anh không khỏi hoảng hốt: "Cô ở lại cùng tôi?"

"Anh cũng không phải là đứa bé." Bất đắc dĩ đẩy cái tay đang nắm lấy tay của mình, đáng tiếc hình như Lục Tử Hiên quyết tâm không muốn để cô đi: "Tôi là bệnh nhân, cô phải chăm sóc tôi." Lúc cô chưa kịp phản ứng đã dùng sức kéo cô vào trong ngực của mình.

"Á. . . . ." Đồng Lôi giãy giụa.

"Đừng động!" Âm thanh cảnh cáo tràn đầy hơi thở nam tính vang lên ở bên tai, mặt Đồng Lôi lập tức đỏ lên, bây giờ là tình huống gì đây?

"Anh làm gì thế? Mau buông tôi ra?" Không giãy dụa nữa, giọng nói ngược lại bình thản rất nhiều.

"Ngủ. . . . ."

"Hả. . . . . Ừm" Lục Tử Hiên cúi người hôn cô, môi mỏng bá đạo khắc ra mấy chữ: "Cô tiếp tục nói, tôi liền tiếp tục hôn."

Đồng Lôi lập tức che miệng, lắc đầu một cái, yên tĩnh nằm trong ngực của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quan hệ có chuyển biến.

Ánh mặt trời lộ ra, Lục Tử Hiên lẳng lặng nhìn cô gái trong ngực.

Ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt trắng nõn của cô gái, nghĩ tới chuyện xảy ra trong một tháng này, coi như cũng là vì tiền, nhưng không có cô gái nào nguyện ý chăm sóc anh, nấu cơm cho anh, nhẹ nhàng nói nhỏ: "Có lẽ chúng ta có thể chung sống thật tốt." Thời điểm anh hôn một cái trên môi cô, Đồng Lôi mới nhíu mày một cái, mơ mơ màng màng mở mắt ra, một đôi mắt mê hoặc lòng người đang ở trước mặt.

Trong lòng cả kinh, chợt mở mắt ra: "A ——" Dùng sức lấy chân đạp một cái, Lục Tử Hiên đẹp đẽ lăn xuống dưới giường: "Anh...tại sao anh ở trên giường của tôi?" Đồng Lôi liếc mắt nhìn y phục trên người, mới nặng nề thở phào một cái, lập tức ôm chặt chặn lại, chỉ vào đầu sỏ gây chuyện ở dưới đất.

"Làm ơn đi tiểu thư, nơi này là phòng của tôi đấy?" Lục Tử Hiên thật không nghĩ qua mình sẽ có một ngày bị phụ nữ đá xuống giường, ai oán đứng lên, bò lên giường.

"Cái gì?" Đầu óc Đồng Lôi không khỏi nóng lên, mặt cũng đỏ, một màn tối hôm qua giống như đèn chiếu phim thoáng qua ngay trước mắt: "Ai cho anh

nhìn tôi đắm đuối như vậy." Đồng Lôi lẩm bẩm, mắt không dám nhìn thẳng Lục Tử Hiên, tối hôm qua, bọn họ kết hôn lâu như vậy, lần đầu tiên cùng giường, mặc dù không xảy ra chuyện gì.

Lục Tử Hiên tò mò nhìn chăm chăm cô, bàn tay quơ qua quơ lại trước mắt cô, khoe miệng nhếch lên, trêu ghẹo nói: "Này, cô đang nghĩ tới cái gì vậy? Sao mặt cô đỏ rần vậy?" Chợt muốn trêu cợt sự kích động của cô: "Không phải đang nghĩ đến cái gì không nên nghĩ chứ?" Cố làm ra vẻ mập mờ.

Quả nhiên Đồng Lôi giống như bị giật điện, mặt càng thêm đỏ, thế nhưng hình như anh không có ý bỏ qua cho cô, ôm chặt cô, ở bên tai cô thổi gió nóng: "Bây giờ có phải cô rất muốn không?"

"Luuu mạnh, tôi mới không có!" Đồng Lôi đẩy lồng ngực anh ra, người đàn ông này thật là không biết xấu hổ, lời nói lộ liễu như vậy mà cũng có thể mặt không đỏ tím không đập nói ra.

"Luuu mạnh, cô thật không muốn. . . . ." Lục Tử Hiên cười tà mị.

"Không muốn?" Đồng Lôi bi thương nhìn anh: "Lục Tử Hiên, đừng tưởng rằng người phụ nữ nào cũng đều thích leo lên giường của anh, chán lẽ vì chán ghét tôi mà có thể nhục nhã tôi như vậy sao?"

Phản hận vén chăn lên, căn bản bọn họ nói chuyện không hợp, mỗi lần nói chuyện phiếm cũng là mình tự rước lấy nhục.

Thời điểm cô sắp rời đi, Lục Tử Hiên liền đứng dậy, từ phía sau ôm thân thể của cô, đặt cằm trên vai của cô, giọng nói mềm mại: "Lôi Lôi, có lẽ giữa chúng ta có thể thử một lần."

Lôi Lôi? Lúc nào thì anh gọi cô ôn nhu như vậy: "Anh đang nói đùa với tôi phải không?"

Cánh tay Lục Tử Hiên ôm cô bất giác nói lỏng, quay người cô lại, đôi mắt vội vàng nhìn cô: "Không phải vậy, tôi không biết mình có thể yêu em hay không, nhưng ít nhất hiện tại tôi không cách nào chán ghét em, nếu số mạng đã như thế, sao chúng ta không thử chung sống hòa hợp?"

"Tôi vẫn luôn muốn cùng anh chung sống thật tốt nhưng là anh một mực bài xích tôi." Lời nói Đồng Lôi giống như nước lạnh tưới xuống, cô đây là có ý gì, là đồng ý hay không đồng ý, nhưng điều cô nói toàn bộ đều là sự thật.

Lục Tử Hiên bi thương, ngay cả Đồng Lôi đi lúc nào cũng không biết.

Khi Đồng Lôi chuẩn bị xong bữa ăn sáng, Lục Tử Hiên cũng chưa ra ngoài, cô biết những lời mình mới vừa nói xong có chút quá mức, anh ghét mình, ghét người khác an bài hôn nhân của anh, điều này mình có thể hiểu, dù sao không có người nào có thể cả đời đều không phạm sai lầm.

Buồng vật trong tay xuống, mở cửa phòng của anh ra, Lục Tử Hiên còn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích: "Sao anh còn chưa rời giường, anh không cần đi làm nữa sao? Nếu bữa sáng bị người tôi cũng mặc kệ đó!" Trong khi nói chuyện, đã tự chọn một bộ quần áo từ trong tủ mỉm cười đưa cho anh.

"Tôi dậy ngay đây." Trong nháy mắt Lục Tử Hiên kịp phản ứng, nhận lấy quần áo, nhẹ nhàng hôn lên má cô, được như ý khoe miệng liền giương lên một đường cong hấp dẫn.

Đồng Lôi bất đắc dĩ lắc đầu, người đã lớn như vậy, sao còn giống như một đứa trẻ.

Trên bàn ăn.

Lục Tử Hiên vì sự phục vụ tận tình của Đồng Lôi, ánh mắt tà mị vẫn không hề rời khỏi cô, nhìn cô chăm chú làm cả người cô không được tự nhiên, Đồng Lôi thật sự nhịn không được, đẩy cái chén qua.

"Sao em ăn ít như vậy?" Nhìn cô đẩy cái chén qua, Lục Tử Hiên nghi ngờ mở miệng: "Đồ ăn rất ngon mà? Sao không ăn nhiều một chút, xem em gầy như vậy!"

Vừa nói vừa gấp miếng sandwich đặt vào tay cô.

"Không có khẩu vị, anh muốn biến người ta thành bộ dạng một con khỉ tham ăn sao? Tôi đi làm trước đây." Thật sự không muốn nhìn anh đùa giỡn, Đồng Lôi thay đổi quần áo liền ra cửa.

Cầm túi xách lẳng lặng đi trên đường, trong đầu vẫn còn đang đánh giá lời nói của Lục Tử Hiên lúc sáng: "Có lẽ chúng ta có thể thử một lần." Thử một lần, thử thế nào? Ngửa đầu hít một hơi thật sâu.

Bên chân, một chiếc xe thể thao chợt dừng lại.

"Lên xe, tôi đưa em đi." Âm thanh dịu dàng truyền đến, Đồng Lôi dừng bước lại, Lục Tử Hiên đang ngồi ở trong xe mỉm cười nhìn cô.

Thân thể run lên, anh như vậy làm cho cô thật sự không tiếp thu nổi, dưới chân không dừng lại, đi thẳng về phía trước.

Nhìn cô không có ý lên xe, Lục Tử Hiên cời dây an toàn xuống thật nhanh sau đó nhảy xuống xe: "Tôi đưa em đi, nơi này không có xe." Bất được cổ tay của cô, không chút do dự nhét cô vào trong xe.

Đồng Lôi cau mày: "Tôi đã quen rồi."

"Không phải đã nói rồi sao? Thử một lần." Lục Tử Hiền mở miệng, dịu dàng cài dây an toàn cho cô.

"Sao em lại đi làm, theo như tôi biết, những cô gái giống em rất ít đi làm." Lục Tử Hiền có chút khó tin mở miệng.

"Đây chỉ là suy nghĩ của anh, không cần xem chúng tôi như những đứa bé gái, anh nghĩ rằng chúng tôi đều là sâu bọ hút máu chỉ biết tiêu xài tiền của cha mẹ sao? Tiền của cha mẹ cũng không phải là của mình, có chút cảm giác tội lỗi, còn xài tiền của mình tương đối thoải mái."

Lúc trước, Lục Tử Hiền đã cảm thấy cô rất khác, hiện tại càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình, chẳng lẽ cô không phải vừa bắt đầu đã lên kế hoạch muốn gả cho mình, có lẽ cô cũng là người bị hại.

Bởi vì ngồi cùng xe nên Đồng Lôi nói rất nhiều liên đến công ty.

"Em thật sự làm việc ở đây?" Lục Tử Hiền nhìn cao ốc trước mặt, chỗ này anh biết, lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho cô, muốn tới đây đón cô —— cao ốc Kim Tọa.

"Ừ, tôi đi trước." Đồng Lôi đẩy cửa ra xuống xe, tiếp theo bước nhanh rồi đi, cô cũng không muốn bị người khác phát hiện, thật may là hiện tại còn tương đối sớm, người đến không nhiều.

Tay Lục Tử Hiền vịn tay lái, nhìn cô nhanh chóng rời xe, trong lòng cảm thấy có chút phiền muộn, chẳng lẽ cô không cho anh một nụ hôn tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Anh ta là ai?

"Lôi Lôi?" Một giọng nói nghi ngờ vang lên từ sau người, không sai là từ sau lưng.

Đồng Lôi cả kinh, sau lưng gió thổi vèo vèo, sẽ không bị phát hiện chứ, cô rõ ràng xuống xe rất nhanh, sao lại xui xẻo như vậy ở chỗ này gặp phải hai người dõ hơi này chứ, tiểu Vi và Hoan Hoan?

"Haiz..." Tiểu Vi nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, một đôi mắt quan sát từ trên xuống dưới, tay thon sò sò lên cái cằm, cố làm ra vẻ thâm trầm: "Cậu hôm nay có chút khác lạ? Có phải là có chuyện gì gạt chúng tôi hay không?"

Mắt đẹp tròn to, oán hận nhìn chằm chằm xe thể thao không xa, đều do anh, nhất định phải đưa mình đi, lần này tốt rồi, vội vàng lắc đầu: "Không có. . . . Không có, tớ có thể có chuyện gì chứ. . . . . " Âm thanh càng ngày càng thấp, đầu cũng rũ xuống thấp, người sáng suốt một chút là có thể nhìn ra có gì không đúng?

"Thật sao?" Tiểu Vi hoài nghi lại gần mặt, mắt to vụt sáng: "Nếu không có chuyện gì, cậu sợ cái gì?"

Nhanh chóng ngừng đầu, chợt dạ cười cười: "Nào có, tớ rất khỏe, nào có sợ, ha ha?" Đôi tay còn bắt chợt chà xát vào nhau, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Phát hiện cô ấy còn nhìn mình chằm chằm, vươn cổ tay ra nhìn đồng hồ một chút: "Đi thôi, làm chậm trễ thời gian rồi." Nói xong liền cất bước đi tới cửa chính cao ốc, còn muốn giữ lại nữa, nhưng Đồng Lôi không cho phép, họ còn còn có thể làm gì?

"A..." Tiểu Vi lồi Hoan Hoan đang sững sờ đuổi theo.

"Mọi người nhìn kia, xe thể thao thật là đẹp?" Ngoài cửa không biết người nào kêu lên một tiếng, ba người không hẹn mà cùng nhìn lại, hai hăm mộ, một chợt dạ.

Tại sao anh còn chưa đi ? Trong lòng Đồng Lôi chợt căng thẳng? Đây không phải là thêm phiền toái cho cô sao?

"Xe thật sự rất tốt? Không biết người lái xe là dạng gì? Lái loại xe đặc biệt đó phải là trai đẹp chứ?" Nhìn xe thể thao chính là hoa si Tiểu Vi.

"Lái xe thể thao chính là trai đẹp sao? Mọi người có muốn đi hay không?" Giọng của Đồng Lôi rất là không vui, không phải cô muốn đả kích họ nhưng đây chính là chồng của cô, tại sao họ có thể ăn nói lung tung được, bây giờ khẳng định là cô không biết mình đang nghĩ cái gì, nếu không nhất định sẽ mắc cỡ chết .

"Ai da, Lôi Lôi, cậu thương cái đám đáng thương chúng tớ đi, xinh đẹp giống như cậu vậy thì trai đẹp gì chưa từng thấy qua, không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng tớ một chút sao?" Hai mắt tiểu Vi đâm lẹ lòi kéo Đồng Lôi, nhìn cô một hồi lạnh đến buồn nôn, luôn cảm giác mình là ác ma giết hại đóa hoa tổ quốc.

Hoan Hoan ghét bỏ vuốt ve móng vuốt của tiểu Vi đang nắm Đồng Lôi, mặt coi thường: "Cái gì xe thể thao, cái gì trai đẹp, tớ mới không có hứng thú, tớ rất là chung tình, hiện tại chỉ cảm thấy hứng thú đối với giám đốc Lục nhà chúng ta thôi, đáng về này của cậu, đôi đàn ông giống như thay quần áo!" Nói xong liền chọt chọt cái trán của tiểu Vi.

Trong xe thể thao, từng cử động của Đồng Lôi, một cái nhăn mày một nụ cười tự nhiên đều bị Lục Tử Hiên nhìn rõ ràng, cô cùng đồng nghiệp trêu đùa nhau làm cho anh hết sức ghen tỵ, chung quanh sườn xe bu đầy người, trong mắt mỗi người đều là hâm mộ và tò mò, chỉ có trong mắt cô là khinh thường, còn có một tia phiền não, điều này làm cho anh không khỏi khó chịu.

Anh khẽ cắn môi, nhanh chóng cởi dây an toàn ra, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Hiển nhiên sự xuất hiện của anh lập tức đưa tới sóng to gió lớn, ngay cả Chu Hoan Hoan với lời thể son sắt vừa rồi thì lúc này cũng tròn to mắt, Lục Minh Hạo tất nhiên đẹp trai, thế nhưng anh lại càng có hình tượng hơn.

"A ——, rất đẹp trai. . . . ."

"A ——, xem ra ta kết luận đúng rồi." Tiểu Vi kích động che miệng hô to.

"A ——, anh ấy so với giám đốc Lục có hình tượng hơn, lòng của tôi!" Chu Hoan Hoan che ngực trái của mình, có dấu hiệu té xỉu.

"Nhìn kia, anh ấy đi về phía chúng ta, thật kích động." Tiểu Vi kích động nắm quần áo Đồng Lôi, nhìn người đàn ông đang đi về phía mình.

Còn Đồng Lôi thì sắc mặt trắng bệch, chau mày, anh muốn làm gì?

Trên mặt Lục Tử Hiên mang theo không vui, trên mặt cô gái này là vẻ mặt gì đây, chẳng lẽ cô không hy vọng mình xuất hiện, anh cũng không tin, bằng sức quyến rũ của mình, sẽ không giải quyết được cô gái này.

"Em yêu, buổi tối anh tới đón em!" Thật là không hiểu nổi người đàn ông này, sắc mặt thay đổi như thời tiết, gương mặt vừa rồi còn không vui, hiện tại trên mặt lại mang theo nụ cười mê hoặc người khác.

Anh liếc nhìn các cô gái chung quanh, mỉm cười hôn một cái trên môi Đồng Lôi, sau đó, khoe miệng gio lên, ôm sát Đồng Lôi, hài lòng nhìn khuôn mặt kinh ngạc của cô.

"Lôi Lôi, anh ta là ai vậy?" Nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, tiểu Vi cùng Hoan Hoan hình như còn chưa kịp phản ứng, mở miệng sững sờ.

"Anh ấy là. . . . ." Đại não Đồng Lôi nhanh chóng chuyển động, hiện tại nếu nói giữa bọn họ không có quan hệ gì, đó là không thể nào, hành động vừa rồi của anh ấy đối với mình, có nói người khác cũng không tin, tay hung hăng chọc sau lưng Lục Tử Hiên một cái, anh rốt cuộc nổi điên cái gì vậy?

"Tử Hiên?" Lục Minh Hạo không nghĩ qua ở chỗ này lại gặp phải Lục Tử Hiên, anh mới vừa đến, chỉ thấy dưới cao ốc vây quanh một nhóm người, lại không nghĩ rằng ở trong đám người phát hiện một bóng dáng không nên xuất hiện.

"Anh hai?"

Hai người đồng thanh mở miệng, chỉ là tiếng gọi của Đồng Lôi hình như đưa tới phiền toái không cần thiết, bốn phía, ánh mắt ác độc của hai người bên cạnh bắn tới càng sâu.

"Anh hai? Lôi Lôi các người rốt cuộc là có quan hệ gì?" Tiểu Vi hô lên nhanh nhất: "Không trách được lần trước nhìn thấy các người đi dạo phố, thì ra là các người đã sớm biết nhau. . . . ." Cô thật là không nhìn sắc mặt người khác, không thấy mặt Lục Tử Hiên đã sớm đen lại rồi sao?

"Các người nói chuyện, chúng tôi đi trước." Đồng Lôi thật hận mình không che miệng tiểu Vi sớm một chút, lời kéo cô mau trốn khỏi hiện trường, nhưng cánh tay lại bị kéo thật chặt, Lục Tử Hiên ghé vào bên tai của cô nói nhỏ: "Buổi tối, tôi muốn nghe em giải thích", sau đó khẽ hôn lên vành tai cô, ở trong mắt người ngoài bọn họ thật xứng đôi.

"Anh hai, công ty còn có việc, em đi trước." Vỗ vỗ bả vai Lục Minh Hạo, thuận thế ném cho Đồng Lôi một ánh mắt nham hiểm, mới xoay người đi về phía chiếc xe thể thao.

Nhìn hai người bọn họ như vậy, miệng Lục Minh Hạo nhếch lên một nụ cười, xem ra quan hệ giữa bọn họ sẽ không quá căng thẳng, mẹ có thể sẽ rất vui mừng, lắc đầu một cái, ở trên vai Đồng Lôi vỗ vỗ, mới lướt qua cô đi vào cao ốc.

"Anh ta rốt cuộc là ai? Thành thực khai báo?" Hoan Hoan uy hiếp cầm lấy cánh tay Đồng Lôi, đi theo sau đám người, bước vào thang máy.

"Tại sao bị thương luôn là tôi? Oa. . . . . không biết đâu, không biết đâu." Còn lại Tiểu Vi vô cùng khoa trương khóc lên, trong thang máy, ánh mắt mọi người nóng rực nhìn chằm chằm Đồng Lôi, nếu có một cái hang, lúc này cô nhất định sẽ lập tức chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Các người rất ân ái*. (1)

*Ân ái: tình cảm vợ chồng mặn nồng thắm thiết

Hôm nay tất cả đối với Đồng Lôi mà nói cũng thật là quý dị, mặc kệ là thái độ của Lục Tử Hiên đối với cô vào buổi sáng hay là ánh mắt của đồng nghiệp trong phòng làm việc nhìn cô.

Thời gian một ngày sẽ qua rất nhanh.

Đồng Lôi vừa thu thập đồ đạc xong, liền bị một màn trước mắt hù dọa, sắc mặt của tiểu Vi và Hoan Hoan không tốt nhìn cô chằm chằm.

"Lôi Lôi, chúng tớ tìm cậu có chút chuyện?" Trong giọng nói có chút nặng nề, Đồng Lôi nghe có chút lo lắng.

Cô gật đầu một cái, ngồi trong quán cà phê ở cao ốc khác.

Bởi vì là lúc tan tầm, người trong quán cà phê thật đúng là không ít, Đồng Lôi không biết, nhưng họ thỉnh thoảng quăng ánh mắt tới khiến cho cô rất không thoải mái.

Nhân viên phục vụ đã bùng cả phê lên, Đồng Lôi nhấp một ngụm, bây giờ tâm tình của cô rất khẩn trương, thử hỏi: "Các cậu tìm tớ có chuyện gì không?"

"Có chuyện gì? Cậu không cảm thấy cậu nên giải thích cái gì sao?" Tiểu Vi lập tức xù lông, vỗ bàn một cái, tức giận trừng mắt nhìn cô, làm hại tất cả mọi người trong quán cà phê đều nhìn về phía họ.

Giải thích? Cái từ này khiến trong lòng Đồng Lôi run lên, cà phê trong ly thiếu chút nữa vẩy ra ngoài.

"Nói, cậu khi nào lại câu được người soái ca như vậy?" Hoan Hoan mở miệng uy hiếp.

Vừa rồi không có vẩy cà phê ra, nhưng bây giờ thì phun hết ra ngoài, phun toàn bộ lên mặt tiểu Vi, Đồng Lôi cuống quýt cầm khăn giấy lên lau cho cô: "Thật xin lỗi, tớ không phải cố ý." Trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, xem ra họ còn chưa phát hiện thân phận của cô?

Tiểu Vi không cảm kích chút nào cầm lấy khăn giấy trên tay cô, lau trên mặt trên quần áo: "Tớ nói cậu cũng không cần đối xử với tớ như thế, không phải là muốn mời cậu dạy cho bí quyết quen trai đẹp sao?"

"Bí quyết!" Tình cảnh hai người này thần bí như vậy là vì chuyện này.

Hoan Hoan vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là muốn vượt lên trước một bước, cho nên mới hẹn cậu ra ngoài"

"Hoá ra là như vậy, tớ còn tưởng rằng các cậu muốn hỏi quan hệ giữa tớ và Lục Tử Hiên, nếu như đã bị các cậu biết, vậy coi như không xong. . . . ."

Tiểu Vi dừng động tác trong tay lại, cau mày: "Cậu vừa nói gì?"

"Không có gì?" Cúi đầu khuấy cà phê trong ly, chợt, một chiếc xe thể thao nổi bật dừng ở ven đường, Đồng Lôi không có một khắc nào cảm thấy Lục Tử Hiên đẹp trai như vậy, bật người lên: "Tớ đi trước, bất bại."

"Này!" Mặc cho bọn họ ở phía sau hô to cũng không để ý.

"Phù——" Vỗ vỗ ngực buông lỏng, mặt Lục Tử Hiên tà mị ngồi ở trong xe nhìn cô.

"Xem ra họ chưa biết thân phận của em?" Xe vèo một tiếng bay ra ngoài.

Đồng Lôi cắn bản không trả lời, bởi vì cô cũng không biết trả lời thế nào?

Lục Tử Hiên cư nhiên không tức giận, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước: "Em đang sợ, sợ mất đi ý nghĩa của cuộc sống?"

Lần này, Đồng Lôi quay đầu, cô không biết người như anh cũng có thể nói ra những lời như vậy, gò má của anh dưới trời chiều dát lên một tầng chói lọi, cô nhìn thấy thật đẹp.

"Có phải nhìn tôi cảm thấy rất đẹp hay không?" Âm thanh hài hước vang lên, lúc này Đồng Lôi mới phát giác được mình cư nhiên nhìn anh đến nhập thần, lập tức đỏ mặt, nhanh chóng thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài xe.

"Tại sao trước kia không phát hiện ra anh rất tự kỷ, còn nữa anh làm sao biết tôi sợ? Tôi có cái gì phải sợ, chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp mà thôi?" Tức giận mở miệng, người đàn ông này thật là quá tự kỷ, tự cho là rất hiểu phụ nữ.

"Được, tôi không biết được chưa?" Lục Tử Hiên không biết, thời điểm anh nói câu nói này rất là cung chiều.

Xe dừng trước cổng một nhà hàng sang trọng, Đồng Lôi quay mặt sang, con người đen lầy kinh ngạc nhìn Lục Tử Hiên, lóe ra vẻ nghi hoặc.

"Chúng ta tới đây làm gì?" Chỉ chỉ phòng ăn trước mặt, ánh mắt lại không rời khỏi gương mặt của Lục Tử Hiên.

Khóe miệng Lục Tử Hiên nhếch lên, nhẹ nhàng quét qua trên mũi cô, có chút vui vẻ nói: "Tới phòng ăn còn có thể làm gì? Đương nhiên là tới dùng cơm rồi!"

Bị anh quét qua như vậy, Đồng Lôi cũng có chút ngượng ngùng, chợt nhớ tới tình cảnh trước kia cùng bọn tiểu Vi ăn đồ nướng ở đầu đường, trong miệng dâng lên một hồi nước miếng, đã lâu chưa ăn rồi.

"Tôi dẫn anh đi một chỗ có được hay không?" Khóe miệng Đồng Lôi lộ ra một nụ cười ngọt ngào, coi như Lục Tử Hiên muốn không đồng ý cũng không được, bởi vì đây là thời điểm vui vẻ nhất của cô mà anh từng gặp qua.

Lần nữa khởi động xe.

Dưới sự chỉ dẫn của Đồng Lôi, bọn họ đi tới một cửa hàng bách hóa bình dân, loại địa phương này xưa nay Lục Tử Hiên chưa từng tới bao giờ, anh cũng không biết tới những chỗ này.

Loại bách hóa bình thường này căn bản không có bãi đậu xe, Lục Tử Hiên chỉ có thể dừng xe ở ven đường, xe mới vừa tắt máy, Đồng Lôi liền nhảy xuống xe.

Lục Tử Hiên một tay cầm túi quần, một tay bị cô lôi kéo, có chút không muốn: "Chúng ta ăn cơm tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ nơi này có đồ ăn sao?" Nhưng nhìn vào đều là quần áo giá rẻ.

Đồng Lôi không trả lời, chỉ là ra sức đi, trong một cửa tiệm chọn một bộ quần áo để cho anh thay.

"Thay quần áo làm gì? Còn em nữa, quen với nơi này lắm sao?" Nhìn dáng vẻ cô quen cửa quen ngõ cũng biết cô rất quen thuộc đối với nơi này, nhìn quần áo trên tay có chút chần chừ, anh chưa bao giờ mặc qua quần áo rẻ như vậy, thật không biết trong đầu cô muốn gì.

"Hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau vào đây?" Đẩy anh tiến vào phòng thử quần áo, mình thì tùy tiện xem một chút những quần áo khác.

"Oa, rất đẹp trai. . . ." Không biết người nào hô một tiếng, Đồng Lôi mới phát hiện Lục Tử Hiên đã đổi xong quần áo, không ngờ anh không mặc âu phục, mặc quần áo bình thường cũng thật đẹp mắt.

Tiến lên lật cổ áo cho anh, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, mới đưa chỉ phiếu cho nhân viên phục vụ: "Tiểu thư, lấy bộ này, quần áo thay ra phiên cô gói lại."

"Tiên sinh, phu nhân, các người thật ân ái!" Lời nói của nhân viên phục vụ khiến Đồng Lôi lập tức mắc cỡ đỏ bừng mặt, sắc mặt Lục Tử Hiên vốn rất tối nhưng bởi vì những lời này, tâm tình thật tốt.

Bên trong xe.

"Vừa rồi bọn họ nói chúng ta rất ân ái đấy!" Lục Tử Hiên vừa lái xe vừa mỉm cười nói.

"Cái gì?" Đồng Lôi sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn anh, cô mới vừa thất thần căn bản không có nghe rõ anh đang nói cái gì, nếu không nhất định sẽ hù chết cô.

Lục Tử Hiên không vui hừ lạnh một tiếng, rất không hài lòng coi thường cô: "Tôi hỏi còn bao lâu nữa?"

"Cũng nhanh thôi!" Đồng Lôi chỉ chỉ phía trước, hiển nhiên cô không phát hiện người khác không vui.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Các người rất ân ái (2)

Xe dừng trước một phố quà vặt cổ xưa, thành phố A là một thành phố phát triển khá nhanh, đối với những người sống ở tầng lớp cao trong xã hội như Lục Tử Hiên mà nói thì tỷ lệ nhìn thấy loại ăn vặt đường phố này còn thấp hơn so với nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Lục Tử Hiền đi theo sau lưng Đồng Lôi, thỉnh thoảng quan sát.

"Em nói chính là chỗ này?"

"Đúng vậy, nếu không tôi để anh thay quần áo làm gì? Đi thôi." Nếu làm hỏng quần áo đắt tiền kia ở chỗ này thì mình không đền nổi.

"Phó đồ bỏ đi!" Đuôi mắt Lục Tử Hiền liếc mắt liền thấy được bằng hiệu, nghiêm túc đọc, bộ dáng kia giống như là đứa bé thấy món đồ chơi mới lạ.

"Đồ bỏ đi cũng có thể ăn sao?" Nghi ngờ mở miệng hỏi.

"Ha ha ha. . . . ." Không ngờ anh sẽ giải thích như vậy, Đồng Lôi không muốn cười cũng không được, cười đau bụng rồi, nước mắt cũng chảy ra: "Anh. . . . . Anh quá. . . . . Có tài rồi, đồ bỏ đi. . . . . Cũng có thể. . . . . Ăn sao? Ha ha. . . . ." Cô cười vô cùng hấp dẫn.

Thỉnh thoảng có người đi ngang qua quảng tới họ ánh mắt nghi hoặc, không biết một đôi tuấn nam mỹ nữ* bọn họ đang làm gì? Chỉ là nhìn đáng vẻ bọn họ nhất định rất yêu nhau?

*tuấn nam mỹ nữ: trai đẹp gái xinh

"Này, đừng cười nữa!" Lục Tử Hiền nhìn cô cười thành ra như vậy, nhìn lại ánh mắt kỳ quái của người khác quảng tới, cũng biết mình đã nói sai cái gì rồi, lập tức che miệng của cô.

Con người đen nhánh nhìn theo anh, gương mặt kim nén đến đỏ bừng, nhìn cô kim nén đến khó chịu, Lục Tử Hiền có chút không vui hừ lạnh một tiếng, lướt qua vai cô, một thân một mình đi về phía trước.

Đồng Lôi lắc đầu một cái, thật là một người khó tính, nhảy lên trước, bắt cánh tay anh lại, có chút ăn vạ kéo anh: "Được rồi, không nên tức giận, phó “đồ bỏ đi”, ý là nơi ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, mặc dù là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhưng khẩu vị rất tốt, đi thôi, tôi dẫn anh đi ăn ngon!"

Bọn họ ngồi trong một quán đồ nướng, quán đồ nướng vẫn là nơi mà Đồng Lôi thích nhất, mỗi lần tới đều sẽ tới ăn, cho nên chủ của nơi này dĩ nhiên nhận ra cô.

"Đồng tiểu thư, cô tới rồi?" Bà chủ là một phụ nữ hơn 40 tuổi, nhiệt tình chào hỏi Đồng Lôi.

"Dạ, bà chủ, giống như trước đây, nhưng mà lần này cho hai phần." Đồng Lôi vô cùng quen thuộc đáp, còn thuận tiện dùng ngón tay chỉ Lục Tử Hiền đối diện.

"Em thường xuyên đến đây?" Lục Tử Hiền thuận miệng hỏi, nhìn gương mặt cô hưng phấn, anh cảm thấy cần dùng một loại ánh mắt khác để xem kỹ cô gái này, tại sao bây giờ cô cùng với bình thường chênh lệch nhiều như vậy, hay là chỉ có ở trước mặt anh mới như vậy, ít nhất ở trước mặt anh, cô cần bản là một tiểu thư khuê cát, cần bản sẽ không tích cực như vậy.

"Làm sao anh biết?" Mím cười nhìn anh, chưa từng cảm thấy cô cười xinh đẹp như vậy, thỉnh thoảng có đàn ông quảng tới ánh mắt hâm mộ, những ánh mắt này làm cho anh có chút không vui.

"Em xem em hiện tại nào có một chút đáng vẻ tiểu thư khuê cát? Cười bí ối như vậy!" Lục Tử Hiền chán ghét nhăn lại mày, đôi môi mỏng khắc ra mấy chữ có thể khiến cho Đồng Lôi học máu.

Đồng Lôi không để ý tới anh, không biết cái này người lại khó chịu cái gì?

Càng ngày càng tối, người đi dạo chợ đêm cũng càng ngày càng nhiều, tiếng nói chuyện ồn ào huyền ảo, mùi khói dầu nóng nực bay tới, Lục Tử Hiền rất không thích loại địa phương này, nhìn chung quanh đầu đường một chút không phải là người buôn bán thì chính là nông dân và học sinh, nếu lúc đầu biết cô sẽ mang mình tới chỗ như thế này, anh có chết cũng sẽ không đồng ý.

Lúc này, bà chủ vừa đúng bụng vài chai bia cùng cái mâm thức ăn tới, trên cái bàn không lớn lập tức bày đầy rau trộn thịt cái gì cần có đều có.

"Bạn trai? Rất đẹp trai!" Bà chủ nhìn Lục Tử Hiền một cái, mím cười nhìn về phía Đồng Lôi.

"Không phải. . . ." Đồng Lôi liếc Lục Tử Hiền một cái, trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên không biết nên giới thiệu thế nào, chồng sao? Họ mặc dù là thân phận như vậy, tuy nhiên không thể giới thiệu như vậy được, nếu không cẩn thận bị hai người kia biết, sẽ không tốt.

"Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi!" Cô mím cười giải thích, nếu như ánh mắt có thể giết người, Đồng Lôi sớm đã bị Lục Tử Hiền giết chết bằng ánh mắt không biết bao nhiêu lần rồi.

Bà chủ có chút hiểu gât đầu một cái: "Không phải bạn trai thật là đáng tiếc, một người đẹp trai như vậy, Đồng tiểu thư nhất định phải nắm chặt đấy!" Đúng vậy, dân ngoại ô như bà nơi nào kiếm được người đàn ông vừa đẹp trai vừa khí chất không tầm thường như vậy.

"Ha ha!" Cười qua loa lấy lệ.

Thấy bà chủ rời đi, Lục Tử Hiền lập tức chất vấn Đồng Lôi: "Bạn bè gì chứ, rõ ràng là chồng, tại sao có thể nói thành là bạn bè, thậm chí cũng không coi là bạn trai?" Đôi con người sắc bén của Lục Tử Hiền nhìn thật sâu trong đáy mắt cô, đáng tiếc nơi đó cái gì cũng không nhìn thấy được.

"Anh trai à, tại sao anh lại tức giận chứ?" Một đứa trẻ mềm mại nín thở nhìn anh, bộ dáng kia thật là đáng yêu.

"Người bạn nhỏ, làm sao em biết chỗ này, cha mẹ em đâu?" Đồng Lôi đưa tay ngắt gò má đứa bé trước mặt, cung chiều hỏi ra lời, đứa bé nhỏ như vậy làm sao không có cha mẹ ở bên người, ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút.

"Oa ——, chị là người xấu, khi dễ anh trai!" Đứa bé thật là nói khóc liền khóc, làm cho Đồng Lôi ứng phó không kịp: "Này, em rốt cuộc muốn như thế nào?" Cô thật sự là không giải quyết được vật nhỏ này, chỉ có thể cầu cứu nhìn Lục Tử Hiên, nhưng người khác lại nhú mồm ra về hả hê.

Cô gái, ai cho cô không nói thật, cô chịu thôi.

"Oa. . . . . Oa. . . . ."

Giống như là vui mừng đủ rồi, Lục Tử Hiên kéo Đồng Lôi ở đối diện qua, khẽ hôn lên môi cô.

"Này, anh làm gì thế?" Bị nụ hôn đột nhiên hù dọa, Đồng Lôi không chút suy nghĩ đẩy anh ra, người này tại sao dưới tình huống này lại chiếm tiện nghi của mình chứ.

Lục Tử Hiên nhún nhún vai, cầm hếch lên nhìn đứa bé ở một bên, kỳ quái là nó đã ngừng khóc, còn nháy mắt nhìn, lúc này đám người ăn đồ nướng bốn phía phát ra một hồi âm thanh hâm mộ: "Bọn họ thật ân ái!"

"Đúng vậy. . . . . Đúng vậy!"

"Con ơi, con ơi, sao con lại chạy tới đây rồi hả?" Một người mẹ tuổi còn trẻ chạy vào quán đồ nướng, lo lắng ôm đứa bé vừa ôm vừa hôn, còn bắt chọt ôm đứa bé xin lỗi họ: "Thật ngại quá, khuấy rầy các người, các người ân ái như vậy, đứa bé sau này nhất định sẽ rất đẹp!" Nói xong liền ôm đứa bé rồi đi.

"Không phải!" Đồng Lôi lúng túng giải thích, còn Lục Tử Hiên thì tâm tình thật tốt ăn xâu nướng, chỉ vì một câu kia của cô ấy: "Các người thật ân ái, đứa bé sau này nhất định sẽ rất đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đồng thị.

Đồng Lôi nhất định muốn ăn đồ nướng lại không có ăn bao nhiêu, ngược lại Lục Tử Hiên cũng không phải thích ăn những thứ này thì lại ăn thật nhiều.

Tâm tình Lục Tử Hiên nhất định vô cùng tốt, nếu không trong xe thể thao lạnh tanh sao lại nổi lên âm nhạc, mà anh thỉnh thoảng cũng lộ ra nụ cười, Đồng Lôi nhìn anh, đến bây giờ cũng không biết anh đang vui mừng vì cái gì?

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Lục Tử Hiên vô cùng ân cần dắt cô xuống xe.

"Lục Tử Hiên, anh không có phát sốt chứ?" Tĩnh đưa tay thử dò xét trên trán anh, không có cảm nhận được nhiệt độ khác thường: "Không có sốt, anh rốt cuộc muốn thế nào?" Cả người run một cái, quá kinh khủng: "Thật không biết anh có gì tốt, ngay cả đứa bé cũng nghiêng về anh, thật là không công bằng. . . . ."

Anh đứng trước mặt của cô, cúi người, hơi thở ấm áp phả vào gò má trắng mịn của cô, ánh mắt rơi vào trên môi mềm mại của cô, tình hình bây giờ thật kỳ quái, cô muốn tiếp tục nói chuyện, lại bất thành lĩnh bị anh hôn.

Đồng Lôi sợ ngây người, đôi mắt to trừng lên ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lục Tử Hiên, nụ hôn của anh rất dịu dàng, cô nhất thời có chút đứng không vững, đôi tay nhẹ nhàng vịn lên vai anh: "Nhắm mắt lại!" Anh ra lệnh, trong lòng Lục Tử Hiên thâm mắng, cô gái này mở to đôi mắt thơ khiến cho anh có cảm giác tội lỗi, chỉ là hình như cô muốn hôn tiếp, điểm này khiến anh không khỏi vui mừng.

Đồng Lôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cô nghe lời như vậy khiến anh như được cổ vũ thêm, nhiệt liệt dây dưa cùng cô, hôn đủ rồi, Lục Tử Hiên mới buông cô ra, mà lúc này cô mới biết mình đã làm một chuyện ngu xuẩn đường nào, đầu vui thật sâu vào lồng ngực của anh không chịu ngẩng lên.

Trời ạ, cô lại có thể biết ngoan ngoãn mặc cho anh hôn.

Lục Tử Hiên cũng không định bỏ qua cho cô, đẩy hai người ra một chút, ngón tay tràn đầy hơi thở phái nam, nâng cằm lên nhìn vào mắt cô, miệng nhếch lên một nụ cười, ngón cái vuốt môi cô nhẹ nhẹ, cười đùa nói: "Không ngờ em thật biết nghe lời!"

Nghe anh nói như vậy, mặt Đồng Lôi lập tức đỏ lên, cũng biết anh sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể nhạo báng cô.

Buông cô ra, lướt qua cô, sau đó đi vào bên trong biệt thự, chợt xoay người bá đạo tuyên bố: "Tôi có thể phải đi khỏi một thời gian, chỉ là trong khoảng

thời gian này ngàn vạn không được tiếp xúc thân mật cùng với người đàn ông khác, tôi sẽ tìm người giám sát em."

.....

Lầu cuối bên trong phòng họp của tập đoàn Đồng thị, quản lý và bộ phận nhân tài trụ cột của công ty đều ngồi ở đây, bởi vì bọn họ nhận được thông báo —— hôm nay tổng giám đốc muốn mở hội nghị công ty.

Không khí trầm mặc đã kéo dài mười lăm phút rồi, tất cả mọi người đã không còn nhẫn nại được nữa, bây giờ đã quá giờ họp rồi, tổng giám đốc sao không đến, sắc mặt mỗi người đều nặng nề.

Cuộc khủng hoảng kinh tế cách đây không lâu, thiếu chút nữa Đồng thị đã phá sản, nếu không phải là Lục thị kịp thời ném số tiền lớn, có lẽ mọi người bây giờ đã mất chén cơm, Đồng thị mới vừa vận vào quỹ đạo, lại mở hội nghị công ty, không phải là lại có biến cố gì chứ, mỗi người cũng đứng ngồi không yên.

Không biết là người nào phá vỡ yên tĩnh lúc này đầu tiên: "Sao bây giờ Tổng giám đốc còn chưa tới vậy? Không phải là Đồng thị lại xuất hiện nguy cơ gì chứ?"

"Không biết, những lúc này, quán rượu của Đồng thị buôn bán tốt vô cùng, hơn nữa xu thế của cổ phiếu cũng đã quay về." Đây là quản lý phòng thị trường lên tiếng.

"Uh!" Mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy sẽ không phải là, bởi vì nguy cơ lúc trước, muốn chinh đón lần nữa, những người này của chúng ta có thể thất nghiệp hay không?" Mọi người mới vừa buồn lòng, trong lòng lập tức căng lên, cũng giương mắt nhìn quản lý bộ phận nhân sự.

"Ách ——, trước mắt tôi không có nhận được bất kỳ thông báo nào." Quản lý bộ phận nhân sự xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi, ông ta quả thật không rõ lắm.

Nhóm người nhân tài kinh doanh này, khi nào thì bọn họ sẽ thâm như vậy.

"Các người đã muốn biết như vậy, tôi hỏi tôi không phải tốt hơn sao, các người lúc nào thì nhát gan như vậy, chỉ là đứng trước một cái nguy cơ nho nhỏ, các người liền sợ đến như vậy, vậy cơ nghiệp của Đồng thị làm sao trông cậy vào các người, nhìn các người như vậy tôi thật nghi ngờ Đồng thị có phải đã xong đời rồi hay không, các người không phải là nhân tài kinh doanh sao, kỳ tài khách sạn sao? Chỉ bằng đáng về đạo đức như thế của các người mà có thể kinh doanh Đồng thị thuận lợi một lần nữa, tôi thấy rất nghi ngờ!"

Sau khi gào xong, trong phòng họp hoàn toàn yên tĩnh.

Kể từ khi Đồng thị xảy ra chuyện, Đồng Lôi vì vậy gả vào Lục thị, tâm tình Đồng Tường liền hết sức không tốt, ở trong lòng của ông vẫn luôn rất áy náy, ông cho rằng ông đã hại con gái của mình, lâu như vậy cũng không biết cô trải qua như thế nào? Không ngờ mình chỉ chậm một lát, liền nghe được bọn họ ở chỗ này thảo luận chuyện không nên có, ông sao có thể không tức giận?

Sự phẫn nộ của Tổng giám đốc, khiến những người ở phía dưới có chút sợ, nhát gan đã run lấy bầy, có can đảm trên trán cũng đã toát ra mồ hôi lạnh, cúi đầu mặt lộ vẻ lúng túng.

Đồng Tường mặt lạnh nhìn phản ứng của bọn họ, hài lòng nhếch mép một cái, tay trái đưa lên ý bảo trợ lý Steven ở một bên nói nội dung của buổi họp này một chút, nhận được mệnh lệnh, Steven mở miệng: "Lời khách sáo dư thừa tôi cũng không muốn nói nhiều, mọi người đều biết, trước đây không lâu công ty chúng ta đã trải qua một cuộc khủng hoảng, mặc dù trước mắt đã hóa giải, nhưng nguy cơ lần này cũng tỏ rõ chúng ta quản lý công ty có chỗ sơ hở, chúng tôi nghĩ rằng mọi người cũng đã phát hiện ra." Nghiêm mắt quét một vòng toàn bộ phòng hội nghị, hiển nhiên có vài người đã vô cùng khẩn trương, tiếp tục nói: "Nhưng mọi người yên tâm, tổng giám đốc đã nói rõ, phương diện nhân sự sẽ không có gì thay đổi, nhưng vì tăng cường quản lý công ty, nên phải thuê một người quản lý, trực tiếp đảm nhiệm chức tổng quản lý!"

Bên trong phòng họp, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, đánh giá ý tứ trong lời nói của Steven.

Đồng Tường nháy mắt bảo Steven, vì vậy đem tài liệu cầm trong tay phát đến trên tay mỗi người: "Trên tay mỗi người là một phần tài liệu giống nhau, cô gái trong hình chính là đối tượng mà chúng ta mời lần này, Ngưng An An, cô là học viên xuất sắc tốt nghiệp ở trường đại học Harvard, rất nhiều công ty đầu tư bên ngoài tranh nhau tuyển dụng nhân tài, có kinh nghiệm làm việc vô cùng phong phú, tôi muốn cô ấy gia nhập, nhất định sẽ làm cho Đồng thị chúng ta càng phát triển hơn."

Dưới sự vây chặt của mọi người, Đồng Tường nét mặt cương nghị đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, vừa đi vẫn không quên phân phó Steven: "Liên lạc với Ngưng tiểu thư xem khi nào sẽ tới thành phố A?"

Phía sau bước chân đi theo không khỏi chậm lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn trộm mặt nhau, lần này tổng giám đốc rất coi trọng vị Ngưng tiểu thư này?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Lôi Lôi, chúc mừng hạnh phúc.

Tại biệt thự của Lục Tử Hiên, ánh trăng lẳng lẳng chiếu vào bên trong gian phòng.

Đồng Lôi lẳng lẳng nằm ở trên giường, cô rút cuộc cũng biết được ý tứ của Lục Tử Hiên đêm đó khi nói: "Tôi sẽ tìm người giám sát em!" rồi.

Nhưng vào ngày thứ hai, khi cô mặc quần áo chỉnh tề đi xuống cầu thang, lại thấy trên bàn ăn có một ly sữa tươi, nghĩ thâm chí có thể là Lục Tử Hiên thôi.

Đi đến bên cạnh bàn ăn, cũng hơi đói, uống ly sữa tươi trước, đáng tiếc sữa tươi mới uống vào một hớp, liền cứng rắn phun ra, chỉ vì bóng dáng đang đứng trước mặt kia.

"Mẹ. . . . . Sao mẹ lại ở chỗ này?" Đồng Lôi nhanh chóng đứng lên, trên mặt chua chát, cô thật không ngờ ở chỗ này lại nhìn thấy Lý Cẩm, mẹ của Tử Hiên, cũng chính là mẹ chồng cô.

Đây là lần thứ hai họ gặp nhau, sẽ có chút lúng túng, Đồng Lôi đỡ Lý Cẩm đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, ngược lại Lý Cẩm rất nhiệt tình lôi kéo tay của cô: "Thật là uất ức cho con, Tử Hiên nói nó muốn đi công tác, cho nên mẹ tới đây ở cùng con mấy ngày?"

Đồng Lôi nhàn nhạt cười một tiếng, khẽ lắc đầu: "Mẹ, thật ra thì một mình con vẫn tốt mà, làm phiền mẹ từ xa tới nơi đây, thật là xin lỗi, chỉ là mẹ, mẹ đến đây rồi thì trong nhà chẳng phải chỉ còn một mình ba thôi sao?"

"Ba con không có chuyện gì, một ông già, con lo lắng cho ông ấy làm gì?" Lý Cẩm vỗ vỗ mu bàn tay Đồng Lôi, khi nói đến Lục Chấn Đông, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

"Nhưng. . . . ." Đồng Lôi còn muốn nói điều gì, lại bị bà cắt ngang.

"Ai da, chúng ta không tán gẫu nữa, ăn điểm tâm thôi."

"Dạ!" Khẽ gật đầu, Lý Cẩm không phải tự nhiên mà tới đây, còn dẫn theo mẹ Ngô đi cùng, trong khi họ nói chuyện, mẹ Ngô đã bày xong tất cả bữa ăn sáng lên, bởi vì không biết Đồng Lôi thích ăn cái gì, cho nên làm tương đối nhiều.

Nhất thời hai người đều không nói chuyện, chỉ lẳng lẳng ăn bữa ăn sáng.

"Nghe nói, con và Minh Hạo làm cùng một công ty?" Lý Cẩm nói một câu với Đồng Lôi đang vui đầu ăn cơm.

Đồng Lôi có chút nghi ngờ ngẩng đầu, ánh mắt dò xét nhìn trên mặt Lý Cẩm, rồi sau đó lại cảm thấy thật không có lẽ phép, vội vã cúi thấp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú, cô không biết tại sao Lý Cẩm đột nhiên hỏi vấn đề này, chẳng lẽ là muốn trách mình sao? Lục thị là một tập đoàn lớn như vậy sao có thể cho phép vợ của mình xuất đầu lộ diện ở bên ngoài được.

Lý Cẩm cười cười, hiển nhiên biết cô đang lo lắng cái gì, tay vỗ vỗ lưng của cô an ủi, hơn nữa ý vị sâu xa nhìn cô một cái: "Con không cần khẩn trương, mẹ chỉ tùy tiện hỏi một chút, lại nói Lục gia chúng ta cũng không có quy định con gái không thể làm việc."

"Không phải vậy, mẹ, người đừng hiểu lầm." Đồng Lôi ào ạt, khẽ cúi đầu, thế nào lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân từ đây.

"Aiz. . . ." Không biết đây là lần thứ mấy Đồng Lôi thờ dài rồi, kể từ lần nói chuyện trong phòng ăn đó, cô, mỗi lần nhìn thấy Lý Cẩm sẽ vô cùng ngại ngùng, thật không biết Lục Tử Hiên này đang suy nghĩ những gì, làm sao lại gọi mẹ anh tới đây, thật chẳng lẽ giống như anh nói muốn tìm người giám sát mình, thật đúng là người nhảm chán, ngẩng đầu nhìn trắng sáng một chút, cô thật là nhớ ba, thật là nhớ mẹ, còn có thật là nhớ các bạn ở Mỹ. . . . . Không biết bọn họ có nhớ mình hay không? Gà tới đây lâu như vậy cũng chưa có về nhà một chuyến? Là không dám về nhà, sợ mọi người phát hiện mình sống không tốt.

Đang lúc này, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, vừa cầm lên vừa nhìn, là Lục Tử Hiên gọi tới.

"Tôi rất nhớ em!" Lời nói nhàn nhạt vang lên ở bên tai, có chút không chân thật, Đồng Lôi nhất thời sững sốt, không biết nên nói những gì, có thể là cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, nhưng lại nghe bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười hài hước: "Cô gái, sao em không nói, không phải cho là thật chứ, xem ra em đã bị tôi mê hoặc rồi, ha ha".

Đồng Lôi nắm điện thoại di động trong tay, bởi vì tức giận mà siết chặt, ngực bởi vì tức giận mà phập phồng lên xuống? Tại sao có thể tin tưởng loại đàn ông này sẽ có lúc thay đổi chứ, loại đàn ông này nếu có thể thay đổi tốt hơn thì heo mẹ cũng có thể leo cầu.

"Trêu chọc tôi chơi rất vui sao? Anh thật là quá đáng!" Đồng Lôi tức giận rống to về phía điện thoại di động, không đợi Lục Tử Hiên tiếp tục nói chuyện, liền tức giận cắt máy, người này tại sao có thể như vậy?

Vò cái mềm phát tiết, nhưng, điện thoại mới vừa cắt đứt lại vang lên lần nữa, Đồng Lôi nhanh chóng ấn nút tiếp nghe: "Này, cái người này anh rút cuộc xong chưa đây? Có phải cảm giác như vậy chơi rất vui hay không. . . . .?"

"Tôi nói này, mới không gặp một thời gian, tánh khí của cậu sao lại biến như vậy?" Một giọng nữ trong trẻo truyền đến, Đồng Lôi sửng sốt, cầm điện thoại di động mới phát hiện căn bản không phải là số Lục Từ Hiên, mà là một mã số xa lạ?

"Ách. . . . . Thật xin lỗi, tôi nghĩ người ấy là cô?" Đồng Lôi nói xin lỗi với đầu kia điện thoại, bởi vì cô cho là Lục Từ Hiên gọi tới, nên không có nhìn vừa kết nối liền ùng ùng mất, bỗng nhiên lại như nhớ tới cái gì, hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi nói tiểu thư này, sẽ không quên tôi nhanh như vậy chứ, vậy có phải tôi sẽ đau lòng chết hay không, gần đây có phải sống tương đối "sung sướng" nên đã sớm quên tôi rồi hay không?" Cái từ "sung sướng" này căn tương đối nặng, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói giả bộ tức giận lộ ra trêu đùa.

"An An. . . . . Cậu là An An!" Đồng Lôi lập tức nghĩ tới một khuôn mặt xinh đẹp, âm thanh vô cùng kích động: "An An, tớ rất nhớ cậu!" Nghe âm thanh quen thuộc, không ngăn được nước mắt chảy xuống.

"Cũng may, xem ra cậu không có quên tớ, trở về nước lâu như vậy, cũng không gọi điện thoại cho tớ, tớ còn tưởng rằng Đồng đại tiểu thư kết hôn rồi liền quên chúng tớ đây. . . . . Xem ra chị em so ra còn kém quan trọng hơn đàn ông." An An nói giống như trước kia, thỉnh thoảng thích nhạo báng Đồng Lôi, ngay cả về mặt của cô ấy bây giờ cô cũng có thể nghĩ đến.

"Ha ha. . . . ." Bình phục lại tâm tình kích động, Đồng Lôi giả bộ tức giận nói: "Cậu có gì tốt mà nói tớ, cậu đổi số điện thoại di động tại sao không nói với tớ, làm hại tớ còn tưởng rằng cậu mất tích rồi." Lúc nói chuyện cổ găng nhin cười.

"Xem ra chúng ta cũng vẫn vậy." Bên kia điện thoại, An An cười khẽ, tiếp đó lại truyền đến một âm thanh tò mò: "Vậy thì cậu tương đối lợi hại, mới trở về nước không lâu, đã kết hôn, cảm giác như thế nào?"

Tâm tình vui vẻ lập tức trầm xuống, nghĩ tới kết hôn, Đồng Lôi cắn cắn môi, cố hết sức làm cho âm thanh nhẹ nhàng: "Rất tốt, cậu cũng không còn nhỏ, lúc nào thì tìm bạch mã hoàng tử cho mình đây?"

"Tớ à, không sớm hơn đâu, chỉ là, Lôi Lôi, chúc mừng hạnh phúc, tớ hi vọng cậu luôn vui vẻ." Trong điện thoại lại truyền tới lời nói ấm áp của An An, cùng nước mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt nhòa.

"Yên tâm, tớ nhất định sẽ rất hạnh phúc." Có chút bảo đảm nói xong, trong lòng lại tràn đầy khổ sở, lời nói của Lục Từ Hiên lại lơ lửng ở bên tai: "Tôi rất nhớ em!"

Là thật hay giả, chính cô cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Rất nhớ em.

Lục Từ Hiên cầm điện thoại, khóe miệng kéo ra một nụ cười khô, rõ ràng không nghĩ nói như vậy, tại sao lại biến thành như vậy?

Anh đã từng rất hận cô gái này, kể từ khi cô vì Đồng thị mà gả vào Lục gia, anh luôn ghét và xem thường cô như vậy, nhưng, là người sẽ thay đổi nhưng thay đổi lúc nào ——

Có lẽ vừa mới bắt đầu đã thay đổi, khi cô bắt đầu chịu đựng những sỉ nhục liên tiếp từ mình?

Ở trong lòng Lục Từ Hiên luôn cảnh báo chính mình, nhất định không thể yêu cô gái ấy, cô ấy đến chỉ là vì tiền, tuy nhiên trong tình huống này anh phát hiện cô ấy không giống như vậy liền buông giáp đầu hàng?

Nhìn ngoài cửa sổ, đèn chiếu rực rỡ, lúc này thành phố A đã là buổi tối, cô gái kia không phải lại khóc nữa chứ, trong lòng không khỏi khó chịu, tay gắt gao che ngực: "Cô gái, tôi thật sự thua trong tay của em!"

"Cốc cốc. . . . ." Đột nhiên, một tràng tiếng gõ cửa làm cho anh kịp phản ứng.

Bóng dáng cao lớn quay lại, mắt híp lại một cái, nhìn trước cửa kính khung gỗ đỏ hiện lên một bóng đen, vừa đi đến bên cạnh bàn làm việc ngồi xuống ghế, vừa đồng ý với người ngoài cửa: "Vào đi!"

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh cần." George đặt một quyển tài liệu màu xanh dương trước mặt Lục Từ Hiên: "Tổng giám đốc, nếu như không còn chuyện gì tôi đi ra ngoài trước."

Lục Từ Hiên chỉ vùi đầu nhìn tài liệu, bút trên tay còn bắt chọt viết, nếu quyết định, anh phải nắm chắc thời gian, nếu không cô gái kia không biết lại suy nghĩ lung tung?

George mới vừa đi tới cửa, lại bị gọi lại lần nữa.

"George, đưa tất cả tài liệu cần xử lý đến phòng làm việc, tôi hi vọng mau sớm kết thúc công việc ở nơi này." Lời nói vô cùng nghiêm túc vang lên, Lục Tử Hiên vẫn không ngẩng đầu, ánh mặt trời phản xạ trên người anh một vòng chói lọi, rất chói mắt.

Tất cả? George đầu tiên là sững sờ, sau đó có chút hoài nghi xoay người lại, chỉ là bóng dáng cao lớn và dáng vẻ nghiêm túc của Lục Tử Hiên nhìn thế nào cũng không giống đang nói giỡn, hướng chỉ theo tính cách của anh, chưa bao giờ nói giỡn trong công việc, mặc dù tò mò nhưng vẫn cung kính đáp một tiếng: "Vâng!"

.....

Tại biệt thự của Lục Tử Hiên.

Đồng Lôi hấp tấp mặc quần áo từ té xuống lầu, không ăn điểm tâm liền chạy ra bên ngoài, vừa lúc xuống lầu bị Lý Cẩm nhìn thấy, có chút hiếu kỳ hỏi: "Lôi Lôi, hôm nay không phải chủ nhật sao? Còn phải đi làm sao? Cho dù muốn đi, cũng không gấp đến nỗi không ăn điểm tâm chứ?" Khi nói chuyện cũng liếc nhìn đồng hồ trong phòng khách, hiện tại là bảy giờ rưỡi, trước kia Lôi Lôi tám giờ mới ra ngoài.

Đồng Lôi một tay cầm túi xách, một tay cầm giày bắt đầu mang, vẫn không quên đáp lại Lý Cẩm trên cầu thang: "Mẹ, con có việc muốn đi ra ngoài, con sẽ ăn điểm tâm bên ngoài, mẹ và mẹ Ngô ăn đi, không cần để phần cho con đâu!"

Lý Cẩm không kịp hỏi thêm gì nữa thì Đồng Lôi đã biến mất ngoài cửa rồi.

"Aiz, đứa nhỏ này." Lý Cẩm lắc đầu một cái, đi xuống cầu thang.

"Phu nhân, thiếu phu nhân sao còn chưa ăn điểm tâm đã đi rồi?" Mẹ Ngô bụng điểm tâm từ phòng bếp ra ngoài, nhưng không thấy bóng dáng Đồng Lôi, mới vừa rồi bà rõ ràng nghe được tiếng của thiếu phu nhân vậy mà lúc này sao lại không thấy.

"Lôi Lôi đi ra ngoài có chuyện rồi, không cần chờ nó." Lý Cẩm vừa nói vừa đi qua bên bàn ăn ngồi xuống, cầm sữa tươi ly uống.

Tâm tình Đồng Lôi hôm nay tốt nhất trong mấy ngày nay, tối hôm qua An An gọi điện thoại cho cô, nói là hôm nay sẽ trở về thành phố A, đương nhiên rất vui, hơn nữa hai người hẹn nhau cùng đi dạo phố.

Ngâm nga một câu hát, ở ven đường chặn một chiếc taxi.

Mở cửa xe ngồi lên: "Bác tài, đến sân bay."

Dọc theo đường đi, nhìn ngoài cửa sổ, kiến trúc và phong cảnh vẫn như vậy, nhưng hôm nay Đồng Lôi lại cảm thấy những thứ này hình như càng thêm xinh đẹp.

Đến sân bay, Đồng Lôi nhìn đồng hồ trên tay một chút, nhảy xuống xe thật nhanh, thật tốt không có trễ, nhưng chờ cả ngày, máy bay vẫn không đến, hỏi một nhân viên làm việc ở sân bay mới biết máy bay đến trễ, đành phải ngồi chờ ở đại sảnh.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Lục Tử Hiên, nếu biết anh sẽ ở chỗ này, cô nhất định sẽ không tới, vì không muốn bị anh phát hiện, nhanh chóng xoay mặt, hi vọng anh không nhìn thấy.

Lục Tử Hiên vẫn mê hoặc giống như ngày trước, cho dù anh đeo một mắt kính lớn che nửa gương mặt cũng vẫn hấp dẫn tầm mắt của đông đảo các cô gái, một thân trang phục thoải mái làm nổi bật vóc người cao ráo của anh, hai chân thon dài thẳng tắp.

Anh hình như cũng không nghĩ đến ở chỗ này lại gặp được Đồng Lôi, còn là liếc mắt liền thấy được cho dù cô quay lưng với mình, hai chân thon dài đi về phía cô.

Cảm thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đồng Lôi có chút sợ hãi, bây giờ cô đã biết sợ anh.

"Mấy ngày không gặp trở nên đẹp hơn sao?" Lấy kính mát xuống, một đôi mắt gấu nhìn chăm chú vào cô, không biết có phải muốn đùa giỡn cô hay không nhưng hiện tại cô cũng không muốn biết, chỉ muốn gặp An An rồi rồi đi.

Lục Tử Hiên nhìn khuôn mặt mà mình đã nghĩ đến rất nhiều ngày nay: "Làm sao em biết chỗ này? Em biết hôm nay tôi trở lại sao?" Mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn rất vui vẻ, không ngờ mới vừa trở lại liền gặp được cô.

Mắt Đồng Lôi tròn trắng, giật giật khóe miệng, khinh thường cười cười, người đàn ông này cho rằng sân bay này mở ra cho một mình anh sao, mình có tới nơi này hay không có quan hệ gì với anh chứ, đừng tưởng rằng người phụ nữ nào cũng đều cảm thấy hứng thú với hành tung của anh.

Nhìn ánh mắt khinh thường của cô, Lục Tử Hiên đột nhiên ôm cô vào trong lòng: "Không nên đối xử với anh như vậy, cũng không nên không nhìn anh, em biết không? Mấy ngày nay anh nhớ em biết nhường nào, để có thể nhìn thấy em sớm một chút, anh đã tăng giờ làm việc, không ngờ có thể ở nơi này nhìn thấy em, thật sự rất vui mừng." Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, Đồng Lôi đã sớm bị các cô gái trong sân bay giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Đồng Lôi bị lời nói của anh hù dọa.

"Không phải vừa nghĩ ra biện pháp gì để đối phó tôi chứ. . . . ." Đồng Lôi đẩy Lục Từ Hiên ra, cô có chút không thích ứng được sự thân mật này.

"Lôi Lôi!" Lục Từ Hiên kéo tay của cô, tay của anh thật là ấm áp, có chút lo lắng giải thích: "Có lẽ trước đây chúng ta có quá nhiều hiểu lầm, nhưng xin em tin tưởng anh." Tròng mắt nhìn cô chăm chăm, giống như sợ cô đột nhiên biến mất.

Đồng Lôi cảm thấy lo lắng, lần này anh nói có thật không?

Mọi người đi ngang qua đều trộm nhìn bên này, Đồng Lôi có cảm giác bị người ta xem là sùng vậy, nhỏ giọng nói trước mặt Lục Từ Hiên: "Có chuyện gì, chúng ta về nhà hãy nói?"

Khỏe miệng Lục Từ Hiên khẽ cười, lại một lần nữa ôm cô vào trong lòng: "Lôi Lôi, cảm ơn em cho anh cơ hội, đi, bây giờ chúng ta về nhà thôi." Một hơi ôm lấy cô đi ra ngoài.

Đồng Lôi cảm thấy lần này mất hết mặt mũi, vốn muốn nói về nhà vì không muốn dẫn tới nhiều sự chú ý, lần này anh ôm một cái, thậm chí, vừa rồi không nhìn thấy người đang đi về phía bọn họ, hiện tại cũng nhìn thấy.

Aiz, quá mất mặt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đồng bọn đáng ghét.

Lúc Lục Từ Hiên ôm Đồng Lôi rời đi, đám người còn đang huyền não lập tức tản ra, giống như vừa rồi chỉ là một trường hợp bình thường chứ không phải trò vui nào.

Mọi người nên làm cái gì thì làm cái đó?

Nhất bóng dáng cao gầy xuất hiện tại cửa ra sân bay, mái tóc màu nâu dài đến eo y hệt rong biển, áo đầm màu trắng bạc dài đến gối, giày cao gót màu đen, cả người chính là tiêu điểm của sân bay, thỉnh thoảng có đàn ông đi về phía cô nhìn chăm chú, đáng tiếc cô giống như đã sớm thành thói quen, chỉ muốn ở trong đám người tìm kiếm bóng dáng mình quen thuộc.

"Oa, hôm nay thật cuộc là cái ngày gì, thế nào mà tất cả trai đẹp và mỹ nữ đều tụ tập đến sân bay vậy?" Nhân viên làm việc tại sân bay không ngừng phát ra cảm thán, hai tay chống cằm, giống như người đó chính là mình vậy.

Đôi mắt đẹp của Ngưng An An không ngừng càn quét ở sân bay, đáng tiếc vẫn làm cho cô thất vọng, trong sân bay căn bản không có gương mặt cô quen thuộc, lập tức miệng cong lên, để hành lý xuống, ngồi xuống chỗ ngồi ở bên cạnh, lấy điện thoại di động ra, thì thầm trong miệng: "Lôi Lôi chết tiệt, còn nói cái gì chị em tốt, máy bay cũng chỉ chậm một lát, liên không chờ được, nhìn xem chốc nữa tớ xử lý cậu thế nào?"

"Đáng tiếc lại không phải là anh theo em đi hết con đường này,

Từng bước đi cùng nhau trên con đường đó nhưng lại lạc mất nhau ở ngã rẽ đó,

Cảm ơn anh vì đã nắm chặt tay em suốt một chặng đường dài,

Để em cảm nhận được rằng đó là sự dịu dàng.

Đoạn đường chúng ta đã đi, đã mang chúng ta đến gần nhau hơn,

Em đã ảo tưởng với cuộc đời rằng bản thân có thể kề cận anh,

Nhưng giờ đây, anh lại ở nơi khác, một nơi xa lạ em không thể nào bước tới,

Hi vọng thật nhiều rồi cũng hư ảo như ánh sao nơi trời cao.

Vì anh, em thay đổi mọi thứ, nhưng không thể thay đổi cốt truyện đã định sẵn,

Tưởng rằng chỉ cần ở bên anh đã là mãi mãi,

Những thứ thuộc về ngày hôm qua vẫn còn đọng lại đâu đây...

Dẫu ngày hôm qua đã trôi đi, trôi rất xa...

Nhưng khi nhắm mắt em vẫn nhìn thấy nó... . . . . .!"*

*Sưu tầm: <http://loibaihat.mobi/loi-bai-hat/TW88B889/dang-tiec-khong-phai-anh-luong-tinh-nhu.html>

Trong điện thoại di động vang lên bài hát« đáng tiếc không phải anh »: "Nha đầu này đã kết hôn rồi, còn dùng bài hát thương cảm như vậy làm chuông điện thoại." Ngưng An An bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không có người nghe máy!" Đợi đã lâu, điện thoại di động vẫn không có người nghe.

"Nha đầu thối, tớ cũng không tin cậu không nhận." Ngưng An An nói nhỏ, trên tay giắt đũa bấm điện thoại di động, giống như điện thoại di động này có thù oán gì với cô vậy.

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy." Lần này không phải không nhận mà dứt khoát tắt máy, khép lại điện thoại di động, kéo hành lý lên, lại phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, túi xách của cô đã không thấy, vừa rồi chỉ lo gọi điện cho Đồng Lôi, liền trực tiếp đặt túi xách trên cái ghế ở bên cạnh, nhất định đã bị trộm mất.

Nhảy bèn đứng lên, sân bay to như vậy làm sao có thể tìm được, nhưng có lúc có người thật may mắn, thật là linh, khi cô đang nhờ sự giúp đỡ của của nhân viên sân bay tìm kiếm nhưng không có kết quả, vừa đi ra sân bay, liền gặp được một bóng dáng, trong tay chính là túi xách bị mất của mình.

"Này, anh kia đứng lại đó cho tôi." Chỉ vào bóng dáng trước mặt, miệng lập tức mắng to.

Người nọ xoay người, thấy vẻ mặt tức giận của Ngưng An An sau lưng, co cẳng chạy.

"Anh kia đứng lại, cái tên trộm này, lại dám trộm đồ của tôi, người đứng lại." Thật vất vả ông trời mới cho cô gặp được tên ăn trộm đồ của cô, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn, bỏ lại rương hành lý liền đuổi theo.

Đừng xem Ngưng An An mang giày cao gót, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến việc chạy bộ của cô, lúc đi học ở nước Mỹ, cô nổi danh là người mang giày cao gót, mặc kệ là chạy bộ, đi dạo phố, đi bộ, đều thích mang giày cao gót, các chị em đã từng cùng cô đi dạo phố, những người khác đã sớm đỏ mặt tía tai rồi, nhưng nhìn lại cô thì mặt không đỏ hơi thở không gấp, trong khi đó cô mang một đôi giày cao gót chừng mười phân, từ đó bọn chị em liền kêu cô là người mang giày cao gót.

Đuổi theo khoảng hai con đường, vẫn còn thấy một cảnh tượng rất rõ ràng, một người đàn ông thờ hớn hớn chạy phía trước, một cô gái mang giày cao gót đuổi theo ở sau lưng, người đàn ông còn bắt chột nhìn cô gái sau lưng, trên mặt vẻ mặt rất rõ ràng.

"Cô cuối cùng có phải phụ nữ hay không, mang giày cao gót như thế vẫn có thể chạy?" Người đàn ông thờ hớn hớn đưa ra ý kiến với cô gái phía sau lưng, hắn bảo đảm đời này của hắn, đây nhất định là thời điểm xui xẻo nhất, gặp phải một cô gái mạnh mẽ như vậy, cô cũng đã đuổi theo hết hai con đường rồi.

"Tôi có phải là con gái hay không mặc mớ gì tới người? Người mau trả lại túi xách cho tôi." Ngón tay y hệt sữa tươi chỉ vào trước mặt đầu sỏ gây nên, hắn cho rằng chính cô muốn chạy sao, nếu không phải tất cả giấy tờ đều ở trong túi xách, còn có kỷ vật duy nhất mẹ để lại cho cô.

Lục Minh Hạo dừng xe ở ven đường, trong lòng phiền não không chịu nổi, rõ ràng đã đồng ý với mẹ, trợ giúp Lôi Lôi và Từ Hiên, nhưng kể từ ngày đó nhìn thấy hành động giữa bọn họ, trong lòng của mình lại không khỏi có chút không thoải mái.

Phiền não đẩy cửa xe ra, tựa tại sườn xe, đá đá cục đá ven đường, hít một hơi thật sâu, đột nhiên bên tai truyền tới tiếng ồn ào huyền ảo, nhìn sang, chỉ thấy cô gái cả người áo đầm màu bạc đang đuổi theo một người đàn ông.

"Người đứng lại đó cho tôi!"

Người đàn ông chạy về phía Lục Minh Hạo, một tay chỉ về phía Ngưng An An, một tay bắt lấy vạt áo của anh, yếu đuối cầu cứu: "Đại ca cứu mạng, cô gái kia muốn giết tôi, anh nhất định phải cứu tôi, má ơi, tôi đi trước." Xoay người lại tiếp tục đi tới.

Nghe tiếng hắn cầu cứu, mắt Lục Minh Hạo híp lại, nói thật anh không phải một người tốt bụng, chỉ là quỷ thần xui khiến anh tự nhiên đồng ý, khi Ngưng An An đang chạy đến liền bắt cô lại, khiến cho cô không cách nào đi tiếp.

Ngưng An An dậm chân cực kỳ tức giận, có chút tức giận hất cánh tay đang cầm tay mình ra, mắt đẹp nén giận nhìn anh mắng: "Này, các người cũng quá hèn hạ rồi, ban ngày ban mặt lại dám trộm đồ, tôi nhìn đáng ghét anh cũng đang hoảng, không ngờ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa."

"Cô đang nói cái gì? Cái gì trộm đồ, tôi thấy cô mới là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa đấy, thật là rất xin lỗi tướng mạo của cô." Bàn tay nắm thật chặt cánh tay của cô, lời nói của cô làm cho anh có chút tức giận, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa có người nào dám nói chuyện với anh như vậy.

Ngưng An An hung hăng đá anh một cước: "Tôi nói sai sao? Anh vốn chính là...?"

"Cô!" Nâng tay lên.

"Muốn đánh tôi sao, anh tới đây..., đánh đi." Cả người tiến tới bàn tay đang giơ cao của anh, tiếp theo kêu to lên, chỉ là hiệu quả không tệ, người lui tới

đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lục Minh Hạo.

"Cô câm miệng cho tôi!" Lục Minh Hạo chưa bao giờ nói nửa câu thô tục, đối mặt với cô liền không lựa lời mà nói.

"Thôi đi, thật là không có phong độ" Khinh thường bĩu môi. . . . .

"Cô!" Bởi vì tức giận nên ngực phập phồng lên xuống.

"Thế nào. . . . ." Chống lại ánh mắt của anh, lúc này hai người tựa như gà trống hiếu chiến, lông vũ cả người cũng dựng đứng, khí thế bốn phía bị đè thấp, áp sát tới liền thấy mọi người tránh ra xa xa.

"Các người âm ỉ xong chưa?" Một người đàn ông mặc cánh phục, mỉm cười đứng ở giữa hai người.

"Người câm miệng!" Hai miệng đồng thanh đáp lại.

"Ách!" Hiển nhiên người đàn ông không ngờ, nụ cười trên mặt cứng ngắc, sau một hồi kinh ngạc, thẳm thì trong miệng: "Chẳng lẽ tôi nhìn lầm, mới vừa rồi ở chỗ này vị tiểu thư này rõ ràng đang đuổi theo tên trộm kia không phải sao? Sao có thể nhìn lầm chứ?" Xoay người muốn đi.

"Chờ một chút!" Ngưng An An nhanh chóng ngăn người đàn ông lại, bắt lại túi xách bên người anh ta, tìm kiếm một lúc, thấy không ít thứ mới thở phào một cái: "Thật xin lỗi, tôi mới vừa đuổi theo tên ăn trộm, cái này là túi xách của tôi." Xấu hổ cười cười.

"Lần này phải cảm ơn cô, tên trộm này là một kẻ tái phạm*" Người đàn ông mỉm cười đưa giỏ xách cho cô: "Lần này có thể bắt được hắn, coi như giúp chúng tôi giải quyết được một vấn đề lớn."

*kẻ tái phạm: người phạm tội nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đến đồn cảnh sát

"Lần này phải cảm ơn cô, tên trộm này là một kẻ tái phạm." Người đàn ông mỉm cười đưa giỏ xách cho cô: "Lần này có thể bắt được hắn, coi như đã giúp chúng tôi giải quyết được một vấn đề lớn."

Người đàn ông nói không sai, mới mấy tháng ngắn ngủi mà đã nhiều lần nhận được rất nhiều tin báo cảnh sát, chỉ là mỗi lần đều không giải quyết được.

"Các người đang nói cái gì vậy?" Lục Minh Hạo đứng ở một bên có chút nghi ngờ, không biết bọn họ đang nói cái gì, cái gì ăn trộm? Cái gì kẻ tái phạm? Chẳng lẽ không phải cô gái này muốn giết người đàn ông vừa rồi sao?

Ngưng An An thiếu chút nữa đã quên, bên cạnh còn có một ôn thần* như vậy ở đây, quay đầu, rất dịu dàng nhìn anh.

*ôn thần: bệnh dịch, bệnh truyền nhiễm (ý chỉ sự xui xẻo)

Khóe miệng của cô nở nụ cười, giống như một luồng gió xuân thổi vào trong lòng, làm Lục Minh Hạo ngẩn ngơ một lúc, đây là cô gái mới vừa rất hung hãn với mình đây sao? Nụ cười của cô làm cho ánh sáng xung quanh đều biến mất.

Đáng tiếc anh không nhìn thấy, trong mắt cô ấy lóe lên một tia giao hoạt: "Ngài cảnh sát, mới vừa rồi người này đã ngăn cản tôi đuổi theo tên ăn trộm, tôi nghi ngờ anh ta cùng với người nọ là đồng bọn, nếu không làm sao mỗi lần ăn trộm đều có thể trốn thoát?" Giọng nói nhàn nhạt vang lên giống như vốn không hề liên quan đến mình, chẳng qua bây giờ khóe miệng nhếch lên châm chọc đã chứng tỏ cô đáng ghét biết bao.

"Cô nói cái gì, ngài cảnh sát vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi!" Lục Minh Hạo hiện tại coi như đã hiểu ra chuyện gì, cô gái này tự nhiên vu khống anh là đồng bọn của ăn trộm, mới vừa rồi không nên bị ma xui quỷ khiến mà ngăn cô lại, tự rước lấy nhiều phiền phức như vậy.

"Thật sao?" Người cảnh sát nửa tin nửa ngờ liếc nhìn anh, nhìn anh quần tây giấy da, còn đi xe thể thao Porsche loại hạn chế, chắc không phải là đồng bọn rồi.

"Ngài cảnh sát, ngài ngàn vạn lần không nên bị anh ta lừa gạt, ai biết chiếc xe này của anh ta có phải cũng trộm được hay không?" Thật vất vả mới có cơ hội giáo huấn anh ta một chút, sao có thể dễ dàng nhìn anh ta chạy đi.

"Cô..." Lục Minh Hạo tròn to mắt, cô gái này mở miệng nói thật lợi hại, đoán chừng đã chết cũng có thể nói thành còn sống.

Cô rõ ràng chính là mượn việc công báo thù riêng.

"Thật xin lỗi vị tiên sinh này, dựa vào lời nói của tiểu thư đây, tôi hi vọng anh có thể theo chúng tôi trở về làm điều tra, tin chắc rằng đến lúc đó chúng tôi nhất định cho anh câu trả lời thỏa đáng nhất, hơn nữa chúng tôi sẽ không oan uổng một người tốt." Lúc này người cảnh sát vô cùng tin tưởng vào lời nói của Ngưng An An, nói gì cũng muốn Lục Minh Hạo cùng anh ta đến đồn cảnh sát.

Bất đắc dĩ đành phải cùng cảnh sát trở về, trước khi đi còn không quên trừng mắt với Ngưng An An, cô gái này quyết tâm gây khó dễ cho anh.

Ngưng An An bĩu môi, ra vẻ thông minh cái gì kia chứ, anh dám đấu với tôi, đầu gì mình cũng là học viên xuất sắc của đại học Havard, Lục Minh Hạo đâu biết rằng, vốn là ra ngoài giải sầu, không nghĩ tới sẽ gặp phải một ôn thần.

"Bái bai, không tiễn nhé!" Ngưng An An cao hứng nhìn phía xe cảnh sát đã đi xa phất tay một cái, mới xoay người cầm túi xách mình yêu mến, dang hai cánh tay ra, "Đúng là đã rất lâu không vận động như vậy rồi."

Tay phải làm như muốn bắt cái gì, lại bắt hụt, nghi ngờ nhìn lại bên chân, không có, valy hành lý của cô đâu? Sao lại không thấy, vì vậy nhớ lại một loạt chuyện vừa mới xảy ra, gặp phải ăn trộm, bắt kẻ trộm, đợi chút, má ơi, valy hành lý bị cô bỏ rơi ở sân bay rồi.

Thời điểm Lục Tử Hiên ôm Đồng Lôi trở lại biệt thự, không biết có phải đã thương lượng trước hay không mà Lý Cẩm cùng mẹ Ngô đều không ở đây, cả nhà cũng chỉ có hai người bọn họ.

"Anh thả tôi xuống. . . ." Cúi đầu mở miệng, mặt của cô đã sạm đỏ không ra hình dáng gì rồi, vừa rồi ở trên đường, anh vẫn nhìn mình chăm chăm, giống như trong nháy mắt mình sẽ biến mất, ngay cả điện thoại di động vang lên cũng không cho phép nhận, cuối cùng dứt khoát ném điện thoại di động ra ngoài, hôm nay đến cùng là anh đã xảy ra chuyện gì, làm cho cô có chút hoảng hốt.

Anh dịu dàng khiến cho mình cảm giác không thật, có lẽ là anh nhất thời suy nghĩ nông nổi, nói không chừng sẽ có chuyện nhục nhã gì đó xảy ra mà mình không nghĩ tới.

"Em không tin tôi?" Mặt Lục Tử Hiên bởi vì sự lạnh lùng và xa cách của cô mà trở nên xám xịt, mày kiếm nhíu lên, môi mím chặt, anh hiện tại cũng không biết cô gái này có ảnh hưởng lớn đến mình như vậy, đột nhiên giật cổ tay của cô một cái, hung hăng nhét cô vào trong ngực của mình, môi mím dính vào, nhàn nhạt, dịu dàng nói: "Anh yêu em!"

Mắt đẹp của Đồng Lôi tròn to, có chút không xác định mở miệng: "Anh xác định anh không phải muốn trêu chọc tôi chứ?" Cô không muốn đến lúc đó lại là công dã tràng*, không muốn mình phải hối hận về chuyện tình cảm.

*Công dã tràng: những gì đã làm đều là vô ích, không có kết quả.

"Đúng vậy, xin em cho anh một cơ hội để yêu em thật tốt, được không?" Con người Lục Tử Hiên mang theo hi vọng nhìn Đồng Lôi, không còn là vẻ lạnh lùng trước kia, đôi tay nắm vai của cô thật chặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ lóe ra nỗi sợ nhàn nhạt, môi mím khẽ nhúc nhích, giọng nói đầy từ tính mang theo âm thanh van xin vang lên trong không trung.

Thấy cô không trả lời, đôi tay hơi thả ra, trên mặt hiện rõ thất vọng, bị thương xoay người, thì ra làm thương tổn chính là làm tổn thương, căn bản không cách nào quay đầu lại.

Bên tai là tiếng mở cửa và tiếng động cơ xe hơi, Đồng Lôi chán chường ngồi trên ghế sa lon.

Lục Tử Hiên, không phải là tôi vô tình, chỉ là anh hiểu rõ tình cảm của bản thân anh sao? Thật ra thì kể từ sau khi gả cho anh, tôi đã yêu anh...anh có biết khi tôi nhìn anh và người phụ nữ khác đi chung với nhau, tôi đã đau lòng biết bao nhiêu.

"Lôi Lôi!" Là tiếng mở cửa, chỉ là âm thanh lần này là của Lý Cẩm phát ra: "Mới vừa rồi là xe của Tử Hiên sao?" Ngón tay chỉ bên ngoài.

Đồng Lôi cả kinh, khi thấy Lý Cẩm và mẹ Ngô đứng ở cửa trước .

"Mẹ?"

"Thế nào, con và Hiên cãi nhau sao?" Lý Cẩm nhìn sắc mặt Đồng Lôi không tốt, ân cần nói.

Đồng Lôi khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Mẹ, chúng con không có việc gì."

"Lôi Lôi, đứa bé Tử Hiên này cũng không dễ dàng gì, con nhất định phải thương nó thật nhiều có được không?" Lời than thở của Lý Cẩm vang lên bên tai Đồng Lôi, hình như lời nói chứa đầy hàm ý.

Đồng Lôi không nói gì, chỉ là kiên nhẫn lắng nghe bà nói.

"Trước kia Tử Hiên không phải như vậy, kể từ sau khi Tô Mạt đi, nó liền biến thành như vậy, đối với nó mà nói thì phụ nữ không là gì cả. . . . . Vốn mẹ cho là cả đời này của nó có lẽ cũng sẽ không cảm thấy hứng thú đối với bất kỳ cô gái nào nữa, nhưng kể từ khi gặp được con...khi lần đầu tiên con tới Lục gia, bắt gặp con và Minh Hạo ở chung một chỗ, đó là lần đầu tiên ở trong mắt của nó mẹ thấy được sự ghen tỵ, còn lần đi công tác này, mẹ cảm thấy rất kỳ quái khi nó lại có thể gọi điện thoại muốn mẹ tới giám sát con, nhưng nó đâu có nghĩ là giám sát con, nó căn bản là quan tâm con. . . . . con gái, là người thì sẽ thay đổi. . . . ."

Đồng Lôi hơi sững sờ khi nghe bà nói xong, lòng mảy mĩu bất giác nhíu lại, môi hồng khẽ nhúc nhích, nhưng lời gì cũng không nói ra được?

Chương 31: Đối mặt với tiểu tam*.

*Tiểu tam: kẻ thứ ba (dùng từ “tiểu tam” cho nó ngôn tình xú nha...)

Sắc trời đã không còn sớm, Lục Từ Hiên hình như vẫn chưa có dấu hiệu trở về.

Trong đầu Đồng Lôi nặng trĩu, hiển nhiên lời nói của Lý Cẩm có tác dụng, trên tay cầm hộp điều khiển ti vi không ngừng đổi kênh, trong đầu không ngừng thoáng qua hình ảnh hai người bọn họ chung sống, có khóc có cười, có bất đắc dĩ . . . . . Thì ra là không biết từ lúc nào, mọi nơi trong cuộc sống của mình đều có bóng dáng của anh.

"Tổng giám đốc Lục thị, người tình đêm khuya . . . . ." Một âm thanh chói tai vang lên, tay ấn điều khiển ti vi rõ ràng dừng lại một chút, hình ảnh xuất hiện trước mắt mờ hồ không rõ, chỉ là người đó nhất định là Lục Từ Hiên, cô biết quần áo của anh.

Miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, cơ hội gì chứ, cái gì yêu thương, mới xoay mặt đi liền tìm phụ nữ, làm hại mình trần trở suy nghĩ lâu như vậy, tắt TV, xem ra người đàn ông giống như anh căn bản không thể tin được.

Vô tri vô giác lên lầu, lần qua lộn lại làm thế nào cũng không ngủ được.

"A . . . . ." Phiền não ôm đầu, xem ra chính mình thật có khuynh hướng bị ngược, lại có thể lo lắng anh có việc gì không, hình ảnh vừa rồi xem ra Lục Từ Hiên lại uống rượu.

Thật là một người đàn ông phiền toái.

Đồng Lôi không biết mình làm sao tìm được khách sạn kia, chỉ tùy tiện khoác bộ quần áo, trên chân còn mang dép, chặn chiếc xe taxi đi ngay.

"Lôi Lôi . . . ." Lục Từ Hiên quả thật say không nhẹ, Kim Tư Hàm thật vất vả mới đỡ được anh trở về phòng, nhưng ngoài ý muốn bên miệng anh nghe được tên một cô gái khác.

Cô gái hung hăng cắn môi dưới, đôi môi đầy đặn hình như muốn cắn ra máu: "Lục Từ Hiên xem như anh lợi hại, em vì anh làm nhiều việc như vậy, lại không chiếm được một tia yêu thích từ anh, cô gái kia, cô coi là cái gì?"

Cánh tay vòng trên cổ của anh thật chặt, môi đỏ mọng nhẹ nhàng vuốt ve nơi cổ họng của anh: "Anh chỉ có thể là của em."

"Lôi Lôi!" Lục Từ Hiên đẩy cô ra một chút, bởi vì men say nên cặp mắt mông lung, nhất thời nhếch môi, một bàn tay to lau gò má của cô: "Ha ha, cô không phải là Lôi Lôi, Lôi Lôi đẹp hơn cô nhiều." (Anh này say mà cũng ác quá . . .nói zậy cô gái nào chịu nổi chứ . . .cho tức chết tiểu tam.hehe)

"Không, anh tốt nhất nhìn em cho kỹ, em là, em chính là Lôi Lôi của anh." Nắm lấy bàn tay đang che ở trên mặt mình, không ngừng vuốt ve, dịu dàng nhìn người đàn ông.

"Có thật không?" Gương mặt tuấn tú từ từ đến gần, cô gái y hệt đã điều nhắm mắt lại, nghĩ là sẽ hôn, nhưng lại không rơi xuống, không ngờ bị anh đẩy ngã: "Không, cô không phải, cô ấy căn bản khinh thường tôi đụng vào cô ấy, ha ha!" Cường vọng cười to, khóe mắt lại trượt xuống một giọt lệ.

"Chính là ở chỗ này sao?" Một đạo âm thanh ngọt ngào truyền đến ngoài cửa.

Đồng Lôi chỉ vào một cánh cửa sang trọng, cô nhất thời nhanh chóng quên mất quán rượu này là tài sản của Đồng thị, cho đến khi có người kêu cô là tiểu thư, như vậy cũng tốt, giảm bớt rất nhiều phiền toái.

"Nơi này mình tôi là được, các người đều đi hết đi." Tâm tình của cô rất phức tạp, có lẽ bây giờ anh đang cùng người phụ nữ ấy hô mưa gọi gió rồi, bức nhất là chuyện xấu này bị người ngoài nhìn thấy, khẳng định không tốt.

"Tiểu thư, chúng tôi đi trước. . . . ." Quản lý khách sạn có chút bận tâm nhìn cô, tiểu thư thật là không dễ dàng, chồng mình cùng với người phụ nữ khác tới khách sạn, còn có thể làm gì.

Đồng Lôi gạt đầu một cái, điều chỉnh tốt tâm tình, quét thẻ ra vào, đẩy cửa vào.

'Phòng tổng thống', a, Lục Từ Hiên thật đúng là chịu xuống tay, trang trí siêu cấp xa hoa, đèn thủy tinh chiếu ánh sáng đến chói mắt, cả căn phòng quá lớn, có vẻ trống rỗng.

Bên tai, mơ hồ truyền đến âm thanh rất nhỏ, Đồng Lôi nhủ nhủ mảy, theo phương hướng phát ra âm thanh đi tới.

"Thật sự là em, tin tưởng em, em yêu anh như vậy." Kim Tư Hàm ôm cổ Lục Từ Hiên, mặc kệ như thế nào, hôm nay cô nhất định phải giữ anh lại, nếu có thể mang thai đứa bé của anh, vậy thì càng tốt.

Lục Từ Hiên tham luyến vuốt ve gò má của cô, hôm nay cô lạnh nhạt, giống như đẩy anh vào trong hầm băng, trong miệng tự lầm bầm: "Lôi Lôi . . . . . Lôi Lôi . . . . . Em yêu anh thật sao?"

Kim Tư Hàm vui vẻ ra mặt, còn chưa nói ra miệng, liền dừng lại tại chỗ? Ánh mắt lập tức ổn định ở cửa, nơi đó mơ hồ có một bóng dáng, Lục Từ Hiên không rõ chân tướng nhìn lại, men say lập tức tiêu đi rất nhiều, giống như tất cả đều biến mất, chỉ còn lại bóng dáng kia.

"Lôi Lôi . . . . ." Chỉ kêu lên một tiếng, thả người xuống phía dưới.

Ở cửa, mắt Đồng Lôi tròn trắng, anh bất tỉnh thật là đúng lúc?

"Cô là ai?" Kim Tư Hàm cao ngạo nhìn cô gái trước mắt, đầu tóc rối bời, trên chân cô gái còn mang dép, chuyện tốt của cô lại bị cô ta quấy rối.

"Không thể nào, cô không phải thích người đàn ông này sao? Sao ngay cả vợ của anh ta cũng không nhận ra sao?" Đồng Lôi thật sự là quá tức giận, không phải là một tiểu tam sao? Sao vẫn có khí thế như vậy: "Xem ra cô còn chưa hiểu tình huống, tôi tới là muốn dẫn chồng của mình về, làm phiền cô nhường đường một chút." Đi thẳng đến bên giường, đỡ Lục Từ Hiên say khướt lên, lúc đi vẫn không quên nhắc nhở Kim Tư Hàm: "Mời cô lần sau muốn tìm chồng người ta thì phải biết rõ đối thủ trước."

"Cô. . . . ." Tay thon run rẩy chỉ về phía cô, trong con ngươi chứa lửa giận hùng hục, bởi vì tức giận, ngực phập phồng kịch liệt.

Đồng Lôi dừng bước lại, sức lực thân thể chống đỡ Lục Từ Hiên, quay đầu lại, nhìn cô thật gắt gao, lúc này chột nhẹ nhàng cười một tiếng.

Bên trong phòng lập tức khôi phục an tĩnh.

Ở bên cạnh ngón tay của Kim Tư Hàm nắm chặt, tất cả ngũ quan đều vận vẹo ở chung một chỗ.

Trong hành lang khách sạn, Đồng Lôi cất lực kéo Lục Từ Hiên, gò má trắng nõn bởi vì dùng sức quá mức mà mồ hôi hột liền rỉ ra, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: "Anh là heo à, sao lại nặng như vậy, đời trước tôi nhất định là mắc nợ anh rồi, nhưng mà dưới tình huống lần này nhìn anh cũng không tệ nên tha cho anh một lần, lần sau nếu còn như vậy, tôi nhất định vứt anh ở chỗ này."

Trong lòng Đồng Lôi rất vui vì mới vừa rồi cô đã nghe được cái gì đó? Khi say trong miệng người đàn ông này vẫn kêu tên cô, cảm giác hạnh phúc thần nhiên dâng lên.

Tồn sức đưa anh đến thang máy, dựa anh ổn định vào tường thang máy, lẳng lặng nhìn khuôn mặt anh, tôi không phải là quá hẹp hòi, mà là sợ bị tổn thương lần nữa, tôi có phải nên tin tưởng anh? Cho anh một cơ hội? Cũng cho chính mình một lần cơ hội hay không?

"Đình" một tiếng, thang máy đóng lại, Đồng Lôi chỉ lo nhìn Lục Từ Hiên, không nhìn thấy nụ cười quý dị sau lưng, Kim Tư Hàm nhanh chóng ẩn xuống một chuỗi số, sau đó bước vào thang máy bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ký giả vây quanh

"Tới đây, tới đây. . . . ."

"Là tổng giám đốc Lục đấy. . . . ."

"Đâu? Đâu?"

Đồng Lôi mới vừa bước ra khách sạn, mắt liền choáng váng

Đây là tình huống gì, lúc nào thì nơi này lại tụ tập nhiều người như vậy, hơn nữa trong tay mọi người đều cầm máy ảnh, camera, nếu như cô không nhìn lầm, những người này là ký giả của tạp chí lá cải.

Chỉ là, tại sao bọn họ lại ở chỗ này, hoặc là bọn họ làm sao biết mình xuất hiện ở nơi này?

"Tiểu thư, xin hỏi giữa cô và tổng giám đốc Lục là thế nào?"

"Xin hỏi tiểu thư, người tình mới vừa đi theo tổng giám đốc Lục là cô sao?"

"....."

"....."

Hiển nhiên những người này, căn bản cũng không biết cô chính là Đồng Lôi, cũng đúng, cho tới bây giờ cô không thích xuất hiện trước ánh đèn flash, huống chi hiện tại bộ dạng mình như thế này, coi như cô nói cô là vợ của Lục Tử Hiên, đoán chừng cũng không có ai tin.

"Tiểu thư, mời cô trả lời vấn đề của chúng tôi."

"Các người đừng nói nhảm nữa..." Lục Tử Hiên đang ngủ, chỉ cảm thấy bên tai vang lên ong ong, ồn ào không nghỉ, làm hại anh không cách nào nghỉ ngơi, liền tỉnh lại, kêu loạn trước mặt ký giả một hồi.

Thấy anh đã tỉnh lại, mọi người lập tức sôi nổi hẳn lên.

"Lục tiên sinh, nghe nói quan hệ giữa anh và vợ không tốt đúng không?"

"Lục tiên sinh, có phải hôm nay anh ở chỗ này với người tình hay không?"

"....."

"....."

"Lục tiên sinh, có phải hôn nhân của anh đã không cách nào duy trì được nữa phải không?" Mấy kiếm Lục Tử Hiên khẽ nhú lên, đột nhiên trông mắt tối sầm lại, mạng theo tức giận rơi vào trên người ký giả đã hỏi câu hỏi đó: "Con mắt nào của người nhìn thấy chúng tôi muốn ly hôn vậy?" Đôi tay giữ thật chặt hai vai của người kia, khát máu nhìn theo hần, hần mới vừa nói đụng đến chỗ đau của anh.

Người nọ có chút bị đau, khẽ tránh khỏi sự kiềm chế của anh, thật may là Lục Tử Hiên uống rượu quá nhiều, thân thể có chút không ổn, nếu không sẽ không thả hần ra, rất nhanh liền biến mất ở trong đám người.

"Lục tiên sinh. ...."

"Lục tiên sinh. ...."

Đầu đau như muốn nứt ra, thân thể mất thăng bằng tuột xuống, Đồng Lôi căn bản không kịp diu anh, cả người tê liệt ngã xuống trên mặt đất, vừa rồi, cô chỉ là hoảng hốt hạ xuống, nhưng không ngờ Lục Tử Hiên đã tránh khỏi cô.

"Tử Hiên. ...." Đột nhiên một tiếng thét chói tai phá vỡ yên tĩnh lúc này, một bóng dáng lao ra từ khách sạn, tổn sức muốn đỡ người đàn ông đang say không biết gì trên đất dậy.

"Cô gái này là ai vậy?"

"Hình như đây là cô gái mới vừa vào khách sạn cùng tổng giám đốc Lục thì phải?"

Các ký giả rồi rít nhìn về phía cô gái đang ngồi trên đất, đèn flash không ngừng lóe ra, đây là chứng cứ tốt nhất chứng tỏ sự kết thân Đồng Lục sắp sửa tan vỡ? Làm sao có thể buông tha?

Cô gái giống như không phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm, một lúc chợt ngừng đầu, mặt đầy nước mắt.

"Lục phu nhân, cô đánh tôi là được rồi, tại sao còn muốn chia cách như vậy?"

"Éc. ...." Đồng Lôi kinh ngạc, đây là tình huống gì?

Lúc này Đồng Lôi mới phát hiện ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái này rõ ràng có dấu năm ngón tay, trong lòng cười lạnh, à, xem ra đã làm không ít chuyện? Không tiếc tự mình đánh mình?

"Lục phu nhân?" Có người nghi ngờ lên tiếng.

Không biết là người nào phản ứng kịp chợt chỉ về phía Đồng Lôi: "Thì ra cô ấy không phải là người tình gì, cô ấy là thiên kim Đồng gia, vợ của tổng giám đốc Lục." Trời ơi, cô ấy đến đây là bắt kẻ thông dâm sao?

Đèn flash nháy lên, Đồng Lôi không nhúc nhích, con người đen như mực lẳng lẳng nhìn đôi "Bích nhân" trên đất.

Kim Tư Hàm thấy tất cả ký giả đều đưa mũi nhọn nhắm ngay Đồng Lôi, khóe miệng hiện lên nụ cười đắc ý.

Đáng tiếc, cô ta không hài lòng được bao lâu.

Đồng Lôi từng bước một đi về phía Lục Tử Hiên ngã xuống đất, không có đỡ Lục Tử Hiên dậy, mà là chăm chú nhìn chằm chằm Kim Tư Hàm, ánh mắt

kia hình như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta.

"Tiểu thư, cô đã thích bị đánh như vậy, vậy thì tôi sẽ thành toàn cho cô." Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một cái tát thanh thúy đánh vào mặt Kim Tư Hàm, nhìn khí thế nhất định là rất tức giận, Đồng Lôi cô lương thiện cũng không phải là để cho người khác khi dễ.

Kim Tư Hàm sững sốt, ngo ngắc che gò má của mình, không thể tin được cô gái đánh mình chính là cô gái bị người ta vứt bỏ trong đêm tân hôn, sau đó nhìn đám ký giả đang nhón nháo một chút, lệ giống như mưa, làm bộ đáng thương nói: "Lục phu nhân, làm sao cô có thể đánh tôi, rõ ràng là Từ Hiên không yêu cô, là anh ấy uống say mới đưa tôi tới khách sạn."

"Thật sự là như vậy?"

"Đúng vậy!"

Hôm nay quá nhiều chấn động, các ký giả có chút không xuể rồi, rồi rít quăng ánh mắt khinh thường đến Đồng Lôi, khóe mắt Kim Tư Hàm xẹt qua một tia hung ác, muốn đấu với tôi sao, Hừ!

"Đúng vậy, tôi là Đồng Lôi." Đẩy Kim Tư Hàm ra, đỡ Lục Từ Hiên dậy.

"Cô thật sự là Lục phu nhân sao?"

"Thật là nhìn không ra."

"So với trong hôn lễ chênh lệch rất nhiều đấy?"

Nghe được bọn họ nói chuyện, Đồng Lôi trợn mắt một cái, nói nhảm, hiện tại cô mặc áo ngủ, không giày, tóc rối bời, có thể so sánh với lúc kết hôn sao?

"Lục phu nhân, cô vừa rồi tới khách sạn là bắt kẻ thông dâm sao?"

"Lục phu nhân, cô gái này là người tình của Lục tiên sinh sao?"

Toàn thân Đồng Lôi cứng đờ, đột nhiên tròng mắt sáng lên, khiêu khích nhìn về phía Kim Tư Hàm, giọng nói ôn hòa vang lên trên không trung: "Lúc trước chúng tôi có chút hiểu lầm, nhưng ai nói vợ chồng thì không thể cùng nhau đi khách sạn chứ?"

Kim Tư Hàm không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, chỉ là rất nhanh liền phản kích: "Cô nói láo, nhìn cô mặc đồ này căn bản là từ trong nhà chạy tới, tại sao có thể là đi vào chung, huống chi Từ Hiên là đi theo tôi vào." Lần này cô không còn lời gì nói nữa chứ?

"Lục phu nhân mời cô trả lời." Đám ký giả ở phía sau cũng phụ họa theo, Đồng Lôi cau mày không biết trả lời như thế nào.

"Chẳng lẽ không thể mặc như vậy tới khách sạn sao?" Đồng Lôi cau mày, cô gái này rất là khó dây dưa đây? "Tiểu thư, cô phí hết tâm tư phải phá hư quan hệ vợ chồng chúng tôi, chẳng lẽ cô có âm mưu gì, cô nói đi, tốt nhất là cô không có, không cần phải làm người phá hư chuyện gia đình của người ta, cô không cảm thấy như vậy rất đáng xấu hổ sao?" Lệ cũng tức thời chảy xuống, điềm đạm đáng yêu, làm cho người khác đau lòng.

"Đúng vậy, đúng vậy, làm người tình có gì tốt chứ?"

"Thật là không biết xấu hổ!"

"Nhìn dáng dấp cô ấy cũng rất đẹp!"

"Loại phụ nữ này, cậy vào chính mình có mấy phần xinh đẹp liền ai cũng có thể làm chồng."

Hiện tại mọi người không có ai xoắn xuýt trên hôn nhân Đồng Lục, mỗi người đều khinh bỉ nhìn Kim Tư Hàm, Đồng Lôi nhân cơ hội mang theo Lục Từ Hiên chạy khỏi nơi này, cô không thích hợp với loại trường hợp này.

Nhìn bóng dáng đó, Kim Tư Hàm nghiêng răng, Đồng Lôi xem như cô lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tin đồn.

Kim Tư Hàm bị ký giả bao vây lại, vốn muốn nhục nhã Đồng Lôi một phen, coi như không chiếm được Từ Hiên, cũng mượn áp lực dư luận để cho mình đạt được nhiều bồi thường hơn, nhưng bây giờ. . . . .

"Nhường đường một chút, cho xuống. . . . ." Dùng sức muốn đẩy ký giả ra, đáng tiếc chỉ bằng vào sức lực một người làm sao dễ dàng như vậy.

"Coi như là báo ứng đi." Xoay người xuyên qua cửa thủy tinh sau xe taxi, Đồng Lôi có thể nhìn thấy rõ ràng Kim Tư Hàm bị mọi người bao vây, không khỏi lắc đầu một cái, cúi đầu nhìn qua Lục Từ Hiên trong ngực, lầm bầm: "Đều do anh làm hại."

Lục Từ Hiên tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt có chút chói mắt, đầu vô cùng đau, dùng sức giơ tay lên đè huyết thái dương lại, mở mắt ra, tất cả quen thuộc, đây là phòng của mình.

Ngồi dậy, lắc đầu, anh chỉ nhớ tới hôm qua mình uống say, về phần tại sao lại trở về được, anh một chút cũng không nhớ được, loáng thoáng cảm thấy tới hôm qua thấy được Lôi Lôi.

Khi anh đi xuống lầu thì chỉ thấy một mình Lý Cẩm ngồi ở trong phòng ăn, trên tay cầm tờ báo, khoe miệng chứa đựng nụ cười, hình như nhìn thấy chuyện gì vui vẻ?

"Nhị thiếu gia đã dậy rồi ——" Mẹ Ngô đi qua phòng khách, vừa hay nhìn thấy Lục Từ Hiên đứng ở cầu thang, lễ phép lên tiếng chào hỏi.

"Ừ ——" Gật đầu một cái.

"Mẹ ——" Đi vào phòng ăn, theo thói quen lên tiếng chào hỏi, cặp mắt vẫn không quên quét một vòng bốn phía, không có bóng dáng cô gái kia, ánh mắt bất giác ảm đạm xuống.

Lý Cẩm nhìn dáng vẻ của anh, trên mặt một tia sáng tỏ, tiếp theo ân cần hỏi han: "Đầu còn đau không? Tối hôm qua sao uống nhiều rượu như vậy?"

Lục Từ Hiên kéo cái ghế ra một bên rồi ngồi xuống, cái gì cũng không nói, khẽ nhủ mảy, tiện tay bung lên một ly sữa tươi, uống một hớp, đang giương mắt nhìn thì mắt cứng lại, đây là tình huống gì? Không đợi Lý Cẩm phản ứng, đoạt lấy tờ báo trên tay bà.

Thì ra là chuyện tối ngày hôm qua, ký giả cổ động tuyên dương một phen, trên trang đầu tờ báo, tấm hình lớn nhất kia chính là Đồng Lôi đang đỡ anh say khướt cùng ký giả giằng co.

"Chuyện Đồng Lục kết thân nổi trên mặt nước, phá tan mối nghi ngờ bất hòa. . . . ." Khoe miệng Lục Từ Hiên hiện lên một tia cười, nhớ tới nội dung tờ báo, thì ra là cô ấy đưa mình về.

Như vậy tin tức đã sớm xôn xao dư luận, cao ốc Kim Tọa dĩ nhiên cũng không may mắn thoát khỏi, cả ngày, Đồng Lôi đều cảm thấy không khí phòng làm việc có chút kỳ quái, ngay cả quản lý nhân sự nhìn cô không vừa mắt cũng rất cung kính với cô.

Các đồng nghiệp càng thêm kỳ quái, cái gì cũng không để cho cô làm, mọi người tranh nhau giúp cô, không còn chuyện gì để làm? Đến phòng uống nước lấy ly trà thôi.

Cầm cái ly đi ra phòng làm việc, ở cửa phòng uống nước, liền nghe được bên trong truyền đến giọng nói thì thầm, giống như đang thảo luận cái gì?

Lục Từ Hiên, rất nhanh chóng bắt được cái tên quen thuộc, bên trong vừa đúng có hai đồng nghiệp bộ phận kế hoạch đang nói chuyện phiếm, vốn cô không muốn xen vào việc của người khác, nhưng liên quan tới Lục Từ Hiên thì cô vẫn không nhịn được muốn nghe một chút.

Một cô gái hâm mộ kêu lên, chắp tay trước ngực, một bộ dạng hoa si: "Thật sự rất hâm mộ cô ấy, lại được gả cho một đại soái ca như vậy, cô nói sao tôi lại không gặp được chứ?"

"Đừng có nằm mơ, người ta là thiên kim tiểu thư Đồng thị, cô là cái gì chứ, con quạ cũng không sai biệt lắm, về sau nhất định phải đối tốt với cô ấy, nói không chừng có thể quen biết được rất nhiều người có tiền đây."

Đã nói không thể để cho họ biết thân phận của mình rồi, cũng biết là khi bọn họ biết sẽ nghĩ hết biện pháp để lấy được chỗ tốt trên người mình, ôi, tối hôm qua thật sự là không chú ý, sao lại quên mất thân phận của mình? Về sau sợ rằng không có được yên bình nữa.

Lần này quây một phát, coi như nghĩ phù nhận cũng không được rồi, ba mẹ khẳng định cũng biết, ai da, ngu hết biết.

"Lôi Lôi, sao em lại ở chỗ này?" Một cái tay vỗ trên vai Đồng Lôi, Đồng Lôi bị sợ đến thiếu chút nữa vứt bỏ ly trà đang cầm trong tay, tự nhiên cũng làm hai cô gái trong phòng uống nước bị sợ vội và chạy ra, chứng kiến sắc mặt Đồng Lôi thoát trắng bệch, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đồng Lôi định thần lại, nhìn thấy người phía sau nói: "Anh hai, xem ra sau này em không thể làm việc ở đây được rồi."

"Anh cũng vậy, lần trước ở cửa cao ốc Từ Hiên công khai gọi anh là anh hai, xem ra không bao lâu nữa anh cũng phải đứng trước đèn flash." Lục Minh Hạo bắt đầu dĩ lắc đầu, anh vốn cũng muốn hưởng thụ phần này tự do, không ngờ bị sự bất cần của mình làm hỏng rồi.

Đồng Lôi vỗ vỗ vai của anh trấn an, mỉm cười nhìn người đàn ông bị mình liên lụy, mắt mắt trong mắt anh hung hăng đập vào lòng của cô, có lẽ bởi vì áy náy, muốn an ủi anh.

"Anh hai đừng nản chí, anh vốn phải về Lục thị, hiện tại chỉ là sớm chút mà thôi."

"Aiz, xem ra anh chạy không thoát Lục thị rồi, chỉ là cũng tốt, nghiệp vụ quản lý của anh và Từ Hiên cũng không khác nhau lắm, lần này nói không chừng còn là một cơ hội."

"Đúng vậy, đúng vậy, vừa vặn anh cũng có thể đem kinh nghiệm quản lý của mình để sử dụng vào công ty." Đồng Lôi vui mừng khi anh có thể nghĩ như vậy.

"Em đó, thật đúng là sẽ thuận cộc mà leo?" Lục Minh Hạo thân mật vuốt vuốt sợi tóc mềm mại của cô.

"Ha ha, gặp lại thấy anh vui vẻ thật tốt, em mới vừa còn lo lắng anh có mắng em hay không nữa đây?" Đồng Lôi cười ha hả nhìn Lục Minh Hạo, có chút đùa giỡn nói.

Lục Minh Hạo vì ý nghĩ này của cô mà cảm thấy buồn cười, nhìn theo bóng lưng cô, lắc đầu một cái, trong miệng nói nhỏ: "Thương em còn không kịp rồi, làm sao sẽ mắng em?"

Lúc này Đồng Lôi nhìn về phía ly trà, không có nghe rõ anh đang nói gì, nhấp một ngụm, quay đầu lại: "Anh hai, anh nói cái gì?"

Lúc này Lục Minh Hạo mới quay đầu lại, cũng đi nhận một ly trà: "A, anh hỏi em sao điện thoại di động của em tắt máy? Anh gọi thật lâu cũng không được?" Nhưng khi anh đang nói câu này, trong đầu lại thoáng qua một bóng dáng.

"Thật sao?" Lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện thật là đã tắt máy, không mở ra không biết, vừa mới mở phát hiện có nhiều cuộc gọi nhỡ như vậy, trừ Lục Minh Hạo, còn có một người khác.

"Nguy rồi, thế nào lại quên mất cô ấy." Nhíu nháu mày ảo não, cô ấy nhất định sẽ mắng mình chết.

Lục Minh Hạo xông tới, nhìn điện thoại di động trong tay cô một chút: "Sao vậy? Đang tốt đẹp sao lại tắt máy mà em cũng không biết sao?"

Lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, cô dĩ nhiên biết là ai làm rồi, còn không phải là Lục Từ Hiên sao, mạnh mẽ đưa mình từ sân bay đi về, điện thoại di động vang lên, mình chưa kịp nhận, liền bị anh đoạt lấy, còn hoàn toàn tắt máy, hơn nữa ngày hôm qua lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất thời cô cũng quên chuyện điện thoại di động, cũng hoàn toàn quên chuyện của An An, đều là anh làm hại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sao anh lại ở nơi này.

Người khác có lẽ không hiểu bạn bè của cô, nhưng cô lại hiểu rất rõ, cô ấy nhìn bề ngoài là đáng vẻ một tiểu thư xinh đẹp nhưng mọi người đã sai lầm rồi, cô ấy căn bản là một con khỉ dã man.

Thật ra thì đối với bạn bè mà nói, có thể quen biết được bạn bè như thế cũng coi là một chuyện tốt, mặc dù cả ngày sẽ huyền thoại ở bên tai mình nhưng đối với cô quả thật rất tốt, một lần không cẩn thận chọc phải một người tên Phách Vương, muốn lôi kéo mình đi ăn cơm, bắt đắc dĩ sức lực quá nhỏ căn bản tránh thoát không được, cuối cùng vô tình được An An cứu.

Từ đó về sau, An An biến thành bạn bè tốt nhất của mình, về sau dần dần quen thuộc, mới biết thì ra cô là học viên xuất sắc, thời điểm vừa mới bắt đầu chẳng qua là cảm thấy cô ấy rất hoạt bát, sau lại phát hiện cô ấy căn bản rất lỗ mãng, nói cô ấy là con khỉ cũng không quá chút nào.

Mình kết hôn đã không nói cho cô ấy biết, lần này thật vất vả mới tới thành phố A, vốn muốn đi đón cô ấy, nửa đường lại xuất hiện Lục Từ Hiên phá hư, ai da, lần này khẳng định xong đời.

Trong quán cà phê trên đường, Đồng Lôi thận trọng khuấy cà phê trong ly, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn An An ngồi đối diện, nhìn mặt cô không chút thay đổi, trong lòng vẫn gào khóc, sao chưa nói lời nào vậy? Sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Từ lúc vừa vào cửa đến bây giờ, cô ấy một câu cũng không nói, Đồng Lôi cũng không quấy rầy cô, yên tĩnh ngồi ở chỗ đó.

Ngưng An An đợi trong chốc lát vẫn không có động tĩnh gì, đã không nhẫn nại được, vô cùng nhẫn nại bụng cà phê lên, nhấp một ngụm, cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt khạc ra một câu nói: "Cậu có phải nên giải thích một chút hay không?"

Đồng Lôi cười ha hả với cô, nếu như bị cô biết được mình bỏ đi cùng Lục Từ Hiên, không biết đến lúc đó lỗ tai có thể chịu được hay không, lảng lảng nói: "An An, giải thích cái gì chứ, tớ làm sao biết được?"

An An cười với Đồng Lôi, nét mặt kia tuyệt đối là muốn ăn thịt cô, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện ở sân bay ngày đó, cậu có phải nên nói rõ một chút hay không?"

"Sân bay, sân bay cái gì?" Mặt Đồng Lôi vô tội hỏi cô.

"Hừ, mỗi một tháng không thấy, nói năng trở nên ngọt xót rồi, tớ hỏi cậu, không phải cậu đi đón tớ sao? Cậu cũng thật tốt, máy bay chỉ chậm một chút thôi không phải sao? Cậu liền ném mình ở sân bay là sao? Hại tớ gặp phải ăn trộm sau đó lại đụng phải một tên đáng ghét nữa."

Đồng Lôi tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu biết như vậy, đánh chết cô cũng không theo Lục Tử Hiên rời đi, mặc dù vậy có chút không thực tế.

"Trời ạ, cậu không sao chứ?" Đồng Lôi lập tức hét rầm lên, cứ thế toàn bộ phòng cả phê, mọi người đều nhìn về phía của cô, cô khẽ cúi đầu, phát ra âm thanh: "Tớ không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, ngày đó tớ có việc, cho nên. . . . ."

Nhìn bộ dạng khẩn trương của Đồng Lôi, mặt Ngưng An An mỉm cười, còn mang theo một tia hài lòng, đôi tay đè lại thân thể đang đứng lên của cô, lông mày nhíu lại: "Cậu cũng quá coi thường tớ rồi, nói thế nào tớ cũng đã luyện qua, một tên trộm nhỏ như vậy sao có thể là đối thủ của tớ chứ, nếu không phải là do lời nói của một tên lưu manh, khẳng định đã bắt được hân, cũng không cần những cảnh sát kia rồi." (Ôi, anh Hạo của chúng ta bị xem là lưu manh kia, tội nghiệp anh quá..)

"Ha ha, cậu đó, coi như tớ phục cậu rồi." Đồng Lôi nhin không được bật cười.

"Lần trước cậu không đi theo tớ, hôm nay cậu phải theo tớ đi dạo phố đấy?" Ngưng An An hưng phấn tuyên bố kế hoạch của cô, không đợi Đồng Lôi trả lời, đã kéo cô đi khỏi quán cà phê.

Lục Tử Hiên đang lái xe ở trên đường.

Mất ứng đo biểu hiện anh đang mệt mỏi, bởi vì trước đó đã trì hoãn vài ngày, mấy ngày nay anh đều ở công ty, căn bản không có trở về, cũng không có nhìn thấy cô, trong lòng căng lên một hồi, anh có chút nhớ cô, mâu thuẫn giữa bọn họ vẫn rất nhiều, dù sao khoản thời gian trước mình thật sự đã tôn trọng cô ấy.

Thôi, không cần nghĩ nữa, nếu mọi chuyện đã xảy ra, hiện tại anh chỉ có thể đối với cô tốt hơn, sớm muộn gì cô cũng sẽ hiểu được lòng mình, cái cô cần chỉ là thời gian mà thôi.

Thời điểm xe đi qua một shop quần áo sang trọng, ánh mắt của Lục Tử Hiên sáng lên, gò má một hồi lập tức phấn chấn tinh thần.

"Thật là nhắc tào tháo, tào tháo liền đến. . . . ." Dem tay lái xoay tròn một vòng, anh tuấn ngừng lại ở cửa ra vào.

Nhân viên phục vụ bước lên trước mặt nở nụ cười với khách: "Tiểu thư, những thứ này đều là thiết kế mới năm nay, các vị có thể thử, nếu như thích hợp, chúng tôi sẽ gói lại cho quý vị."

"Áy, các người đi làm việc đi, chúng tôi tự chọn được rồi." Ngưng An An vừa nhìn quần áo, vừa nói với nhân viên phục vụ ở bên cạnh.

Nhân viên phục vụ hội ý lui ra, các cô tuyệt đối không lo lắng, nhìn quần áo số lượng có hạn trên người các cô ấy cũng biết là những tiểu thư gia đình có tiền rồi.

"Lôi Lôi, bộ này thế nào?" An An lựa ra một bộ lễ phục màu tím nhạt vừa đơn giản lại không mất vẻ sang trọng, hỏi Đồng Lôi phía sau lưng.

Đồng Lôi cẩn thận nhìn qua một lần, ngực áo đơn giản, tà áo thiết kế thay đổi từng tầng tới bên hông, đúng là một bộ lễ phục rất đẹp, gật đầu một cái: "An An, ánh mắt của cậu thật không tệ."

An An há hê nhứ mảy, cầm quần áo nhét vào trong ngực Đồng Lôi: "Thử một chút?"

"Tớ, cậu chọn giúp mình sao?" Đồng Lôi luống cuống nhận lấy.

"Cái này không thích hợp với tớ, tớ nhìn cậu đoán chừng cậu không hề biết sắp tới Đồng thị sẽ có một buổi tiệc rượu, tránh cho đến lúc đó cậu không có quần áo tham gia." Không nghe cô dài dòng, trực tiếp đẩy người vào phòng thử quần áo, mình thì tiếp tục chọn quần áo.

Lúc Đồng Lôi mặc xong đi ra, thật là rung động cả cửa hàng, da thịt vốn trắng nõn, màu tím nhạt càng tôn lên thêm vẻ mềm mại, tóc đuôi ngựa thắt bím thật cao, không có cổ áo che lại liền lộ chiếc cổ thon dài ra ngoài, tất cả người xem đều sáng ngời.

An An chắc lưỡi, liền tiếp gật đầu: "Oa, tớ chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như vậy?"

Đồng Lôi cười nhạt, sắc mặt cũng ửng đỏ, có chút không quen nghe cô khích lệ.

An An cũng không tiếp tục trêu chọc cô, cầm quần áo tự chọn chui vào phòng thử quần áo, còn lại Đồng Lôi tùy tiện đi dạo một chút chờ An An, nói thật hôm nay cô mới biết thì ra An An được Đồng thị mời về, không ngờ trùng hợp như thế.

"Hoan nghênh quý khách!" Đột nhiên nghe tiếng cửa mở, nhân viên phục vụ theo thói quen chào hỏi, một người đàn ông vóc dáng cao lớn đẩy cửa đi vào.

"Oa, anh ấy không phải là Lục Tử Hiên sao?" Có người sợ hãi than, Lục Tử Hiên giống như không nghe thấy, trực tiếp đi về phía Đồng Lôi.

"Sao lại là anh, sao anh lại ở chỗ này?" Không phải đã vài ngày anh không về nhà, sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này, cô hết sức tò mò.

Lục Từ Hiên không giải thích liền kéo cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chúng ta yêu nhau thôi.

Xe dừng lại trước biệt thự cách đó không xa, hai người cùng ngồi yên lặng, trong lúc nhất thời không khí có chút xấu hổ, Đồng Lô len lén quay đầu lại phát hiện anh ấy đang nhìn mình chăm chăm.

"Anh không cảm thấy mình rất bá đạo sao?" Hốt hoảng thu hồi tầm mắt, cô không nhận được mở miệng.

Anh không trả lời vấn đề của cô, ánh mắt nóng rực nhìn cô chăm chăm, hình như có cái gì hấp dẫn anh, Đồng Lô có chút không tự nhiên gật gật, cô không chịu nổi ánh mắt của anh.

"Bộ quần áo này rất xứng với em." Đột nhiên nói ra một câu không liên quan gì.

"Cái gì?" Tất nhiên Đồng Lô chưa kịp phản ứng.

Một bóng đen đột nhiên lướt tới trước mặt của cô, tốc độ rất nhanh, rất mềm mại ngấm chặt môi của cô, tận tình mút vào, đề cô thật chặt ở trên ghế, cho đến khi không thể không tách ra, vẫn không nỡ bỏ lại một một nụ hôn cạn.

"Hôm nay em rất đẹp!"

Nói nhẹ nhàng ở bên tai cô, đầu lưỡi giống như treu đùa liếm liếm vành tai của cô, hơi thở phả nam tràn đầy ấm áp phun lên cằm cô của cô, hải lòng phát hiện thân thể của cô cứng ngắc, mặt hồng đến cổ.

"Xem em mặc lễ phục, có bữa tiệc nào sao?" Mắt ngó ngó lễ phục trên người cô.

"Ừ——" Cúi đầu nhìn qua quần áo trên người, còn mới vừa đổi: "Nguy rồi, tôi quên mất một chuyện quan trọng rồi." Vô đầu một cái, con mắt đỏ ngầu như muốn khóc vậy.

"Em đừng lo lắng, anh đã giúp em tính tiền bộ quần áo này rồi, tuyệt đối sẽ không có người tới bắt em, cho nên em cứ mặc thoải mái đi." Lục Từ Hiên nói không sai, bộ quần áo này anh thật là trả tiền xong rồi, đây cũng là lần đầu tiên anh mua đồ cho cô.

Đồng Lô oán hận nhìn anh chăm chăm, nói tiếp: "Ai muốn anh xen vào việc của người khác, lần này cô ấy nhất định sẽ giết chết tôi."

Mặt Lục Từ Hiên tỏ ra oan uổng, căn bản không biết cô đang nói cái gì, cái gì có giết hay không, không phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao? Có cần thiết giống như xảy ra án mạng vậy không?

Không để ý tới anh, đẩy cửa ra xuống xe.

Bị kéo lại: "Em đang làm gì thế?"

"Đi bù đắp!" Tức giận nói: "Mặc dù khẳng định không bù đắp được rồi, nhưng thử vận may một chút, ai da, lần này khẳng định cô ấy sẽ nổi trận lôi đình, chỉ cầu xin cô ấy không nướng mình khét là tốt rồi."

"Có nghiêm trọng đến vậy không?" Còn nướng khét nữa, nhưng anh không bỏ được.

"Anh không biết đâu, cô ấy . . . . . , tôi nói với anh những thứ này làm gì." Miệng kịp thời dừng lại, không có việc gì cô cùng anh nói lời vô ích làm gì?

Giọng nói căng thẳng: "Hắn là nam hay nữ?" (ED: Vì trong tiếng Trung không phân biệt là anh ấy hay cô ấy nên LTH mới hỏi câu này.)

Cô than thở: "Nữ!", chỉ là so với nam còn lợi hại hơn mà thôi, những lời này, cô cũng không nói.

Nghe được chữ nữ, chân mày anh đang nhíu chặt liền buông lỏng xuống.

Lúc này, trong cửa hàng quần áo, lúc An An thử xong quần áo đi ra, lại không nhìn thấy bóng dáng đi cùng cô, hỏi nhân viên phục vụ mới biết, mua hàng xong đi rồi.

Cô có thể không tức giận sao, lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

"Cậu khỏe a——"

Không đợi cô nói xong, cứng rắn cắt đứt: "Tớ không tốt chút nào."

Đầu này Đồng Lô cần bản còn rối rắm tính xem tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nên khi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên thì cô không nhìn liền nhận, âm thanh đầu kia gần như găm thét làm trong lòng cô thầm hô một tiếng hồng bét.

"Cái nha đầu chết tiệt kia, cậu lại chạy đi nơi nào, lá gan thật là càng lúc càng lớn, cứ nhiên ba lần bốn lượt dám cho tớ leo cây, bây giờ cậu ở đâu, tớ muốn cậu lập tức xuất hiện trước mặt của tớ." Bên kia rống to tuôn ra, Đồng Lô cũng có thể tưởng tượng nếu mình xuất hiện trước mặt cô ấy sẽ thảm như thế nào.

"Ai da, An An, tớ nhất thời có chuyện, thật xin lỗi!"

"Có chuyện, sao cậu lại có nhiều chuyện như vậy, cậu đừng lấy những lý do này để qua loa cho xong với tớ...tớ cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi đâu." Đầu kia hình như không có ý hạ hỏa, thấy giống như có khuy nh hướng tăng lên.

Đồng Lô dứt khoát đưa điện thoại di động cách xa lỗ tai mình một chút, tránh khỏi bị điếc.

"A ——" Cô chợt kêu lên.

Bên kia cũng bị hù dọa: "Lôi Lôi, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

Điện thoại di động không cánh mà bay.

Lục Từ Hiền đáng lẽ không định nghe cô nói chuyện điện thoại, nhưng bộ dạng bây giờ của cô muốn anh không chú ý cũng khó, bây giờ toàn thân cô đều là hơi thở của một bé gái nghịch ngợm, nhìn cô khó chịu nên dứt khoát nhận thay cô.

"Xin chào, tôi là chồng của cô ấy, hiện tại cô ấy đang đi cùng với tôi. . . . ." Giọng đàn ông ôn hòa cắt ngang tiếng quý kêu của Ngưng An An, cho đến khi điện thoại cúp, cũng không phản ứng kịp, thật là làm nhân viên của cửa hàng bán quần áo giật mình.

"Anh. . . . . Anh. . . . ." Tại sao anh có thể nhận điện thoại của mình, lần này không biết Ngưng An An sẽ cười mình chết.

Anh nhường mảy, môi mỏng xinh đẹp hé mở: "Tôi thấy em nhất thời không xử lý được, cho nên giúp em một chút, em muốn thương tôi cái gì sao?"

"Phần thưởng?" Mặc dù nói anh nhận điện thoại của mình là không đúng, nhưng nếu chỉ dựa vào một mình cô, hôm nay không biết có thể thoát thân được hay không, nói thế nào anh ấy cũng đã giúp mình, đồng thời càng hiếu kỳ hơn, theo qui mô và tiền tài của Lục thị thì còn có cái gì mà anh không có chứ?

Vô cùng xác định gật đầu.

"Cái gì?" Tự nhiên rơi vào bẫy rập của anh.

"Làm vợ anh!"

"Đây là phần thưởng gì, tôi đã là vợ anh rồi mà?"

Lắc đầu, nói tiếp: "Anh muốn em làm vợ thật sự của anh!" Nói xong tà mị đến gần cô, trên mặt mang nụ cười xấu xa, thế nào cũng thấy gian trá.

Một tay Đồng Lô che miệng, một tay che trước ngực, thân thể cách xa anh hết khả năng, đáng tiếc không gian trong xe quá nhỏ, đảo mắt phần lưng đã đụng vào cửa xe, người này sao càng ngày càng không đứng đắn, đây là Lục Từ Hiền mà mình biết sao?

"Ha ha!" Chống người lên, ngón tay gõ trên trán của cô: "Trong đầu em đang nghĩ cái gì? Ý của anh là, em cho anh một cơ hội để hiểu rõ nhau hơn."

"Cái gì?" Mắt to vụt sáng, anh nói gì?

"Ý của anh là, chúng ta yêu nhau thì thế nào?" Cũng là cùng một ý, phải hiểu như vậy thôi.

Ha, lần này trực tiếp ngó người, không thể tưởng tượng nổi.

"Chuyện trước kia rất xin lỗi, bắt đầu từ bây giờ anh sẽ đối tốt với em, chúng ta yêu nhau thôi, anh liền bắt đầu theo đuổi em."

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, thật đáng yêu, thật sự nhìn không được rồi, lướt qua môi cô, giống như hoàng tử muốn hôn nàng công chúa ngủ say thức dậy, Lục Từ Hiền coi như là hoàng tử rồi, Đồng Lô cũng là công chúa, chỉ là không phải công chúa ngủ say mà là công chúa đang ngủ người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Em là phụ nữ sao?

Lục Tử Hiên khởi động xe lần nữa, nhưng không phải lên trước, mà là quay đầu.

"Không về nhà sao? Lại đi nơi nào?" Nhìn anh quay đầu xe, Đồng Lôi có chút không rõ, hơn nữa hôm nay nghe anh nói, cô đã nảy sinh cảm động, mấy ngày gặp phải cường đạo, không chỉ có hồn mình, hơn nữa còn vô cùng bá đạo muốn cùng mình yêu nhau, thật là không hiểu nổi.

"Xem phim." Trả lời thật đơn giản, trong mắt Đồng Lôi lóe ra nghi ngờ.

Lục Tử Hiên nhìn cô một cái, con mắt ngây thơ, sạch sẽ giống như một đầm nước, nhếch miệng lên, xe nhanh chóng chạy vội ra.

Nắm thật chặt tay lái, tận lực không để cho mình biểu hiện vui vẻ, nhưng khóe miệng anh thỉnh thoảng lại cười, tiết lộ tâm tình của anh.

"Anh rất vui về sao?" Đồng Lôi tinh tế hỏi.

Lục Tử Hiên hơi đỏ mặt, lắc đầu: "Anh vui về khi nào? Em đoán mò rồi."

"Vậy sao?" Đồng Lôi có chút hoài nghi, nghiêng đầu, lẳng lặng quan sát anh, Lục Tử Hiên bị cô nhìn có chút không tự nhiên, sắc mặt lại đỏ một chút: "Em không cần nhìn anh chăm chăm như vậy, cứ có cảm giác bị em xem thành sủng vật." Từ trước đến giờ anh luôn xem thường phụ nữ, lại có thể bởi vì cô không cự tuyệt mình mà vui vẻ.

Đồng Lôi thu hồi tầm mắt: "Sao lại đi xem phim, muốn xem cái gì về nhà xem cũng vậy thôi?"

Tâm tình Lục Tử Hiên đang tốt đẹp lập tức ảm đạm xuống: "Không phải nói muốn nói chuyện yêu đương sao? Vậy thì bắt đầu là mời em đi xem phim chứ ở nhà không có cái loại không khí đó."

Đồng Lôi lập tức muốn nhạo báng tâm tình của Lục Tử Hiên, phần tử tà ác ở trong đầu nảy sinh: "Vây ý của anh là bây giờ anh đang theo đuổi em, nhưng em còn chưa có đồng ý với anh mà." Cô nhìn qua anh, trong con mắt không giấu được nụ cười.

Lục Tử Hiên nhú mày, xe nhanh chóng dừng lại ở ven đường, có chút khản trương nhìn về đôi mắt cô, ở đó lại chỉ nhìn thấy một nụ cười: "Em đang trêu chọc anh?"

Đồng Lôi gật đầu.

"Vậy cũng đừng trách anh?" Nhìn cô một cái, tà ác đến gần cô, trong lòng Đồng Lôi cảm thấy không được, ngửa người về phía sau, thời điểm anh dán lên người mình, đôi tay liền chống lại lồng ngực của anh.

"Đợi chút, lần sau em không dám nữa, trước kia anh cũng không đối với em như vậy, hơn nữa so với bây giờ em càng quá đáng hơn, mà lần này anh muốn đánh em sao, vậy anh cũng quá nhỏ mọn rồi." Đồng Lôi nhắm mắt lại rằng rắc nói một tràng, không phát hiện trong mắt người đàn ông đang đè trên người mình là một hồi đau đớn ——

Cô ấy còn trách mình sao?

Từ trên người cô, nhanh chóng cời dây an toàn đẩy cửa xuống xe, tựa trước xe, đốt một điếu thuốc, hút, Đồng Lôi chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi, chỉ thấy bóng dáng đang tựa trước xe, bóng lưng cô đơn như thế, đột nhiên nghĩ đến những lời mẹ Lục nói, thật ra thì trong tình cảm anh cũng là người bị hại, âm thầm thờ dài, nhảy xuống xe.

Kêu to về phía trước xe: "Này, có đi xem phim nữa hay không, không phải anh nói là muốn theo đuổi em sao, sẽ không mới bắt đầu liền buông tay chứ, em vốn còn muốn cho anh một cơ hội đây này, aiz. . . . ., xem ra không cần nữa rồi." Một mình lắc đầu.

Lục Tử Hiên giống như mới tỉnh ở trong mộng, không thể tưởng tượng nổi xoay đầu lại, vui mừng tụ tập lại ở trong mắt như sóng lớn.

"Bảo bối!" Một hơi ôm lấy cô thật chặt ở trước ngực: "Em vừa mới nói gì?"

Ở trong lòng anh cô cười trộm, cố ý sưng mặt lên: "Em cái gì cũng không nói, anh nghe lầm rồi."

"Không thể nào?" Đẩy cô ra khỏi ngực, lại thấy đôi mắt hài hước của cô: "Em dám giỡn ngược lại anh, xem anh có trừng phạt em không?"

"Hẹp hòi. . . ." Nghịch ngợm chép miệng, lời còn chưa nói hết, chỉ thấy anh cúi người tới, kẹp chặt cánh môi anh đào của cô, hôn sâu mà nóng rực, cô không thể nào tiếp thu được liền xui xẻo ở trong ngực anh.

"Sao anh có thể như vậy?" Trừng anh, hiện tại sao anh động một chút là hôn mình, quan hệ của bọn họ còn chưa đến loại tình trạng kia mà, nhìn dáng vẻ của anh giống như còn muốn hôn nữa.

"Tại sao không thể, em là vợ anh mà." Nhìn chăm chăm đôi môi của cô bị hôn sưng đỏ, nếu như không phải sợ mình khổng chế không được mà muốn cô ở chỗ này, nói gì anh cũng sẽ không buông ra .

"Em là vợ của anh không sai, nhưng, không phải anh nói muốn theo đuổi em hay sao? Nào có người nào theo đuổi con gái liền hôn tới hôn lui như vậy, ít nhất cũng phải hơn một tháng mới được."

"Lâu như vậy sao?" Anh cũng không biết điều này, từ trước đến giờ phụ nữ đều chu môi đỏ mọng ôm ấp yêu thương, nào có nhiều yêu cầu như vậy.

Nghe anh oán giận như vậy, trong lòng Đồng Lôi cũng không vui vẻ, nhưng cô còn nhớ rõ cô gái lần trước? Làm hại bây giờ ở trong công ty cô rất không tự nhiên: "Cũng đúng, anh ôm ấp yêu thương nhiều phụ nữ như vậy, muốn thế nào thì được thế đó? Đâu còn cần em làm gì?"

Đàn ông không đề cập tới chuyện đã qua, Lục Tử Hiên biết vẫn còn vì chuyện không vui trước kia, lần trước cô đưa anh trở về, chính mình vui vẻ được một lúc, trở lại công ty, liền lập tức đưa Kim Tư Hàm ra nước ngoài, những phụ nữ khác cũng không liên lạc, chỉ vì muốn cùng cô bắt đầu thật tốt.

"Được rồi, không phải muốn đi xem phim sao?" Anh nhét cô vào trong xe, lên xe theo, rất nhanh đi theo mục đích của bọn họ.

Dọc theo đường đi Đồng Lôi nhìn vẻ mặt của anh, biết mình không nên nói với anh như vậy, dù sao anh giống như đàn ông ưu tú vậy, ít nhiều gì sẽ có mấy người tình nhân.

"Thật xin lỗi, vừa rồi không nên nói như vậy!"

Không nghe được câu trả lời của anh, Đồng Lôi tức giận oa oa kêu to: "Sẽ không hẹp hòi như vậy chứ, chẳng lẽ anh không biết phụ nữ có cảm tính động vật, mỗi người đàn bà cũng sẽ ít nhiều so đo với những thứ này sao?"

"Hiện tại đã biết." Anh cười.

"Hừ hừ!" Không để ý tới anh, người đàn ông này thiệt là.

Lục Tử Hiên cười cười, đưa tay vuốt vuốt sợi tóc mềm mại của cô, liếc nhìn quần áo còn chưa kịp thay trên người cô: "Gần đây có bữa tiệc nào sao?" Không muốn tiếp tục loại đề tài này, dứt khoát đổi cái khác.

Tinh thần Đồng Lôi lập tức tỉnh táo: "Nghe An An nói là tham gia bữa tiệc của Đồng thị, chẳng lẽ anh không biết, sẽ không phải chứ, nói thế nào anh cũng sẽ ở trong danh sách được mời đến chứ?" Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú, có chút không hiểu rõ.

"Là có mời, nhưng không phải chưa đến thời gian sao?"

Đồng Lôi gật đầu: "Ừ!"

"Vậy sao em lại mua sớm như vậy chứ?" Lục Tử Hiên hỏi hột nói.

"Con người của em không biết những thứ này, hơn nữa cũng dễ dàng quên, nói trước để chuẩn bị cho xong, nếu không đến lúc đó sẽ rối loạn." Hôm nay nếu không phải An An nhắc nhở, đến lúc đó cô khẳng định là không đi được.

Lục Tử Hiên khẽ nhướn mày, thì ra cô ấy còn là một tiểu mơ hồ.

"A ——"

"A ——" Trong rạp chiếu phim thỉnh thoảng phát ra những tiếng thét chói tai.

Lục Tử Hiên nắm thật chặt cánh tay Đồng Lôi, cái trán ri ri ra mồ hôi hột, trong miệng còn bắt chợt phát ra âm thanh, nhìn lại Đồng Lôi, lúc này nắm chặt người đàn ông của mình, mắt tròn trắng, hiện tại biết sợ, vừa rồi khi mua vé sao lại mua phim kinh dị chứ?

"Này, em không phải là phụ nữ sao?" Âm thanh không nắm chắc, mình đã bị sợ đến muốn chết, cô một chút việc cũng không có, vừa rồi khi mua vé, anh còn đặc biệt thỉnh giáo Trác Nhiên, nên xem phim gì, tiểu tử kia đề nghị mình xem phim kinh dị, nói là vì hình tượng người đàn ông lớn mạnh, nhưng sao cậu ta không nói thật là rất khủng bố.

"Làm ơn đi, anh là đàn ông sao, anh nhìn đi đang xem đều là nữ sinh đấy." Đồng Lôi khi dễ bộ dạng của anh, liền kéo anh đi ra bên ngoài: "Nếu không xem được, thì chúng ta đi đi."

"Uh!" Bộ dạng như đứa bé theo sát phía sau của cô, bước chân có chút hự không, không ngừng lắc đầu, không phải con gái, căn bản cũng không phải là phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Em ngủ cùng anh.

Tại cửa biệt thự, một chiếc xe thể thao lẳng lẳng đậu ở chỗ đó, có vẻ hết sức yên tĩnh.

Đồng Lôi ngồi ở chỗ tài xế, không phải cô muốn lái, thật sự là không còn cách nào, mặc dù cô lấy được bằng lái, nhưng trên căn bản chỉ để trang trí, không có nơi sử dụng, bây giờ có thể lên đường đã rất tốt rồi.

Nhìn người đàn ông bên cạnh một chút, anh ngược lại ngủ rất say, lông mi rũ xuống thật dài, không biết có phải vì thấy ác mộng hay không mà trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi, hơn nữa người giấy dựa không thoải mái.

Aiz ——, bắt đầu đi thở dài, không ngờ một đấng mày râu lại bị phim kinh dị hù dọa thành như vậy, đến lái xe cũng có chút run run, nếu không phải Đồng Lôi sợ đến lúc đó lái xe xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì đánh chết cô cũng không lái.

Nghiêng thân thể qua, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho anh, hình như anh có tri giác, nắm thật chặt tay của cô, bắt đầu dĩ muốn rút về thể nhưng anh lại nắm chặt hơn, không phải Đồng Lôi muốn quấy rầy anh, chỉ là buồn ngủ thì trở về phòng ngủ, ở chỗ này sẽ lạnh, có chút không nhẫn tâm đẩy anh một cái.

"Dậy thôi, như vậy sẽ lạnh."

Lục Từ Hiên vốn ngủ cũng không yên ổn, bị cô đẩy một cái như vậy, cũng tỉnh liền, tỉnh táo mở mắt ra, lại thấy một khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, cur nhiên theo thói quen hôn một cái, hỏi cô: "Có chuyện gì không? Đây là nơi nào?"

Nếu không phải biết anh vừa mới tỉnh, Đồng Lôi nhất định cho là anh cố ý, sao có thể hôn tự nhiên như vậy, thật giống như trước đây đã từng làm giống như vậy, đẩy thân thể anh một cái: "Chớ giả bộ, nhà của mình cũng không nhận ra sao?"

Lúc này Lục Từ Hiên mới tỉnh táo lại, không ngờ mình lại ngủ thiếp đi, đánh giá hoàn cảnh chung quanh chỗ mình.

Đồng Lôi cời dây an toàn ra, mở cửa nhảy xuống, không đợi anh một mình đi tới cửa chính, lại thấy anh vẫn không theo tới, xoay người, phát hiện anh còn ngồi ở trong xe, hình như không muốn xuống xe.

"Làm sao anh còn không xuống xe, chẳng lẽ anh muốn ở trong xe qua đêm?"

Anh sừng sốt một chút, mới nhảy xuống xe: "Em biết lái xe sao?"

"Ừ, anh cho rằng chỉ một mình anh biết sao?"

Á khẩu không trả lời được, cảm giác hiện tại cô gái này càng lúc càng lớn mật rồi, nhưng không có biện pháp ai bảo mình thích, chạy lên trước khoác vai của cô, rất biết điều rũ mắt xuống, cố làm dịu tâm trạng: "Bà xã đại nhân, tiểu nhân không nên hoài nghi năng lực của bà xã."

Đồng Lôi bật cười: "Xi!", lời nói ác như vậy cũng chỉ có anh mới có thể nói ra được: "Anh đó, một đấng mày râu mà lại sợ những thứ phim kinh dị kia, em thấy tối nay anh nhất định gặp ác mộng rồi."

Ánh mắt anh sáng lên, đột nhiên bu lại: "Nếu em lo lắng anh sẽ gặp ác mộng, thì không bằng em ngủ chung với anh, như vậy anh sẽ không gặp ác mộng rồi."

"Đi chết đi, nghĩ khá lắm!" Tay Đồng Lôi néo bên sườn của anh, ngược lại anh lại cột nơ chạy lên lầu, vui mừng tuyên bố: "Bà xã à, là em nói lo lắng anh gặp ác mộng, tối nay anh có thể ngủ cùng bà xã xinh đẹp sao?"

Đồng Lôi xém chút bị lời của anh làm nghẹn chết, ho khan, người đàn ông này sao lại tự đắc như một đứa trẻ vậy, nếu tối nay ngủ cùng anh, anh không gặp ác mộng thì chưa chắc mình không gặp ác mộng.

Anh nhanh chóng chui vào phòng, lúc đóng cửa vẫn không quên nhô đầu ra, hô to về phía Đồng Lôi dưới lầu: "Bà xã, anh nhất định sẽ tắm thơm ngát."

Đồng Lôi thờ phỉ phò ngồi ở trên ghế sofa, ở bên trong cửa thì Lục Từ Hiên lại cười ngây ngô, mặc kệ anh, cái người đối trá này, còn nói cái gì nói chuyện yêu đương, theo đuổi mình, hiện tại tốt rồi, mới một ngày, hôn cũng hôn, buổi tối lại còn ngủ chung, chốc lát nữa khẳng định không mở cửa.

Nghĩ kỹ tất cả, liền trở về phòng, khóa trái cửa sau đó mới vào phòng tắm tắm, tắm xong đi ra, liền nghe được một tràng tiếng gõ cửa, còn có một trận gào khóc thảm thiết, trong lòng Đồng Lôi âm thầm hài lòng, đáng đời.

Lục Từ Hiên chưa từ bỏ ý định gõ cửa: "Bà xã, không cần đối với anh như vậy chứ? Nếu không buổi tối anh ngủ nhất định sẽ thấy ác mộng, em chịu được sao, để một người chồng đẹp trai như vậy là loi hiu quạnh, bị con ác mộng quấy nhiễu." Đồng Lôi vốn mềm lòng, nghe anh kêu rên một hồi như vậy, có chút không nhịn được.

Tay mới vừa vận dụng phải khóa cửa, nghĩ thầm không đúng, ngàn vạn lần không thể mềm lòng, hô to về phía ngoài cửa: "Đó là anh tự làm tự chịu, ai bảo anh muốn đi xem phim, còn xem phim kinh dị."

Thật lâu không nghe được tiếng ồn, cho là anh đã bỏ qua, Đồng Lôi lặng lẽ mở cửa, muốn nhìn một chút anh đi chưa, một màn trước mắt dọa cô giật mình, thì ra là không biết từ lúc nào mẹ Lục đã xuất hiện ở cửa phòng cô.

"Mẹ?" Đồng Lôi lúng túng đứng ở cửa, sao cô lại quên trong nhà còn có hai người, vậy lời vừa nãy của bọn họ có phải cũng bị bà nghe được hay không, mặt liền trắng xanh rồi đỏ một cái.

"Mẹ sao mẹ lại tới đây? Cũng đã trễ thế này sao còn không ngủ?" Lục Tử Hiên khiêu khích nhìn Đồng Lôi một cái, sau đó nhẹ nhàng đỡ cánh tay Lý Cẩm, thật ra thì anh cũng rất lúng túng?

"Các người cũng biết đã trễ rồi sao?" Lý Cẩm liếc mắt với bọn họ, biết bây giờ quan hệ của con trai và con dâu đã tốt rất, nhưng cũng không cần thiết buổi tối khuya không cho người khác ngủ chứ, nếu không phải bà đi ra ngoài, còn không biết hai người muốn làm gì đây?

Đồng Lôi dĩ nhiên là hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lý Cẩm, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tử Hiên một cái, đều tại anh?

"Mẹ, không sao, mẹ đi ngủ trước đi, chúng con cũng ngủ đây." Nói xong nhanh chóng ôm Đồng Lôi tiến vào phòng, khi đóng cửa cười mập mờ với Lý Cẩm.

Trong hành lang, Lý Cẩm nhìn cánh cửa đóng chặt, tâm tình thật tốt.

Trong phòng, Đồng Lôi dùng sức muốn tránh thoát trói buộc của anh, bắt đầu dĩ người nọ siết quá chặt, đành phải buồn buồn lên tiếng: "Tại sao anh lại chạy đến phòng em, phòng của anh không phải ở bên kia sao?"

Lục Tử Hiên không nói gì, nhìn gương mặt hồng hồng của cô, miệng nhếch lên một nụ cười tà tử.

Cô gái, em không trốn khỏi đâu.

Anh cười làm cô không khỏi hoảng hốt, mới vừa tránh ra, đột nhiên, cánh tay Lục Tử Hiên chụp tới, cả người lại lần nữa rơi vào trong ngực của anh.

"Lục Tử Hiên, anh rút cuộc. . . ." Cô còn chưa nói hết, một cánh môi nóng hổi liền đè lại, một âm thanh đầy truyền cảm vang lên: "Nếu như em còn muốn đánh thức mẹ lần nữa, em liền gọi đi."

Đồng Lôi sùng sốt một chút, còn Lục Tử Hiên thì thừa cơ tiến công, bây giờ anh đã thích hương vị ngọt ngào này, mùi của anh, hiện tại anh cũng không biết thì ra là hôn môi cũng là một chuyện tốt đẹp như vậy, răng môi vuốt ve chưa đủ, lưỡi dài đã cạy hàm răng cô ra, một tay kéo eo thon của cô, một tay nâng đầu của cô, chọt cả người giống như là mất đi lý trí bình thường ôm lấy eo cô.

Khi Đồng Lôi lấy lại lý trí, lúc này người đã bị đặt trên giường, lòng bàn tay đặt trên lồng ngực của anh, mắt đẹp tròn to, không thể tin nhìn Lục Tử Hiên: "Anh muốn làm gì?"

Lục Tử Hiên thể mới biết mình đang làm gì, lập tức từ trên người cô lật xuống, ôm cô từ phía sau lưng, nghe hơi thở trên người cô, thờ hỏn hển, bá đạo tuyên thệ: "Ngủ!"

Con người tròn to, đây là tình huống gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lúng túng.

Một đêm này, Đồng Lôi ngủ cực kỳ thoải mái, phải hơn một tháng nay cô chưa từng ngủ thoải mái một lần.

Ngoài cửa sổ đã sáng rồi, Lục Tử Hiên không nhịn được ôm chặt cô gái trong ngực, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày ôm một cô gái khác ngủ, mở mắt ra, Đồng Lôi còn đang ngủ, yên tĩnh giống như trẻ nít, anh không nhịn được quan sát cô, thật rất đẹp mắt, người cũng thật rất kỳ quái, rõ ràng hân thù xương, nhưng bây giờ tình ý dạt dào.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn.

"Ừm. . . ." Một tiếng ưm nhẹ nhàng, Đồng Lôi nhủ nhủ mảy, chậm rãi mở mắt.

"Em có biết em rất nặng hay không, ép cánh tay anh đau quá?" Âm thanh hài hước dễ nghe.

Mới vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt người đàn ông vô cùng tuần tú trước mặt.

Đồng Lôi cả kinh, theo bản năng lui về phía sau, tròn mắt tròn to, lúc này mới thấy rõ người trước mặt, mình lúc này còn vùi ở trong ngực của anh, tư

thể này muốn bao nhiêu mập mờ liền có bấy nhiêu mập mờ, động tác thân mật như thế làm cô không biết làm sao, mặc dù, bây giờ cô đã đồng ý cùng anh lui tới.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, gương mặt Lục Tử Hiên bi thương, không nhìn được muốn trêu chọc cô, trước kia không cảm thấy, sau khi chung đụng mới phát giác được Đồng Lôi thật ra là một cô gái rất tốt, có lúc rất kiên cường, có lúc lại rất yếu ớt, có lúc lại đã mạn không tin được, không trách được anh hai luôn nhắc mình phải nắm thật chặt: "Bà xã, em làm sao vậy, lòng của anh rất tổn thương?"

"Trước kia tại sao em không phát hiện cái người này rất vô lại chứ?" Đẩy gương mặt tuấn tú của anh đang lại gần mình, từ trên giường ngồi dậy, mặc dù giữa bọn họ đã rất thân mật rồi, nhưng trong lúc nhất thời muốn cô hoàn toàn tiếp nhận còn chưa có thể, điểm này Lục Tử Hiên cũng cảm nhận được, dù sao muốn tiếp nhận một người cần phải có thời gian, huống chi còn là một người đã từng tổn thương mình, nhưng mà anh sẽ không cho cô cơ hội này.

Nói anh vô lại, anh liền vô lại, từ phía sau vòng qua hông của cô, hơi thở ấm áp phun trên cổ của cô: "Nếu dám nói ông xã vô lại, vậy thì vô lại một cái vậy." Cẩn cẩn vành tai của cô, cảm nhận được thân thể của cô hơi run run.

Cả người Đồng Lôi giống như điện giật, trên mặt nóng lên, lập tức đánh cái tay của anh đang không an phận trước ngực mình: "Lục Tử Hiên, không ngờ anh không chỉ vô lại mà còn biến thái." Trước kia thấy anh lãnh lãnh băng băng, xem ra là bị gạt rồi.

"Bà xã, đừng vô tình như vậy chứ? Thân thể của em thế nhưng rất thành thực." Ngắt bộ ngực mềm mại của cô, cảm thụ hô hấp của cô dồn dập.

Đồng Lôi thống hận mình không có tiền đồ, thủ đoạn tán tỉnh của người đàn ông này thật sự lợi hại.

"Em đi tắm, một lát còn phải đi làm nữa." Tránh thoát ngực của anh, vọt vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, Đồng Lôi vỗ vỗ mặt của mình, hiện tại cô không thể tin được, cảm giác hạnh phúc tới quá đột nhiên, khiến cô không kịp phản ứng, anh yêu mình thật sao?

"Này, sao em tắm lâu như vậy?" Bên ngoài Lục Tử Hiên hoảng hốt gõ cửa, trong giọng nói hình như còn có chút lo lắng, tại căn phòng cách vách anh đã tắm xong, thay xong quần áo, đợi đã lâu cũng không nghe được động tĩnh gì, mới tới gõ cửa, thì ra là quan tâm một người, lúc nào cũng sẽ nghĩ tới cô ấy.

"A, xong rồi đây!" Đồng Lôi lắc đầu, vội vã tắm.

Khi Đồng Lôi nhớ bao lấy khăn tắm đi ra, Lục Tử Hiên đã ngồi ở bên giường, ngón tay không ngừng đưa giỡn laptop, giờ phút này, anh mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, rút đi tây trang trắng thơm khí phách, anh như vậy càng hấp dẫn người.

Đồng Lôi nhìn có chút ngây người, lộp bộp đi tới, không ngờ Lục Tử Hiên nghiêm túc lại đẹp như vậy.

"Tắm xong chưa?" Hình như cảm thấy tiếng bước chân của cô, Lục Tử Hiên khép máy vi tính lại, ngẩng đầu, liền ngăn người tại chỗ, trong mắt phát ra ánh sáng khiếp người.

Hai chân thon dài trắng nõn, móng tròn vênh lên rất đẹp, trước ngực bầu ngực lộ ra một nửa, những giọt nước nghịch ngợm trên sợi tóc, vừa đúng theo chiếc cổ thon dài tuột xuống rơi vào trên thân không tiếng động, hơn nữa gương mặt vì tắm mà đỏ bừng, nhìn thế nào đều giống một chiller-oluo* hấp dẫn.

*Từ này mình giữ nguyên văn vì không biết nó là cái gì nữa, ai biết chỉ giúp mình nha... Thanks

Lục Tử Hiên theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, chỉ là cổ họng khô nóng, nhanh chóng dời tầm mắt qua một bên, Đồng Lôi không phải muốn như vậy, nhưng trong phòng tắm quần áo gì cũng không có, cô chỉ có thể như vậy.

Hai người nhất thời cũng cứng lại ở đó, có lẽ Lục Tử Hiên nhìn thấy cô bối rối, không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, sau đó từ trong tủ quần áo lấy ra một cái váy đưa cho cô, sau đó thu hồi máy vi tính ở trên giường: "Em thay quần áo đi, thay xong rồi ra, anh chờ em ở bên ngoài."

Nghe được tiếng đóng cửa, Đồng Lôi không tiếng động xụi lơ, ngồi ở bên giường, cúi đầu nhìn qua cái váy trong tay, bộ váy này là cái cô thích nhất, có lẽ là ý trời.

Thay xong quần áo, lúc này, Lục Tử Hiên cũng vừa đẩy cửa vào, thấy gương mặt mỉm cười của cô, hơi hộp trong lòng liền hạ xuống, khóe miệng vô thức cũng nâng lên nụ cười, đây là nụ cười anh phát ra từ nội tâm.

Do dự một chút, chậm rãi đi tới: "Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Ôm thật chặt hông của cô, rất muốn hiểu rõ rốt cuộc có cái gì làm cho cô mỉm cười.

"Lục Tử Hiên vậy anh cười cái gì vậy?" Đồng Lôi không trả lời, mà hỏi ngược lại anh, cô cũng muốn biết anh đang vui mừng cái gì?

Lục Tử Hiên không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng ấn xuống trán cô một nụ hôn, sau đó yêu thương nâng gương mặt của cô lên, cặp mắt chăm chú nhìn chăm chăm cô: "Bởi vì em cười?"

Đồng Lôi có chút cảm động, nước mắt cũng tranh nhau chảy xuống, Lục Tử Hiên bị sợ luống cuống tay chân, cho là mình nói sai cái gì, cuống quýt lau nước mắt cho cô, trong miệng còn bắt chợt tự trách, nhìn anh như vậy liền bật cười một tiếng: "Xi!", "Lục Tử Hiên, cái người đại nghịch này."

Lục Tử Hiên trầm mặc.

"Đi thôi! Nếu không đi xuống, mẹ Ngô sẽ tới kêu." Đồng Lôi không đợi anh phản ứng, mà lướt qua anh dẫn đầu đi ra ngoài cửa, tối hôm qua cô và Lục

Từ Hiền quây một trận như vậy đã không đúng, nếu như điểm tâm còn phải có người kêu thì càng không xong.

Lục Từ Hiền vẫn còn rối rắm lời cô mới vừa nói, yên tĩnh đi theo phía sau của cô.

Đồng thời đi tới phòng ăn, Lý Cẩm đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn rồi, vừa thấy Đồng Lôi tới liền cười ha hả tiến lên đón: "Lôi Lôi, mẹ đặc biệt nói mẹ Ngô hầm canh gà, uống lúc còn nóng, bồi bổ rất tốt." Vừa nói, vừa ý bảo mẹ Ngô bung cháo gà ra cho cô.

"Mẹ, sáng sớm uống đồ bổ như vậy rồi sao, có thể không tốt hay không?" Mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn nhận lấy cháo gà mẹ Ngô bung lại, bắt đắc dĩ uống.

"Không biết, làm sao biết chứ, tối hôm qua các người quá cực khổ rồi, mẹ Ngô cũng cho thiếu gia một chén đi." Lý Cẩm nhiệt tình nắm tay Đồng Lôi, trên mặt lộ ra một nụ cười mập mờ, trong mắt Đồng Lôi nghĩ là bà nói chuyện đùa giỡn của bọn họ tối hôm qua, lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu, nhìn cô như vậy Lý Cẩm càng cười vui hơn.

"Mẹ, sớm như vậy." Lục Từ Hiền lên tiếng chào hỏi, liền ngồi xuống một bên, bữa cơm sáng này, ba người đều theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thật sự rất nhớ nhà.

"Lôi Lôi, nhanh lên đến giờ đi làm rồi." Lúc dùng cơm xong, Lý Cẩm vừa chùi miệng, vừa nói với Đồng Lôi bên cạnh, cặp mắt còn bắt chợt chớp chớp với Lục Từ Hiền.

"Đi làm?" Đồng Lôi có chút kinh ngạc, ánh mắt rơi vào đồng hồ trên tường, đã 8g45 rồi, cuống quýt đứng lên, cầm túi xách từ trên ghế salon, nhanh chóng đi tới cửa chính, một bên đổi giày, một bên mở hồ chào hỏi Lý Cẩm: "Mẹ, con đi trước."

Trong miệng còn bắt chợt nói thảm: "Xong rồi, thế nào lại quên chuyện đi làm, đều tại cái tên kia làm hại."

"Mẹ, con ăn no rồi, đến công ty đây." Quay đầu lại nói với Lý Cẩm một tiếng, sau đó vội vàng đuổi theo.

Mẹ Ngô mới vừa đi vào phòng bếp lấy chút đồ, lúc đi ra vừa đứng nghe được Lục Từ Hiền tạm biệt Lý Cẩm, có chút kỳ dị nhìn bóng lưng cao lớn này, thiếu gia không phải nói muốn đến công ty sao? Sao lại không đổi quần áo, từ trước tới nay anh cũng không như vậy ——

Hôm nay thật là kỳ quái, sáng sớm phu nhân liền nói bà hầm canh gà, nói là cho thiếu phu nhân bồi bổ thân thể, lắc đầu một cái, thật là không hiểu?

"Mẹ Ngô, bà ngăn người ở đó làm gì . . . ." Thấy mẹ Ngô ngăn người, Lý Cẩm nhẹ nhàng kêu một tiếng, mẹ Ngô lúc này mới phản ứng được, sau đó cất bước đi tới trước mặt Lý Cẩm.

"Xem ra, chúng ta phải về rồi." Khi tiếng động cơ xe hơi trong sân biến mất, Lý Cẩm vui mừng nói, mẹ Ngô càng thêm nghi ngờ, phu nhân lúc trước không phải nói phải nán lại chỗ này ít ngày sao? Nói là kể từ khi nhĩ thiếu gia đơn độc ra ngoài, đã lâu không có ở chung rồi, hơn nữa lần này kết hôn, bà muốn cải thiện mối quan hệ một chút, nhưng khi nhìn dáng vẻ của thiếu gia, mặc dù có chút ôn hòa nhưng ở trong lòng của bà còn chưa có tốt hơn, sao phu nhân lại đi nhanh như vậy?

Lúc này Đồng Lôi cấp tốc chạy đến trạm xe buýt, bây giờ cô ngược lại có chút oán trách, tại sao khu biệt thự mà một chiếc taxi cũng không có, gần đây chỉ có một trạm xe buýt, đoán chừng hiện tại xe buýt cũng đã đi, nếu sau đó một lúc vẫn chưa đến thì làm sao?

Trong lòng cá kinh, tốc độ dưới chân cũng tăng nhanh hơn rất nhiều, điều này đại biểu hôm nay có như thế nào cô cũng tới trễ rồi, còn không biết những thứ bất quá kia ở công ty còn muốn xuyên tạc thể nào nữa đây?

Mở cửa xe thể thao Lục Từ Hiền vô cùng phiền não, Đồng Lôi là vợ mình, đưa cô đi làm là trách nhiệm làm chồng của mình thì vừa rồi sao lại phải nói láo chứ.

Đạp chân ga dưới chân, mới vừa quẹo cua liền nhìn thấy cô gái là vợ anh, đang mang giày cao gót chạy trời chết, ánh mắt chợt tối sầm lại, tâm tình hoảng loạn.

"Cô gái ngọc này, không biết chạy như vậy sẽ bị thương sao?" Khóe miệng lơ đãng hạ xuống, nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng rất không vui, làm gì mà đi làm khổ cực như vậy chứ.

Xe dừng lại, Đồng Lôi không chú ý tới, thẳng gấp một cái, đầu hung hăng đập vào trên xe.

"Ai da!"

Lục Tử Hiền mở cửa xe thật nhanh, chỉ thấy được một thân hình nằm bất nhả phía sau xe mình, nửa đùa nửa nghiêm chỉnh nói: "Em cứ không kịp chờ đợi mà muốn ngồi lên xe của anh như vậy sao?"

Phải biết rằng Đồng Lôi còn chưa kịp phản ứng đã nghe được lời nói của anh, cho là mình đụng hư xe của anh sao, nhanh chóng bò dậy, quan sát chiếc xe một chút, xác định không bị mình đụng hư, mới thở phào một cái, cúi đầu: "Thật xin lỗi, đụng vào xe của anh, vừa rồi tôi không phải cố ý."

"Ha ha, dựa vào lời xin lỗi nghiêm túc của em, lên xe đi." Một hồi tiếng cười sáng khoái vang lên, Đồng Lôi kinh ngạc ngược mắt, lúc này mặt Lục Tử Hiền đang tà mị nhìn cô.

"Không phải em muốn đi làm trễ chứ?" Thấy cô ngăn người tại đó, Lục Tử Hiền cười khê, một thân một mình xoay người, mở cửa xe lên xe, từ kính chiếu hậu quan sát động tác của cô.

"A, trễ rồi." Quả nhiên, Đồng Lôi gào to một hồi, bắt chấp tất cả, mở cửa xe ngồi xuống.

Lục Tử Hiền đạp chân ga, thỉnh thoảng quan sát cô gái bên cạnh, nhìn bộ dạng của cô, hình như còn chưa phản ứng được sự kiện đụng xe vừa rồi đây mà? Sững sờ ngờ ngác thật đáng yêu?

Thật ra thì anh không biết, khi một người thích một người khác, tất cả động tác của cô ấy trong mắt của mình đều đáng yêu, thú vị như thế.

Đồng Lôi dụi dụi con mắt, lông mi thật dài vệt sáng, cô chuyển động cổ nhìn qua chỗ tài xế Lục Tử Hiền ngồi thì tròn mắt tròn to: "Lục Tử Hiền, sao anh lại ở chỗ này?"

"Thật ngốc hết biết, anh thấy em ngày nào đó bị người khác bán cũng không biết." Lục Tử Hiền xoa xoa sợi tóc của cô, cô mơ hồ để cho anh cung chiều.

Mặt Đồng Lôi đỏ lên, nhưng vẫn kháng cự giải thích: "Hừ, em ngốc ở đâu chứ, lại nói ai dám bán em, đến lúc đó mẹ em không phải sẽ khóc ngạt thành phố A này sao." Nói lời này thì âm thanh không khỏi thấp xuống, nước mắt cũng không tiếng động mà chảy xuống. . . . .

Cô ấy khóc sao? Lòng của Lục Tử Hiền cứng lại, cuống quýt dừng xe ở ven đường, ôm cô vào trong ngực: "Em làm sao vậy, thật xin lỗi, vừa rồi anh không nên nói em ngốc."

Đồng Lôi hình như không có khuynh hướng dừng lại, ngược lại tiếng khóc càng lúc càng lớn: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến ba mẹ, em thật sự rất nhớ nhà."

"Em nhớ nhà?" Lục Tử Hiền mới giật mình, kể từ khi kết hôn, cô không về nhà, trong lòng không khỏi có chút khô sở, anh rút cuộc đối với cô tàn nhẫn dường nào.

Cô một mình đi tới địa phương xa lạ này, không có một người bạn nào, mình thỉnh thoảng lại tổn thương cô, thậm chí để cô một mình ở trong nhà, nghĩ tới đây, sức lực ôm cô bắt giác càng lớn hơn nhiều.

Khóc mệt, lúc này mới phát hiện ra mình lại vùi ở trong ngực Lục Tử Hiền, động tác như thế làm cô mắc cỡ đỏ bừng mặt, cuống quýt đẩy anh ra, nhìn vệt nước mắt trước ngực anh: "Thật xin lỗi, em không ngờ làm dơ quần áo của anh."

Trong con người Lục Tử Hiền thoáng qua một chút ánh sáng, câu trả lời của cô làm lòng anh bị xé đau, anh không cần xin lỗi, coi như mình biểu đạt tình yêu với cô, cô vẫn đối với mình xa lạ sao? Chẳng lẽ khoảng thời gian này biểu hiện của mình vẫn không cách nào bù đắp được tổn thương trước kia đối với cô sao?

Anh muốn hỏi cô một chút nhưng khi nhìn nét mặt của cô, anh không cách nào hỏi ra lời, chân mày bắt giác nhíu lên: "Đi thôi, em sắp tới trễ rồi." Nói xong khởi động xe lần nữa.

"Ách!" Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú, anh sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Từ chức.

"Đây là thư từ chức của tôi." Lục Minh Hạo đặt một lá thư trên bàn làm việc của quản lý nhân sự.

"Tại sao?" Quản lý nhân sự nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh: "Giám đốc Lục không phải đang làm rất tốt sao, sao lại từ chức? Chẳng lẽ chúng tôi làm cái gì không được tốt, với lại chủ tịch cũng sẽ không đồng ý?"

"Không phải, tôi có lý do của tôi, hi vọng anh có thể chuyển lời đến chủ tịch, cảm ơn ông ấy trong khoảng thời gian này đã chiều cố tôi." Lục Minh Hạo

quyết tâm phải đi, nhưng nguyên nhân trong đó hiện tại anh không thể nói.

"Đơn xin từ chức tôi cứ để đó, nhưng tôi hi vọng giám đốc Lục có thể suy tính lại một chút." Quản lý nhân sự đặt đơn xin từ chức của Lục Minh Hạo trong ngăn kéo, ý bảo anh có thể suy nghĩ lại.

"Không cần đâu." Nhẹ nhàng nói một tiếng, sau đó đẩy cửa phòng nhân sự đi ra ngoài.

Nhìn quanh bốn phía, trong lòng không khỏi phiền muộn, về sau có lẽ sẽ không trở lại nơi này.

Lúc này, Đồng Lôi cũng nhìn thấy anh từ phòng nhân sự ra ngoài, biết anh vì chuyện gì, nhẹ nhàng cười một tiếng, điều này chứng tỏ mình cũng phải quyết định nhanh lên một chút rồi.

"Anh hai mới vừa nộp đơn xin từ chức sao?" Trong phòng uống nước, về mặt Đồng Lôi nhàn nhạt nói, có trời mới biết cô khó chịu biết bao nhiêu, mặc dù đang nói chuyện của người khác, thế nhưng mình cũng phải trải qua.

Lục Minh Hạo nhìn con người tối sầm lại của cô, tự nhiên biết cô đang suy nghĩ gì? Chỉ là trong suy nghĩ của cô có bóng dáng của mình sao? Ngay sau đó đó thậm chí cười nhạo, làm sao có thể?

"Đừng đau lòng, nếu như em thật sự nghỉ việc, cùng lắm thì nói Từ Hiên an bài cho em một vị trí, mới kết hôn nên chung sống nhiều hơn." Thanh âm trầm chọc vang lên ở bên tai.

Quả nhiên, Đồng Lôi sừng sốt một chút, rồi sau đó lập tức đỏ mặt: "Anh hai không nên nói vậy, quan hệ của chúng em nào có tốt như vậy." Ngay sau đó sắc mặt trầm xuống, bây giờ cô không dám hi vọng, cho dù người kia đã nói qua những lời đó.

Lục Minh Hạo biết mình nói lời không nên nói rồi, chân mày nhíu chặt, trầm giọng nói: "Tốt lắm, không cần đục nước béo cò, làm việc cho tốt, dù sao bây giờ anh vẫn còn là cấp trên của em đấy?"

"Vâng!" Nhanh chóng đứng thẳng người, cười một tiếng với anh, mới ra khỏi phòng uống nước, nhưng cô không chú ý tới một đôi mắt âm thầm phía sau lưng.

Khi Lục Từ Hiên tới, Đồng Lôi vừa nộp xong thư từ chức, tâm tình vô cùng xuống thấp, mặc kệ ai nói cái gì đều không hứng thú nổi, mềm oặt nằm ở trên bàn làm việc.

Nhân viên ở đại sảnh là thực tập sinh mới tới, căn bản không biết Lục Từ Hiên, chẳng qua cảm thấy anh rất tuần tú, giương mắt nhìn anh, cái gì đều không nói được.

Lục Từ Hiên chán ghét nhíu nhíu mày, anh tới nơi này là tìm người, cũng không phải để cô gái này lộ vẻ háo sắc, không đợi cô nói chuyện, một mình xoay người đi vào bên trong công ty, một công ty nhỏ như vậy, tìm người không phải đơn giản sao.

Sự xuất hiện của anh lập tức đưa tới ánh mắt kinh ngạc của các cô gái, loại đàn ông này chỉ được thấy ở trên tạp chí, ở trong cuộc sống hiện thực hình như càng có thêm sức quyến rũ.

Đồng Lôi bĩu môi, không biết gả cho anh là phúc hay là họa?

"Sao anh biết nơi này mà tới?" Buổi sáng không phải bọn họ mới vừa gặp sao, cho dù có chuyện gì, anh cũng có thể gọi điện thoại, không cần tự mình đến nơi này?

Gương mặt xinh đẹp mơ hồ lóe ra nghi ngờ.

Mắt Lục Từ Hiên khẽ híp một cái, sau đó môi mỏng khẽ nâng lên, cô gái này thật đúng là không biết điều, cứ như vậy không hy vọng mình tới nơi này, tay phải chậm rãi nâng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua gò má của cô.

"Sao anh không thể tới nơi này chứ?" Ngón tay có ý làm như vô tình xẹt qua đôi môi màu hồng của cô mà vuốt ve, mắt chăm chú nhìn cô chằm chằm.

Thân thể hơi run rẩy, giống như dòng điện chạy qua, nhìn ánh mắt hâm mộ xung quanh, nếu như dưới đất có lỗ, khẳng định cô đã ngượng ngùng chui vào, trừng mắt liếc anh một cái, anh rốt cuộc đang làm gì, nhiều người nhìn như vậy?

"Có nhiều người như vậy?" Gương mặt Đồng Lôi nóng lên, nhỏ giọng nói một câu, thấy anh không có khuynh hướng dừng lại, nói tiếp: "Anh không nghe em nói sao, nơi này là công ty." Vẫn nhỏ giọng như cũ, bộ dáng kia thoát nhìn giống như làm sai bị người ta bắt.

"Nhưng, em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh. . . . ." Lục Từ Hiên cười đến nghẹn, đã sớm biết da mặt cô gái này rất tốt, nhưng một khi sờ vào vẫn cảm thấy không buông tay được.

"Này, chúng ta đi ra ngoài nói. . . . ." Tùy ý kéo ngón tay của anh vẫn còn ở trên mặt mình xuống, xoay người đi ra ngoài cửa.

Bị cô lôi kéo, tâm tình Lục Từ Hiên vô cùng vui vẻ, cầm ngược tay nhỏ bé đang kéo mình, nắm thật chặt, trong lòng cảm thán, thật muốn cứ nắm như vậy cả đời.

Ở cửa cầu thang không có người, liền hất tay anh đang nắm tay của mình: "Lục Từ Hiên, anh rốt cuộc muốn thế nào, nói đi?" Hôm nay cô bởi vì chuyện từ chức nên tâm tình vốn không tốt, nhưng người khác cứ cố tình vào lúc này đụng vào trên họng súng.

Hiển nhiên, Lục Từ Hiên bị chuyển biến nhanh chóng này của cô dọa sợ hết hồn, con ngươi ngó ngán, nhìn sắc mặt cô không tốt, môi mím nhẹ nhàng khạc ra mấy chữ: "Em tức giận sao?"

Bây giờ anh lại sợ cô tức giận, chân mày rồi rậm nhừ thật chặt, thấy sắc mặt cô vẫn không có một tia thay đổi, nói tiếp: "Anh. . . . . Không biết, vừa rồi. . . . ." Dáng vẻ cúi đầu luống cuống tựa như một đứa bé phạm lỗi.

"Anh có biết hôm nay em mới vừa từ chức hay không, tâm tình vốn không được tốt, nhưng anh. . . . ." Thật ra thì Đồng Lôi rất muốn cười, Lục Từ Hiên luôn cao cao tại thượng, lúc nào thì bộ dạng như một đứa bé cúi đầu nhận lỗi vậy.

"Anh. . . . ." Thật không biết? Lục Từ Hiên rất muốn nói, nhưng khi nhìn bộ dạng của cô thì nói không ra lời, nhưng tâm tình lại tốt hơn nhiều, cô từ chức, chính là về sau cũng không cần đi làm, sẽ có nhiều thời gian nhìn thấy cô hơn.

"Tốt lắm, không có gì, nói đi, tìm em có chuyện gì?" Nhìn cười, nhưng bà vai không ngừng lay động, gương mặt còn đặc biệt hồng cũng tiết lộ tâm tình của cô lúc này.

Chẳng biết tại sao, gặp được anh, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Âm thanh của Đồng Lôi đột nhiên vang lên, lúc này Lục Từ Hiên mới ý thức được hôm nay anh còn có chuyện phải làm?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Anh yêu em thật sao?

Lục Từ Hiên lạnh lẽo kéo cô đi vào thang máy, ấn phím xuống tầng hầm dưới đất, lúc này đại não Đồng Lôi vẫn mơ hồ, mặc cho anh loay hoay, cho đến khi anh khóa cô cố định bên trong xe mới phát giác có cái gì không đúng.

Xe đã nhanh chóng chạy đi.

"Anh dẫn em đi đâu?" Cô khẽ quay đầu, lại nhìn gò má anh mang theo nụ cười, tìm nhanh chóng nhảy lên, gần đây, không biết vì sao, mỗi lần nhìn anh đại não cũng không linh hoạt nữa tìm cũng không tự chủ được mà nhảy lên liên tục, đặc biệt là khi anh nói yêu mình, trong lòng lại có chút mong đợi.

A, trời ơi, mình làm sao thế này? Có phải là bị bệnh hay không, không được, ngày nào đó phải đi bệnh viện khám một chút, hắt mặt không nhìn tới anh, âm thầm nắm thật chặt quần áo trước ngực, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

"Em làm sao vậy?" Lục Từ Hiên lo lắng hỏi, chân mày cũng nhíu lại, đưa tay sờ soạng ở trên trán cô, nhiệt độ rất bình thường, chắc không ngã bệnh.

Đồng Lôi ngẩn ra, nhịp tim mới vừa bình phục lại tăng tốc lần nữa, ngay cả gương mặt cũng đỏ lên, đây là Lục Từ Hiên sao? Tại sao thỉnh thoảng làm những động tác này khiến mình hiểu lầm, chẳng lẽ anh thật sự đã bắt đầu tiếp nhận mình, không phải đang đùa mình chứ, những thứ này là cô hy vọng, nhưng lại không dám hy vọng xa vời.

Nhìn theo anh, khóe miệng lộ ra nụ cười thân thiện, ánh mắt Lục Từ Hiên vừa hay nhìn thấy khóe miệng cô đang cười, ánh mắt chợt lóe, nha đầu này lại đang nghĩ chuyện gì vui về?

"Em đang nghĩ cái gì? Sao vui vẻ như vậy?"

Đồng Lôi phản ứng trong nháy mắt, con ngươi xinh đẹp khóa gò má kia lại thật chặt, sắc mặt không khỏi đỏ lên, khẽ cúi đầu ——

"Không có gì?" Âm thanh nhỏ bé, nếu không phải ở bên cạnh cô đoán chừng đều nghe không được, sau đó lại ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn theo anh: "Anh rốt cuộc muốn mang em đi đâu?"

"Bí mật!" Môi mím xinh đẹp chỉ khạc ra hai chữ, cố ý không nói cho cô.

Đồng Lôi nhàm chán bĩu môi, hừ, có gì đặc biệt hơn người, dứt khoát quay đầu không để ý tới anh, dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thật ra thì trong lòng rất không thoải mái, dù sao anh mới vừa muốn tiếp nhận mình, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy xa lạ.

"Lục Từ Hiên, em. . . . . Có thể hỏi anh một vấn đề được không?" Chép miệng, lời này của Đồng Lôi nín trong lòng mấy ngày nay, cuối cùng cũng muốn hỏi ra, nếu không cô sẽ hồng mắt.

"Cái gì?" Lục Từ Hiên căn bản không có nghĩ quá nhiều, mắt không nhìn cô, nghiêm túc lái xe, anh muốn mang cô đi một chỗ, đây có lẽ là cơ hội để bọn

họ tiếp nhận đối phương, anh nghĩ bất luận như thế nào cũng muốn cô chân thành tiếp nhận mình, chân thành rộng mở cánh cửa lòng với mình.

Cho nên hôm nay mới đến công ty tìm cô, không để cho cô phản ứng, liền dẫn cô ra ngoài, mặc dù cô đi cùng với mình cũng sẽ cười, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng và tự ti.

Quay đầu nhìn về phía cô, lại thấy cô chỉ một mực nhìn ngoài cửa sổ, cả người tản ra hơi thở lo lắng, lòng Lục Tử Hiên giống như bị người hung hăng néo một cái.

"Không phải có vấn đề muốn hỏi sao? Tại sao không nói?" Cười khẽ, tựa như một bộ thuốc giải tốt trừ khử lo lắng trong lòng Đồng Lôi, lấy dũng khí, quay đầu, ánh mắt lóe lên: "Lục Tử Hiên. . . . Anh yêu em thật sao?" Đến bây giờ cô vẫn còn chưa tin, còn hoài nghi những lời nói ban đầu của anh.

"Chờ một chút em sẽ biết, xin em nhất định phải tin tưởng anh." Lục Tử Hiên hàm hồ trả lời, tuy nhiên anh lại không thật sự nhìn cô.

Chính lúc này xe rẽ vào một con đường khác.

Nhưng Đồng Lôi không phát hiện, lòng mi dài bị thương rữ xuống, cuối cùng là lòng mình quá tham lam, muốn được người đàn ông này yêu, thật ra thì chỉ một chút quan tâm của anh như vậy là đủ rồi.

Lòng của Lục Tử Hiên chợt đau đớn, vẻ mặt bị thương của cô tựa như một thanh kiếm hung hăng xé nát trái tim của anh.

Lôi Lôi, không cần đau lòng, chờ một chút là biết, âm thanh đáy lòng đang kêu gọi, nhưng anh không biết nên giải thích thế nào, bởi vì bất luận anh nói thế nào đều là vô dụng.

Nước mắt không tiếng động rơi xuống, không nên trách cô không có tiền đồ, chỉ là cho dù ai đừng phải chuyện như vậy cũng không kiên cường nổi, cô cũng muốn kiên cường, nhưng một quá.

Xe ngừng lại, hai vai lay động, Lục Tử Hiên mới giật mình —— cô ấy khóc.

"Đừng khóc, anh. . . . ." Hoảng hồn, vừa định ôm chăm cô, lại bị một tiếng hét đánh vỡ.

"Lão gia, phu nhân, tiểu thư cùng cô gia trở lại."

Lục Tử Hiên lạnh lẽo xuống xe, sau đó vòng qua sườn xe đi tới trước cửa kế bên tài xế, lịch sự mở cửa xe cho cô, Đồng Lôi nhìn anh một cái, khóe mắt còn sót nước mắt, có chút không hiểu?

"Chờ một chút rồi em sẽ biết đáp án." Một câu của Lục Tử Hiên giải trừ nghi ngờ trong lòng Đồng Lôi, đau lòng lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, hôn đôi mắt khóc đỏ một cái, sau đó ôm hông của cô đi vào bên trong biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Anh thật sự yêu em.

Trong sân, cô được chăm sóc rất bằng phẳng, những bông hoa xinh đẹp tranh nhau khoe sắc, ở nơi này mùa hè rất nóng bức, suối phun nhẹ nhàng phun nước, mang đến một chút mát mẻ.

"Sao anh biết nhà em?" Đồng Lôi mừng rỡ nhìn anh, trong mắt tràn đầy nghi ngờ, trong trí nhớ của cô, xưa nay Lục Tử Hiên chưa từng tới nơi này bao giờ, nhưng bây giờ xác thực là đang đứng ở chỗ này.

"Sao em cứ xem thường chồng mình như vậy?" Nhìn bộ dạng của cô, xem ra quyết định của mình không sai, ít nhất hiện tại cô rất vui vẻ, tay nhẹ nhàng nhích cô lại gần mình, khẽ hôn lên gò má cô: "Anh còn muốn em ở lại bên cạnh anh thì nhà của cha vợ sao anh có thể không biết chứ?"

Đồng Lôi bị lời nói của anh làm cho sững sờ một chút.

Cửa biệt thự mở rộng ra, một bóng dáng quen thuộc rơi vào tầm mắt, ba, mẹ còn có An An, những người khác đều là người giúp việc Đồng gia.

Đồng Lôi hít mũi một cái, nếu như Lục Tử Hiên không ôm cô, cô sẽ trực tiếp nhào tới.

"Ồ, đây không phải là Đồng đại tiểu thư của chúng ta ư, thế nào hôm nay có thời gian trở lại. . . . ." An An lên tiếng đầu tiên, âm thanh âm dương quái khí nhạo báng Đồng Lôi, rất rõ ràng cô còn để trong lòng chuyện Đồng Lôi cho mình leo cây.

"An An, đừng nóng giận!" Trong lòng Đồng Lôi cũng không dễ chịu, dù sao An An mới trở về, thật vất vả mới gặp, ai biết mỗi lần đều sẽ có tình huống phát sinh, hơn nữa gần đây mình luôn bận việc, càng thêm không có thời gian theo cô.

"Nha đầu chết tiệt kia, thế nào có chồng liền quên chị em tốt rồi, cái người này thấy sắc quên tình nghĩa." Ngưng An An liếc mắt nhìn Lục Tử Hiên, một tay kéo cô từ trong ngực Lục Tử Hiên ra, nếu không phải ở chỗ này có nhiều người như vậy, cô nhất định sẽ hung hăng đánh cô hai quyền.

"An An, cậu đừng nói lung tung!" Đồng Lôi thận trọng nhìn lên Lục Tử Hiên một cái, lẩm bẩm với An An, mặc dù bọn họ là vợ chồng không sai, nhưng quan hệ của bọn họ quá phức tạp, loại lời nói mập mờ này không biết anh nghe có tức giận hay không.

"Tớ nói lung tung sao?" An An bĩu môi kháng nghị.

"An An!" Đồng phu nhân luôn luôn hiền hoà, lời kéo ống tay áo An An: "Lôi Lôi mới kết hôn, dĩ nhiên thời gian ở cùng chồng phải nhiều hơn chút, chẳng lẽ con đề cho nó ngày ngày đi cùng với con sao?"

Lời nói này của Đồng phu nhân nghe như giải vây giúp Đồng Lôi, nhưng ngấm trộm nghe càng thêm mập mờ, cái này khiến mặt Đồng Lôi càng thêm đỏ, Lục Tử Hiên lại còn ngại thêm phiền nói nhỏ ở bên tai cô: "Bảo bối, em xấu hổ sao?"

Ở trong mắt người khác thì bọn họ vô cùng ân ái, chỉ có mắt Đồng Tường vẫn lạnh lùng nhìn tất cả, đi tới trước bọn họ không nhanh không chậm nói: "Tôi có lời muốn nói cùng các người."

Đồng Lôi nhìn sắc mặt của ông không tốt lắm, tiếng hô thật nhỏ: "Cha ——" Lục Tử Hiên lại nắm tay cô thật chặt, ánh mắt ý bảo, không có việc gì, sau đó ôm cô đi theo sau lưng Đồng Tường lên lầu.

Bên trong thư phòng, Đồng Tường an tĩnh đứng ở bên cửa sổ sát đất, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, hiện lên trong đầu hành động vừa rồi giữa bọn họ, đây không biết là thật hay giả.

Đồng Lục kết thân, ông vẫn cảm thấy thật có lỗi với Lôi Lôi, đây là sau khi cô kết hôn, lần đầu tiên về nhà, ông nhìn ra được, Lục Tử Hiên thật không tệ, nhưng bọn họ cũng không hạnh phúc, mặc dù động tác rất thân mật nhưng không có hạnh phúc, có chăng chỉ là lo lắng.

Cửa trong dự liệu bị mở ra, một đôi bóng dáng hài hòa chậm rãi đi vào.

"Cha. . . ." Đồng Lôi mở miệng, lo lắng nếu như Đồng Tường hỏi mình cái gì thì làm sao trả lời?

"Cha. . . ." Lục Tử Hiên mở miệng, anh biết anh đối với Đồng Lôi chưa đủ tốt, làm thương nhân anh làm sao sẽ không biết, chỉ là hiện tại anh thật sự cần cô.

Đồng Tường không nói gì, đưa lưng về phía bọn họ, thờ dài thật sâu, ông biết lục Tử Hiên là một đối thủ kinh doanh hiểm có, nhưng ông hi vọng con gái của mình hạnh phúc.

"Cậu yêu con bé sao?" Xoay người, mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lục Tử Hiên, muốn nắm bắt bất kỳ biểu tình gì của anh, ông không cần bất kỳ sự lừa gạt nào.

Đồng Lôi rất khản trương, cô không ngờ Đồng Tường sẽ hỏi những thứ này, con người nhìn về Lục Tử Hiên, lúc này thế nhưng cô lại sợ anh sẽ phủ định.

"Yêu!" Lúc Lục Tử Hiên nói câu này, không có một tia do dự, lúc nói câu này, anh rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, giống như áp lực ngàn cân trong lòng đột nhiên buông lỏng ra, thì ra không biết từ lúc nào mình đã sớm yêu rồi, là cô gái thoát nhìn rất nhu nhược nhưng lại rất kiên cường.

Có lẽ chỉ đến khi yêu một người đến không thể nhận ra thì mới có thể bật thốt nên lời.

Đồng Lôi lại cảm thấy trên người Lục Tử Hiên truyền tới sức mạnh, anh nói anh yêu mình, không có một tia do dự, lòng của cô tựa như gặp được ánh mặt trời, thì ra mình đã sớm chờ mong.

"Nhưng, giữa các người không hài hòa, hoặc chỉ là thương hại."

"Cha!" Thì ra ba cái gì cũng biết, nhìn khuôn mặt tang thương của ông, Đồng Lôi mới phát hiện được mình hạnh phúc dường nào, có một người ba thương yêu mình.

Trông nét Đồng Tường sắc bén, trong giọng nói của ông là trách nhiệm làm cha: "Lôi Lôi là con gái tôi, tôi làm sao lại không biết, nó quá quật cường, cũng quá suy nghĩ vì người khác, dù bị uất ức lớn cũng sẽ không nói một chữ, đối với những tổn thương đã qua của nó, tôi sao có thể tin tưởng."

Nửa câu đầu, Lục Tử Hiên vô cùng đồng ý, cô chính là như vậy, coi như vừa bắt đầu mình vô cùng vũ nhục cô, nhưng cô một chữ cũng không nói, lại có thể sống rất bình thường.

"Tôi không hy vọng con gái của tôi sống không hạnh phúc, có lẽ kết thân vốn là một sai lầm, mặt mũi của tôi cũng là dùng hạnh phúc của con gái mình đổi lấy, có phải ban đầu tôi đã sai hay không?" Âm thanh lộ ra đau thương, Đồng Tường chịu đựng đau đớn, bởi vì mình ích kỷ, lại phá hủy cuộc sống của Lôi Lôi.

"Cha, xin người không nên phủ quyết con nhanh như vậy...con thừa nhận, vừa bắt đầu con rất ghét cô ấy, con ghét bị người khác an bài cuộc sống, cho nên con dùng hết thủ đoạn để tổn thương cô ấy, nhưng quay đầu lại con lại phát hiện ra con sai rồi, bất tri bất giác con đã sớm đón nhận cô ấy, cho nên xin ba tin tưởng, con nhất định sẽ đối với cô ấy thật tốt." Lục Tử Hiên vội vàng giải thích, vội vàng bảo đảm, anh sợ, sợ mất đi cô, tay ôm cô cũng chặt

hơn nhiều.

Lỗ mũi ề ảm, nước mắt nóng bỏng chảy xuống, cô vẫn cho đây chỉ là một ước mơ, không thể nào thực hiện mơ ước, anh thật sự yêu mình, thì ra là mơ ước đã sớm thực hiện, chỉ là mình không phát hiện mà thôi.

"Cậu biết trách nhiệm của cậu khi nói lời này hay không? Nếu như một ngày kia tôi phát hiện cậu đối với nó không tốt, coi như mất đi tất cả tôi cũng sẽ mang nó rời khỏi cậu." Đồng Tường không quên cảnh cáo anh.

Lục Tử Hiên quả thật cười thần nhiên, vừa cung chịu lau nước mắt trên mặt Đồng Lôi vừa trả lời: "Sẽ không có ngày đó."

Anh ôm Đồng Lôi vào trong ngực, anh tin tưởng cuộc sống của bọn họ cũng chỉ còn lại hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đây chính là yêu.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ ở cùng một phòng, bởi vì cha mẹ Lôi Lôi cương quyết yêu cầu, nói gì là đã quá muộn, bọn họ vốn là vợ chồng, cũng không có gì để nói.

Ăn xong cơm tối, Lục Tử Hiên cùng Đồng Tường trò chuyện trên phương diện làm ăn kinh doanh, Lôi Lôi cùng mẹ và An An tán gẫu chút chuyện sinh hoạt hằng ngày, không ngờ trời đã khuya lắm rồi, vì vậy mọi người liền trở về phòng của mình, Đồng Lôi và Lục Tử Hiên cũng không ngoại lệ.

Trong căn phòng màu hồng, Lục Tử Hiên lẳng lặng ngồi ở trên giường.

Lôi Lôi ở trong phòng tắm thật lâu, hôm nay lời của anh vẫn còn quanh quẩn ở trong đầu, anh ấy nói yêu mình, nghĩ đến thời điểm trước đây anh nói muốn cùng mình thử một chút, chẳng lẽ khi đó anh đã yêu mình.

Bây giờ hiểu lắm giữa bọn họ cũng đã giải trừ, hơn nữa hiện tại anh vẫn còn đang ở trong phòng của mình, chẳng lẽ tối nay bọn họ sẽ phải, ảo não vô vô đầu của mình, Đồng Lôi ơi Đồng Lôi, người đang nghĩ cái gì vậy? Nâng nhiệt độ nước cao lên một chút, như vậy có lẽ sẽ không đoán mò rồi.

Mê neoh ở trong phòng tắm gần hai giờ, bây giờ đến cuối cùng không còn biện pháp nên ngại ngừng đi ra, mà về mặt Lục Tử Hiên lại nhìn cô mập mờ, cô thấy có chút không tự nhiên.

"Lôi Lôi. . . . ."

Lục Tử Hiên chậm rãi đứng lên, sau đó cầm tay của cô, lẳng lặng nhìn cô, cô ấy đang trốn tránh mình sao? Cô vẫn không thể tiếp nhận mình sao? Nghĩ tới đây lòng liền đau đớn.

"Cái đó. . . . . Anh đi tắm đi." Đồng Lôi có chút xấu hổ, chỉ chỉ phòng tắm sau lưng: "Em đã pha nước ấm xong, em thử qua rồi, vừa vặn, nếu anh không đi tắm liền thì nước sẽ lạnh." Nhàn nhạt nói xong, tay đẩy anh đi tới phía cánh cửa kia.

Lòng Lục Tử Hiên co rút đau đớn lại đột nhiên nhẹ nhõm, một cảm giác hạnh phúc chạy dọc toàn thân, pha nước tắm là chuyện sinh hoạt thường ngày một người không phải tự dưng mà làm, cô ấy đang quan tâm mình chẳng lẽ cô ấy đã tiếp nhận mình.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, Đồng Lôi buông lỏng thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn còn sợ hãi vô vô ngực, cuối cùng không hề lúng túng nữa, đáng tiếc tay còn chưa để xuống, đã cảm thấy trước mắt thoáng một cái, môi bị người ngậm chặt.

"Bà xã thật là tốt!" Lục Tử Hiên vừa hài lòng vừa hôn môi cô, lúc này mới vui vẻ chui về phòng tắm lần nữa, thoải mái tắm nước nóng dễ chịu của anh.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, Đồng Lôi ngây ngốc đứng ở cửa, thật thà vượt cánh môi bị anh hôn qua, trên mặt còn có mùi vị của anh: "Thật kỳ quái!" Cô lẩm bầm lâu bầu, không những không ghét mà ngược lại còn rất mong chờ.

Khi lục Tử Hiên vừa lau tóc vừa mở cửa phòng tắm đi ra, liền sững sờ đứng đó, nụ cười gió xuân nhẹ nhàng, ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve đôi môi, miệng nhếch lên một nụ cười.

Sau một lúc liền dùng sức lôi cô vào trong ngực, môi mỏng dán lên thật chặt, giống như là đợi rất lâu rồi suối ngọt cần được giải khát, cô vốn còn đang chóng mặt, khi anh nhiệt tình tấn công, lập tức trầm luân.

Hồi lâu, anh mới buông cô ra, giọng nói từ tính hấp dẫn: "Đây là phần thưởng cho em, về sau nếu dịu dàng như thế, ngoan như vậy, liền thưởng một cái hôn." Trong mắt lóe ra ánh sáng giao hoạt.

"Ai muốn anh thưởng chứ." Thẹn thùng nhìn anh chăm chăm, người này thật là không đành lòng, cho chút ánh mặt trời liền rực rỡ.

"Mặc kệ anh, em mệt muốn đi ngủ." Thật sự là không muốn nhìn thẳng vào mắt anh như vậy, vì vậy liếc anh rồi ngáp một cái, lấy tay đẩy lồng ngực của anh ra, nhưng người khác hình như không muốn buông cô ra, trong nháy mắt lại đưa cô vào trong ngực ấm áp.

"Anh. . . ." Bốn mắt nhìn nhau, giữa hai người lộ ra sắc thái mập mờ, Đồng Lôi lẳng lẳng nhìn anh, bàn tay chạm đến lồng ngực cường tráng đang phơi bày ra ngoài của anh, lập tức nóng như lửa đốt.

Gò má liền ửng đỏ, cánh môi phỉếm hồng, tay nhỏ bé mềm mại không xương giống như một cây đuốc đốt trên người anh, thân thể lập tức sôi trào, miệng đắng lưỡi khô.

Ngón tay run lên, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại này, không kiềm hãm được cúi đầu khẽ hôn môi hồng một cái, ngay sau đó không khỏi cười một tiếng khi thực hiện được: "Thế nào, cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn cùng chồng ngủ trên một cái giường sao?"

Cũng biết miệng chó không mọc ra ngà voi*, đẩy trời buộc đang ôm mình ra, cau mày xoay người lại, nhỏ giọng mà nói: "Lục Từ Hiên, em phát hiện anh thật sự càng ngày càng không biết xấu hổ."

*ý nói là người như anh không nói ra được lời gì hay ho ấy mà...^^

"Không biết xấu hổ? Vậy mà em còn thích." Nâng lên một nụ cười lưu manh, tùy ý đi theo phía sau của cô.

"Ai thích anh chứ, thật là không biết xấu hổ." Âm thanh thật thấp tỏ rõ sự chột dạ của cô, nhưng ngoài miệng thì không chịu nhận thua, tại sao mỗi lần đều là anh nhạo báng mình.

Người đàn ông này, căn bản là một con sói đội lốt cừu, không đúng, anh vốn chính là sói, hơn nữa còn là một con sói không biết xấu hổ, Đồng Lôi giậm giậm bước đi, từ trong ngăn tủ lấy ra chăn gối để ngủ trên ghế sofa.

"Em làm gì ở đây?" Lục Từ Hiên ôm hông của cô từ phía sau, hôn lên cổ của cô, nhìn cô vội vàng đi tới đi lui ở đây, trong lòng hết sức không thoải mái.

Đồng Lôi cắn chặt môi dưới, hơi thở ấm áp của anh phun trên càn cổ, làm cô không thấy thoải mái, anh sẽ làm gì khi biết cô trả lời: "Tối nay em ngủ trên sofa, anh ngủ giường đi."

Quả nhiên, bàn tay nắm eo mình khẽ dùng sức, sắc mặt của Lục Từ Hiên xanh mét kéo thân thể của cô qua, để cho mặt cô quay về phía mình, con người đen như mực lộ ra uất ức, cô thật sự sẽ mang thù, chẳng lẽ vừa rồi mình hôn trộm cô ấy, nên cô ấy trừng phạt mình như vậy, này cũng không đúng, bây giờ cô ấy là bà xã của mình, nói thế nào thì cũng có thể ngủ cùng mình, có lý nào lại ngủ trên sofa chứ.

"Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn em, nếu không em sẽ có cảm giác tội lỗi." Che ánh mắt của anh, không để cho anh nhìn mình, vậy mà Lục Từ Hiên lại ôm lấy cô, sải bước đi tới giường lớn.

"Oa, anh làm gì thế?" Trùng trùng liếc anh một cái, tay lại ôm thật chặt cổ của anh, để khỏi té xuống, mặt cũng đỏ không ngừng.

Một tay ném cô lên trên giường, Đồng Lôi bị choáng váng, muốn bò dậy liền bị anh chặn lại, nghĩ đến mà sợ khi nhìn thấy ánh mắt tà tứ cùng với lửa dục hùng hực trong mắt anh, không tự chủ nuốt ngụm nước miếng.

"Không phải em muốn biết anh đang làm gì sao?" Mặt dần dần đến gần, trong hơi thở đều mùi thơm cơ thể của cô.

Nên phản kháng nhưng cô lại lựa chọn nhắm mắt lại làm đà điều, đợi lâu cũng không có động tĩnh gì, sợ hãi mở mắt ra, lại thấy một đôi mắt híp lại đầy ý cười, ngón tay mang hơi thở phái nam mạnh mẽ nhẹ nhàng quét qua mũi cô: "Em đang nghĩ điều không nên nghĩ phải không?"

Đồng Lôi lập tức mắc cở đỏ bừng mặt, cô muốn đẩy lồng ngực của anh ra thì Lục Từ Hiên cự tuyệt trượt xuống từ trên người cô, ôm lấy cô, tựa đầu nhẹ nhàng khoác lên trên vai của cô: "Thời điểm em không đồng ý, anh sẽ không ép buộc em, anh chỉ muốn em tình nguyện theo anh." Anh thâm tình nói xong, khiến người khác động lòng.

Trong nháy mắt kia, một loại cảm giác kỳ lạ lan tràn đến trái tim, nước mắt không có dấu hiệu nào tràn ra, tất cả uất ức và tổn thương mấy ngày nay bởi vì một chút dịu dàng của anh mà tuôn ra.

Cánh tay Lục Từ Hiên đang ôm lấy cô dần dần buộc chặt, gờ tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, khoe miệng giật giật, nhưng cái gì cũng không nói ra được, Đồng Lôi hít một hơi thật sâu, lao người tới, ôm anh: "Về sau không được bắt nạt em nữa." Ý của cô không phải quá rõ ràng rồi sao.

Lục Từ Hiên vui vẻ, hít mùi thơm trên tóc cô thật sâu, nhẹ nhàng trả lời: "Được!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ải mỹ nhân.

Phòng làm việc vô cùng yên tĩnh.

Lục Tử Hiên cầm bút trong tay, lẳng lặng nhìn chăm chăm tài liệu trên bàn, trong đầu lại hiện lên bóng hình xinh đẹp, khỏe miệng vô thức nâng lên, mấy ngày nay đều cùng cô ngủ chung phòng, tuy nhiên anh vẫn không nhận được nhớ nhưng cô, anh đây là thế nào, mê muội sao?

Trác Nhiên đẩy cửa phòng làm việc ra, liền nhìn thấy vẻ mặt hồn bay phách lạc của anh, mặc dù đã sớm nghe bọn họ nói nhưng hiện tại nhìn thấy không bình thường rồi, nhưng cũng quá không không thường rồi.

"Tổng giám đốc. . . ." Một hồi âm thanh thanh thúy đột nhiên vang lên, Rachel phóng tài vụ ôm một chồng tài liệu đi vào, người đến nhìn thấy anh như vậy thật đúng là không quen, kinh ngạc liên tiếp nên nói cái gì cũng quên.

Lấy tay chọt vào sườn của Trác Nhiên đang giống như hóa đá ở tại cửa, tiến sát lại người anh, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Trợ lý Trác, tổng giám đốc làm sao thế?"

Trác Nhiên nhún vai một cái, hai tay giờ cao, chứng tỏ anh cũng không biết, thật ra thì trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả trời đất, Lục Tử Hiên ơi Lục Tử Hiên, không ngờ cái người anh hùng này cũng không qua được ả mỹ nhân.

"Tử Hiên!" Trác Nhiên nhận lấy tài liệu trong tay Rachel, ý bảo cô có thể rời đi.

Lục Tử Hiên che giấu rất tốt, rất nhanh thả bút trên tay đứng lên: "Tìm tớ có chuyện gì không? Nếu như cậu muốn kể chuyện không quan trọng thì xin lỗi, hiện tại tớ không rảnh." Khi nói chuyện cũng không ngừng đầu lên, giống như sự ngăn người vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Trác Nhiên lập tức bắt mắt, tiểu tử này tại sao có thể như vậy, dù gì lúc trước mình cũng giúp cậu ta, nói thế nào hiện tại đường tình yêu của anh rộng mở thì mình cũng có một phần công lao chứ?

"Hừ, đây là bằng báo cáo tài vụ tháng này." Nói xong đưa tới một phần tài liệu.

Lúc này Lục Tử Hiên rốt cuộc cũng nâng cái đầu cao quý của anh lên, tương đối thờ ơ, trong nháy mắt lại cúi xuống, lạnh lùng nói một câu thiếu chút nữa làm anh tức chết: "Đề đồ xuống, cậu có thể đi được rồi!"

"Này, đừng vô tình như vậy chứ? Chúng ta rất lâu rồi không có ra ngoài uống một ly rượu, những người đẹp kia ngày ngày đều mong đợi cậu, cậu còn không đến thì sẽ nhanh chóng trở thành oán phụ mất thôi." Trác Nhiên tùy tiện đặt móng ngồi ở trên bàn làm việc của anh, thân thể nghiêng về phía anh, còn bất chợt lật tài liệu trên bàn anh.

Lục Tử Hiên lập tức đập cái tay đang làm loạn của anh ta, ánh mắt sắc bén quét về phía anh, Trác Nhiên chỉ cảm thấy cả người run lên, má ơi, lạnh quá, lập tức bò từ trên bàn xuống, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế đối diện với anh.

"Về sau xin cậu không nên nhắc tới cái loại địa phương đó trước mặt tớ nữa."

Trác Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, còn thuận thế lấy tay móc móc lỗ tai, đây là lời nói từ trong miệng Lục công tử nói ra sao? Trước kia anh rất ít khi về nhà, vừa tan tâm thì sẽ đến nơi nào đấy uống rượu, mặc dù từ lượng của anh vẫn như vậy, nhưng đã trở thành một phần trong sinh hoạt của anh.

"Wow, cô ấy thật sự luyện được anh thành ngón tay mềm rồi." Con mắt tròn thật lớn, một dáng vẻ không dám tin.

Vừa nhắc tới Đồng Lôi, trên mặt Lục Tử Hiên liền lộ ra nụ cười hạnh phúc, mới đến công ty trong thời gian không bao lâu, đã bắt đầu nhớ cô rồi, muốn lúc nào cũng cột cô vào bên cạnh.

"Uy ——, Lục công tử hồi hồn rồi." Một đôi tay quơ quơ ở trước mặt anh: "Hiện tại tớ hoàn toàn tin tưởng sức quyến rũ của cô ấy rồi, xem về mặt cậu bây giờ giống như tìm được thức ăn ruồi bọ vậy!"

Ruồi bọ? Anh lúc nào thì bị người ta nói khó nghe như vậy, liền ném tài liệu đang cầm trên tay lên, thật may là Trác Nhiên phản ứng khá nhanh, tránh thoát, đáng tiếc trời không cho người toại nguyện.

"A ——"

Thì ra Lục Tử Hiên đột nhiên thay đổi sách lược, khi anh né tránh đồng thời một cái tay khác cũng ném một quyển tài liệu thật dày lên đầu Trác Nhiên tung tóe.

"Cái tên tiểu tử này, sao xuống tay ác như vậy, hôm nay kiểu tóc tôi mới vừa làm cũng rối loạn rồi." Gương mặt tuấn tú hơi nhúu, gạt gạt sợi tóc trên đầu, cào cào vẩy ra.

"Đối với người như cậu thì nên như vậy?" Lục Tử Hiên có chút hả hê mở miệng, làm bộ lại muốn đánh: "Còn chưa cút ra ngoài, có phải đánh chưa đủ hay không?"

"Cậu. . . . . Cậu. . . . . Cậu." Trác Nhiên giận đến nói không ra lời, một cánh tay chỉ vào anh, gọi cậu nửa ngày, tiếp theo lại khôi phục nét mặt lưu

manh, thời điểm rời khỏi phòng làm việc đề nghị với anh: "Tớ thấy cậu nhớ cô ấy đến công việc cũng làm không được, dứt khoát mang cô ấy tới công ty thì tốt rồi, như vậy cậu vừa có thể an tâm làm việc, vừa có thể ngày ngày gặp mặt, chẳng phải vẹn toàn đôi bên sao?"

Vốn là một câu nói đùa, nhưng trong đầu Lục Tử Hiên lại sáng lên, đúng vậy, tại sao mình không nghĩ tới nhỉ, để cô ấy đến công ty của mình, vậy không phải ngày ngày đều có thể gặp mặt sao?

Lập tức lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một chuỗi số quen thuộc.

Trong biệt thự.

Đồng Lôi lật xem tờ báo kinh tế tài chính sáng nay, một tấm hình của Ngưng An An vô cùng dễ thấy, trong lòng cảm thán, An An thật sự rất lợi hại, mới mấy ngày ngắn ngủi liền lên trang đầu báo kinh tế tài chính, thật không hồ là người được nhiều công ty tranh đoạt, trước đây mấy ngày khách sạn Đồng thị mới lâm vào nguy cơ, nhưng bây giờ đã cùng vài công ty quốc tế hợp tác với giá trị xa xỉ, tin tức ở thị trường cổ phiếu trong nháy mắt thay đổi, giá cổ phiếu Đồng thị vẫn còn đề mê vậy mà gần đây đã nhanh chóng tăng lên, điều này cũng làm cho cô vô cùng hâm mộ.

Cô vẫn luôn hi vọng mình giống như An An, nhưng lại phát hiện mình nào còn có cơ hội, nhớ tới một ngày phải rời khỏi công ty kia, trong lòng liền không khỏi đau xót, nghĩ tới nơi mình công tác và sinh hoạt cùng với đồng nghiệp trong mấy tháng thì nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Từ nhỏ, cuộc sống của mình đều thực hiện dưới sự an bài của cha mẹ, bao gồm hôn nhân của mình? Aiz, nhưng mà bây giờ mình nên tính là rất hạnh phúc, ít nhất ngày đó ở trước mặt ba Lục Tử Hiên đã nói những lời đó, rất chân thành, hơn nữa trong cuộc sống chung đụng hàng ngày cũng đã chứng minh những lời nói kia là thật hay giả.

Chỉ là không có công việc thì quá nhàm chán, An An phải bận rộn chuyện của Đồng thị, Tử Hiên phải đi làm, hơn nữa hiện tại mẹ và mẹ Ngô cũng đi ra ngoài mua thức ăn, cả phòng ốc cũng chỉ có một mình cô, aiz . . . . .

Đồng Lôi ngồi ở phòng khách buồn bã than thở, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn lại là Lục Tử Hiên, cau mày, bây giờ không phải anh đang làm việc sao, người này luôn luôn rất nguyên tắc.

"Alo. . . . ."

"Bà xã, anh rất nhớ em!" Âm thanh truyền đến tràn đầy tính trẻ con, Đồng Lôi không khỏi buồn cười, mới vừa nghe thấy tâm tình lập tức trở nên tốt hơn.

"Bớt lảm nhảm đi, anh là ông chủ, giờ làm việc lại lười biếng là sao?" Đồng Lôi nũng nịu, kể từ khi hai người tiếp nhận đối phương, cô cảm thấy mình cũng trở nên vô lại rồi: "Nói đi, hiện tại gọi điện thoại cho em có chuyện gì sao?" Không nói đùa với anh nữa, biết lúc này anh gọi điện thoại nhất định là có chuyện?

"Bà xã, anh thật sự là thời thời khắc khắc đều muốn nhìn thấy em mà!" Âm thanh vô lại tiếp tục truyền đến, dừng một chút: "Cho nên, anh quyết định, về sau em sẽ theo anh đi làm." Giống như là đưa ra một quyết định gì đó vô cùng vĩ đại.

Đồng Lôi bất đắc dĩ trợn mắt, từ trên ghế salon đứng lên, chặt một cước: "Lục Tử Hiên, anh có phải cố ý hay không, biết rất rõ hiện tại em thất nghiệp, còn tới đây kích em." Bộp một tiếng cúp điện thoại.

Đầu kia Lục Tử Hiên nhìn chăm chăm điện thoại di động hồi lâu, trong lòng không khỏi kêu rên, bà xã à, anh không có nghĩ như vậy mà, sao em nghe cũng không nghe người ta nói hết lời chứ? Gọi nữa thì gặp nhắc nhở tắt máy.

Trong lòng cảm thán, thật đúng như lời của tiểu tử Trác Nhiên đó, anh hùng khó qua ái mỹ nhân mà?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cùng anh đi làm.

Ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, người trên giường kêu một tiếng hơi thấp, lật người, tiếp tục thờ to ngủ, dù sao cũng không cần đi làm, không ngủ thì làm gì.

"Lôi Lôi, rời giường thôi." Lục Tử Hiên đẩy phía sau lưng của cô một cái.

Đồng Lôi khẽ nói một tiếng, mơ mơ màng màng mở miệng: "Đừng quấy rầy em ngủ."

"Còn ngủ nữa sao, ngủ tiếp thì sẽ thành heo đất, mau dậy còn làm điểm tâm nữa." Nói xong câu đó, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Ngày đó nói chuyện điện thoại xong, Lục Tử Hiên trở lại liền nhìn chăm chăm Đồng Lôi một cách mãnh liệt, nhìn đến trái tim của cô nhảy bang bang, cho là anh vì mình cúp điện thoại của anh nên tức giận? Nhưng nhìn nửa ngày cuối cùng chỉ là thờ to ngủ, cũng không có chuyện gì, ngày thứ hai dậy vẫn như

thường, Đồng Lôi cũng hoài nghi mình tối hôm trước có sai hay không nữa.

Lục Từ Hiền rửa mặt xong thấy cô vẫn chưa có ý định rời giường, khóe miệng chợt nhếch lên, cười xấu xa.

"Nhanh lên một chút, còn không mau, không đứng dậy, anh liền phạt em." Buồn cười hôn cái trán của cô một cái, nhìn cô không có phản ứng, môi mỏng dịu dàng dút khoát hôn lên môi của cô, vốn chỉ là đụng vào nhẹ nhàng, nhưng không ngờ cô lại ngọt ngào như vậy, hơn nữa bây giờ cô không có sức chống cự, liền hôn sâu hơn, tham lam thưởng thức quyền lợi thuộc về mình, cho đến khi Đồng Lôi không cách nào hô hấp, miệng lung mờ hai mắt ra.

Hai gò má đỏ lên: "Từ Hiền. . . . ."

"Tĩnh rồi!" Lục Từ Hiền buông cô ra, âm thanh khàn khàn, thờ hờn hờn, thật may là cô tỉnh, nếu không còn hôn như vậy thì anh cũng không dám bảo đảm có ăn cô luôn hay không?: "Nhanh đi rửa mặt, anh chờ em dưới lầu."

Đồng Lôi ngượng ngùng gật đầu một cái, cho đến khi cửa phòng đóng lại, mới đứng dậy chạy đến phòng tắm.

"Đồng Lôi suy nghĩ lung tung, không phải chỉ là một cái hôn thôi sao!" Vừa đánh răng vừa nhìn gương an ủi, dùng nước lạnh vỗ vỗ gò má của mình, nhất thời cảm thấy gương mặt nóng bỏng giảm nhiệt không ít.

Tóc buộc đuôi ngựa, mặc quần dài đến gối, cả người tinh thần rất tốt.

Khi cô mặc xong xuống lầu, Lục Từ Hiền đã ngồi ở trước bàn ăn.

"Lôi Lôi, sao dậy sớm như vậy, mau tới ăn điểm tâm." Lý Cẩm vừa nhìn thấy Đồng Lôi đứng ở cửa cầu thang, lập tức vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, nhiệt tình kêu.

"Dạ!" Đáp lời, mẹ Ngô liền bụng bữa ăn sáng lên cho cô.

Lục Từ Hiền nhú nhú mày: "Nếu anh không gọi em, không biết tới khi nào mới rời giường đây?"

"Ha ha!" Đồng Lôi cười cười xấu hổ, ở dưới bàn đá chân của anh, cắn cắn môi nhìn anh, ý bảo anh không nên nói lung tung.

Lục Từ Hiền ưu nhã lau miệng, sau đó chậm rãi nói: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Ách?" Đồng Lôi cười khỏ, nhìn đáng vẻ há hê của anh, rõ ràng nhất định không bỏ qua cho mình sao?

Ở giữa nhìn con trai và con dâu đối đáp lẫn nhau, Lý Cẩm không khỏi cười một tiếng, thân mật lôi kéo tay Đồng Lôi, trợn mắt nhìn Lục Từ Hiền một cái: "Không cho phép bắt nạt Lôi Lôi." Bọn họ hòa thuận, có lẽ không lâu mình sẽ có cháu bông rồi.

"Mẹ, con mới là con trai của mẹ mà, sao mẹ giúp cô ấy không giúp con?" Lục Từ Hiền vừa nghe liền không thuận theo rồi, tính trẻ con làm nũng, còn Đồng Lôi thì ở một bên cười khúc khích.

"Được rồi, con cũng không phải là đứa bé, còn những nhều, phải đi làm rồi." Lý Cẩm vừa nói vừa ý bảo mẹ Ngô đưa áo khoác cho Lục Từ Hiền.

Đột nhiên, Lục Từ Hiền dịu dàng nói với Đồng Lôi vẫn còn đang dùng cơm: "Hôm nay em theo anh đi làm chứ?"

"Cái gì?" Đồng Lôi nhất thời không kịp phản ứng, mới vừa uống sữa tươi vào thiếu chút nữa phun ra ngoài.

"Có gì kỳ lạ sao, anh chỉ muốn thời thời khắc khắc đều có thể nhìn thấy em." Ánh mắt chân thành của Lục Từ Hiền làm cho cô đắm chìm từng chút một, đột nhiên trầm tĩnh ngay cả chính anh cũng sợ hết hồn.

Đồng Lôi không biết mình sao lại đồng ý với anh, chỉ cảm thấy khi cô ngồi lên xe của anh thì tim vẫn còn đập loạn không thôi.

Thời thời khắc khắc!

Mặc dù bọn họ đã đón nhận lẫn nhau, nhưng giữa bọn họ cũng chỉ là hợp nhau nên chỉ dừng lại ở đây, Đồng Lôi cảm giác trong lòng của anh còn có một bí mật không cách nào chạm đến, cho nên mới cảm thấy hôm nay tất cả tới quá đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Tớ chỉ nói giỡn.

Xe thể thao dừng trước cửa một cao ốc cao chọc trời, đây là lần đầu tiên cô tới đây, "Tập đoàn Lục thị" bốn chữ lớn dưới ánh mặt trời chói mắt như thể,

Đồng Lôi theo bản năng lấy tay che kín ánh mặt trời.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc của Thiên Ân, Uy Liêm đã đến, trợ lý Trác Nhiên anh vừa đến liền đi qua: "Thư ký đã rất kinh nghiệm chờ ở cửa, vừa nhìn thấy Lục Tử Hiên liền vội vàng báo cáo, vẫn không quên liếc nhìn Đồng Lôi bên cạnh anh.

"Ừ!" Nhẹ nhàng đáp một tiếng, lạnh lẽ đi xuống xe, sau đó vòng qua sườn xe đi tới vị trí kế bên tài xế, lịch sự mở cửa xe cho cô, vươn tay: "Xuống xe thôi."

Đồng Lôi nhìn anh một cái, đưa tay khoác lên bên trong bàn tay anh: "Anh có công việc quan trọng, em có quấy rầy anh hay không?" Thật không biết rốt cuộc anh muốn làm gì?

"Không biết, nhưng em là ngọn nguồn động lực của anh, làm sao sẽ quấy rầy anh." Thật ra thì mỗi ngày anh đều rất bận rộn, chỉ là anh thật sự rất muốn mỗi một giây đều được nhìn thấy cô.

Gương mặt Đồng Lôi hơi đỏ lên, nghe được sự mập mờ trong lời nói.

Lục Tử Hiên ngược lại vô cùng tự nhiên ôm hông của cô đi vào trong cao ốc.

Trong đại sảnh, cô nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ của các cô gái, cô chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, đã sớm biết anh rất được hoan nghênh, nhưng không nghĩ tới sẽ được hoan nghênh đến như thế.

"Nơi này hình như các cô gái cũng rất thích anh?" Trong thang máy chuyên dụng, về mặt Đồng Lôi nhàn nhạt nói xong, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cô liền hối hận muốn chết.

Quả nhiên, khoe miệng Lục Tử Hiên tùy ý nâng lên, dùng thêm sức ôm hông của cô, để cho cô dán vào mình chặt hơn, hơi thở ấm áp phun tại giữa cổ, âm thanh đầy truyền cảm vang lên ở bên tai: "Em ghen sao?"

"Không có, làm sao có thể." Trả lời không đúng, tựa đầu liếc về hướng khác, người đàn ông này thật là đáng ghét, biết rất rõ còn muốn nói ra, cố ý bêu xấu cô.

Lục Tử Hiên đột nhiên quay đầu của cô qua, nghiêm túc nhìn cô: "Nhưng anh thật sự vô cùng vui vẻ, cái này có phải biểu hiện quan hệ của chúng ta lại tiến thêm một bước hay không?" Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, trông mất dấu dàng làm cô đắm chìm.

Tại sao người đàn ông này có thể ưu tú như vậy, làm cho người ta tương tư thậm chí quên không được.

Trong lúc nhất thời hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong nháy mắt khi hai người muốn tới gần: "Đình ——" một tiếng, thang máy ngừng lại, Đồng Lôi nhất thời tỉnh ngộ, hốt hoảng đẩy lồng ngực anh ra.

"Tử Hiên!" Trác Nhiên đang đứng ở cửa thang máy, cửa thang máy vừa mở liền lập tức kêu một tiếng, nhưng mới vừa muốn tiếp tục nói gì, cũng nhìn thấy Đồng Lôi thì trong nháy mắt cứng rắn dừng lại, miệng mở lớn, vô cùng kinh ngạc, chuyện này. . . . . Đây là chuyện gì xảy ra?

"Có phải vẫn là vì vấn đề giá cả hay không?" Lục Tử Hiên lời kéo Đồng Lôi nhanh chân đi ra thang máy, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

"Đúng, bọn họ không đồng ý xuống giá 30%." Chân mày Trác Nhiên khẽ chau, sắc mặt cũng vô cùng nặng nề, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại quan sát Đồng Lôi bên cạnh.

Đồng Lôi khẽ gật đầu với anh, bày tỏ chào hỏi, người này mình chỉ gặp qua một lần, chỉ nhớ rõ là bạn của Tử Hiên.

Lục Tử Hiên khẽ gật đầu, quay đầu, nói với cô: "Hiện tại anh có chuyện cần giải quyết, em đến phòng làm việc của anh trước chờ anh, thời gian sẽ không quá lâu, Mar-ty đưa phu nhân đến phòng Tổng giám đốc." Nói xong liền báo cho thư ký vừa mới lên tới biết.

"Này, sao bây giờ mới tới đây, nếu không phải tới kịp thời ổn định bọn họ, đoán chừng hiện tại bọn họ cũng đã đi rồi, rốt cuộc có chuyện gì còn quan trọng hơn so với chuyện này chứ?" Âm thanh oán trách cầu nhau của Trác Nhiên truyền vào tai Đồng Lôi, nhìn bóng lưng anh tuấn, trong lòng không khỏi ấm áp.

"Tổng giám đốc phu nhân, mời đi bên này." Theo yêu cầu của Lục Tử Hiên, thư ký nhất định phải đưa Đồng Lôi tới phòng tổng giám đốc.

"Cám ơn cô!" Đồng Lôi thu hồi ánh mắt rơi trên người Lục Tử Hiên, khẽ mỉm cười với thư ký tiểu thư, sau đó theo thư ký đi tới phòng tổng giám đốc.

Phòng làm việc rất đơn giản, rất giống phong cách của Lục Tử Hiên, chỉ một màu trắng phong cách, kế bên có một căn phòng đơn giản, một cái bàn một cái ghế, chỉ đơn giản như vậy nhưng không mất đi sự tao nhã, không hổ là thiết kế danh tiếng.

"Phu nhân uống cà phê hay trà?" Thư ký lễ phép hỏi Đồng Lôi.

"Không cần đâu, cảm ơn!" Thuận tay cầm lên một quyển tạp chí lật ra.

"Tử Hiên, tớ thật sự bội phục cậu, tớ cho là không có khả năng rồi, không ngờ cậu thật sự làm cho bọn họ xuống giá 30%." Đi ra khỏi phòng họp, Trác Nhiên ôm bả vai Lục Tử Hiên.

Lục Tử Hiên nhẹ nhàng cười một tiếng, một quyền đánh vào ngực Trác Nhiên: "Hiện tại vừa mới bắt đầu, sau này vẫn còn có rất nhiều chuyện phiền phức đấy? Không cần cứ phốt lờ như vậy."

"Tử Hiên không cần buồn lo vô cớ, cậu xem thị trường bây giờ, ở trong nước còn có công ty nào có thể giống như Lục thị chúng ta cung cấp điều kiện tốt như vậy, nếu như không phải như vậy thì tớ thấy bọn họ cũng sẽ không đồng ý xuống giá."

"Tiểu tử cậu không tệ." Lục Tử Hiên tà mị cười một tiếng, ban đầu anh chính là cố ý, bọn họ nhất định sẽ chọn Lục thị, cho nên mới phải cố ý đi trễ, như vậy bọn họ tự nhiên lo lắng Lục thị lại đột nhiên quyết định không cùng họ hợp tác, cho nên mới phải đồng ý giá cả như vậy, đây chẳng qua là một loại thủ đoạn mà thôi.

"Tử Hiên, sao cậu lại dẫn cô ấy tới." Đột nhiên, Trác Nhiên lắc mình đi tới trước mặt Tử Hiên, rất thần bí nói: "Lần trước tớ chỉ là nói giỡn, không ngờ cậu thật sự dẫn cô ấy tới, không ngờ cậu thật sự chính là nô lệ của vợ!"

Lục Tử Hiên sững sờ nhớ tới Đồng Lôi vẫn còn ở phòng làm việc chờ anh!

"Tớ còn có chuyện đi trước." Không đợi Trác Nhiên nói chuyện, chân dài liền sai bước tới phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tham gia bữa tiệc.

Bên trong phòng làm việc, Đồng Lôi bởi vì đợi quá lâu đã nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Lục Tử Hiên vừa mở cửa liền thấy một gương mặt xinh đẹp đang ngủ, bộ dáng thật là đáng yêu, khiến cho anh không tự chủ thả nhẹ bước chân, đi tới trước sofa ngồi xổm xuống, khóe miệng cười mỉm, ngón tay thon dài trượt theo hình dáng xinh đẹp của cô, lông mày, mắt, lỗ mũi, còn có cánh môi sáng bóng phiếm hồng này.

Thật muốn biết nó có mùi vị gì, quả thật anh làm như vậy, nhẹ nhàng hôn một cái, thấy cô không có phản ứng, tiếp tục hôn một cái.

Đồng Lôi hình như bị quấy rầy, có chút bất đắc dĩ nhíu mày một cái, đáng tiếc người khác quá chuyên chú hôn hít căn bản cũng không phát hiện nét mặt của cô.

Đang lúc Lục Tử Hiên nghiền hôn, Đồng Lôi mở mắt ra, liền thấy gương mặt tuấn tú phóng đại.

Đồng Lôi sững sờ, ngáp ngừng nhép miệng: "Anh đã về rồi, sao không đánh thức em?" Hiên nhiên cô còn chưa phát hiện người khác đang hành động bất chính: "Chuyện hợp tác thế nào, người ta có tức giận hay không?" Biết mình không nên xen vào, cho nên chỉ có thể hỏi một câu không quan trọng.

Lục Tử Hiên cười nhạt, thân mật sờ sờ cái mũi của cô: "Em cứ hoài nghi năng lực của chồng em như vậy, anh sẽ đau lòng." Vui cô vào trong ngực của mình.

"Chuyện bữa tiệc chuẩn bị như thế nào rồi?" Anh nhìn cô, hỏi.

"À, nghe An An nói đã chuẩn bị gần xong rồi. . . . ." Cô đáp nhẹ, lúc này mới phát hiện ra ổ của mình là ở trong ngực anh, mặt hơi đỏ lên, cảm giác vô cùng mập mờ.

Lục Tử Hiên ngược lại rất là trấn tĩnh, vừa đứng dậy vừa nói với cô: "Đi thôi, hoàn thành công tác, chúng ta đi ra ngoài thôi."

.....

Thành phố A phồn hoa, trên đường phố xe cộ như nước, ánh đèn neon long lánh cả đêm tối.

Lúc này, ở trong quán rượu sang trọng nhất, đang cử hành một cuộc yến tiệc long trọng, khách ở đây đều là thương nhân cao cấp của thành phố A.

Đồng thị, quyền kinh doanh trong tay kỳ tài Ngung An An liền lấy một bộ mặt mới tinh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, thoát khỏi chế độ quản lý mục nát trước kia, tiến cử kỹ thuật mới, rót vào dòng máu quản lý mới, cho tới bây giờ cổ phiếu Đồng thị liên tiếp tăng lên hơn nữa còn nhanh chóng khuếch trương kinh doanh.

Trang hoàng xa xỉ theo phong cách châu Âu, đèn thủy tinh cực kỳ sang trọng chiếu cả đại sảnh sáng ngời, trên mặt các khách quý cũng tràn đầy nụ cười vui sướng, tốp năm tốp ba tụ chung một chỗ trò chuyện.

Khi Lục Tử Hiên ôm Đồng Lôi xuất hiện, lập tức đưa tới kinh động không nhỏ, dù sao tổ hợp trai đẹp gái xinh ở nơi nào cũng đều được hoan nghênh.

Hôm nay Đồng Lôi mặc một bộ lễ phục màu tím, vẫn một búi tóc tru nhả, xem ra càng thêm dịu dàng, cả người rực sáng, vừa vào hội trường thì có nhiều người đàn ông liên tiếp nhìn cô hành lễ, còn Lục Từ Hiên lại ôm eo của cô thật chặt, ở bên tai cô nói nhỏ: "Xem ra em cũng rất được hoan nghênh không phải sao?"

Dịu dàng cười một tiếng, quay đầu nhìn anh một cái, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu lam, thiết kế riêng vừa đúng bao bọc dáng người cao lớn của anh, hơn nữa trên mặt luôn treo nụ cười tà mị, tự nhiên cũng trở thành tiêu điểm, chỉ là rất xứng với lễ phục trên người cô.

"Cám ơn anh khách lễ."

Đột nhiên Lục Từ Hiên đụng cô một cái, chỉ vào nơi cửa ra vào, Đồng Lôi tò mò nhìn lại, Đồng Tường dắt phu nhân mang theo Ngưng An An đi vào hội trường, tất cả mọi người đều gơ ly rượu ra trước chúc mừng.

"Đồng chủ tịch, chúc mừng, chúc mừng, mới mấy tháng ngắn ngủi liền làm công ty trở nên tốt như vậy."

"Trương tổng quá khen rồi."

". . . . ."

"Hô —— hô —— hô ——" Âm thanh thử micro vang lên, âm thanh ngọt ngào của An An vang lên: "Thưa quý ông quý bà, các vị tiên sinh, cảm tạ các vị tới nay có thể ở trong lúc bận rộn, tới tham gia tiệc chúc mừng của Đồng thị. . . . ."

Sau khi An An kết thúc buổi nói chuyện, mọi người liền đứng dừng tiệc của mình, coi như không muốn ăn cơm còn có thể khiêu vũ ở sân nhảy, tuy nói đây là bữa tiệc của Đồng thị, nhưng vẫn có rất nhiều người vây quanh Lục Từ Hiên, dù sao mỗi người đều muốn có quan hệ với công ty lớn như Lục thị vậy, bình thường rất khó nhìn thấy, hiện tại có cơ hội tốt này đương nhiên là muốn liều mạng lập quan hệ.

Chỉ là Đồng Lôi cũng không thích như vậy, một mình nhàm chán đợi trong góc phòng.

"Lôi Lôi, sao cậu một mình đợi ở chỗ này vậy?" An An cầm một ly rượu đi về phía cô.

"An An, chúc mừng cậu." Dùng ly rượu đụng ly rượu của cô ấy, hôm nay An An mặc một bộ quần áo Nepal rộng thùng thình, trang điểm nhàn nhạt, tóc dài hơi xoắn đến eo, thêm nữa là một đôi giày cao gót màu đen, cả người tao nhã mang theo điểm đáng yêu.

"Cậu đừng vậy, cậu còn không biết tớ à." Miễn cưỡng tựa vào trên tường, nhìn Lục Từ Hiên trong đám người: "Xem ra chồng cậu rất có sức quyến rũ đấy? Nhiều người vây quanh như vậy, cậu thật là có phúc lớn."

Cười khỏ, nhấp một ngụm rượu: "Mặc dù anh ấy nói yêu tớ, nhưng tớ lại cảm thấy trong lòng anh ấy có một cô gái khác, cho nên tớ cảm giác bây giờ mình hạnh phúc thật không thể tưởng tượng nổi, được rồi đừng nói tớ, còn cậu, hiện tại có thích ứng hay không?" Âm thầm hít một hơi, mắt lóe nụ cười.

"Hoàn toàn. . . . ."

"Lôi Lôi!" Một giọng nam dễ nghe phá vỡ điều An An định nói sau đó.

Đồng Lôi xoay người nhìn lại, Lục Minh Hạo đang mỉm cười đi tới phía cô, vóc người cao lớn, khuôn mặt anh tuần phát ra hơi thở mê người, giống như hoàng tử đi ra từ trong tranh.

"Anh hai."

"Là anh?"

"Là cô?"

Hai âm thanh ngạc nhiên đột nhiên vang lên từ bên cạnh, Đồng Lôi tò mò nhìn chằm chằm sắc mặt không tốt của hai người trước mặt: "Anh hai, An An các người biết nhau sao?"

"Không biết?"

"Không biết?"

Miệng đồng thanh trả lời.

"A ——, sao các người nhìn nhau giống như nhìn thấy kẻ thù vậy?" Nơi này có hiểu lầm gì đó sao? Sao hai người vừa thấy mặt đã giống như kẻ thù, giương cung bạt kiếm.

"Nào có?"

"Nào có?"

"A, vậy các người nói chuyện đi, em có việc đi trước." Cô biết An An kiêu căng phách lối nhưng về mặt này của anh hai thì cô chưa từng thấy, cô khẳng định có thể giữa bọn họ có chuyện gì đó?

Cho nên hiện tại mau tránh đi thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chân tướng của sự việc.

"Đồng tiểu thư ——" Chợt nghe có người đang gọi cô, Đồng Lôi theo bản năng xoay người.

"Đồng tiểu thư ——" Người nọ đi tới trước mặt cô, Đồng Lôi lúc này mới thấy rõ, là một cô gái trang phục lộng lẫy, gương mặt xinh xắn, lông mi thật dài, đôi mắt đen nhánh, mũi rất cao, tất cả phối hợp vây quanh ở một chỗ, cô gái như vậy đích thực là một mỹ nhân.

Nhưng Đồng Lôi rất xác định là mình không nhận ra cô ấy.

"Cô là?" Đôi môi màu hồng khẽ mở, nụ cười nổi trên môi.

"Phương Thanh vân!"

Nhân nhật nói ra tên của mình, nhưng không có cười, mà là nhìn cô từ trên xuống dưới, hình như muốn nhìn xem đằng sau nụ cười đơn thuần đó rốt cuộc ẩn giấu khuôn mặt như thế nào.

Nhiu mày một cái, cô không tin, nếu như không có một chút thủ đoạn, làm sao có thể được ông cụ Lục chính miệng gả, hơn nữa vừa rồi cô ta cùng Lục Tử Hiên hài hòa cùng nhau đi vào là sao?, cô không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi hạnh phúc của chị Tô, Lục Tử Hiên chỉ có thể là của chị Tô.

"Đồng tiểu thư!" Phương Thanh Vân hơi điều chỉnh giọng điệu một chút, sắc mặt cũng không phải không tốt bình thường, nghiêm nghị nói: "Tôi biết rõ Đồng tiểu thư là người thông minh, chỉ là tôi muốn khuyên Đồng tiểu thư một câu, không phải là của cô thì cuối cùng cũng không phải là của cô." Hạnh phúc cưỡng cầu căn bản sẽ không lâu dài.

". . . ." Đồng Lôi nhìn cô, căn bản không biết cô đang nói cái gì?

Nhưng nét mặt cô như vậy sẽ chỉ làm Phương Thanh Vân càng thêm xem thường, trong con ngươi lóe ra ánh mắt khinh thường.

"Đồng tiểu thư, tôi nhắc nhở cô một câu, Lục Tử Hiên không thuộc về cô, cho nên xin cô chú ý hành động của cô một chút." Ánh mắt rõ ràng mang theo dò xét lạnh lẽo nhìn cô: "Tôi hi vọng cô tự biết mình."

Đồng Lôi coi như ngu nữa, cũng đại khái biết là chuyện gì xảy ra, cô gái này là nhắm đến chồng cô, xem ra ở bên ngoài tình nhân của Lục Tử Hiên thật đúng là không ít à?

"Phương tiểu thư, các người trước đây là quan hệ như thế nào tôi không biết, tôi cũng không muốn biết, nhưng bây giờ anh ấy đã là chồng của tôi, cho nên xin cô chú ý một chút." Đồng Lôi đứng mực vòng qua, sau đó xoay người rời đi, cô nhìn về mặt tức giận của cô ta cũng có thể biết đây dựa tiếp nữa nhất định sẽ bêu xấu, hơn nữa cô cũng không muốn nghe những cô gái khác khoe khoang lịch sử quang vinh cùng chồng mình trước mặt cô.

Huống chi, anh đã nói anh yêu cô?

"Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi?" Phương Thanh Vân hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho cô, ở sau lưng cô nói tiếp: "Tôi với anh ấy mới không có quan hệ gì, nhưng vị trí bây giờ của cô phải là của Tiểu Mạt, bọn họ đã từng yêu nhau như thế, bọn họ ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, Tử Hiên đã nói, người anh ấy thích nhất chỉ có Tiểu Mạt." Lời nói kế tiếp khiến lòng Đồng Lôi tan nát, bước chân vốn muốn rời đi cũng biến thành nặng nề cực kỳ.

"Bây giờ tất cả của cô đều là của Tiểu Mạt, cô chẳng qua là một trong những người phụ nữ đồng dao của anh ấy, anh ấy căn bản sẽ không yêu cô." Nhìn cô dừng bước lại, Phương Thanh Vân nói tiếp, trong âm thanh hình như còn mang theo một tia giễu cợt, giễu cợt cô không biết trời cao đất rộng.

Đột nhiên nhớ lại, lần đó Lục Tử Hiên uống rượu say, vẫn la lên một cái tên, ý tưởng lóe lên trong đầu, chính là "Tiểu Mạt", cười khổ, cuối cùng lòng mình quá tham lam muốn có được tình yêu của anh.

Trong hành lang dài vô cùng yên tĩnh, không có ồn ào náo động như ở hội trường, lộ ra sự im lặng của đêm tối.

Cuối hành lang, một cô gái lẳng lặng đứng ở đó, đôi giày cao gót nổi bật lên đôi chân vô cùng thon dài của cô, nhưng giờ phút này trên người của cô tản ra hơi thở thê lương, gió đêm thổi lên sợi tóc của cô sao lại cô độc như thế.

"Lôi Lôi ——" Một đạo âm thanh dịu dàng truyền đến.

Cô gái vội vàng giơ tay lên lau đi nước mắt bên má, xoay người nhìn lại, một người đàn ông cao lớn anh tuấn đang lẳng lặng đứng ở sau lưng cô.

"Anh hai ——" Đồng Lôi yên tĩnh cười một tiếng, xinh đẹp thuần khiết như thế.

Ánh mắt Lục Minh Hạo khẽ lóe lên rồi hạ xuống, đi tới, mặt đối mặt nhìn cô, hốc mắt hồng hồng hình như khóc, ban đầu chính mình muốn tác hợp bọn họ có phải sai lầm rồi hay không.

Đồng Lôi ngược lại buông lỏng cười một tiếng, trêu ghẹo nói: "Anh hai sao lại tới đây, bên trong không vui sao?"

"Không phải, chỉ là muốn hóng mát một chút." Lục Minh Hạo lúng túng thu hồi tầm mắt, sau đó ngồi xuống một bên trên ghế dài.

Đồng Lôi cũng ngồi xuống theo, cảm giác tựa như trở lại lần đầu tiên cô đến Lục gia, khi đó mình không biết anh là con trưởng nhà Lục gia, còn náo loạn một chút chuyện cười.

Nhưng khi đó Lục Từ Hiên lại vô cùng ghét cô.

Lục Minh Hạo nhìn ánh mắt ảm đạm của cô, khe khẽ thở dài một hơi, cứng chịu vuốt vuốt sợi tóc của cô: "Tiểu nha đầu, mau trở về đi thôi, ra ngoài lâu như vậy, Từ Hiên sẽ lo lắng."

"Anh ấy sẽ sao?" Đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Lục Minh Hạo cau mày, cô nói quá nhỏ mình căn bản không có nghe được, nhưng anh dám khẳng định nhất định là về Từ Hiên, cũng chỉ có khi gặp phải chuyện của Từ Hiên, cô mới có thể như thế.

Không muốn làm cho anh lo lắng: "Làm sao anh biết An An hay vậy? Theo như em được biết An An mới trở về thành phố A không bao lâu." Nói sang chuyện khác rất tốt, quả thật cô cũng rất tò mò, anh hai ôn hòa cư nhiên gặp phải An An lại mất khống chế như vậy, nhất định ở đây có mờ ám.

"Được rồi, không có gì chỉ là một hiểu lầm." Anh cũng không muốn nói cho cô biết nha đầu kia đưa anh vào đồn cảnh sát, cái loại chuyện mất mặt đó, trả lời qua loa lấy lệ là được rồi.

"Thật sao? Em thấy anh hai tại sao phải che giấu chứ?" Ngón tay chỉ vào gò má trước mặt anh, đôi mắt hiểu kỳ còn nhìn lên nhìn xuống đánh giá, nhìn thấy anh hoảng hốt một lúc.

"Nào có, em nhìn lầm rồi." Ánh mắt liếc về nơi khác, dù sao thì không phải nhìn cô, trên tay cũng không dùng quạt, sao cảm thấy nóng như vậy chứ?

"Ông ông ông. . . ." Điện thoại di động đột nhiên vang lên, trừng mắt liếc anh một cái, tạm thời bỏ qua cho anh, cầm điện thoại di động lên, màn hình hiện lên một cái tên không thể quen thuộc hơn được.

Nhưng cô lại không dám ấn nút tiếp nghe, là bởi vì tác dụng lời nói của cái người gọi là Phương Thanh Vân đó sao? Ngón cái do dự cuối cùng vẫn cúp máy.

Lục Minh Hạo nhích thân thể lại gần, liếc nhìn hiện thị cuộc gọi nhớ trên điện thoại, lông mày khẽ nhíu đứng lên: "Sao em không nhận?"

Đồng Lôi lơ đãng: "Chỉ là một số không quen, đoán chừng là gọi nhầm rồi, hiện tại loại điện thoại này quá nhiều, không cần thiết nhận." Nói càng về sau, về mặt Đồng Lôi chợt dạ tự nhiên lộ ra.

Lục Minh Hạo hiển nhiên vô cùng bị thương, cô đang bảo vệ Từ Hiên sao?

"Gió lạnh rồi, chúng ta vào đi thôi." Lục Minh Hạo hít sâu một hơi, đứng lên, cố buông lỏng mở ra bước chân.

Chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, liền theo anh đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Anh thích cô ấy?

Tối nay Lục Từ Hiên vô cùng buồn bực, rõ ràng là tiệc chúc mừng Đồng thi, những người đó làm gì mà cứ quẩn lấy anh? Nhíu nhíu mày, anh cũng không nhớ lúc nào thì biết nhiều người như vậy.

Thật vất vả thoát khỏi bọn họ, núp ở một góc không bị người khác chú ý, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Đồng Lôi, mình vốn muốn ở bên cô ấy, tuy nhiên nó không như mình mong muốn.

Mấy ngày nay hai người ở cùng nhau, có thể nói là tôn trọng lẫn nhau, khách khí, nhưng chỉ là quá khách khí, cảm giác trong lòng hai người vẫn rất xa lạ.

Chẳng lẽ lời nói lần đó của mình ở Đồng gia không có tác dụng lớn, nhưng khi đó nhìn cô rõ ràng rất cảm động, vậy rốt cuộc là vì cái gì?

"Từ Hiên. . . ." Một âm thanh ngọt ngào vang lên, trước mắt là một người xinh đẹp, đang cười duyên nhìn anh, anh biết, cô không phải là chị em tốt của tiểu Mạt, Phương Thanh Vân sao?

Tiểu Mạt? Hồi hộp trong lòng liền hạ xuống, đã bao lâu không nghĩ đến cái tên này rồi, kể từ khi Đồng Lôi xuất hiện trong cuộc sống của mình, hình như cô liền dần dần biến mất trong trí nhớ của mình.

"Phương Thanh Vân!" Thân thể cao lớn đẹp trai đứng trước mặt Phương Thanh Vân, lễ phép ra tiếng, trên mặt anh tuấn mang theo nụ cười, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, cặp mắt kia đang không ngừng tìm kiếm trong đám người.

"Anh tìm ai ở đây sao?" Phương Thanh Vân cũng theo đôi mắt anh nhìn chung quanh, sắc mặt hơi biến thành rét run.

Lục Từ Hiên chỉ lo tìm người, cũng không phát hiện vẻ mặt của cô hơi biến hóa, trả lời qua loa lấy lệ một câu: "Ừ!", còn bất chợt lăm bẫm: "Nha đầu kia chạy đi đâu rồi? An An, vợ chồng Đồng thị đều ở đây mà?"

"Anh đang tìm Lục phu nhân sao?" Phương Thanh Vân tốt bụng nhắc nhở, khóe miệng vẽ ra một nụ cười, người đàn ông ưu tú trước mặt này vốn chính là của chị tiểu Mạt, cô gái kia có tài đức gì?

"Cô đã gặp cô ấy sao?" Lục Từ Hiên vừa nghe, lông mày nhướng lên, trong âm thanh không che giấu được hưng phấn.

Nghe ý tứ của cô ấy chẳng lẽ là đã gặp qua Lôi Lôi, hiển nhiên không quan tâm tại sao cô ấy biết Đồng Lôi, dù sao vừa rồi bọn họ cùng nhau tiến vào.

Phương Thanh Vân nhàn nhạt cười một tiếng, âm thanh ngọt ngào trên không trung vang lên: "À, tôi vừa vận giống như thấy cô ấy đi từ cánh cửa kia ra ngoài."

Lục Từ Hiên theo phương hướng cô chỉ nhìn lại, quả thật có một cánh cửa, trong lòng cảm thấy áy náy, vừa rồi để cô một mình ở ở chỗ này, khẳng định cô thấy nhàm chán rồi.

Con người đen như mực nhất thời âm thầm không ít, liền cất bước đi vào trong phía kia.

"Cô gái, cho cô chút 'dễ chịu'!" Phương Thanh Vân nhìn bóng lưng Lục Từ Hiên, phun ra một câu nói hung tợn, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không hi vọng cô gái của mình khi ở yên hội một mình ở cùng người đàn ông khác.

Cũng coi như ông trời giúp cô, gặp được Lục Minh Hạo, lại nhìn thấy anh đi từ cánh cửa kia ra ngoài, đối với Lục Từ Hiên mà nói, cô vẫn tương đối thích Lục Minh Hạo, kể từ khi phát hiện anh trong tấm hình của tiểu Mạt, cô liền có cảm giác yêu anh không có thuốc nào cứu được nữa, tuy nhiên để cho cô bất gặp hình ảnh anh đi chung với Đồng Lôi.

Hừ, cô ta đoạt người đàn ông của chị tiểu Mạt không tính lại tới quyến rũ Lục Minh Hạo, thật là một cô gái không biết xấu hổ.

Đêm tối yên tĩnh như thế, chênh lệch rõ ràng với bên trong huyền ảo.

Dưới ánh trăng, Lục Từ Hiên bụng cái lý đi dọc theo hành lang, gió đêm thổi qua, có sợi tóc bị thổi xốc xếch, trong con người đen như mực không hiểu tình hình chợt lóe lên, khẽ thở dài một cái.

Sân lớn như vậy, không biết nha đầu kia chạy đi nơi nào, cô không phải tức giận chứ, mình gọi điện thoại cô cũng không nhận, uống một hớp rượu, vừa quẹo, thân thể cứng đờ, híp con mắt lại, ánh mắt mê người rơi vào trên người một đôi trước mặt.

"Anh hai, bây giờ anh làm ở Lục thị rồi sao?"

Nhắm mắt lại anh cũng có thể biết cái âm thanh ngọt ngào này là của ai?

Lục Từ Hiên liền giật mình, không biết trong lòng là cảm giác gì, tóm lại cả người đều vô cùng không thoải mái.

"Là sao, chẳng lẽ Lôi Lôi của chúng ta còn muốn cùng làm việc với anh hai, anh cảm thấy vừa mừng vừa lo?" Rõ ràng là nói đùa nhưng rơi vào trong tai Từ Hiên sao mà chói tai.

"Anh hai, anh đừng đùa với em." Đồng Lôi kiểu cách cúi đầu cười một tiếng, tâm tình lúc này chợt xuống thấp, tại sao không thể buông lỏng ở chung một chỗ với anh ấy.

Nhìn ánh mắt âm thầm của cô, trong lòng Lục Minh Hạo hơi chậm lại, dịu dàng và đau lòng vuốt vuốt sợi tóc của cô, gương mặt tuấn tú mở ra một nụ cười nhàn nhạt: "Đi thôi!"

Nơi khúc quanh, tròn mắt đen của Lục Từ Hiên thoáng qua ánh mắt u tối, bởi vì tay dùng sức cầm ly rượu nên rỉ ra một tia đỏ thẫm.

Lúc nào thì vợ mình và anh hai chung sống tốt như vậy, thế nhưng có hơi quá tốt rồi!

Lục Tử Hiền mở ra chân dài, ngay trước mặt Lục Minh Hạo ôm hông của Đồng Lôi, ánh mắt lại là tràn đầy tức giận nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt.

"Này, anh làm gì thế?" Đồng Lôi giầy giữa, đáng tiếc anh ôm cô quá chặt căn bản không có phương pháp tránh ra, chỉ có thể cười cười xin lỗi đối với Lục Minh Hạo.

Lục Tử Hiền không nói gì, khoe miệng mang theo nụ cười khiêu gọi, nhìn sang Lục Minh Hạo trước mặt, bá đạo ôm chặt Đồng Lôi vào trong ngực, khiêu khích tuyên cáo quyền lợi của mình.

"Bảo bối, sao em lại ở chỗ này để anh đi tìm?" Khẽ quay đầu, âm thanh dụ hoặc vang lên ở bên tai, hơi bá đạo vừa hôn môi cô vừa trừng phạt.

Khi chứng kiến một màn này, Lục Minh Hạo lúng túng lui ra.

"Anh thích cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thiếu hụt tin tưởng.

Lục Minh Hạo không phát hiện trong sân còn có người khác ở đây, âm thanh đột ngột làm cho anh chưa kịp phản ứng, ánh mắt tìm kiếm, liền thấy một bóng dáng đứng ở trong bụi cỏ.

"Tại sao là cô? Cô không phải là nhân vật chính của hôm nay sao?" Lục Minh Hạo nhìn lễ phục Ngưng An An mặc, ánh trăng ở trên người cô tỏa ra một vòng ánh sáng.

Vẫn luôn không biết khi cô yên tĩnh cũng có thể đẹp mắt như vậy, nhất thời nhìn ngây người!

"Này, sao anh không nói lời nào?" An An nói, vén váy nhảy đến trước mặt của anh, nguy hiểm dõi theo anh.

Lục Minh Hạo cảm giác được là mình thật sự đã bị kích thích quá lớn, thời điểm này lại có thể cảm thấy một con khi cũng xinh đẹp, nhìn xem vẻ mặt này của cô là gì đây, đôi tay chống nạnh, căn bản là một người đàn bà chanh chua.

Lạnh đến buồn nôn vậy vậy đầu, mặt là một bộ dạng ghét bỏ.

"Vẻ mặt này của anh là gì chứ? Anh còn chưa nói, sao anh lại thích Lôi Lôi?" Thoải mái nằm ở trên thảm cỏ, thưởng thức bầu trời đêm.

Vừa nghe cô nhắc tới Đồng Lôi, gương mặt của Lục Minh Hạo lập tức ôn hòa rất nhiều: "Tôi cảm thấy cô ấy khá đặc biệt, cô ấy rất hiền lành, rất xinh đẹp, cũng rất kiên cường, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy thật ra không phải ở Lục gia, mà là ở đường cao tốc, tôi thiếu chút nữa đụng cô ấy, nhìn cô ấy ngã xuống trước xe mình, tôi lập tức xuống xe muốn xem cô ấy có sao không, nếu là một cô gái không phải nên khóc hoặc mở miệng mắng to sao, nhưng cô ấy không có, mà là nói với tôi, bây giờ cô ấy không có hơi sức, nếu tôi muốn đánh cô ấy thì đợi cô ấy trở lại bình thường rồi đánh, tôi lập tức tròn tròn mắt, chưa bao giờ biết còn có cô gái như vậy!"

"Ôi, thật rất giống cô ấy!" Điểm này An An vô cùng đồng ý, nếu không tại sao họ có thể là bạn tốt đây?

"Nhưng bây giờ cô ấy cũng không hạnh phúc, từ trong mắt của cô ấy tôi có thể cảm nhận được." Nhìn cô nằm thoải mái, anh cũng nằm xuống ở một bên.

An An thờ dài, quay đầu vừa hay nhìn thấy gò má tuần mỹ của anh: "Tình cảm đâu phải là chuyện hai người, Lôi Lôi ưu tú như vậy, tin tưởng Lục Tử Hiền nhất định sẽ hiểu, anh đừng vẫn là nên suy nghĩ đến hôn nhân đại sự của mình đi, cũng sắp thành bác rồi." An An rất trượng nghĩa vỗ vỗ bờ vai của anh.

Vốn là vấn đề rất nghiêm túc, đến trong miệng An An làm sao lại không giống rồi?

Lục Minh Hạo khẽ cái tay của cô đang đặt ở trên vai mình, ngồi dậy, vỗ bụi bặm trên người, cũng không quay đầu lại rồi đi.

An An lúc này mới phát hiện ra, Lôi Lôi cùng Lục Tử Hiền không biết đã đi từ lúc nào rồi.

"Thật sự là một người khó chịu, rõ ràng thích người khác cũng không nói." Tự lẩm bầm, lần nữa thu hồi tầm mắt, khẽ thờ dài một cái: "Ôi, ánh trăng vẫn là tốt nhất."

"Vừa rồi sao lại cúp điện thoại của anh?" Đôi tay Lục Tử Hiên cắm vào túi, tà tử đứng ở phía sau của cô, cả người tản ra hơi thở kinh người.

Cả người Đồng Lôi chấn kinh, không biết nên trả lời thế nào? Còn chưa kịp xoay người, anh đã lạnh lẽo đi qua bên người cô, cũng không quay đầu lại, trực tiếp nện bước chân dài đi tới bãi đậu xe, hình như có chút tức giận, cô vẫn không nhúc nhích, nhìn bóng lưng lạnh lẽo này trong lòng cô vô cùng uất ức.

Vừa rồi còn là đáng về tình ý triền miên, thế nào bây giờ lại trở nên vô cùng băng lãnh rồi.

"Còn ngăn người ở đó làm gì?" Không nghe được bước chân đuổi theo của cô, xoay người lại nhìn cô.

Đồng Lôi vẫn bất động như cũ, người đàn ông này luôn làm cho người khác không cách nào hiểu được, mình chỉ không nhận của anh một cú điện thoại liên tục giận, anh có cái gì tốt, chính mình còn chưa tức giận, cô cũng không nhận ra được lời nói của cô gái kia là thật hay giả.

"Lục Tử Hiên, anh rốt cuộc đang đùa cái gì?" Cô kêu to với anh.

"Anh không có đùa giỡn, anh chỉ là quan tâm bà xã của mình mà thôi." Lục Tử Hiên nhún nhún vai không sao cả, ai bảo cô treo điện thoại của mình, hơn nữa còn ở chung một chỗ với người đàn ông khác.

"Anh đang nghĩ gì, tôi không phải là một vật phẩm, anh nói thích là thích?" Đồng Lôi chợt uất ức ngồi xổm người xuống, nước mắt không chịu thua kém rơi xuống.

Lục Tử Hiên ngồi xổm người xuống, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, tim bỗng nhiên căng thẳng.

"Thật xin lỗi, anh không nên đối với em như vậy. . . . ." Hốt hoảng dùng ngón tay khẽ vuốt ve gò má của cô, rõ ràng là cô ở chung một chỗ với người đàn ông khác, thế nào hiện tại cũng biến thành lỗi của mình.

"Lục Tử Hiên, anh căn bản chính là một quả trứng thối, anh quậy thế giới của tôi rối loạn hết rồi." Hất tay anh đang vuốt ve ra.

"Đứng, anh là quả trứng thối." Không biết cái gì làm cho cô đau lòng khóc như thế, không để ý cô giãy giụa ôm chặt cô trong ngực.

Trở về trên xe, Đồng Lôi không để ý tới anh, mặc cho anh nói gì cũng mất điếc tai ngơ, Lục Tử Hiên cực kỳ ảo não, rốt cuộc hiểu rõ thế gian cái gì cũng có thể chọc, chính là ngàn vạn lần không được chọc phụ nữ.

Vừa xuống xe, liền chạy thẳng về phòng, còn lại Lục Tử Hiên thì buồn bực đi theo phía sau của cô.

Đồng Lôi căn bản không để ý đến anh, coi anh không tồn tại, đổi giày, lên lầu, vào phòng, sau đó. . . . . đóng cửa, Lục Tử Hiên bước nhanh xông lên, vừa đứng vượt qua cửa còn chưa đóng được: "Anh còn chưa vào đây?"

"Anh đi phòng khác ngủ đi." Đôi môi mòng phun ra lời nói, khiến Lục Tử Hiên thiếu chút nữa nghẹn chết.

"Không cần!" Bối bối giống như đứa bé: "Đừng nóng giận, ai bảo em không nhận điện thoại của anh, hơn nữa còn trò chuyện với anh hai vui vẻ như vậy."

"Lục Tử Hiên!" Nước mắt lại tràn đầy tròn mắt.

Lục Tử Hiên luống cuống: "Tại sao lại khóc, anh không thích gặp em ở chung một chỗ cùng người đàn ông khác." Hai tay nâng mặt của cô, dịu dàng lau chùi.

Đồng Lôi tức giận đánh rơi tay của anh: "Tử Hiên, anh ấy là anh hai của anh, cũng chính là anh hai của em, chúng em ở chung một chỗ có cái gì chứ, anh căn bản đang cố tình gây sự."

"Anh hiểu rồi." Anh ôm chăm lấy cô, ôm thật chặt: "Nhưng anh sợ, sợ mất đi em, thấy các người nói chuyện thân mật, anh thật sự ghen tỵ, mặc dù chúng ta là vợ chồng, tuy nhiên lại luôn cách rất xa."

Đồng Lôi ngược mắt, khi chạm vào con người đen nhánh kia, lòng ân ân đau, đưa tay chạm vào ngực của cô, nhẹ nhàng nói qua:

"Tôn trọng giữa chúng ta có thể đã khép lại, nhưng lòng của anh không có em, em có thể đi vào cuộc sống của anh nhưng lại không thể đi vào lòng của anh, lòng của anh căn bản không có mở ra cho em."

"Không, lòng của anh vẫn luôn mở, nhưng em không tin anh, hoặc là nói đối với tôn trọng anh gây ra cho em làm em không tin tất cả mọi thứ hiện tại." Mặt của Lục Tử Hiên khổ não: "Giữa chúng ta vẫn luôn thiếu hụt tin tưởng."

Lông mi Đồng Lôi run rẩy, không biết phải nói như thế nào, thì ra anh vẫn luôn thấy rõ ràng, tin tưởng, đúng vậy giữa bọn họ thật sự là thiếu tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Trở lại trước kia.

Không khí trên bàn ăn có cái gì không đúng, rất đè nén.

Đồng Lôi nhất thời hoảng hốt, giống như lại trở về trước kia, thời điểm mới vừa kết hôn, tối hôm qua bọn họ còn chia phòng ngủ, quả thật giữa bọn họ cần suy nghĩ thật kỹ một lần.

Lý Cẩm thỉnh thoảng liếc mắt, giờ phút này ngồi cùng hai vợ chồng nhỏ, có chút biểu lộ khác thường, ngẩng đầu nhìn mẹ Ngô đứng bên cạnh, hiển nhiên bà cũng phát hiện không khí khác thường.

Mẹ Ngô sáng tỏ, khoe miệng lộ ra mỉm cười thần nhiên, nói với hai người bọn họ: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, lão gia hi vọng phu nhân có thể mau trở về, cho nên hôm nay chúng ta muốn đi."

"Hôm nay?" Lục Tử Hiên hiển nhiên rất kinh ngạc, xấu hổ nhớ tới mẹ tới nơi này cũng một thời gian dài rồi.

"Sao lại đột nhiên như vậy?" Lục Tử Hiên vừa uống sữa tươi vừa nghi ngờ hỏi, sao lúc trước không nghe nói, không phải mẹ ở đây rất tốt sao, thế nào nói đi thì đi!

Lý Cẩm cũng là nụ cười nhạt nhòa, giọng ôn hòa vang lên trên không trung: "Mẹ tới đây đã một thời gian dài, tối hôm qua ba con hi vọng mẹ có thể mau trở về, ông ấy nói ở nhà một mình không thú vị, Minh Hạo đi làm không ai ở cùng ông ấy." Thật ra thì bà cũng muốn để lại không gian riêng cho con trai mình và con dâu chung sống.

Mặt Đồng Lôi lộ vẻ mỉm cười, có chút hâm mộ nhìn Lý Cẩm, thật tốt, lúc nào thì mình mới có thể có một tình yêu như vậy, có thể bên nhau đến già như vậy.

Lục Tử Hiên lại có vẻ hết sức lạnh nhạt, vẻ mặt vẫn không có bất kỳ gợn sóng nào, vừa lau miệng vừa nói: "Mẹ, vậy con lái xe đưa mẹ về."

"Không cần, tài xế trong nhà đã đợi bên ngoài, con còn phải đi làm, không nên vì chuyện của mẹ mà trì hoãn." Lúc này mẹ Ngô đã thu thập xong hành lý ra ngoài.

Đồng Lôi đỡ Lý Cẩm đi từ từ ra biệt thự.

Lý Cẩm âm thầm than thở, vừa đi vừa nói: "Lôi Lôi, giữa các con có phải lại xảy ra chuyện gì hay không? Sao tối hôm qua lại chia phòng ngủ vậy?"

Đồng Lôi ngớ ngẩn, hiển nhiên lấy làm kinh hãi, khi nhìn thấy đôi mắt quan tâm của Lý Cẩm, cười gượng gạo: "Không có đâu mẹ, giữa chúng con rất tốt."

"Cái đứa bé này!" Lý Cẩm thờ dãi, chuyện gì đều không nói.

"Mẹ, mẹ hãy yên tâm đi, chúng con sẽ rất tốt." Nói xong ngược mắt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt thâm thúy ngay cả một gợn sóng cũng không có, hình như đối với tất cả trước mắt cũng không cần thiết chút nào.

Vì không biết gì, anh cứ như vậy làm cho cô không khỏi hoảng hốt.

"Tử Hiên, phải chăm sóc Lôi Lôi thật tốt, nếu ngày nào đó mẹ nghe nói con bắt nạt nó, mẹ nhất định sẽ không tha cho con." Lý Cẩm uy hiếp Lục Tử Hiên, con dâu tốt như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm, con nhất định phải quý trọng thật tốt.

"Đã biết!" Vẫn là âm thanh lạnh lẽo như cũ.

Lý Cẩm và mẹ Ngô đi rồi, cả biệt thự chỉ còn lại hai người Lục Tử Hiên và Đồng Lôi.

Không khí có chút cổ quái: "Lời nói vừa rồi của mẹ, em không cần để ý." Đồng Lôi có chút xấu hổ, biết lời nói của Lý Cẩm vừa rồi là muốn giúp cô, nhưng quan hệ bây giờ của bọn họ hình như không thích hợp nói lời này chút nào.

Mặt Lục Tử Hiên không có bất kỳ biểu tình gì, không khí xung quanh càng thêm kỳ quái, cảm giác hít thở không thông, Đồng Lôi chậm rãi đứng lên, dịu dàng nói với anh: "Em còn có chuyện, em đi ra ngoài trước."

Tay đột nhiên bị kéo lại, Đồng Lôi cả kinh, quay mặt sang nhìn về phía Lục Tử Hiên.

Chỉ thấy mặt anh không có vẻ gì muốn đưa cô đi ra ngoài, lạnh lẽo quăng xuống một câu nói: "Anh đưa em đi."

"Cám ơn anh!" Giữa bọn họ lại lạnh nhạt như vậy.

Trong lòng Lục Tử Hiên hơi chậm lại, không có ai biết tâm tình của anh tối hôm qua, đã bao lâu anh không còn nhớ tới cô gái kia, nhưng bây giờ chuyện

hình như càng ngày càng phức tạp.

Bên trong xe hai người đều yên tĩnh với nhau, trầm mặc một lúc lâu, Đồng Lôi không nhịn được gọi: "Lục Từ Hiên. . . . ."

Bốn mắt nhìn nhau, xen lẫn quá nhiều tình cảm, Lục Từ Hiên không nói lời nào, lặng lẽ nghe cô nói.

"Em có thể chờ đợi, nhưng sự chờ đợi của em có thời hạn, em không hy vọng chờ đợi quá lâu, quan hệ hiện tại của chúng ta anh cũng rất hiểu, chúng ta lại trở về ngày trước, nhưng lại không giống như vậy. Bởi vì chúng ta cũng đã thay đổi, anh hiểu chưa?"

Cô không xác định được, tựa như trong khoảng thời gian này tất cả đều là giả, tất cả ân ái, tất cả lời ngon tiếng ngọt đều là giả, tất cả giống như là một giấc mộng, rất xa không thể chạm tới, đáng tiếc mình đã hăm quá sâu, không thể tự thoát ra được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Cậu ở đây trốn tránh cái gì?

Kể từ sau lần nói chuyện đó, đã một tuần lễ, một tuần lễ Lục Từ Hiên cũng không trở về, Đồng Lôi vui ở trên ghế sa lon có chút mất hồn, cô không ngờ tới cuộc sống hoàn toàn trở lại như ngày trước, vẫn cô đơn như cũ như vậy.

Thình thoảng có lúc sẽ nhận được một cái tin nhắn của anh, tựa như một đôi tình nhân mới vừa quen nhau, cảm giác có chút mập mờ, tuyệt vọng nhưng lại mang theo hi vọng, ít nhất sẽ không làm cho cô cảm thấy không chờ đợi được, dù sao bọn họ mặc dù là vợ chồng, nhưng thật sự thời gian chờ đợi nhau là rất ít, hiểu rõ nhau cũng ít.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, cô không biết còn có thể duy trì bao lâu.

Mất nhìn chăm chăm điện thoại di động, có chút mất hồn, mỗi ngày lúc này sẽ có một nhắn tin, cũng đã tới giờ rồi. Sao anh còn chưa gọi tin nhắn, thật ra thì trong lòng của cô cũng rất hiểu, nếu như mình mất nhắm mắt mở, căn bản cũng không có những việc này, chỉ là trong lòng chắc chắn sẽ có vương mắc.

Mất dời khỏi điện thoại di động, quét một vòng xung quanh, phòng ốc to như vậy, lại có vẻ thê lương như thế.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc Lục thị, đôi tay Lục Từ Hiên tùy ý cắm ở trong túi quần, bóng dáng cao lớn đứng trước cửa sổ sát đất, mày kiếm nhu lại, không thấy rõ cảm xúc lúc này.

Điện thoại di động an tĩnh nằm ở trên bàn làm việc.

Một tuần lễ, đã một tuần lễ chưa trở về rồi, dù lái xe đến cửa nhưng không lái vào nhà, đồng thời một tuần này anh nghĩ rất nhiều, đối với việc yêu Đồng Lôi, tuyệt đối không phải là giả, anh thật sự yêu cô, thế nhưng chính ý tưởng này lại làm cho anh không khỏi sợ hãi.

"Từ Hiên!" Mặt Trác Nhiên hưng phấn đẩy cửa đi vào, trên tay còn cầm bảng báo cáo tài vụ hôm nay: "Không ngờ cùng Thiên Ân hợp tác có hiệu quả tốt như vậy, hiện tại cổ phiếu của chúng ta tăng liên tục, bây giờ trong nghề có rất nhiều công ty nổi danh đều mơ tưởng hợp tác cùng chúng ta."

Trác Nhiên nói rất hưng phấn, mà Lục Từ Hiên vẫn đứng lạnh lùng như cũ, đối với thái độ không chút nào quan tâm của anh, hiển nhiên cậu ta căn bản cũng không có nghe được rốt cuộc anh đang nói cái gì?

"Từ Hiên. . . . ." Nhẹ nhàng hô một tiếng, gương mặt thất bại nhìn bóng lưng của anh: "Cậu có đang nghe tớ nói chuyện hay không?"

Lục Từ Hiên chậm rãi xoay người lại, trong mắt chớp qua một tia nghi ngờ, nói một câu khiến Trác Nhiên nghe muốn hộc máu: "Trác nhiên sao cậu lại ở chỗ này?"

"Từ Hiên. . . . ." Trác Nhiên kinh ngạc nhìn anh, tròn mắt đen cái gì cũng không nhìn thấy: "Tớ tới đây rất lâu rồi."

"Vậy sao, tớ vừa suy nghĩ một chuyện, cho nên. . . . ." Lục Từ Hiên có chút không tự nhiên giật giật khóe miệng, vừa rồi cư nhiên lại thất thần, ngay cả Trác Nhiên tới cũng không biết, có thể là ở chỗ này đợi quá lâu.

"Suy nghĩ chuyện gì? Cậu đang nhớ cái gì?" Trác Nhiên đột nhiên thấy hứng thú, thâm ý trong con ngươi rất là rõ ràng: "Từ Hiên, cậu giống như đã rất lâu rồi không trở về nhà." Cả tuần nay cậu ta hình như không biết mệt mỏi, làm việc cả ngày đêm, dự án hợp tác với Thiên Ân cậu ta cứ thể hoàn thành toàn bộ trong vòng một tuần lễ.

"Có sao?" Cố ý tránh ánh mắt của cậu ta, nhìn người dưới lầu qua lại không dứt.

"Cậu ở đây trốn tránh cái gì?" Một câu của Trác Nhiên đã nói toạc ra nội tâm của anh.

Lòng Lục Tử Hiên hơi ngẩn ra, nét mặt lập tức lạnh lẽo xuống, trông mất sắc bèn nhìn chòng chọc Trác Nhiên một cái, biểu hiện của anh rõ ràng vậy sao?

Anh không nói lời nào, Trác Nhiên cũng biết mình nói đúng rồi, đến gần một bước, khóe miệng tà mị khẽ cong lên: "Xem ra tớ nói đúng rồi." Một tay vỗ vỗ bờ vai của anh, vốn là vẻ mặt lưu manh chợt trở nên bình thản: "Thật ra thì cậu ở đây mâu thuẫn, vì mình thay lòng, rõ ràng là thích tiểu Mạt, nhưng bây giờ yêu một cô gái khác, còn tự mình thề muốn đuổi cô rời khỏi mình, có lẽ trước đây không phát hiện, nhưng càng ở chung một chỗ, loại cảm giác này càng rõ ràng, rõ ràng đến cô ấy cũng nhận thấy được."

Lục Tử Hiên kinh ngạc, Trác Nhiên làm sao biết được suy nghĩ của mình, giống như cậu ta cùng với mình ngày ngày ở chung một chỗ, không sai, bây giờ Đồng Lôi đã bắt đầu phản kích.

"Tớ chưa từng nghĩ tới có thể như vậy, tớ cho là đời này tớ sẽ không yêu thương người khác nữa." Ánh mắt âm trầm của anh rơi vào phương xa, chăm một điều thuốc xì gà.

"Nhưng, cậu đã yêu cô ấy, có lẽ trước kia cậu đối với cô ấy là hư tình giả ý, nhưng bây giờ cậu căn bản không thể nào giống như trước đây coi thường sự tồn tại của cô ấy, cho nên những ngày này cậu mới núp ở bên này." Trác Nhiên rất ít khi nghiêm túc như vậy, dù sao Lục Tử Hiên có thể đi ra từ trong khổ sở khi mất đi tiểu Mạt thì anh rất vui.

Lục Tử Hiên xoay người lại đến trước bàn làm việc, bàn tay nhẹ nhàng chống lên cằm, cau mày nói: "Trác Nhiên, cậu biết không, hiện tại tớ cũng không xác định được."

Rõ ràng tự nói với mình không cần yêu cô ấy, nhưng cô kiên cường, cô cười, cô hiền lành, sự ôn nhu của cô ấy từ khi vừa mới bắt đầu đã kèm chế mình, cho nên mình mới có thể bất tri bất giác nói yêu cô ấy, mới có thể vội vàng đến Đồng thị muốn bảo đảm quyết tâm của mình.

"Nhưng tổn thương giữa chúng tớ quá nhiều, tình cảm của chúng tớ quá yếu đuối rồi."

Trác Nhiên khẽ thở dài một cái, chậm rãi đi tới trước mặt của anh, bàn tay chống cái bàn: "Từ Hiên, là người sẽ thay đổi, tình cảm là được tích lũy từng chút một, cuộc sống có quá nhiều điều không như ý, một ngày nào đó chỉ cần cậu muốn, chỉ cần cậu không làm trái với tâm nguyện của mình, coi như cuối cùng hối hận cũng sẽ không có tiếc nuối."

Nghe Trác Nhiên nói, Lục Tử Hiên rơi vào trầm tư.

Nhưng lại có người cổ tình trong không khí trầm tư này dội nước lạnh.

Trác Nhiên khôi phục lại vẻ mặt lưu manh trước sau như một, khóe miệng nhếch lên, tà mị nhìn Lục Tử Hiên: "Này, sẽ không thật sự đang suy tư lời nói của tớ chứ, à, những thứ kia đều là tớ nói nhăng nói cuội, con người của tớ cậu còn không biết sao? Lúc nào thì có thể nói ra những lời triết lý như vậy chứ?"

Lắc đầu một cái, bình thường Trác Nhiên thoát nhìn rất là ngay thẳng, nhưng cũng bởi vì quá hiểu, mới biết cậu ta rốt cuộc là dạng người gì, buông lỏng mỉm cười, quả đắm hưng hăng đánh vào trước ngực của cậu ta: "Tiểu tử cậu thật sự có tài."

"Aiz, xong rồi xong rồi, tớ thấy tớ phải đi nhanh lên thôi, nếu không bị cậu lây bệnh liền không xong."

Nhìn bóng lưng Trác Nhiên, Lục Tử Hiên cười cười, cầm điện thoại di động bị ném ở một bên, có một số việc phải nói rõ ràng, tựa như Trác Nhiên nói, không làm cho mình tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chiến tranh giữa đàn ông.

Hợp tác với Thiên Ân đã kết thúc, nhưng Lục Tử Hiên vẫn còn ở trong phòng làm việc, trong tay cầm bút, một bộ dạng sững sờ, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện anh đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

"Là người sẽ thay đổi." Lời nói của Trác Nhiên một mực quanh quẩn trong đầu anh: "Coi như cuối cùng có hối hận cũng sẽ không tiếc nuối."

Người thật sự sẽ thay đổi sao? Không cần nghiệm chứng anh cũng biết, không phải bây giờ mình đang thay đổi sao? Những ngày qua mặc dù anh ở chỗ này, nhưng thỉnh thoảng vẫn gọi một tin nhắn, về phần điện thoại, anh không dám gọi, anh đang sợ, anh sợ nghe được âm thanh của cô thì mình sẽ không khống chế được.

Làm thế nào? Làm thế nào? Thật sự rất phiền?

Phiền não ném cây bút, chán chường tựa vào trên ghế sofa.

"Cốc cốc cốc. . . . ." Một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Âm thanh hơi lộ ra phiền não, giọng nói cũng tăng vọt rất nhiều.

Lúc thư ký tiến vào, chỉ thấy được anh đang cầm bút phê tài liệu.

"Tổng giám đốc, giám đốc Lục muốn gặp anh."

Anh hai? Lục Tử Hiên nghi ngờ, sao anh hai lại tới gặp anh, hạng mục bọn họ phụ trách không giống nhau, ở trên công việc hình như không có bao nhiêu quan hệ, hơn nữa bây giờ là giờ làm việc, rốt cuộc là chuyện gì?

Thư ký không dám thúc giục, cặp mắt xinh đẹp nhìn về Lục Tử Hiên, chờ đợi câu trả lời của anh.

"Cho anh ấy vào đi." Lục Tử Hiên khoát khoát tay, mặc dù nói không biết cụ thể là nguyên nhân gì, nhưng trong lòng vẫn có chút sáng tỏ, chân mày cũng nhíu lại.

"Giám đốc Lục, mời đi bên này." Không lâu lắm, thư ký liền dẫn một người đàn ông thân hình cao lớn tuấn mĩ giống nhau đi vào, quả nhiên người này thật sự là anh hai Lục Minh Hạo của anh.

Lục Tử Hiên đứng lên, ngênh đón: "Hôm nay sao anh hai lại tới đây?"

"Anh có chút chuyện cần nói với em." Lục Minh Hạo nhìn thư ký sau lưng một cái, không nhanh không chậm nói, ánh mắt dò xét nhìn về chỗ sâu nhất trong đôi mắt anh.

Thư ký hiểu ý của anh, khẽ cúi người chào Lục Tử Hiên mới lui ra ngoài, phòng làm việc rộng rãi nhất thời chỉ còn lại hai người đàn ông này, hình như cả hai người người đàn ông đều tràn đầy địch ý.

"Em vẫn muốn để anh đứng nói chuyện sao?" Lục Minh Hạo rất ít khi nói chuyện cứng như vậy, không biết hôm nay có phải ăn trúng thuốc nổ không nữa, ngay cả Lục Tử Hiên cũng có chút kinh ngạc, nhưng gió to sóng lớn gì anh chưa từng thấy qua, kinh ngạc cũng chỉ chột lóe lên.

"Mời ngồi!" Lục Tử Hiên chỉ chỉ ghế sa lon bên cạnh, Lục Minh Hạo cũng không có ý định kiêu cách, vì vậy hai người đồng thời ngồi xuống ghế sa lon.

"Không biết anh hai có ý đến thăm có gì chỉ dạy?" Giọng nói của Lục Tử Hiên lạnh nhạt, nhưng địch ý trong đó rất rõ ràng, bây giờ tâm tình của anh rõ ràng không tốt: "Trong trí nhớ của em thì công việc của chúng ta giống như không có liên quan gì." Lời này của anh nghe sao cũng có chút ý tứ muốn đuổi khách.

Hôm nay Lục Minh Hạo tới, tự nhiên muốn nói rõ ràng, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Em đã nói chuyện đến mức này, vậy anh cũng không quanh co lòng vòng nữa, hôm nay anh tới là vì chuyện của Lôi Lôi." Vừa nói đến Đồng Lôi anh vốn đang cười liền biến mất không còn một mống.

Lôi Lôi, gọi thân thiết như vậy, quả đắm bên người Lục Tử Hiên nắm chặt, một cảm giác tức giận từ lòng bàn chân vọt thẳng đến não, ngay sau đó nhếch môi cười, hừ nhẹ một tiếng: "Anh hai quan tâm cũng quá rộng rồi, nhưng hiện tại cô ấy là vợ em, là em dâu của anh."

"Vợ, em còn biết cô ấy là vợ em, vậy em đối xử với cô ấy như thế nào, em dâu, vậy thì thế nào, em chỉ là may mắn hơn so với anh mà thôi, hiện tại anh cho em biết, hạnh phúc của cô ấy anh nhất định sẽ trông nom." Giọng của Lục Minh Hạo tràn ngập cường thế quét xuống, thân thể khẽ run bởi vì kích động mà đứng lên, dừng một chút nói tiếp: "Rõ ràng em cho cô ấy hi vọng, hiện tại vẫn để cô ấy bên cạnh, nếu như em không cho cô ấy được hạnh phúc, vậy thì em hãy buông tay đi."

"Buông tay, là cô ấy muốn anh nói như vậy sao? Cô ấy chờ không kịp sao?" Lục Tử Hiên sừng sốt một chút, ngay sau đó thân thể nhanh chóng tiến tới gần, tức giận nắm cổ áo của anh.

Lục Minh Hạo thấy anh tức giận, cười khổ một phen, tại sao anh có thể vũ nhục cô ấy như vậy.

Đột nhiên ——

"Phanh" một tiếng, thân thể cao lớn của Lục Minh Hạo ngã ầm ầm trên mặt đất.

"Lục Minh Hạo, anh cười cái gì, anh cho rằng anh là ai? Anh dựa vào cái gì muốn tôi buông tay, chỉ có tôi mới có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, anh không cần hy vọng hảo huyền." Lục Tử Hiên cắn răng nghiền lợi cắn cào.

Lục Minh Hạo lau miệng một cái, từ trên mặt đất cật lực bò dậy, xem ra một quyền mới vừa đánh rất mạnh.

"Dựa vào cái gì ư, chỉ bằng tôi thấy cậu không thể cho cô ấy hạnh phúc, lần này tôi sẽ không lại nhường cho cậu." Gầm nhẹ một tiếng, Lục Minh Hạo dùng sức vung tay, một quả đấm nặng nề nện trên mặt Lục Tử Hiên, khi Lục Tử Hiên còn chưa kịp đứng vững, Lục Minh Hạo nín lấy y phục của anh đấm thêm một quyền, khóe miệng lập tức tràn ra máu tươi.

"Lục Minh Hạo, cái người khốn kiếp này, tôi cảnh cáo anh, Lôi Lôi là của tôi, anh vĩnh viễn cũng đừng nghĩ lấy được cô ấy." Đẩy Lục Minh Hạo ra, đưa

tay nắm thật chặt lấy cổ áo của anh, hung hăng ném một câu nói.

Lục Minh Hạo vừa dùng lực, hai người đàn ông này nhìn nhau thật lâu, trong ánh mắt tràn đầy địch ý: "Vậy phải xem cậu có bản lĩnh này không?" Đây anh ra, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lục Tử Hiên đứng sờ tại chỗ thật lâu, lời nói vừa rồi của Lục Minh Hạo, làm anh không khỏi hoảng hốt, giống như điều đứt dây, tìm không ra phương hướng, nhanh chóng cầm áo khoác trên bàn chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Cho em hạnh phúc.

Hình như không có suy nghĩ nhiều, Lục Tử Hiên đã lái xe chạy như bay, liên tục vượt qua nhiều cái đèn đỏ, con đường vốn đi hơn nửa tiếng thì chưa đến 20 phút đã tới.

Xe lẳng lặng dừng ở trong sân, nhìn mọi thứ quen thuộc, trong lòng Lục Tử Hiên phiền muộn, giống như đã qua mấy đời, mới không lâu chưa trở về, thì mới phát hiện ra trong đầu vẫn luôn nhớ nhung nơi này.

Hít một hơi thật sâu, Lục Tử Hiên đẩy cửa xuống xe, trong nháy mắt đóng cửa lại, không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa sổ kia.

Trong đại sảnh trống rỗng, Lục Tử Hiên dò xét một vòng, con người căng thẳng, Lôi Lôi không có ở đây, cô ấy sẽ đi đâu? Có thể cô ấy đã không kịp đợi ở đây mà ra đi hay không?

Trong lòng Lục Tử Hiên lo sợ, ánh mắt trở nên kích động, chân bước một bước dài, không nghi ngờ chạy lên lầu.

"Anh hai, sao hôm nay anh lại gọi điện thoại cho em?" Trong phòng Đồng Lôi hiển nhiên còn chưa biết tình huống bên ngoài, vào lúc này có thể có một người bạn nói chuyện phiếm đã rất xa xỉ.

Mặc dù Lục Minh Hạo biết trong lòng cô đau khổ, nhưng anh cũng không vạch trần, hài hước nói: "Thế nào, không hoan nghênh anh hai gọi điện thoại sao?"

"Không phải vậy, anh hai đừng hiểu lầm." Đồng Lôi vội vàng phản bác, chỉ sợ anh hiểu lầm: "Em chỉ cảm thấy bây giờ là giờ làm việc, anh gọi điện thoại cho em có chút đột ngột." Hơi thương cảm nói.

Tại sao? Những ngày này người kia lại không gọi một cuộc điện thoại.

"Được rồi, đùa với em thôi." Có lẽ nghe được giọng nói bi thương của cô, trong lòng Lục Minh Hạo bỗng dưng đau đớn: "Lôi Lôi, em cảm thấy anh hai như thế nào?"

Đồng Lôi căn bản cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời: "Em cảm thấy anh hai rất tốt, rất dịu dàng, nếu người nào gả cho anh nhất định sẽ hạnh phúc." Đây là suy nghĩ chân thật của cô, Lục Minh Hạo đối với mọi người hình như cũng rất dịu dàng, tựa như một hoàng tử đi ra từ trong tranh.

Lục Minh Hạo nhẹ nhàng cười một tiếng: "Thật sao? Anh thật sự tốt như em nói sao, nhưng anh nhớ khi lần đầu tiên gặp, em cho anh là loại người cuồng bạo lực đấy?"

Đồng Lôi nghe được lại rơi vào trong sương mù, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt ở công ty, khi đó anh là cấp trên của cô: "Anh hai, anh nói oan em rồi, em nào có, lần đầu tiên nhìn thấy anh là ở công ty, khi đó chúng ta căn bản còn không quen, làm sao anh biết ý nghĩ của em, cho nên xin anh không nên tùy ý xử oan em."

Lục Minh Hạo trong giờ phút này ngay cả bộ dạng quệt miệng của Đồng Lôi cũng có thể tưởng tượng ra.

"Anh thấy trí nhớ của em thật sự quá kém, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không phải ở công ty." Lục Minh Hạo nói thật, Đồng Lôi nghe anh không phải nói càn, nhưng cô thật sự không nghĩ ra bọn họ đã gặp ở nơi nào, nghi ngờ nói: "Có thật không? Nhưng tại sao em không có ấn tượng gì?" Trong đầu thoáng qua tia sáng.

"Em biết rồi, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở trước cửa công ty anh dựng em, nhưng khi đó chúng ta giống như chưa từng gặp mặt." Đồng Lôi nói nhỏ.

"Chúng ta quen biết đúng là bởi vì dựng xe, nhưng không phải ở cửa công ty, mà là ở đường cao tốc, anh nhớ khi đó em cho là anh sẽ đánh em, anh đưa em đến bệnh viện, nhưng qua hôm sau em lại đi."

"Vây. . . . . Người kia là anh?" Lúc này cô mới nhớ tới, không trách được lần đầu tiên nghe anh nói chuyện lại rất quen thuộc, sau lại biết anh là Lục đại thiếu gia, tự nhiên cho rằng giọng của anh cùng Lục Tử Hiên không sai biệt lắm, cũng không có nghi ngờ.

Lục Minh Hạo biết cô đã nghĩ ra.

"Em rốt cuộc nhớ ra rồi, thật ra thì suy nghĩ một chút không phải chúng ta rất có duyên sao? Chỉ tiếc nhường cho Từ Hiên trước một bước rồi, có lúc chính anh nghĩ, nếu như em gả cho anh, có thể khá hơn một chút hay không?" Âm thanh của anh đột nhiên ảm đạm, khiến Đồng Lôi nghe có chút không tự nhiên.

"Anh hai, đừng nói đùa, cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười." Lúng túng nói với bên đầu kia điện thoại, cho tới nay bọn họ đều là bạn bè, chưa từng nghĩ tới phương diện khác.

Lục Minh Hạo biết chắc là làm cô sợ.

"Anh cũng vậy cảm thấy cái chuyện cười này rất không có ý nghĩa." Thật ra thì đã sớm biết cô sẽ nói như vậy, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, những lời này cũng không nói rõ, anh không hy vọng bọn họ ngay cả bạn bè cũng không làm được: "Được rồi, anh còn có chuyện."

"Ách, anh hai hẹn gặp lại."

Khi sắp cúp điện thoại, Lục Minh Hạo đột nhiên hô lên: "Lôi Lôi, phải chăm sóc mình thật tốt, em nhất định phải hạnh phúc!"

Trầm mặc một hồi lâu, Đồng Lôi mỉm cười gật đầu một cái: "Anh hai, cảm ơn anh, em biết rồi!"

Anh hai?

Ngoài cửa, bước chân của Lục Từ Hiên trở nên ngập ngừng, cách một cánh cửa anh nghe được âm thanh ngọt ngào của Đồng Lôi.

Rốt cuộc anh hai và Đồng Lôi vừa nói gì, anh ấy đã không đợi được sao? Nhiu mày lại, trong lòng một hồi hoảng hốt, liền không gõ cửa cứ như vậy đẩy cửa vào.

Đồng Lôi không ngờ lúc này sẽ có người đi vào, bị sợ đến trượt chân, ngồi bệt xuống giường.

"Từ Hiên. . . ." Mắt đẹp tròn to, đối với sự xuất hiện của anh rất là ngoài ý muốn, không ngờ vào lúc này anh sẽ trở lại, hiện tại đang là giờ làm việc, một người nguyên tắc giống như anh, lúc này sẽ không lười biếng.

"Lúc này sao anh. . . ." Còn chưa nói hết, đôi mắt đẹp nhìn theo anh chợt tròn to: "Mặt của anh, sao có thể như vậy?" Mới vừa không có phát hiện, hiện tại hai người ở gần, Đồng Lôi mới phát hiện vết thương nơi khóe miệng của anh, gò má còn bị sưng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve, nước mắt cũng mau rút xuống: "Đau không?"

"Em quan tâm anh?" Anh đột nhiên bắt được tay của cô ở trên mặt, trong đôi mắt không che giấu được thâm tình, sự phát hiện này làm cho tất cả tế bào của anh đều sôi trào.

Rút tay về, cúi đầu, trên mặt đỏ ửng: "Anh đừng nói vậy?"

Một cánh tay khác ôm cô vào trong lòng: "Em biết không? Vừa rồi anh thật sợ hãi, sợ em đột nhiên rời đi." Hơi thở ấm áp phả vào giữa cổ cô.

Đồng Lôi cảm động, nước mắt cứ nhiên không chịu thua kém tràn ra: "Thật sao? Nhưng, một ngày nào đó em cũng sẽ rời đi." Đây là tình huống cô không thể không đối mặt, ngược mắt nhìn anh, khó sở cười: "Em biết rõ trong khoảng thời gian này là anh cố ý tránh mặt em."

Lục Từ Hiên luống cuống, thì ra cô đều biết tất cả, cánh tay vòng quanh cô rũ xuống, anh luôn luôn cho là không có gì là không thể, tuy nhiên bây giờ lại cảm thấy vô lực.

Trong mắt Đồng Lôi lóe lên đau lòng, vươn cánh tay vòng chặc hông của anh, tựa đầu nhẹ nhàng rúc vào trong ngực của anh: "Một ngày nào đó em sẽ rời đi, nhưng không phải bây giờ." Cô tham luyến ngực của anh, coi như kết quả cuối cùng không được như ý thì ít nhất cô cũng sẽ không hối tiếc.

Lục Từ Hiên ngu người, không biết nên nói cái gì cho phải, ý của cô là cho anh thêm một cơ hội sao?

Đồng Lôi cảm thấy bên hông đột nhiên có một cổ lực lượng cường đại, đầu Lục Từ Hiên đè nặng trên bả vai, âm thanh trầm lắng vang lên bên tai: "Anh sẽ cho em hạnh phúc!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tiểu Mạt trở về.

Cứ theo lẽ thường, Đồng Lôi vừa chuẩn bị bữa ăn tối ở phòng bếp vừa chờ Lục Từ Hiên trở lại.

"Bừm——" Chỉ nghe được tiếng động cơ xe hơi, cô chưa kịp phản ứng, Lục Từ Hiên đã trực tiếp kéo cô ra cửa, xe thể thao thật nhanh lao vút trên đường phố rộng rãi.

Đồng Lôi cau mày, tất cả hình như xảy ra quá nhanh, cho đến khi xe dừng lại ở sân bay cô còn chưa kịp phản ứng.

Bởi vì là ban đêm, sân bay không có nhiều người lắm, có vẻ trống rỗng.

"Từ Hiên. . . . ." Trác Nhiên cười khanh khách ôm Lục Từ Hiên một cái, sau đó kín đáo đưa cho anh hai tờ vé máy bay và hộ chiếu, vừa cười vừa nháy mắt với Lục Từ Hiên mấy cái, vô vô bờ vai của anh: "Bên kia tớ đã sắp xếp xong xuôi, hi vọng lần này cậu có thể thành công."

"Các người đang nói cái gì?" Mặc dù Đồng Lôi nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì. Nhưng cảm giác giữa bọn họ có âm mưu gì đó, hơn nữa âm mưu đó còn có quan hệ với bản thân mình.

Lục Từ Hiên thở phào nhẹ nhõm, khoác vai của cô, chậm rãi nói với cô: "Có một số việc, anh cảm thấy không thể không nói được." Nếu chuyện đã như vậy, vậy thì thân nhiên tiếp nhận.

Đồng Lôi sững sờ, hôm nay Lục Từ Hiên rất không bình thường, ánh mắt đột nhiên sáng lên, chẳng lẽ anh đã nghĩ ra được?

"Chuyện gì?" Sắc mặt Đồng Lôi trắng bệch, mặc dù sợ lời anh nói ra sẽ không phải điều mình muốn, nhưng cô vẫn muốn biết.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, Lục Từ Hiên đau lòng, cô cũng không kiên cường như trong tưởng tượng vậy, cô cũng sẽ sợ, bàn tay lau mồ hôi của cô, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên, một hồi âm thanh thân mật tràn đầy lỗi tại.

"Từ Hiên ——"

Kính ngực quay mặt sang, một người cao gầy, một cô gái diện mạo xinh đẹp cười khanh khách đi tới, thậm chí trực tiếp bỏ quên sự tồn tại của người khác, tiến vào trong ngực Lục Từ Hiên.

"Tiểu Mạt ——" Giọng nói đầy từ tính vang lên, trong lòng Đồng Lôi ngẩn ra, cô có thể thấy rất rõ sự dịu dàng trong mắt anh mà cô chưa từng thấy qua.

"Từ Hiên, em rất nhớ anh!" Âm thanh mảnh mai quyến rũ làm trái tim Đồng Lôi đau nhói.

Dưới chân lão đạo ngã xuống, không thể tưởng tượng nổi nhìn đôi bích nhân đang ôm nhau trước mặt, tim giống như bị xé toạt ra.

"Tiểu Mạt, rốt cuộc em đã về rồi, anh thật lo lắng." Không biết là thói quen hay là yêu, Lục Từ Hiên rất tự nhiên nói ra đoạn văn này, tựa như mỗi ngày trước kia đều đã luyện tập .

Nước mắt Đồng Lôi không chịu thua kém chảy xuống, nếu là oanh oanh yến yến* trước kia, có lẽ cô có thể hợp tình hợp lý mà đẩy bọn họ đi, nhưng cô ấy không giống vậy, cô ấy là Tô Mạt.

*oanh oanh yến yến: các cô gái vây quanh Lục Từ Hiên

Thì ra cuối cùng là mình vọng tưởng rồi, Đồng Lôi dùng sức lắc đầu, tại sao? Lục Từ Hiên tại sao? Tại sao anh phải nhục nhã em như vậy, hoặc là nói từ đầu chí cuối anh đều nhục nhã em, tựa như những gì cô gái kia nói trong bữa tiệc lần trước, người anh yêu chỉ có Tô Mạt, em chỉ là một công cụ giả trí lúc anh buồn chán.

"Không phải lo lắng, không phải em đã trở về rồi sao?" Tô Mạt kéo cánh tay của anh làm nũng, cô mặc kệ đây là nơi nào, trong lòng Lục Từ Hiên chỉ có một mình cô, những vấn đề khác rất dễ giải quyết.

Lục Từ Hiên, đây chính là sự lựa chọn của anh, mình giống như một chú hề, mọi thứ hạnh phúc đều là giả.

Bước chân từng bước từng bước lui về phía sau, cô biết nơi đó căn bản không có đất cho cô đặt chân, từ đầu tới cuối cô chỉ là đối tượng bị người cười nhạo, kể từ khi Tô Mạt xuất hiện, mọi ánh mắt của Lục Từ Hiên đều tập trung trên người của cô ấy.

Đồng Lôi, lần này nguoi nên hết hi vọng rồi.

"Từ Hiên, em nghe nói anh kết hôn, là thật sao?" Ôn tồn trong chớp lát, Tô Mạt đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi anh, trong mắt phấp phấp nước mắt, có khuynh hướng nếu anh gật đầu thì sẽ khóc.

Thân thể Lục Từ Hiên cứng đờ, theo bản năng quay đầu lại, bóng dáng vốn nên đứng ở phía sau mình đã biến mất rồi, tim bỗng nhiên bóp chặt, không nói chuyện liền đẩy Tô Mạt ra.

Tô Mạt không ngờ sẽ bị anh đẩy ra, thấy anh giống như đang tìm cái gì, lông mày nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhướng lên: "Từ Hiên, sao vậy? Anh tìm cái gì ở đây?"

Không phải cô ấy đều đã thấy được chứ?

Tô Mạt căn bản không có nghĩ đến sẽ gặp được Lục Tử Hiên ở sân bay, nhưng hình như là ông trời ưu ái cô, mới xuống máy bay, liền gặp được người đàn ông ưu tú này, cho nên cái gì cô cũng không nhớ, liền trực tiếp nhào tới trong ngực của anh, trong lòng cô cho là anh chắc chắn sẽ không ngại, bởi vì bọn họ đã từng yêu nhau như thế, cho nên cô căn bản không có nhìn thấy sự tồn tại của Đồng Lôi.

"Tiểu Mạt, bây giờ anh còn có chuyện nên đi trước." Nói với Tô Mạt một tiếng, sau đó vội vã chạy ra ngoài, anh sợ cô hiểu lầm cái gì?

Tô Mạt kêu mấy tiếng, anh cũng không quay đầu lại, cô giận đến dậm chân, cô rõ ràng cảm thấy, Lục Tử Hiên đã thay đổi, nếu là trước kia, đã trề thế này, anh nhất định sẽ đưa cô về nhà, nhưng hôm nay anh lại bỏ mình ở nơi này.

Lục Tử Hiên sải bước bước ra, nhưng cửa sân bay trống rỗng chẳng có cái gì cả.

"Lôi Lôi. . . ." Ở trong lòng vô lực hô to, cô nhất định đã hiểu lầm, chuyện ngày hôm nay làm sao sẽ biến thành như vậy, anh không nghĩ tới, hơi sức cả người liền giống như bị hút hết, thân thể xụi lơ.

Cô có thể đã về nhà hay không, con người căng thẳng, lập tức nhảy lên xe thể thao, dưới chân hung hăng đạp chân ga, đồng thời một tay móc điện thoại ra, đề xuống một chuỗi số quen thuộc.

Nhưng trong điện thoại đều là thông báo tắt máy, làm anh vô cùng phiền não, tìm giống như rơi vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Jack

Trác Nhiên yên tĩnh lái xe, chỗ cạnh tài xế, Đồng Lôi đang ngồi yên lặng, không có một giọt nước mắt, trầm mặc khiến người khác sợ hãi, anh một bên lái xe, vừa len lén quan sát nét mặt của cô, trong lúc nhất thời một câu cũng nói không nên lời.

Mới vừa thấy Tiểu Mạt, trong lòng của anh liền có dự cảm xấu.

Quả nhiên, khi Tiểu Mạt nhào vào trong ngực Tử Hiên, anh nhìn thấy được nét bi thương trên mặt cô, thấy cô một mình chạy đi, thế nhưng quý thần xui khiến anh liền đi theo.

"Chuyện mới vừa rồi có thể không phải như cô nghĩ." Trác Nhiên giọng gao giải thích.

Đồng Lôi hình như không có nghe được lời của anh, một mực trầm mặc, anh cũng không tiện hỏi tiếp, vẫn nên đưa cô trở về thôi, hiện tại chỉ có thể để cô suy nghĩ thật kỹ.

"Tôi không muốn về nhà?" Hình như biết ý nghĩ của Trác Nhiên, đột nhiên nói, làm anh tức cười, nghiêng đầu nhìn cô một cái, vẫn không có chút phản ứng nào, giống như lời nói vừa rồi là mình nghe nhầm.

"Hôm nay tôi có thể ở lại chỗ của anh một đêm không?" Đồng Lôi nói tiếp, lúc này Trác Nhiên mới thật sự tin tưởng mình không nghe lầm.

Hón hờ gật đầu: "Dĩ nhiên có thể, vừa lúc ở bờ biển tôi có một gian phòng để trống, cô có thể ở tại nơi đó." Tay lái chuyển một cái, xe đi vào đường cao tốc.

Cô và Trác Nhiên cũng không phải rất quen, nhiều nhất chỉ là thấy mặt mấy lần mà thôi, nhưng bây giờ lòng của cô rất loạn, căn bản không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ muốn tìm một nơi không có anh để yên tĩnh một chút, bên tai từng trận sóng biển vỗ bờ, thỉnh thoảng có mùi tanh mặn của gió biển thổi vào, thổi rối tóc của cô, đau lòng không cách nào hô hấp, khóe miệng mang theo nụ cười châm chọc, mình thật đúng là không đụng tường thì không chết tâm, phải tận mắt nhìn thấy mới có thể tỉnh ngộ.

Trác Nhiên không nói thêm gì nữa, chuyện giữa vợ chồng bọn họ, mình không cách nào nhúng tay vào.

Không biết qua bao lâu, xe dừng trước một căn biệt thự màu trắng, phong cảnh nơi này rất tốt, có thể thấy một khoảng biển rộng, nếu trước kia tới nơi này cô nhất định sẽ rất vui, nhưng hôm nay chỉ có bi thương và mất mát.

Đồng Lôi rơi vào trầm tư, Trác Nhiên nhú nhú mày, thật sự nếu không mở miệng, anh bảo đảm bọn họ nhất định sẽ ngồi cả đêm ở trong xe.

"Vào đi thôi!" Trác Nhiên thay cô mở cửa xe, Đồng Lôi lúc này mới phản ứng được: "Cảm ơn!" Cởi dây an toàn ra, xuống xe, thật thà đi theo anh vào biệt thự.

Trang trí bên trong của biệt thự thật ngoài ý cô, không có phong cách châu Âu xa hoa, mà là tràn đầy phong cách gia đình ấm áp, mặc dù nói là không có người ở, tuy nhiên một chút bụi bặm cũng không có, khắp nơi đều dọn dẹp sạch sẽ khác thường, hiển nhiên bình thường sẽ có người tới nơi này quét

dọn, vì vậy, Đồng Lôi khẳng định, Trác Nhiên rất coi trọng căn phòng này.

Nhìn cô chỉ đứng, cặp mắt linh động không ngừng quan sát, trong mắt không ngừng thường thức, ấn tượng của Trác Nhiên với cô nhất thời đã khá hơn nhiều: "Đừng đứng nữa, ngồi đi, tôi đi rót ly trà nóng."

"Uh!" Nhẹ giọng lên tiếng, cô còn chưa ngồi xuống, đột nhiên, đập vào mắt là một con vật khổng lồ nhảy ra từ trên lầu, chưa kịp phản ứng đã bị bổ nhào.

"A ——" Đồng Lôi lập tức rơi xuống đất, chỉ cảm thấy trước ngực là một cái gì đó lông mềm mềm, ngẩng đầu lúc này mới phát hiện ra thì ra là một con chó, đang nghịch ngợm dùng đầu liếm giữa cổ và gáy của cô.

Lúc Trác Nhiên tiến vào không thấy bóng dáng của nó, cũng liền quên mất, vừa nghe tiếng kêu của cô thì chạy nhanh ra ngoài, đập vào mắt chính là một màn ấm áp này, Đồng Lôi nằm ngửa trên đất, còn đầu sỏ gầy nên chuyện kia đang nằm ở trên người cô ăn đậu hũ.

"Ha ha!" Đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó lớn tiếng bật cười

Ánh mắt tức giận nhìn nó, Trác Nhiên lập tức ngậm miệng, đưa tay kéo cô đang nằm dưới đất lên.

"Jack rất ít thích người lạ, tôi chẳng qua thấy nó hình như đặc biệt thích cô."

Những lời này Trác Nhiên nói không sai, Jack là quà tặng duy nhất của mẹ anh khi còn sống để lại, ở bên cạnh mình đã năm năm rồi, kể từ sau khi mẹ qua đời, tính tình Jack thay đổi rất nhiều, trừ người quen, bất kỳ người lạ nào nó cũng hồ hững, hôm nay tất cả đã ngoài ý nghĩ của anh rồi.

"Jack, người tên là Jack?" Đồng Lôi yêu thương sờ sờ lông của nó nói: "Thật là một tiểu tử làm người khác ưa thích." Hôn nó một cái: "Người thật hạnh phúc, có phòng ở tốt như vậy, có chủ nhân tốt như vậy, nhưng tôi. . . ." Nhẹ nhàng chống đỡ đầu của nó, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Thấy cô rơi lệ, Jack khéo léo liếm láp nước mắt trên gò má cô, trong miệng còn phát ra tiếng: "Ô ô", tựa như đang an ủi cô, hi vọng cô không đau lòng.

"Cảm ơn Jack!" Bây giờ cô chỉ có thể tìm ấm áp trên người một con chó, mà người kia vẫn yên lặng là vì người trong lòng trở về nên vui sướng sao.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Trác Nhiên nhìn màn hình hiện lên ba chữ "Lục Tử Hiên", hồi hộp trong nội tâm hạ xuống, liếc nhìn Đồng Lôi, mới lắc mình ra cửa, nhẹ nhàng ấn nút tiếp nghe.

"Này, Tử Hiên!"

"Trác Nhiên, vợ của tớ đâu?" Bên đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh hơi giận của Lục Tử Hiên, có trời mới biết khi anh về đến nhà mới phát hiện cô căn bản không có về nhà, hơn nữa điện thoại lại không gọi được.

Nhưng mà anh đột nhiên nghĩ tới Trác Nhiên, bọn họ cùng nhau ở sân bay, nhưng khi Đồng Lôi mất tích, cậu ta cũng mất tích, có lẽ là cậu ta dẫn cô đi, xem như là hi vọng nên không kịp chờ đợi liền bấm điện thoại của cậu ta.

"Tử Hiên, tớ hi vọng cậu để cho cô ấy yên tĩnh một chút." Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, thuận tiện tắt máy.

Hình như là khóc mệt, Đồng Lôi ôm Jack, một người một chó vui ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Trác Nhiên sợ làm ồn cô, chỉ cảm cái mền đắp lên cho cô, trong giấc mộng, lông mày cô cũng vẫn rời rắm, khóe mắt còn có nước mắt chảy xuống, Trác Nhiên nhìn cô, trong lòng có nỗi khổ riêng, cô có bao nhiêu khó chịu mà năm mơ cũng sẽ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đừng hiểu lầm.

Sáng sớm, bất luận Trác Nhiên nói gì, Đồng Lôi vẫn quyết định về nhà, dù sao có một số việc bọn họ cần nói chuyện thật tốt.

Có thể là buổi tối ngủ không được ngon giấc, Đồng Lôi vui ở trên sofa ngủ thiếp đi rất nhanh, khi tỉnh lại mới phát hiện đã hơn sáu giờ, trong phòng khách đen thui, không có mở đèn, rất dễ nhận thấy Lục Tử Hiên vẫn chưa về, gọi điện thoại cho anh, điện thoại vang lên nhưng không ai nhận, trong lòng có chút kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì sao?

Trước kia coi như anh có bận rộn đi nữa cũng sẽ nhận điện thoại của cô, tâm bắt đầu lo lắng, không phải là xảy ra chuyện gì chứ, nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì cô nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

Lục Tử Hiên chau mày, căn bản không có tâm tình nhìn món ăn trước mặt, chỉ uống từng ly rượu một, ngược lại Tô Mạt đối diện thỉnh thoảng lộ ra vẻ

mặt kinh ngạc, hôm nay anh ấy có chuyện gì phiền lòng sao? Hôm nay vốn gọi điện thoại hẹn anh ra ăn cơm chính là muốn một lần nữa lấy lại đoạn tình cảm đã qua, nhưng anh chỉ một mực uống rượu, làm cho kế sách của cô không còn.

"Từ Hiền, hôm nay anh có tâm sự gì sao?" Trong giọng nói tràn đầy ân cần, còn mang theo bất mãn nhẹ nhàng: "Sao lại uống rượu mà không ăn món ăn, có phải những thứ này không hợp khẩu vị của anh hay không?"

Lục Từ Hiền phiền não không chịu nổi, trong lòng vốn đang buồn bực cho nên Tô Mạt hẹn anh cũng không từ chối.

Lắc đầu một cái, thấy nét mặt Tô Mạt không vui, biết cô không cam lòng bị mình quên lãng, nhếch lên một nụ cười: "Không có việc gì, gần đây chuyện của công ty hơi nhiều mà thôi, hơn nữa những người nhân tài luôn tự nhận là rất giỏi, lại không duy trì tốt mà thôi."

Mặt Tô Mạt trầm như nước ăn thức ăn trước mặt, đối với giải thích của Lục Từ Hiền, cô một chút cũng không tin, anh là hạng người gì, cô còn không hiểu rõ sao, nếu như anh vấp phải những chuyện khác, cô còn cho phép mình tin tưởng, nhưng vấp phải chuyện làm ăn thì anh là một người làm việc quá quyết, đoạn thời gian bọn họ ở cùng nhau đó, công ty chưa từng có chuyện nào có thể làm khó anh? Anh đang cố ý che giấu mình cái gì sao?

Lục Từ Hiền cũng không biết cô sẽ nghĩ nhiều như vậy, không biết là cố ý hay là vô tình, điện thoại di động của anh rơi ở trong xe, trên đường tới Tô Mạt đột nhiên nói muốn mượn điện thoại của anh gọi điện, lúc ấy cũng không có suy nghĩ nhiều, liền trực tiếp đưa cho cô, đến phòng ăn thì Tô Mạt mới nói cho anh biết điện thoại di động đặt ở trong xe rồi, lúc đó anh liền kích động muốn quay lại lấy, nhưng không biết vì sao lại bỏ qua cái ý nghĩ này.

Anh không biết Đồng Lôi có thể gọi điện cho anh hay không, nhưng mà anh cũng muốn cho cô nếm thử một chút mùi vị bị người khác quên lãng, nhưng bây giờ trong lòng lại vô cùng gấp gáp, ngộ nhờ Đồng Lôi gọi điện thoại cho anh không ai nhận, cô có thể lo lắng hay không.

Loại tâm tư mâu thuẫn này quấy đầu óc anh căng lên.

Loại tình yêu này, quả thật sẽ làm một người đàn ông khôn khéo trầm ổn trở nên nóng nảy lo lắng.

Tô Mạt có chút khó chịu, hôm nay bọn họ gặp mặt căn bản không nói hơn mấy câu, tâm tư Lục Từ Hiền vẫn không xác định, cũng không hề để ý liên uống nhiều quá, những thứ rượu đó kia vốn có tác dụng chậm, cộng thêm tâm tình phiền muộn, anh đã bắt đầu choáng váng rồi.

Cả bữa cơm tối, anh chỉ uống rượu, căn bản không động tới đôi đũa, bụng rỗng lại uống nhiều rượu như vậy, hơn nữa lúc ra cửa, gió đêm vừa thổi, dưới chân không khỏi chao đảo.

"Từ Hiền, anh chậm một chút." Tô Mạt lập tức đỡ anh: "Em đưa anh trở về."

Xe lái vào cửa chính biệt thự, Tô Mạt dường như bưng tỉnh, phòng ốc nơi này giống với nơi ở của bọn họ ở nước Mỹ, mỉm cười nhìn người đàn ông ngủ say trên ghế xe này, trong lòng âm thầm thì, anh nhất định là của em, ai cũng không giành được, dù là cô dâu mới của anh cũng giống vậy, anh ấy nhất định là của mình.

Thật ra thì hôm nay cô tới nơi này còn có một mục đích khác, chính là tới xem người vợ trong truyền thuyết của anh một chút, chỉ bằng tình cảm Lục Từ Hiền dành cho cô, cô chắc chắn có thể khiến cho cô gái kia ngoan ngoãn rồi đi.

Lục Từ Hiền cũng không có say hoàn toàn, mặc dù còn có ý thức, nhưng cũng không thể khống chế thân thể, không thể không dựa vào Tô Mạt dìu anh vào nhà, phòng khách không mở đèn, cả căn phòng cũng yên tĩnh, trong lòng bất giác cảm thấy mất mát, cô ấy còn tức giận, chưa trở về sao?

Dưới chân lảo đảo một cái, không chú ý hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Đèn của phòng khách đột nhiên sáng lên, Lục Từ Hiền theo bản năng lấy tay ngăn cản, cũng thấy một bóng dáng đơn bạc đứng ở cửa cầu thang, lặng lẽ nhìn anh, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng lại có một loại bi thương không nói được.

"Lôi Lôi——" Lục Từ Hiền lập tức tỉnh táo, mới phát hiện lúc này Tô Mạt đang dán lên người mình, muốn đẩy cô ra, nhưng một chút hơi sức cũng không có, lúc này ở trong mắt Đồng Lôi giống như anh không muốn buông Tô Mạt ra.

Thật ra thì Tô Mạt cũng không biết trong này sẽ có người, vừa tiến đến liền phát hiện tối thui, cô vẫn còn đang thất vọng, hôm nay không thể trình diễn vở kịch rồi, đáng tiếc hình như ông trời cũng đứng về phía cô, cư nhiên khiến cô gái này thấy được.

Khỏe miệng nhộn nhạo âm trầm cười.

Đối với động tác muốn đẩy cô ra mới vừa rồi của Lục Từ Hiền, cô vẫn còn có chút đau lòng, cô không biết đoạn thời gian này giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là từ trực giác của phụ nữ, cô biết Lục Từ Hiền yêu cô gái này, hôm nay say rượu, đoán chừng cũng là bởi vì cô ta, cô không cam lòng, người đàn ông này rõ ràng là của cô.

Đồng Lôi đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nước mắt nóng bỏng, nghe được trong phòng khách phát ra tiếng vang lớn, cô liền lập tức mở đèn, nhưng không ngờ chính là, cư nhiên nhìn thấy chồng mình nằm trên mặt đất cùng cô gái khác, hơn nữa cô gái này lại là người yêu trước kia của chồng mình.

Cô đang suy nghĩ không biết giữa bọn họ có phải thật như vậy hay không.

Không khí đột nhiên trở nên hết sức xấu hổ, thấy Đồng Lôi rơi lệ, trong lòng Lục Từ Hiền cũng rất khó chịu, hiện tại nói cái gì cũng là vô ích, có người vợ nào có thể dễ dàng tha thứ cho chồng của mình ôm bạn gái trước kia xuất hiện trước mặt mình chứ, đẩy Tô Mạt ở trong ngực ra, từng bước từng bước

đi về phía cô.

"Là Lục phu nhân sao?" Tô Mạt che giấu hải lòng trên mặt, khách khí chào hỏi: "Tôi là Tô Mạt, Lục phu nhân chắc cũng đã nghe Từ Hiên nói qua, tôi là người trước kia anh ấy thích nhất, chúng tôi sống chung một chỗ rất nhiều năm."

Lục phu nhân? Hừ, Tô Mạt châm biếm, vị trí này vốn là của cô, nếu như không phải Từ Hiên ở chỗ này, cô nhất định sẽ tiến lên tát cô mấy bạt tay, để cô biết điều mà rời khỏi Từ Hiên.

"Tiểu Mạt?" Lục Từ Hiên khiếp sợ nhìn cô, cô không biết cô nói như vậy sẽ chỉ làm Lôi Lôi càng thêm hiểu lầm anh sao?

"Từ Hiên" Tô Mạt uất ức nhìn anh, âm thanh thật thấp, nhưng mọi người lại nghe được: "Chẳng lẽ không đúng sao? Chúng ta ở nước Mĩ thời gian dài như vậy?" Quả nhiên, anh thật sự động lòng với cô gái này.

Đồng Lôi nỗ lực nhẫn nhịn, không muốn nước mắt chảy xuống, tuy nhiên làm sao cũng không khống chế được nó, từng bước từng bước từ trên cầu thang xuống, khi đi ngang qua bên cạnh Lục Từ Hiên, anh muốn đưa tay bắt cô, lại bị cô thoáng qua, né tránh tay của anh, cô cảm thấy bẩn, không muốn anh đụng vào mình.

Đi tới trước mặt của Tô Mạt, vẽ ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc: "Thật sự xin lỗi đã quấy rầy các người, chúc các người vui vẻ!"

Lục Từ Hiên có chút hoảng hốt nhìn Đồng Lôi, anh không biết cô nói những lời đó là có ý gì? Giống như tùy thời cũng sẽ biến mất: "Lôi Lôi, chuyện ngày hôm nay, chỉ là một hiểu lầm, không phải như em nghĩ." Nắm thật chặt cánh tay của cô gian nan giải thích, nhưng lý do lại cứng nhắc như vậy.

Đồng Lôi chỉ nhìn anh, không nói gì, dần dần kéo bàn tay to đang nắm lấy tay của mình ra, Lục Từ Hiên, loại trò chơi truy đuổi này tôi chơi một rồi, không bao giờ muốn tiếp tục nữa, tại sao tôi lại là người bị hại kia chứ, tại sao anh nắm lần bảy lượt vũ nhục tôi, có phải cảm thấy rất thành tựu khi vũ nhục tôi hay không, còn lôi kéo người yêu trước kia cùng nhau vũ nhục tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chúng ta ly hôn.

Đồng Lôi đang khóc thút thít, tất cả đều trở thành bọt nước, nếu như trước kia cô còn ôm lấy ảo tưởng, giờ khắc này biến mất không thấy tăm hơi, đêm dài đằng đẵng cô không biết nên đi nơi nào, tình hình như vậy quá quen thuộc, đêm tân hôn đó, cũng có một cô gái, cũng thật giống mình chạy đi như vậy, nhưng tình cảnh lại không giống nhau.

Khi đó là khuất nhục, lần này lại là đau lòng.

"Lục Từ Hiên, cái tên khốn kiếp này!" Hung hăng đá đèn đường một cước, đèn đường lung lay có chút kháng cự, nhưng nội tâm cô vẫn còn không chết từng quyền từng quyền đánh vào phía trên: "Tại sao anh lại đối với tôi như vậy, tại sao, tại sao?" Có lẽ là đánh một, chán chường tuột xuống theo cột đèn.

Trong biệt thự, Lục Từ Hiên như pho tượng đứng ở đó, trong hơi thở như có như không bay đến mùi vị thanh đạm trên người Đồng Lôi, hình như một khi không để ý thì sẽ tiêu tán.

"Từ Hiên, em đỡ anh đi vào nghỉ ngơi." Cô cực kỳ hải lòng khi Đồng Lôi rời khỏi, khoe miệng Tô Mạt chứa đựng nụ cười, hiện tại tâm tình của cô thật tốt, không ngờ tình cảm của bọn họ không chịu nổi một đả kích như vậy.

Nhưng dưới chân Lục Từ Hiên tựa như mọc rễ, thế nào cũng không chuyển động, hít thật sâu, muốn hít toàn bộ mùi vị đang tràn ngập trong không trung của cô gái kia vào người, không để cho nó tiêu tán đi.

"Từ Hiên, đi thôi!"

Lục Từ Hiên đẩy cái tay đang đỡ mình của cô ra, trong miệng tự lầm bầm: "Lôi Lôi. . . . ." Mắt đột nhiên sáng lên, như chim ưng phát ra ánh sáng sắc bén, nhắc chân chạy ra ngoài.

Tô Mạt hơi sững sờ, tay nhanh chóng kéo anh, có chút uất ức nói: "Từ Hiên, anh đi đâu?"

Nhưng bây giờ anh đâu còn nghĩ được nhiều như vậy, giờ phút này trong lòng của anh chỉ có một ý tưởng, chỉ có một người, cho nên không có một chút dục dằn, chỉ có không nhìn được, hất cánh tay đang ngăn mình lại ra, sai bước chạy ra ngoài.

Anh chưa bao giờ có loại sợ hãi này, nhìn bóng lưng cô biến mất, nghe hơi thở mỏng manh của cô dần biến mất trong không khí, mình giống như lọt vào một vực sâu bóng tối, bất lực như thế.

Lôi Lôi, không cần đi, không có em, ai sẽ giúp anh làm điểm tâm . . . . .

Lôi Lôi, không cần đi, không có em, ai sẽ giúp anh pha nước tắm . . . . .

Lôi Lôi . . . . .

Trong lòng anh đang nổi điên kêu cái tên này, điên cuồng nghĩ tới cô, không biết lúc nào tâm tình của mình đã bắt đầu thay đổi theo cô, cô ấy vui mừng, anh cũng sẽ vui mừng theo, cô ấy đau lòng, anh cũng sẽ đau lòng.

Cô ấy đi, lần này cô ấy thật sự sẽ rời đi, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt mình nữa.

Lòng của Lục Tử Hiên như bị xé rách, máu nhỏ từng giọt từng giọt, anh luôn cao ngạo lại nhếch nhác như vậy, mồ hôi chảy xuống má, sợi tóc chán chường dính vào trán.

Lôi Lôi, anh sai rồi.

Lôi Lôi, em trở lại đi, anh giải thích với em.

Lôi Lôi, tại sao em không cho anh cơ hội giải thích?

Nơi này không có xe taxi, cô cũng sẽ không đi quá xa, nhưng tại sao đuổi theo lâu như vậy cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô, ánh mắt nhìn khắp mọi nơi, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không, ý tưởng đột nhiên này làm cho anh âm thầm sợ hãi.

Chợt giống như là nghĩ tới điều gì, vội vã móc điện thoại di động từ trong túi ra.

Lúc này mới phát hiện, điện thoại di động căn bản cũng không mang theo trên người, mà là để ở trong xe, "Shit!", không nhận được chữ nhỏ một tiếng, liền vội vàng xoay người chạy về phía biệt thự, hiện tại cô có thể đã rời khỏi nơi này.

Khi anh sắp vọt vào cửa, một tiếng rên nhỏ nhẹ truyền vào trong lỗ tai từ bên kia, Lục Tử Hiên cả kinh, đi tới theo bản năng.

Trái tim liền vui mừng, lông mày nhíu chặt liền giãn ra, bóng dáng dưới ánh đèn không phải của Đồng Lôi còn có thể là ai?

Ở dưới cột đèn, người này căn bản không có chú ý tới anh, chỉ vui mình ở giữa hai chân mà phát tiết, hai ngày nay cô liên tiếp bị đá kích.

Tiếng khóc kia khiến tâm anh cũng muốn khóc, mỗi giọt lệ cũng rơi vào trong lòng của anh, tay nắm chặt hai bên người, chân dài cất bước, chỉ mấy bước, liền ôm cô vào trong ngực.

"Anh. . . . ." Mắt đẹp tròn to, tại sao anh lại ở chỗ này, anh không phải nên ở bên vị Tô tiểu thư kia sao?

Nhìn bộ dạng của cô, Lục Tử Hiên lập tức biết cô đang suy nghĩ gì: "Lôi Lôi, Tiểu Mạt đối với anh mà nói chỉ là quá khứ, em là vợ của anh, chỉ có em mới có thể đi theo anh."

Anh nói rất chân thành, thật sao, Đồng Lôi chỉ hơi sững sờ, không nói gì, cô thật sự rất mệt mỏi, chỉ muốn mau sớm giải thoát, sau đó một mình yên lặng sống thật tốt một chút, mặc kệ hiện tại anh nói cái gì cô đều không muốn nghe.

"Lôi Lôi, em không thể tha thứ cho anh sao?" Lục Tử Hiên có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Đồng Lôi lắc đầu một cái, dùng một giọng nói bình thản không thể bình thản hơn nữa nói: "Tôi mệt mỏi rồi, Lục Tử Hiên, chúng ta căn bản không thích hợp, ly hôn đi!"

Nhìn cô lắc đầu, Lục Tử Hiên rồi rầm tâm lập tức tỉnh táo lại, nhưng lời nói phía sau của cô lại đẩy anh xuống địa ngục, vĩnh viễn không thoát thân được, không thể tin nhìn cô, cho là mình nghe lầm.

Ly hôn, tại sao cô có thể dễ dàng nói ra như thế?

"Không thể nào?" Anh hét lên, đôi tay giữ vai của cô thật chặt, trong thoáng chốc, Đồng Lôi cảm thấy anh muốn bóp nát vai của mình, chẳng lẽ đây không phải là hi vọng của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Kiên quyết.

Trong mắt Tô Mạt lóe lên một tia cảm xúc, đàn ông đều như thế, bạc tình vô nghĩa, đều không ngoại lệ.

Cười lạnh một tiếng, miệng nhếch lên một đường cong làm người ta sợ hãi, trông mặt quét một lượt xung quanh, vẻ mặt lập tức trở nên ôn hòa, nâng giày cao gót xoay người rời đi.

Lục Tử Hiên hung hăng cắn răng, nhưng cô lại là một bộ dạng không sao cả, có trời mới biết lòng của cô đau nhiều thế nào, nhưng Lục Tử Hiên cố tình không nhìn thấy đau thương trong mắt cô, anh ghét nhất vẻ mặt không sao cả này của cô, cắn răng nghiêng lợi: "Đồng Lôi. . . . ."

"Cái gì. . . . .?" Nếu muốn tách ra, cũng không cần quan tâm như vậy.

Muốn tránh khỏi sự kiểm chế của anh trên tay, lại bị anh cầm lại, mi tâm hơi nhúu, "Sao lại lạnh như vậy?" Lúc này mới phát hiện ra cô chỉ mặc áo ngủ thật mỏng liền chạy ra ngoài: "Chúng ta về nhà trước."

Đồng Lôi liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mặt, con ngươi đen như mực lóe lên ánh sáng dịu dàng, làm cho cô hoảng hốt một hồi, ngay sau đó cười châm chọc, mình vẫn còn hy vọng xa vời cái gì, nơi đó vốn không có mình.

Lục Tử Hiên không biết cô đang cười cái gì, chỉ là nụ cười ấy sao lại cay đắng: "Chúng ta đi vào, bên ngoài lạnh quá." Cô không trả lời, mặc cho anh ôm mình.

Thay xong giày cũng không quản người sau lưng, trực tiếp lên lầu, khi đang khúc quẹo qua cầu thang thì ngừng lại, nói với Lục Tử Hiên ở dưới lầu: "Tốt nhất anh nên suy tính lời nói mới vừa rồi của tôi." Không đợi anh nói chuyện, trực tiếp vào nhà.

Lục Tử Hiên sững sốt hồi lâu, chạy lên thật nhanh.

"Lôi Lôi, em hãy nghe anh nói. . . . ." Cô thế nhưng nghiêm túc.

"Hiện tại cái gì tôi cũng không muốn nghe, tôi muốn nghỉ ngơi." Đồng Lôi lạnh lùng trả lời, cửa phòng "Dùng. . . . ." một tiếng đóng lại, chỉ bị ngăn lại bởi một cánh cửa thật mỏng nhưng giống như là nhìn núi vạn sông.

Đồng Lôi nặng nề nằm lên giường, nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn nghe.

Khi Đồng Lôi tỉnh lại lần nữa trời đã sáng rồi, phát hiện mình còn mặc áo ngủ tối hôm qua, mở cửa, lại thấy bóng dáng đang ngồi cạnh cửa, tựa hồ nghe được tiếng mở cửa, Lục Tử Hiên giật giật thân thể nhức mồm, sau đó mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, một loại cảm giác kỳ lạ chảy xuôi giữa hai người.

"Em tỉnh rồi?" Khi đang nói chuyện anh đã đứng trước mặt Đồng Lôi, trên mặt nổi lên nụ cười dịu dàng.

Đồng Lôi nhìn anh, anh đợi ở cửa phòng ngủ cả đêm sao? Nếu là trước kia cô nhất định sẽ cảm động rơi lệ, nhưng, vào giờ phút này, một giọt nước mắt cô cũng chen không ra được.

"Ừ!" Lạnh đạm đáp một tiếng, từ bên cạnh anh rời đi.

Bóng dáng Lục Tử Hiên hơi ngẩn ra, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, vội vàng đuổi theo: "Lôi Lôi, bữa sáng em muốn ăn cái gì, bây giờ anh đi mua có được hay không?"

Đồng Lôi lựa chọn im lặng, cho tới bây giờ anh còn không biết cô đều không thích ăn bữa ăn sáng ở bên ngoài, cái này đã không còn quan trọng, mặc tạp dề chui vào phòng bếp, Lục Tử Hiên lập tức vén tay áo lên, mặc dù anh không biết cái này chút nào, còn đoạt lấy công cụ trên tay cô: "Đề anh làm cho."

Đồng Lôi cũng không ngăn cản, tránh ra một chút, đứng ở một bên nhìn, trong lòng cô đang suy nghĩ một ít chuyện, lát nữa bọn họ nhất định phải giải quyết mọi chuyện, cho tới bây giờ cũng chưa từng ôm hi vọng quá lớn vào cuộc hôn nhân này, chỉ là không có nghĩ đến lại nhanh như vậy, trước kia cho là mình nhất định sẽ dễ dàng rời đi, nhưng bây giờ tìm mất rồi, cũng không về được nữa.

"Lôi Lôi, em đang nghĩ gì vậy?" Lục Tử Hiên nghiêng đầu liền thấy Đồng Lôi đang yên tĩnh nhìn anh, nhưng ánh mắt lại không rơi vào trên người của anh, giống như xuyên qua anh đang mất hồn, cô không phải đang suy nghĩ chuyện bọn họ chia tay chứ, hay là đang suy tính mở miệng như thế nào, có thể đều là đã kích đối với anh hay không?

"Tôi muốn về nhà ở mấy ngày, chúng ta đều cần thời gian suy nghĩ thật kỹ một chút." Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi thật sự nghe cô nói lại khiến anh ngẩn người tại đó, công cụ ở trên tay cũng rớt bịch xuống đất: "Thật sự muốn chia tay sao?" Tâm tình có chút trầm lắng, con ngươi âm trầm không có ánh sáng.

"Đúng!" Chưa từng kiên quyết qua như vậy, lạnh lùng nhìn về đáy mắt anh: "Chúng ta vốn không thích hợp, ban đầu anh lấy tôi là ép buộc và bắt đắ dĩ, tôi gả cho anh cũng chỉ là không muốn nhìn thấy Đồng thị lâm vào nguy cơ, cho nên chúng ta tách ra là chuyện rất tự nhiên."

Không ngờ cô sẽ nói thản nhiên như vậy, Lục Tử Hiên cảm giác hiện tại mình giống như một chú hề, làm nhiều chuyện như vậy, hết sức lấy lòng cô, cư nhiên vọng tưởng cô bởi vì cảm động có thể ở lại.

Trên bàn ăn hai người đều có tâm sự riêng, một bữa cơm cả hai người đều ăn không thoải mái.

Đồng Lôi đứng dậy trở về phòng, lúc đi ra trên tay còn kéo theo vali, cô biết trở về sẽ không tránh được bị cha mẹ cầu nhàu một phen, nhưng cô không muốn ở chỗ này nữa.

Lục Tử Hiên sợ hết hồn, không ngờ cô lại thu thập tốt mọi thứ, thời điểm cô đi qua bên cạnh, anh chợt kéo cô lại, lạnh lùng nói: "Anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời khỏi anh, cho dù sử dụng bất kỳ biện pháp gì."

"A!" Đồng Lôi cười lạnh: "Lục Tử Hiên, anh trước sau đều ngang ngược như vậy."

"Ngang ngược?" Cười lạnh một tiếng, đá văng cái vali sau lưng cô, thật nhanh đẩy cô đến góc tường: "Anh bảo đảm chỉ cần em bước ra khỏi nơi này, nhất định sẽ hối hận."

Lắc đầu một cái, lui khỏi thân thể anh, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Nhìn bóng lưng của cô, Lục Tử Hiên cuối cùng không nhịn được đẩy bát đĩa trên bàn ăn xuống đầy đất, phát ra tiếng vỡ vụn xoảng xoảng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Xuất hiện tình trạng.

"Lôi Lôi, giữa cậu và Lục Tử Hiên rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?" An An bật thốt lên vấn đề, kể từ đoạn thời gian trước, khi Lôi Lôi giờ lên cái vali xuất hiện tại Đồng gia cô liền muốn hỏi, nhưng vẫn không dám hỏi.

Hôm nay thật vất vả mới ra ngoài hóng mát một chút, nhìn gương mặt hoảng hốt của cô, rõ ràng vẫn thích anh ta, thật không rõ tại sao lại muốn rời đi?

Đồng Lôi nhẹ nhàng thở dài, giữa anh và cô giống như vẫn luôn tồn tại vấn đề, chỉ là lúc trước không có bộc phát mà thôi.

"Vậy bây giờ cậu dự định làm gì, chẳng lẽ thật sự muốn ly hôn sao?" Mặt An An nhìn cô đầy vẻ khiển trách: "Tớ vô ý nhìn thấy ở phòng của cậu, bác trai bác gái có biết không?"

"Tớ còn chưa nghĩ ra phải nói với bọn họ như thế nào?"

An An cũng biết cô khẳng định không dám nói, nếu không sẽ không đem phần giấy thỏa thuận ly hôn lên lên để ở dưới gối, bắt đắc dĩ mà lắc đầu: "Thật không biết phải nói với cậu thế nào, rõ ràng không muốn như vậy."

"An An!" Lầm bầm một tiếng, hi vọng cô đừng nói nữa, những ngày qua cô đã nỗ lực không nhớ tới anh, hơn nữa cô biết rõ, giữa bọn họ đã không thể nào.

"Được được được!" Giờ hai tay lên đầu hàng: "Tớ không nói, nhưng sớm muộn có một ngày, bác trai bác gái cũng sẽ biết, chỉ hi vọng đến lúc đó bọn họ có thể tiếp nhận." Tùy ý dùng móng nhỏ khuấy cả phê trong ly, cô thật là phục cô ấy.

Lời nói của An An quả thật không sai, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi, chỉ là không biết còn có thể lừa gạt bao lâu.

Uống xong đồ uống, họ vốn muốn tiếp tục đi dạo một vòng, nhưng điện thoại An An đột nhiên vang lên, vốn nghĩ chỉ là một cuộc điện thoại bình thường, nhưng vừa nhận được điện thoại, sắc mặt của cô lập tức khó coi.

"Chuyện là thật sao?" An An không xác định hỏi, còn bất chợt lo lắng liếc nhìn Đồng Lôi.

"Làm sao vậy?" Đồng Lôi nhỏ giọng hỏi một câu, rốt cuộc là điện thoại gì, sao sắc mặt của An An lại thay đổi, nhìn bộ dạng của cô, Đồng Lôi mờ mờ ảo ảo cảm thấy chuyện không đơn giản.

"Không có việc gì, chỉ là công ty xảy ra một chút chuyện nhỏ thôi." Cuống quýt cúp điện thoại, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: "Hôm nay không thể cùng cậu đi dạo phố, tớ có việc phải làm rồi."

Nghe cô nói như vậy, Đồng Lôi càng thêm khẳng định chuyện không đơn giản, người khác không biết An An, cô còn không biết sao? Mặc dù bình thường An An xem ra không đứng đắn, nhưng ở trên công việc thật sự là thiên tài, không có bao nhiêu chuyện có thể làm khó cô ấy, nhưng tại sao cô ấy phải gạt mình, chẳng lẽ lần này thật có liên quan đến mình, trong đầu đột nhiên nghĩ đến, ngày ấy mình rời đi, Lục Tử Hiên nói một câu nói: "Anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời khỏi anh, cho dù sử dụng bất kỳ biện pháp gì."

"Chờ một chút, tớ cũng muốn đi." Ánh mắt kiên định nhìn An An, nhìn bộ dạng của cô, An An cũng đại khái đoán được.

"Được!" Nhanh chóng khởi động động cơ xe, xe nhanh chóng chạy vọt trên đường, dọc theo đường đi đôi tay Đồng Lôi nắm thật chặt, cô không xác định nguyên nhân đưa đến sự kiện lần này có phải bởi vì cô hay không?

Vừa tới cửa công ty, liền phát hiện Đồng thị đã bị một đám ký giả vây quanh, An An chỉ đành phải tránh ký giả đi vào từ lối đi chuyên dụng.

Cửa thang máy vừa mở, Đồng Lôi liền phát hiện đã có một nhóm người chờ ở cửa ra vào rồi, trên mặt mỗi người đều mang vẻ mặt nặng nề: "Ngưng tổng, cô rốt cuộc đã tới, đây là tài liệu cần lần này." Vừa thấy được An An, Steven liền đưa đến tài liệu đã chuẩn bị xong.

"Ừ, Steven, cậu đưa Đồng tiểu thư đi nghỉ ngơi trước, những người khác đi theo tôi tới phòng họp." An An không muốn làm cho Đồng Lôi biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, cho nên an bài cô đi nghỉ ngơi trước.

"An An!" Chân mày tinh tế nhẹ nhàng nhíu lại, đã nắm cánh tay của cô.

An An cho cô một nụ cười an ủi: "Đừng lo lắng, cậu còn không biết tớ sao? Tớ chính là thần thoại trong giới thương nhân, chút chuyện nhỏ này không làm khó được tớ."

"Đồng tiểu thư, mời đi bên này." Đồng Lôi mặc dù lo lắng, nhưng vẫn đi theo Steven rời đi.

"Ký giả ở cửa là chuyện gì, chuyện này tôi cũng mới vừa biết tại sao những ký giả này cũng đã biết."

Trong phòng họp, An An ngồi ở ghế sofa ở bên trong, một tay lật xem tài liệu, một tay có tiết tấu gõ ở trên bàn, bộ dạng yên tĩnh này khiến những tình anh lẫn lộn trên thương trường nhiều năm cũng run rẩy cả người, không dám thở mạnh.

"Nói đi, sao lại cảm hết vậy?" Mỗi một chữ cũng hung hăng đánh trong lòng mọi người, trong giọng nói mang theo bình tĩnh không cách nào che giấu được tức giận, sau một lúc, cô hung hăng ném văn kiện trong tay lên trên bàn, tài liệu giống như phá kén bướm bướm bay loạn xung quanh.

"Ngưng tổng, chúng tôi cũng vừa mới nhận được thông báo." Một người to gan giải thích, đầu lại cúi xuống không dám nhìn cô.

Con người băng lãnh hơi ôn hòa một chút, quét toàn phòng một cái, trầm giọng nói: "Chuyện lần này các người thấy thế nào?"

"Ngưng tổng, Lục thị đột nhiên rút tiền, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch ban đầu của chúng ta, hiện tại thì nhiều hạng mục cũng mới vừa áp dụng tốt, bởi vì tiền bạc đột nhiên thiếu hụt, không thể không dừng lại."

"Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa những hạng mục này căn bản không thể dừng lại, một khi dừng lại, nguy cơ lần này so với lần trước sẽ càng thêm nghiêm trọng."

". . . . ."

Nghe tiếng hỗn loạn om sòm bên tai, An An nhíu nhíu mày, tay thon chống đỡ huyệt thái dương: "Các người nói những thứ này chẳng lẽ tôi không biết sao? Hiện tại tôi không cần nghe những thứ nói nhảm này, mà cần là phải có phương pháp giải quyết hiệu quả."

Phòng họp lập tức yên tĩnh lại, mọi người lén nhìn mặt nhau, mỗi người cũng biết hiện tại chủ yếu nhất chính là tìm được nguồn vốn, nhưng tình huống như thế, ngân hàng tuyệt đối sẽ không cho vay tiền, hiện tại người hợp tác tốt nhất chính là Lục thị, chỉ là tình huống này hình như cũng không có thể.

"Được rồi, được rồi, các người đi ra ngoài đi." Đoán chừng bọn họ ngồi ở đây một ngày cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp gì, đúng lúc này Steven đi vào.

"Ngưng tổng, phòng tài vụ đã tính toán lần tổn thất này rồi."

An An mặt mày gắt đầu một cái: "Anh đi làm việc trước đi, à, đúng rồi, chuyện này ngàn vạn lần không được để Đồng tiểu thư biết, còn có chuẩn bị một chút, tôi muốn đi Lục thị một chuyến."

"Dạ, Ngưng tổng, tôi sẽ đi chuẩn bị."

Bên trong phòng nghỉ ngơi, Đồng Lôi nóng nảy đi tới đi lui, trong lòng mơ hồ lo lắng, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân huyền ảo, tay bắt tri bất giác mở cửa đi ra ngoài.

Đồng Lôi rất ít tới công ty, hơn nữa cô vẫn ở nước ngoài, trở lại liền đến Lục gia, căn bản không có cơ hội tới nơi này, cho nên không có có bao nhiêu người biết cô.

"Không biết tại sao Lục thị lại muốn rút tiền. . . . ."

"Ban đầu Lục thị rút tiền vào cũng bởi vì hôn nhân thương mại, chẳng lẽ đoạn hôn nhân này có vấn đề. . . . ."

"Tôi cũng nghĩ thế. . . . ."

"Không biết Đồng thị có thể vượt qua nguy cơ lần này hay không?"

"Aiz ~" Mọi người thờ dài.

"Rút tiền." Tự lảm bảm, Đồng Lôi không nghĩ tới Lục Tử Hiên sẽ làm như vậy, cô biết Đồng thị bây giờ mới bắt đầu chuyển biến tốt, lúc này rút tiền đối với Đồng thị có bao nhiêu đả kích: "Lục Tử Hiên, sao anh có thể làm như vậy. . . . ."

Không được, cô không thể để cho chuyện này phát triển tiếp, nếu chuyện do cô gây ra, vậy thì phải do cô giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Sẽ không đưa cho anh.

Đối với náo loạn ở Đồng thị, Lục thị rõ ràng yên tĩnh rất nhiều, nhưng hình như có người muốn phá hư phần yên tĩnh này.

Không thông báo một tiếng, Trác Nhiên tùy tiện chạy vào, thư ký cũng không cản lại, không phải là không muốn cản, mà là cản bản không cản được, dần dà cũng thành thói quen.

Nhưng tình huống hôm nay hình như không giống, tâm tình tổng giám đốc vô cùng không tốt, lần này nhất định lại chọc giận tổng giám đốc rồi, run rẩy đứng ở cửa mở miệng: "Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi. . . . ."

Lục Tử Hiên không ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Cô có thể đến phòng nhân sự làm thủ tục."

"A ——" Thư ký không nghĩ tới vấn đề lại nghiêm trọng như vậy, hàm răng cắn chặt môi dưới, trong con ngươi lóe ra lệ quang, giống như một báu vật bất kỳ kỳ người đàn ông nào nhìn cũng sẽ động lòng.

Trác Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, đáng tiếc hiện tại Tử Hiên đang tức giận, đầu còn có thể chú ý những thứ này, nhưng mà anh lại là Trác đại công tử nổi danh thương hoa tiếc ngọc, vung tay lên để cho cô đi ra ngoài, nói: "Cô đi ra ngoài trước đi, anh ấy sẽ không sa thải cô."

Cũng không đợi Tử Hiên nói chuyện, liền tùy tiện ngồi trên ghế sa lon đối diện anh: "Ồ, xem ra chị dâu tớ vẫn rất lợi hại? Lại có thể khiến Lục nhị thiếu gia trả giá lớn như vậy"

Vừa nói xong, Trác Nhiên cũng cảm thấy một đạo ánh mắt sắc bén bắn về phía mình, giương mắt liền thấy Tử Hiên nhìn mình chăm chăm, tròn tròn cặp mắt, tựa như thợ săn nhìn chăm chăm một con mồi, nếu như không phải bởi vì hiểu rất rõ nguyên nhân của cậu ta, anh thật sự vẫn cho là mình đã phạm phải mười tội nặng nhất?

Lục Tử Hiên chỉ nhìn theo anh, tựa như muốn nhìn thấu anh, Trác Nhiên chưa từng bị người khác nhìn chăm chú như vậy, trong nội tâm nôn nao, đi đứng như nhũn ra, trong lòng cảm thán, cậu ta nên đi làm cảnh sát, phạm nhân thấy cậu ta nhất định sẽ biết gì nói đó, nói không chừng cuối năm còn có thể phát cho cậu ta một huy chương?

Ngay khi Trác Nhiên muốn bộc phát, anh rút cuộc cúi đầu: "Đây là chuyện riêng của tớ, không có quan hệ gì tới cậu."

Chuyện riêng? Đại ca làm ơn đi, chuyện này không phải chuyện riêng, nếu là chuyện riêng không phải nên giải quyết riêng sao? Lôi kéo truyền thông giống như người sai vặt là chuyện riêng sao? Đoán chừng hiện tại trên dưới Đồng thị cũng đã biết, nếu như nháo lên, truyền thông lại đem chuyện này tô vẽ một phen, đến lúc đó đối với Lục thị cũng không hay, thật không biết lần này giữa bọn họ lại xảy ra chuyện gì? Thật không rõ, rõ ràng hai người đứng là yêu nhau, nhưng tại sao lại muốn tổn thương đối phương, Trác Nhiên lập tức quyết định, về sau nhất định không thể yêu cô gái nào, để tránh gặp phải nhiều phiền toái như vậy, vẫn là tự do tự tại tốt hơn?

Không đợi Trác Nhiên nghĩ ra giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đột nhiên ngoài cửa huyện náo một trận, cửa chính không chút do dự bị mở ra, Lục Minh Hạo tức giận ùng ùng đi vào, gương mặt không tốt nhìn Lục Tử Hiên, lần này thư ký càng thêm khóc không ra nước mắt: "Tổng giám đốc!", sau đó lúng túng đứng ở nơi đó, chờ đợi trừng phạt.

Hôm nay từng người một đều không để anh vào trong mắt rồi, liền rống lên một câu: "Còn không đi ra ngoài chuẩn bị tài liệu đi họp."

Thư ký bị sợ nên bả vai run lên, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, liên tục không ngừng lui ra ngoài, chỉ sợ chậm, đóng kín cửa thờ phào một cái thật sâu, thế nhưng mới ra một nửa liền mắc kẹt, chuẩn bị có cuộc họp gì, sao cô không biết? Vậy muốn chuẩn bị tư liệu gì đây? Thật vất vả tránh thoát một kiếp, hiện tại xem ra thật sự là trời muốn diệt cô.

Nhìn Lục Minh Hạo vội vã xông tới, vẻ mặt anh biến đổi, giận dữ, tốt, từng người một cũng để ý tới chuyện riêng của anh rồi, Trác Nhiên mới tới còn chưa đi, hiện tại lại tới một người nữa, hơn nữa còn là anh hai của mình, đã từng tuyên bố nếu mình đối với cô không tốt, sẽ dẫn cô đi.

Chuyện lần trước anh còn chưa có quên đâu, không ngờ hiện tại anh lại tới, chẳng lẽ muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Lục Minh Hạo bước lên trước hung hăng ném một chồng tài liệu lên trên bàn làm việc của anh, âm thanh cực lớn, có thể thấy được bây giờ tức giận biết bao nhiêu.

Trác Nhiên chưa bao giờ gặp qua Lục Minh Hạo nổi giận lớn như vậy, cộng thêm căn bản không biết chuyện gì giữa bọn họ, chỉ cho là anh vì lợi ích của công ty, ai biết thế nhưng anh lại căn răng nói: "Lục Tử Hiên, sao em có thể đối với cô ấy như vậy, lời nói anh đã nói qua nhất định sẽ làm được."

Em đã không cho cô ấy được hạnh phúc, vậy thì đừng trách anh.

Những lời này không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa, đây là có ý gì, công khai giành vợ với anh, phải biết bây giờ bọn họ còn chưa có có lý hôn? Trên luật pháp bọn họ vẫn còn là vợ chồng.

Vỗ bàn một cái, thân thể vèo đứng lên từ trong ghế, hai quả đấm bởi vì tức giận mà nắm thật chặt, bốn mắt nhìn nhau, bốn phía hai người hiện ra áp suất thấp, làm cho người ta không thở nổi.

Từ lúc Lục Minh Hạo vừa tiến vào, Trác Nhiên hoàn toàn bị coi thường, hiện tại đầu óc anh đã choáng váng rồi, đây là tình huống gì, trong ấn tượng của anh giống như chưa từng thấy qua đáng về Lục Minh Hạo tức giận, anh ta vẫn luôn dịu dàng, luôn mang theo nụ cười ấm áp, thánh thiện làm cho người ta không dám xem thường, nhưng không biết thì ra là anh ta cũng có một mặt mạnh mẽ như vậy, hồ đồ hỏi một câu xui xẻo: "Các người đang nói gì đây?"

Bốn đạo ánh mắt như dao bắn về phía anh, khó được hai người trăm miệng một lời: "Cậu câm miệng, đi ra ngoài."

Không giải thích được liền trở thành hai người cùng chung kẻ địch, Trác Nhiên biết mình nói sai, vô cùng thức thời đáp một tiếng: "Được!"

Có thể không nghĩ tới hai người sẽ đồng thanh mở miệng, liền trừng mắt liếc lẫn nhau, tiếp theo Lục Tử Hiên đã giành mở miệng trước, giọng nói lạnh lẽo: "Anh bỏ cái ý niệm này đi, cô ấy là của tôi, nếu như tôi không cần cô ấy, cũng sẽ không đưa cho anh."

"Hừ!" Lục Minh Hạo nặng nề hừ một tiếng trong mũi, cực kỳ khiêu chiến nói: "Vậy chúng ta liền thử xem một chút?" Nói xong đột nhiên xoay người, nhanh chóng mở cửa chính đi ra, nhanh đến nỗi Trác Nhiên nhất thời không kịp phản ứng, thiếu chút nữa đụng vào.

Tin mới, thật sự là một tin tức lớn, nếu như anh không có đoán sai, hai người kia là vì tranh giành một cô gái, nếu như bị truyền thông biết, Lục đại thiếu gia vẫn ôn tồn nho nhã sẽ tranh giành em dâu với em trai mình, thật là chấn động biết bao.

Bên trong phòng làm việc truyền đến tiếng phá hủy đùng đùng, ở cửa, thư ký thỉnh thoảng quăng tới anh về mặt nghi ngờ, Trác Nhiên bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, chuyện này anh cũng bất lực rồi, nhìn đáng về này, lần này anh ta thật sự bị cô gái kia làm cho tức không chịu được rồi, aiz, vợ chồng các người gây gỗ là được rồi, tại sao phải kéo theo nhiều người vô tội như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tôi biết rồi.

Đồng thị--- -----

Ngón tay An An đè lại huyết thái dương, những ngày qua cô thật sự mệt chết đi được, mấy ngày nay trên mặt mỗi người của Đồng thị đều mang một mối, lần trước đến Lục thị tìm Lục Tử Hiên, căn bản đến cửa cũng không thể vào, chớ nói chi là đề cho anh ta buông tha kế hoạch rút tiền. Hơn nữa mấy ngày nay những truyền thông kia giống như là âm hồn, giờ phút nào cũng phải chú ý, không biết lúc nào bọn họ sẽ đột nhiên nhảy ra.

Cô biết, chuyện này nhất định có liên quan đến Đồng Lôi, mặc dù không nghe được chính miệng Lục Tử Hiên nói, cũng đoán được 90% rồi, bởi vì anh ta không có lý do nào khác để rút tiền.

Gần đây Lôi Lôi giống như đang bận bịu cái gì, mấy ngày nay cũng không có thấy cô.

Cửa mở ra từ bên ngoài, Steven đi vào, sắc mặt khê nặng nề, đoán chừng những lão già trong hội đồng quản trị kia cầu nhàu rồi? Mấy ngày nay tình huống như thế đã xảy ra rất nhiều lần.

"Steven!" An An tay chống đầu, mấy ngày nay nhìn anh hơi gầy, sắc mặt cũng không quá tốt, vẫn nghiêm mặt giống như trước kia: "Anh nên cười nhiều một chút!" Như có như không nói đùa, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt nhòa.

Bước chân Steven hơi cứng lại, đưa tài liệu đến trước bàn cho cô: "Ngưng tổng, hiện tại hội đồng quản trị rất không ổn định, nếu như không tìm được biện pháp giải quyết, tôi lo lắng..."

An An thở dài, cau mày, những người này cứ không kịp đợi như vậy: "Steven, phái người theo dõi bọn họ cho tôi, tôi sợ sẽ có người thừa cơ thu mua cổ phiếu Đồng thị."

"Ngưng tổng, tôi biết rồi!" Steven gật đầu một cái, đứng trước phòng làm việc cũng không tính rời đi.

"Còn có chuyện gì sao?" An An khẽ mỉm cười, ôn hòa nói: "Steven, chúng ta bây giờ là đồng nghiệp, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi, không cần áp a áp úng."

"Ừ!" Steven gật đầu một cái.

"Tại sao Lục thị lại rút tiền?" Ngồi xuống đối diện cô, vẻ mặt nghi hoặc: "Hiện tại tôi vẫn không nghĩ ra, Lục thị không có bất kỳ lý do gì để rút tiền, hơn nữa tổng giám đốc Lục thị vẫn không muốn gặp chúng ta, những ngày qua tôi một mực nghĩ đến chuyện này, chẳng lẽ Lục thị vừa bắt đầu đã dự định làm như vậy?"

"Đừng nghĩ loạn!" An An khẽ mỉm cười, phân tích: "Nếu Lục thị muốn đối phó với Đồng thị như thế? Căn bản không cần lượn một vòng lớn như vậy, đừng lo lắng, có lẽ trong này có hiểu lầm gì đó."

"Đồng tiểu thư gần đây như thế nào?" Steven hình như vô tình hỏi, anh cũng không biết chuyện giữa bọn họ, chỉ biết là bên ngoài đều đang suy đoán có phải Đồng Lục kết thân xuất hiện vấn đề hay không?: "Mấy ngày nay có không ít người bàn luận về hôn nhân của cô ấy."

An An chỉ thoáng cứng đờ, sau đó vui đùa lật xem tài liệu Steven mới vừa đưa tới, cười một cái nói: "Những ký giả này luôn thích đoán mò lung tung, Steven, anh cũng từng trải việc đời, điều này cũng tin."

Ngoài cửa lớn, một bóng dáng cao gầy không tiếng động đứng ở đó.

"Thật đúng là mình làm hại. . . . ." Đồng Lôi tự lẩm bẩm.

Không, Đồng thị là mạng của ba, nhất định không thể để cho nó cứ bị hủy ở trong tay của mình như vậy, Lục Tử Hiên, anh cứ hận tôi như vậy, bắt chấp tất cả trả thù tôi, thân thể bởi vì tức giận mà bắt đầu phát run.

"Đồng tiểu thư, cô không sao chứ?" Thư ký nhìn vẻ mặt cô không tốt, tốt bụng tiến lên hỏi một câu.

Đồng Lôi chợt ngẩng đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định, sau một lúc, cô đẩy người bên cạnh ra xông ra ngoài.

"Cốc cốc cốc. . . . ." Cửa phòng làm việc bị gõ vang, Lục Tử Hiên sửa lại tư thế ngồi một chút, thư ký đi vào.

"Tổng giám đốc, đây là hành trình gần đây mời anh xem qua, có gì cần hủy bỏ, tôi sẽ sắp xếp lại lần nữa." Thư ký cung kính đẩy một phần tài liệu tới trước mặt Lục Tử Hiên.

Đang lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên: "Ừ, tôi biết rồi, cô đi ra ngoài trước đi." Lục Tử Hiên một tay cầm điện thoại di động, một tay phát phát ý bảo cô có thể đi ra ngoài.

Trên màn hình hiện ra một cái tên quen thuộc: "Lôi Lôi!", rốt cuộc không nhận được rồi, anh còn tưởng rằng phải đợi một thời gian rất lâu nữa, mới một tuần lễ mà thôi.

"Ách!"

Âm thanh quen thuộc, trong nháy mắt làm tâm cô rối rắm chung một chỗ, đau đến không cách nào hô hấp, Đồng Lôi cảm giác mình sắp thở không nổi rồi, tay cầm điện thoại di động ép buộc mình khôi phục lại hơi thở bình thường, nhưng vẫn còn đau.

"Đồng tiểu thư, nếu như không có chuyện gì tôi cúp máy trước." Lục Tử Hiên nhìn điện thoại không phát ra một tiếng, chân mày nhíu lại: "Tôi rất vội, không có thời gian ở chỗ này tiêu hao."

Nói cần phải cúp điện thoại, đột nhiên đầu kia điện thoại vọt ra một âm thanh mềm dẻo: "Chúng ta nói chuyện một chút, ở quán trà Lục Ý."

Có thể bởi vì lúc này là lúc đi làm nên quán trà rất yên tĩnh, Đồng Lôi rất lo lắng ngồi ở chỗ đó, đôi tay nắm thật chặt, bởi vì cô thật sự không biết một lát nữa thấy anh, cô sẽ mở miệng như thế nào, đối mặt bất luận kẻ nào cô đều có thể không sao cả, chỉ trừ anh ra, có trời mới biết cô muốn ở cùng anh đường nào, nhưng trong mắt của anh chỉ có người kia.

Bên ngoài quán trà, trong chiếc xe thể thao một đôi ánh mắt nóng rực rơi trên bóng dáng xinh đẹp, nhất thời không nói ra được quen thuộc, mới một tuần lễ gần gũi hình như cô gầy đi, giữa bọn họ sao lại biến thành như vậy, còi dây an toàn ra, một mạch mở cửa xe, sải bước đến gần bóng dáng kia.

Đồng Lôi cũng không phát hiện sự tồn tại của Lục Tử Hiên, cô chỉ ngồi ở chỗ đó suy tư, sắc mặt tái nhợt, hàng lông mi rung động, hình như có nước mắt ở trong mắt, lại quật cường không chịu rơi xuống.

"Cô kêu tôi tới nơi này không phải là tới nhìn cô ngăn người chứ?" Một âm thanh vang lên ở bên tai, lạnh đến lợi hại.

Ngẩng đầu, gương mặt Đồng Lôi ngạc nhiên, không biết anh đến đây lúc nào?

"Nếu như không có việc gì, vậy tôi đi trước." Thật lâu không thấy cô trả lời..., trong lòng Lục Tử Hiên giễu cợt, hiện tại lại khinh thường khi nói chuyện với mình sao?

Khi anh lướt qua cái bàn rồi đi, một đôi bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng lôi kéo anh, âm thanh thật nhỏ truyền đến: "Phải như thế nào anh mới có thể bỏ qua

cho Đồng thị?"

Lục Tử Hiền mỉm cười nói, giọng nói lại lạnh lẽo mà xa cách: "Tôi muốn như thế nào? Đồng tiểu thư nên biết chứ?"

Đồng Lôi dùng sức khống chế nước mắt của mình, cô nghĩ, cô không thể khóc, ít nhất không cần khóc ở trước mặt anh, anh đây là đang trả thù mình, rõ ràng không thương, lại muốn cột mình vào bên cạnh, nỗ lực kéo ra một nụ cười, âm thanh khẽ run, "Tôi biết rồi, hi vọng Lục tổng giám đốc giữ chữ tín."

Vượt lên trước một bước rồi đi trước mặt anh, cô sợ nếu không đi sẽ hỏng mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Yêu bất ngờ.

Lục Tử Hiền nói lời giữ lời, lần nữa rút vào số tiền đã rút ra, không khí trầm lắng ở Đồng gia rồi cuộc cũng khôi phục lại những ngày nói cười, mẹ Đồng cũng quyết định muốn đãi bọn họ một bữa thật lớn, cho người chuẩn bị rất nhiều món ăn.

Không biết là cố ý hay là vô ý: "Đồng thị lần này không sao chứ?", ngồi xuống trước bàn cơm, mẹ Đồng quan tâm hỏi: "Lần này Lục thị cũng quá kỳ quái, nói thế nào rút tiền liền rút tiền, còn người con rể kia cũng vậy, Đồng gia xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không thấy nó giúp một tay, thật tốt là hiện tại nguy cơ đã được giải trừ."

"Mẹ!" Đồng Lôi khẽ mỉm cười: "Có thể là Lục thị đột nhiên quay vòng vốn không ra, bây giờ không phải đã tốt hơn sao? Người cũng đừng oán trách nữa."

"Biết con đau lòng, đúng là con gái không dùng được." Hiển nhiên mẹ Đồng còn không biết chuyện giữa bọn họ, chỉ biết là trước đó vài ngày Đồng Lôi đột nhiên trở về: "Con trở về thời gian dài như vậy, sao tiểu tử kia không tới đón con vậy?"

Đồng Lôi chỉ là nhẹ nhàng dừng lại một chút, sau đó yên tĩnh ăn món ăn.

Đồng Tường biết con gái lúng túng, nhất định là giữa bọn họ lại xảy ra vấn đề gì, vội vàng đi ra hoà giải: "Được rồi được rồi, con cháu tự có phúc của con cháu, bà cũng đừng quản." Nói xong nhìn Đồng Lôi một cái, bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

Ăn cơm xong, Đồng Lôi nói quá mệt mỏi, lập tức lên lầu, trong phòng, Đồng Lôi ngồi ở trên giường không ngủ được, cũng không mở đèn, lúc An An tiến vào, liền phát hiện cả người cô trống rỗng, không biết ở đây nghĩ cái gì?

An An không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ yên tĩnh ôm cô, cảm thấy giữa gáy dần dần ướt át, bắt đắc dĩ thờ dài.

Nếu không thương, tại sao còn phải buộc chặt chung một chỗ?

Đồng Lôi chẳng có mục đích một mình đi trên đường, tránh được mọi người, hiện tại cô cần yên lặng một chút, cô trở lại biệt thự của Lục Tử Hiền đã một thời gian rồi, thế nhưng vài ngày nay lại chưa từng gặp mặt anh.

Ngồi trên ghế dài nơi công viên ở góc đường, bên trong công viên thỉnh thoảng có vài cặp tình nhân nhỏ tay nắm tay đi qua trước mặt, Đồng Lôi cười, tình cảm trẻ trung như vậy có phải rất tốt đẹp hay không?

Rời khỏi công ty, kể từ sau lần cùng Tử Hiền huyên náo không vui đó, Lục Minh Hạo đã thật lâu không có gặp anh, lần này Tử Hiền giống như đã sớm dự đoán được, anh có rất nhiều phương pháp muốn trợ giúp Đồng thị, nhưng cũng không được, mọi công việc của Lục thị ở thành phố A đều là Tử Hiền xử lý, anh không có quyền hỏi tới, chứ đừng nói lấy tiền, nhưng công việc của Lục thị ở nước ngoài lại bởi vì mấy hạng mục tạm thời nên không rút tiền ra được. Aiz, lên xe, châm thuốc, yên lặng thở ra, anh trước kia không hút thuốc, nhưng gần đây lại yêu mùi vị của nó, đã thật lâu anh không thấy Đồng Lôi rồi, biết cô trở về, trong lòng rất không thoải mái, muốn biết hiện tại cô như thế nào?

Đột nhiên, ông trời tựa hồ nghe được cầu nguyện của anh, hơn nữa thực hiện nguyện vọng của anh, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp, xuống xe, đem khói dập tắt, chân dài bước đến: "Trùng hợp như thế, bây giờ em ổn không?"

Đồng Lôi sững sờ, hiển nhiên sẽ không nghĩ ở chỗ này gặp được anh, khẽ mỉm cười, ôn hòa nói: "Anh hai, sao anh biết ở chỗ này, bây giờ không phải là thời gian làm việc sao?"

Lục Minh Hạo cúi người nhìn trước mặt Đồng Lôi, vẫn đẹp như vậy, chỉ là gầy đi rất nhiều, trong mắt còn mang theo ưu thương nhẹ nhẹ, cô như vậy làm cho anh đau lòng, còn cô đang vì người nào đau lòng? Nhưng mà anh rất rõ ràng, không phải là anh.

"Em sống không tốt." Âm thanh Lục Minh Hạo buồn buồn nói: "Em cùng với nó căn bản không vui vẻ, nếu không vui, tại sao lại muốn trở về?"

Không biết có phải quá kích động hay không, Lục Minh Hạo một phát bắt được cái tay của cô đang đặt ở trên đùi.

Đồng Lôi không giãy giụa, thật sự là không có hơi sức giãy giụa, mặc cho anh nắm, cô không nghĩ muốn giải thích, cô biết là anh lo lắng cho mình.

"Anh vốn cho là nó mới là hạnh phúc của em, nhưng sự thật chứng minh anh đã sai rồi, giữa các em chỉ có tổn thương, nếu cũng đã rồi đi tại sao còn phải trở về, là vì Đồng thị sao? Nếu quả thật là như vậy, anh có thể giúp em?" Lục Minh Hạo kích động nói xong, hình như còn có chút hi vọng: "Anh hi vọng, anh có thể chăm sóc em!"

Cảnh tượng như vậy, Đồng Lôi bất ngờ, cô cho tới bây giờ chỉ coi anh là bạn bè, là anh trai, chưa từng nghĩ tới giữa bọn họ sẽ có những thứ tình cảm khác.

"Anh hai, câu chuyện cười này một chút cũng không buồn cười." Đồng Lôi lúng túng rút tay ra khỏi tay anh.

Lục Minh Hạo không cho phép cô tránh thoát, anh có thể cảm thấy rõ ràng lòng của Đồng Lôi, cho dù Từ Hiên làm thương tổn cô, cô vẫn thương nó, nhưng anh không muốn hối hận, không muốn làm cho cô tiếp tục khổ sở, dùng sức một chút ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói: "Anh không có nói đùa, anh nói là sự thật, kể từ lần đầu tiên gặp em, anh liền bị em hấp dẫn, anh chưa bao giờ biết còn có một cô gái đáng yêu như vậy."

"Anh hai, anh đừng như vậy, rất nhiều người nhìn đấy." Đồng Lôi giãy giụa, lúc này mặt trời chiều ngã về tây, người tới công viên càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng có người quăng ánh mắt về phía bọn họ, nhìn thấy cô lúng túng: "Anh hai, đừng như vậy, anh có thể tìm được một cô gái tốt hơn, em không xứng với anh."

Nước mắt không tiếng động rơi xuống, muốn khống chế, làm thế nào cũng không khống chế được, cảm thấy thân thể cô run rẩy và bả vai ướt át, Lục Minh Hạo luống cuống, có chút vụng về xoa nước mắt của cô một chút: "Thật xin lỗi, đừng khóc, em khóc lòng của anh cũng đau đớn."

"Nếu như, nếu như có thể gặp anh sớm một chút, nói không chừng em sẽ rất hạnh phúc, nhưng quá muộn, anh hai, thật xin lỗi. . . . ." Đồng Lôi nhẹ nhàng ôm ngược lại anh, đây là lần đầu tiên cô ôm anh, có lẽ sẽ là lần cuối cùng, điều chỉnh tâm tình, kéo ra một nụ cười, đứng lên: "Anh hai, sắc trời không còn sớm, em đi trước."

"Anh tiễn em!"

Không nói lời nào chỉ là lắc đầu một cái.

"Lôi Lôi. . . . ." Lục Minh Hạo hô một tiếng về phía bóng lưng của cô.

Thân thể Đồng Lôi cứng đờ, cũng không quay đầu lại, chỉ là vẫy tay với anh, sau đó nhanh chóng sai bước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ép buộc.

Ở bên ngoài quanh đi quẩn lại, cho đến khi thật sự không thể không về nhà, mới bước chân về, khi Đồng Lôi đi tới cửa biệt thự, lại không ngờ phát hiện bên trong đèn sáng rõ.

Anh ấy trở lại?

Cửa vừa mở ra, Đồng Lôi cũng cảm thấy có cái gì không đúng, không khí rất quỷ dị, gương mặt Lục Từ Hiên u ám, ngồi ở trên sofa, con người như chim ưng nhìn chăm chăm vào cô, nhìn chăm chú khiến cô vô cùng không thoải mái.

Đây là lần đầu tiên cô trở lại gặp được anh.

"Cô đã đi đâu?"

Đồng Lôi không biết đặc tội anh ở đâu, hôm nay thật sự quá kỳ quái rồi, không muốn để ý đến anh, trực tiếp vòng qua anh chuẩn bị lên lầu.

Đột nhiên Lục Từ Hiên hét lớn một tiếng: "Đồng Lôi, rốt cuộc cô có đặt tôi ở trong mắt hay không?"

Đồng Lôi sợ hết hồn, dưới chân thiếu chút nữa giẫm hụt, thật may là kịp thời nắm tay vịn mới tránh khỏi ngã xuống, tức giận quay mặt lại, nhìn Lục Từ Hiên, không phải anh muốn cô trở về ư, thế nào hiện tại lại không hài lòng? Không hài lòng đại khái có thể để cô rời đi.

Lục Từ Hiên nhìn cô không lên tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt cô, ném một xấp hình lên trên mặt của cô, trầm giọng nói: "Cô không thể chờ đợi như vậy sao, xem ra là tôi đã xem thường cô."

Đồng Lôi kinh ngạc nhận hình rơi trên mặt đất lên, tất cả đều là hình cô và Lục Minh Hạo thân mật, những thứ này đều mới vừa xảy ra hôm nay.

"Cô gái phía trên chính là cô, cô còn có gì để nói?" Chân mày Lục Tử Hiên nhíu chặt, bởi vì tức giận mà trên ngực phập phồng, hai quả đấm nắm thật chặt bên người.

Lòng Đồng Lôi bởi vì lời nói của anh mà ngã vào địa ngục, rõ ràng là hình ảnh vô cùng bình thường, tại sao in ra lại mập mờ không rõ như vậy: "Làm sao anh có mấy tấm hình này?" Cô cảm hình ép hỏi Lục Tử Hiên, nếu như đoán không sai thì cái này căn bản là hãm hại.

Lục Tử Hiên khinh thường cười khê: "Tôi thật sự nhìn lầm cô, tưởng rằng cô ngây thơ hồn nhiên, không ngờ cô chính là một diễn viên, một diễn viên chuyên nghiệp, cô lừa gạt tôi thật thâm, tôi vẫn cho là cô sẽ là nửa cuộc đời kia của tôi, xem ra tôi sai lầm rồi, không có tôi, cô cũng có thể sống vô cùng tốt."

"Đúng vậy, không có anh tôi vẫn có thể sống rất tốt." Đồng Lôi chống lại ánh mắt của anh, đứng mực đáp, anh không phải muốn nghe những lời này sao? Tốt, cô đã nói cho anh nghe.

Lục Tử Hiên hừ lạnh một tiếng, đôi mắt thẳng thắn như vậy, lòng tự ái của anh bị tổn thương cực lớn, khi anh mọi lúc mọi nơi đều nghĩ tới cô, khi anh suy tư làm thế nào để nhận lỗi với cô, cô lại cùng người đàn ông khác ôm ấp áp.

"Đồng Lôi!" Cẩn rắng nghiêng lợi khê quát một tiếng, một đôi tay giữ vai của cô thật chặt, làm cô không thể động đậy.

Đồng Lôi không muốn để ý tới anh, hất mặt, không muốn nhìn thấy gương mặt làm cho cô bị áp bức và khuất nhục.

"Có phải cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ yêu tôi hay không, có phải đã sớm yêu anh ta hay không?" Cô không nhìn làm cho lửa giận của anh dâng lên, âm thanh cũng cao lên nhiều, nhưng lại nghe ra được có mấy phần run rẩy.

Đồng Lôi quay đầu, mắt không dám tin nhìn chằm chằm anh: "Lục Tử Hiên, đây mới là vấn đề anh muốn hỏi?" Nói hồi lâu đây mới là mục đích của anh?

Trong mắt Lục Tử Hiên thoáng qua lo lắng, môi mông hé mở: "Đúng, tôi chính là muốn biết, cô trả lời tôi." Anh khóa chặt ánh mắt của cô, không buông tha một tia dao động nào, giờ phút này chính anh cũng không biết mình ở đây nói những gì, có lúc rõ ràng nghĩ phải quan tâm một người nhưng lời nói ra lại tổn thương người đó đây mình.

Lòng Đồng Lôi cứng lại, bắp thịt trên mặt khê nhúc nhích, một nụ cười khinh thường khê nổi lên nơi khóe miệng.

"Anh đã muốn biết như vậy, vậy tôi sẽ nói cho anh biết!" Nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, lại quật cường không chịu chảy ra: "Đúng, tôi sớm đã thích anh ấy, tôi chưa từng yêu anh, đi cùng với anh cả người tôi đều là vết thương, nhưng anh ấy rất tốt với tôi, anh ấy đối với tôi dịu dàng, anh ấy sẽ quan tâm tôi, nếu như không có chuyện lần này, nói không chừng. . . . ."

Chợt, một cái hôn nóng hổi đề lên, Đồng Lôi còn chưa kịp phản ứng, đôi môi đã bị che lại gắt gao, không cho phép cô phản kháng, Lục Tử Hiên ở trên môi cô làm gì thì làm, không có một tia dịu dàng, mang theo trả thù, mang theo trừng phạt.

Cô gái đáng chết này, lời của cô là có ý gì, là muốn vứt bỏ anh quay qua trong ngực người đàn ông khác sao? Trong lòng Lục Tử Hiên ghen tỵ cùng tức giận càng ngày càng nặng, giống như một ngọn lửa lớn hừng hực lan tràn tới lục phủ ngũ tạng, nghĩ đến đây, ánh mắt anh lạnh lẽo, liền ôm lấy thân thể của cô, đá văng cửa phòng, đề cô âm ỉm ở trên giường.

"Tử Hiên. . . . . Tử Hiên. . . . . Không nên như vậy. . . . ." Cô cất lực phản kháng nhưng ở trong mắt Lục Tử Hiên lại là cô vì người khác thủ thân, điều này càng làm con giận của anh sâu hơn, bây giờ anh tựa như một con dã thú mất hết lý trí, hôn một đường trên mặt, trên cổ của cô.

Quần áo của cô một mảnh xóc xếch, anh quen thuộc xé rách quần đi, hai người lỏa thể nhìn nhau.

"Đừng như vậy. . . . ." Đồng Lôi khê nắc ra tiếng, nước mắt tuyệt vọng dọc theo gương mặt chậm rãi chảy xuống.

"Ha!" Lục Tử Hiên cười khê một tiếng, ngón tay mang hơi thở phái nam nhẹ nhàng ấn xuống trước ngực cô, ở chỗ này giả bộ liệt nữ* cái gì, cái thân thể này cũng không biết đã bị bao nhiêu người chơi đùa.

*Liệt nữ: cô gái kiên cường

"Ách. . . . ." Đồng Lôi rên lên một tiếng, cẩn rắng một cái, đôi môi bị cắn ra máu, móng tay của cô bấu vào lưng của anh, hình như là cảm giác được cái gì, Lục Tử Hiên sùng sốt một chút, động tác theo bản năng chậm lại, nhưng tức giận vẫn chiếm ưu thế, càng thêm cuồng dã xâm chiếm lập tức xâm nhập lần nữa.

Cuối cùng, anh cùng cô đồng thời kêu rên ra tiếng.

Lục Tử Hiên rút người ra rồi đi, không mang theo một tia lưu luyến, từ trong tủ quần áo lấy quần áo ra, thông thả ung dung mặc vào, sau đó nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, mở cửa rồi đi.

Trong đêm tối, âm thanh đóng cửa phòng rõ ràng như thế, Đồng Lôi ôm chặt chần trên người, cả người đau nhức nhắc nhở cô vừa rồi tất cả đều là sự thật, nhục nhã, phần hận, lấp đầy lục phủ ngũ tạng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Đưa cơm.

Đồng Lôi cứ như vậy bị Lục Tử Hiên quên mất, tất cả tin tức về anh đều thông qua báo chí hoặc TV, không thể không bội phục anh đúng là một kỳ tài trong kinh doanh, trước đó vài ngày sự kiện Đồng Lục vốn huyền ảo âm ỉ nhưng anh liền xử lý thỏa đáng, hơn nữa những truyền thông kia cũng tâm phục khẩu phục.

Trong lúc đó An An cũng gọi điện thoại tới cho cô, thật ra thì chính là hỏi vấn đề tiền bạc của Lục thị.

"Lôi Lôi!"

"An An!" Đối với việc gọi điện thoại lúc này của cô, Đồng Lôi không có một tia kinh ngạc, giống như đã sớm biết cô sẽ gọi điện thoại đến: "Có chuyện gì cậu cứ hỏi đi?"

Bên đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc, tiếp theo có chút không xác định mở miệng: "Bây giờ cậu ở đâu?"

"Ở nhà!"

"Lục gia?" Đồng Lôi có thể nghe được một tiếng hít thở nặng nề bên đầu kia điện thoại, hồi lâu An An nhẹ nhàng mở miệng: "Có phải cậu đi cầu xin Lục Tử Hiên hay không?"

Không muốn lừa gạt cô, cũng biết không gạt được cô, Đồng Lôi dứt khoát thoái mái thừa nhận.

"Sao cậu lại ngu như vậy, tại sao muốn hy sinh mình? Cậu biết chuyện tiền bạc tớ sẽ tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, tớ không cần cậu làm như vậy." Giọng nói trách cứ mang theo thật nhiều lo lắng: "Tại sao tất cả trách nhiệm cậu đều muốn gánh chịu một mình, Lục Tử Hiên chính là một tên khôn kiếp."

Nếu như có biện pháp sao có thể kéo dài lâu như vậy, cho tới bây giờ Lục Tử Hiên cũng sẽ không đánh nếu không nắm chắc phần thắng, nếu anh muốn làm như vậy, khẳng định trước đó đã an bài tốt.

Nước mắt không tiếng động rơi xuống, cười khổ một phen, hít sâu một hơi, sửa sang một chút tâm tình của mình, không muốn làm cho cô lo lắng: "An An, đừng nói như vậy? Ban đầu Lục thị rót tiền vào chính là muốn tớ gả cho anh ấy, hiện tại tớ đột nhiên bỏ chạy, bọn họ dĩ nhiên cũng có thể rút lại tiền, rất công bằng."

"Nhưng . . . ."

Không đợi An An nói xong, Đồng Lôi liền cắt ngang: "An An, yên tâm đi, tớ không sao, hiện tại Đồng thị có rất nhiều chuyện chờ cậu đi làm, ngàn vạn lần không cần quan tâm chuyện của tớ, còn nữa, không cần nói cho mẹ tớ, tìm của bà không được tốt, không chịu nổi những thứ này."

Lần trước bởi vì chuyện lập gia đình của cô đã phát tác, bác sĩ nói, về sau không thể bị kích thích nữa, nếu không bệnh tình sẽ tiếp tục nặng hơn.

"Tớ biết rồi, nhưng cậu nhất định phải thật tốt, nếu như xảy ra chuyện gì, nhất định phải gọi điện thoại cho tớ?" An An biết mình căn bản không có phương pháp khuyên cô, cô chính là nghĩ quá nhiều, chuyện gì đều tự mình gánh vác, sớm muộn gì cô cũng sẽ sụp đổ.

"Được, tớ biết rồi!"

Nhìn căn phòng quen thuộc, nghĩ tới từng chuyện trước kia, liền vui ở trên sofa khóc lớn, quên mất toàn bộ mọi thứ xung quanh, chỉ một mình yên lặng ở trong khổ sở, cho đến khi loáng thoáng nghe được tiếng chuông cửa, mới phát hiện đã là buổi trưa rồi.

Lúc này, ai sẽ tới nơi này, đứng dậy mở cửa, là anh ấy, người anh em tốt của người kia —— Trác Nhiên, cô nhớ ra anh, chuyện lần trước còn chưa cảm ơn anh?

"Trác Nhiên?"

"Sao cô lại khóc đến đau lòng như vậy?" Khẽ nhíu mày, nhìn ánh mắt sưng đỏ của cô: "Nhìn con mắt của cô cũng sưng lên rồi!" Anh đã tới hơn một giờ, nhấn chuông cửa không có ai đáp lại, còn tưởng rằng trong nhà không ai, nhưng xuyên qua cửa sổ sắt đất lại thấy cô một mình đau lòng khóc ở đây, khóc đến tim của anh cũng đau đớn theo.

Hình như từ lần đầu tiên mình thấy cô ấy là không khóc, ngoài ra mấy lần khác đều là khóc đến đau lòng, từ trước tới nay anh cũng không biết thì ra nước mắt của phụ nữ thật sự nhiều như vậy.

"Thật xin lỗi, tôi không biết anh sẽ đến?" Cúi đầu, tựa như đứa bé làm sai chuyện gì, trong lòng Trác Nhiên cảm thán, phụ nữ giống như đứa bé vốn chính là dùng để thương yêu, nhưng, aiz. . . . .

"Được rồi, không định để tôi vẫn đứng ở chỗ này chứ?" Không muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng của cô, Trác Nhiên trêu đùa nói: "Vậy thì căn bản cô cũng không hoan nghênh tôi."

"A. . . . . Thật xin lỗi, mời vào!" Đồng Lôi luống cuống tay chân chuẩn bị dép cho anh, lúng túng vì mình thất lễ.

"Không cần luôn nói xin lỗi, tôi không phải dễ giận như vậy đâu?"

Cô gái này sao lại luôn nói xin lỗi, nói đến lỗ tai của anh cũng muốn nổi chai rồi, hiện tại ngược lại anh có chút hâm mộ Lục Tử Hiên, có thể cưới được một người vợ như vậy, đáng tiếc người khác . . . . .

"Cảm ơn anh về chuyện lần trước!"

Sau đó Trác Nhiên mới phản ứng, khoe miệng nhếch lên, cười tà mị: "Nếu muốn cảm ơn tôi, vậy thì lấy thân báo đáp là được, dù sao hiện tại tôi cũng đang thiếu một người vợ."

"Éc. . . . ." Đây đã là người thứ hai nói lấy thân báo đáp với cô?

Nhìn gương mặt kinh ngạc của cô, Trác Nhiên khẳng định mình đã làm cô sợ, cười một cách tự nhiên nói: "Được rồi, tôi chọc cô thôi, nhưng ngàn vạn lần đừng tưởng là thật, được rồi, đây là thức ăn." Nói xong ném túi nylon trên tay cho cô, còn mình nghênh ngang đi vào nhà.

Đồng Lôi nhận lấy túi nylon anh đưa tới, nhẹ nhàng thở dài, đứng dậy đi vào phòng bếp, lúc đi ra thấy Trác Nhiên vùi ở đó xem tivi, sừng sốt một chút, sau đó hỏi: "Sao anh biết tôi chưa ăn cơm?"

Trác Nhiên cười tà tứ: "Tôi đã nói rồi, cô nên lấy thân báo đáp, tôi thừa biết cô."

"Thật sao?" Ánh mắt hi vọng lập tức âm đạm xuống, cô còn tưởng rằng sẽ là người kia? Lắc đầu một cái, đừng nghĩ nhiều như vậy, cô quả nhiên đối bụng.

Một loạt động tác mới vừa rồi của cô cũng rơi vào trong mắt Trác Nhiên, trong lòng không ngừng cảm thán, hai người kia rõ ràng yêu nhau, tại sao lại muốn hành hạ lẫn nhau? Thật là không hiểu nổi, xem bọn họ khổ sở như vậy, bản thân quyết định nhất định không nên yêu người nào? Nhưng anh nào đâu biết, tình yêu này muốn tránh cũng trốn không được.

Ánh mắt Trác Nhiên vẫn nhìn Đồng Lôi xử lý bữa cơm trưa, nhìn bộ dạng của cô, thật sự là đối thâm, nếu hôm nay mình không đưa cơm tới đây chắc không phải cô cũng sẽ không ăn chứ?

Khi đã dọn dẹp tất cả thỏa đáng, Trác Nhiên mới nhớ tới phải về, căn cứ vào lễ phép còn phải cảm ơn, Đồng Lôi đưa anh ra cửa, trước khi đi Trác Nhiên nhìn cô muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng không hề nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Anh thất hứa.

Sáng sớm, Đồng Lôi thức dậy liền đi đến trong phòng bếp, cô cũng không phải người phụ nữ đảm đang, sự thật là hiện tại trong tủ lạnh nhét đầy đồ ăn mà một mình cô đoán chừng phải ăn trong một tháng.

Cô thật sự tò mò, sao Trác Nhiên lại biết trong tủ lạnh nhà cô không có đồ ăn, ngày đó đưa cơm xong, ngày thứ hai chỉ thấy anh lại giơ lên một túi đồ lớn, nhét đầy cả tủ lạnh.

Cả quá trình đều một mình anh bận rộn, mà cô chỉ có thể sững sờ đứng một bên, trong nháy mắt kia, cô còn tưởng rằng mình đứng lộn chỗ?

Thật ra thì có người cảm thấy rất tốt, đáng tiếc không phải là người mình thương yêu.

Aiz. . . . ., lắc đầu một cái, không cần suy nghĩ nữa.

Đột nhiên, chuông điện thoại nhà reo lên.

"Mới sáng sớm ai sẽ gọi điện thoại?" Đồng Lôi đặt bữa ăn sáng đã làm xong lên bàn, sau đó nghi ngờ cầm điện thoại lên: "Alo, xin chào, xin hỏi muốn tìm ai?"

". . . . ." Đầu bên kia điện thoại là một mảnh trầm mặc, Đồng Lôi nghi ngờ, tại sao không nói chuyện, chẳng lẽ là điện thoại hư, cầm điện thoại lên nhìn, sẽ không hư chứ?

Chỉ là theo lễ phép, nhẹ nhàng nói với đầu bên kia điện thoại: "Alo, xin hỏi muốn tìm ai?" Trả lời cô vẫn là trầm mặc, Đồng Lôi thăm thì trong miệng: "Kỳ quái, gọi điện thoại sao lại không nói chuyện?" Thuận tay vừa muốn cúp điện thoại.

"Trong nhà chẳng lẽ còn có người khác sao?" Trong nháy mắt muốn cúp máy, bên đầu kia điện thoại có người lên tiếng, một hồi âm thanh quen thuộc vang lên ở bên tai.

Đồng Lôi không nghĩ tới Lục Tử Hiên sẽ gọi điện thoại cho mình, nhanh chóng để điện thoại vào bên tai, âm thanh không che giấu được kích động, nói một câu: "Tử Hiên!" Sau đó thì cái gì cũng không nói ra được.

"Hôm nay nhà bên kia sẽ tụ họp, mẹ nói chúng ta trở về ăn cơm."

"À, tôi biết rồi, nhưng. . . ." Cô rất muốn hỏi, anh sẽ không trở về đón cô sao, tuy nhiên lại không hỏi được, không biết từ lúc nào hai người lại lạnh nhạt như vậy? Chẳng phải là vẫn luôn lạnh nhạt sao? Trong lòng âm thầm giễu cợt.

"Năm giờ, tôi sẽ về nhà đón cô." Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, còn Đồng Lôi vẫn cầm chặt điện thoại, cô thật không thể tin vào tai của mình, cô nên hận anh, hận anh đối với Đồng thị, đối với mình như vậy, tuy nhiên lúc cô nghe anh sẽ về nhà đón mình, trong lòng không khỏi kích động.

Bây giờ có phải cô rất thấp hèn hay không?

Thời gian trôi qua rất nhanh, Đồng Lôi rót một ly trà, không yên lòng uống, hơn nữa thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến một lát phải đối mặt với người đàn ông kia, trong lòng không khỏi có một chút mong đợi còn có lo lắng, cô không biết nên làm sao đối mặt với anh.

"Ông ơng ơng. . . ." Điện thoại di động chợt vang lên, Đồng Lôi nhìn cũng không nhìn liền bắt máy: "Tử Hiên. . . .", gương mặt nở nụ cười đầy hạnh phúc.

"Lôi Lôi, anh là anh hai!" Đầu kia truyền đến âm thanh dịu dàng đầy từ tính của Lục Minh Hạo.

"Anh hai, em còn tưởng rằng. . . ." Lục Minh Hạo cảm thấy rất rõ âm thanh thất vọng của cô, có chút trêu ghẹo nói: "Thế nào, vừa nghe là anh nên rất thất vọng?"

"Không phải vậy!" Đồng Lôi vội vàng giải thích, cô không muốn làm anh hiểu lầm.

"Ha ha, nha đầu ngốc, trêu chọc em thôi? Bây giờ đang ở nhà sao?" Đầu kia truyền đến tiếng cười sang sảng của Lục Minh Hạo.

"Là sao, không phải nói phải về nhà tụ họp sao?" Đồng Lôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, nhũn nhũn mây, bây giờ đã năm giờ rưỡi rồi, Tử Hiên nói năm giờ sẽ về nhà đón mình.

"Ừ, mẹ lo lắng cho em, nói anh tới đón em, bây giờ anh đang ở ngoài cửa nhà em!" Cái gì, câu trả lời bất ngờ khiến Đồng Lôi không biết làm sao, xoay người thật nhanh, quả nhiên không biết lúc nào ngoài cửa đã có thêm một chiếc xe thể thao, một người đàn ông anh tuấn đang cầm điện thoại đứng ở đó.

"Anh hai. . . ." Thật sự là anh, Đồng Lôi lập tức mở cửa, vừa đúng lúc Lục Minh Hạo thấy cô ra ngoài mở cửa, vì vậy cúp điện thoại, sải bước đi về phía cô, mới không gặp không bao lâu, giống như đã qua mấy đời.

Thấy cô vẫn đang mặc quần áo ở nhà, chân mày khẽ vặn: "Sao em còn chưa thay quần áo?"

"A, em quên!" Đồng Lôi nhìn theo ánh mắt của anh, mới phát hiện chỉ lo chờ Tử Hiên, ngược lại quên thay quần áo, thừa dịp bây giờ anh còn chưa trở lại, nhanh đi thay: "Anh hai, thật ngại quá, em sẽ đi ngay bây giờ." Nói xong cũng không mời anh vào nhà, liền chạy lên lầu thật nhanh.

Lục Minh Hạo cũng không để ý, một mình lẳng lặng đứng ở trong đại sảnh, thuận thế quan sát cả biệt thự, trong lòng khẽ đau đớn, anh biết nguy cơ của Đồng thị đã được giải quyết, thế nhưng mấy ngày này cô trải qua có tốt không?

"Anh hai!" Đồng Lôi thay xong quần áo ra ngoài, lại thấy Lục Minh Hạo một mình ngây ngô ở trong phòng khách.

"Đi thôi, đoán chừng mẹ đang sốt ruột chờ." Lục Minh Hạo hít sâu một hơi, cổ buông lỏng cười cười với cô.

Đồng Lôi chân chừ không tiến lên, bĩu bĩu môi, Tử Hiên nói anh sẽ về nhà đón cô, mặc dù thời gian đã trễ, có thể là hôm nay chuyện ở công ty quá nhiều, cho nên đến trễ, nếu hiện tại đi cùng anh hai, Tử Hiên trở về không gặp cô thì làm thế nào?

"Được rồi, chẳng lẽ em muốn làm mẹ lo lắng sao?" Anh biết Lôi Lôi là một cô gái hiếu thuận, nếu mình nói như vậy, cô nhất định sẽ nguyện ý đi, quả nhiên, mặc dù không tình nguyện, Đồng Lôi vẫn lên xe.

Trước khi đi nhìn lại biệt thự, trong lòng hơi thất vọng, anh thất hứa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Vị khách ngoài ý muốn.

Nơi này không phải là lần đầu tiên cô tới, theo đạo lý cũng có thể coi như là nhà của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy xa lạ.

Tụ họp còn chưa bắt đầu, hôm nay chỉ đơn thuần là gia đình tụ họp, bởi vì Đồng Lôi phát hiện lần này rất ít người, cơ bản cũng là mấy người Lục gia, ngay cả lần trước khi tới đây còn nhìn thấy mấy bóng dáng lạ lẫm lần này cũng không có.

"Lôi Lôi, con tới rồi? Ai da, nhìn con này, mới mấy ngày không thấy sao lại gầy đi vậy?"

Vừa mới vào cửa, Lý Cẩm liền nhiệt tình kéo cô, quan sát từ trên xuống dưới, một bộ dạng thương tiếc, làm cô không nhận được ê ẩm lỗ mũi, thân mật lôi kéo tay của bà.

"Mẹ!" liếc nhìn Lục Chấn Đông ngồi ở trên ghế sofa xem báo, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Ba!"

"Ừ!"

Lục Chấn Đông cũng không ngẩng đầu, chỉ đáp tượng trưng một tiếng, Lý Cẩm lập tức bất mãn: "Tôi nói ông có thể đừng xem tờ báo kia nữa được hay không, không nghe thấy con dâu chào ông sao?"

Phụ nữ đều như vậy, Lục Chấn Đông sớm đã thành thói quen, biết nhưng không thể trách, thân thể vẫn ngồi ngay ngắn vững vàng như cây tùng bách tại chỗ đó, không bị quấy rầy chút nào.

Mất thấy Lý Cẩm sẽ nổi giận, Đồng Lôi liền vội vàng kéo bà: "Mẹ, mẹ Ngô hình như có chuyện tìm mẹ? Đúng không mẹ Ngô?" Nói xong không quên nháy mắt với mẹ Ngô, mẹ Ngô lập tức hiểu ý.

"Phu nhân. . . . ."

Lý Cẩm mặc dù nửa tin nửa ngờ, vẫn đi theo sau lưng mẹ Ngô rời đi.

"Ba hình như đã hiểu rõ, tại sao ông cụ lại chọn con?" Đột nhiên sau lưng vang lên một hồi âm thanh hùng hậu, làm cô sợ hết hồn, xoay người mới phát hiện, Lục Chấn Đông mới vừa ngồi đọc báo chẳng biết lúc nào đã đứng ở phía sau của cô.

"Ba?"

Ông cụ, hình như kể từ sau khi Đồng Lục kết thân, sự xưng hô này cô đã nghe qua rất nhiều lần? Chỉ là cô vẫn không biết cái người mà mọi người Lục gia vô cùng tôn kính vì cái gì lại chọn cô, thật ra trước kia cô và người của Lục gia không có bất kỳ quan hệ nào.

"Lôi Lôi, baa, các người đang nói chuyện gì?"

Lục Minh Hạo đã đổi một thân quần áo vô cùng tùy ý, mặt mỉm cười đi tới phía bọn họ, anh như vậy giống như là hoàng tử đi ra từ trong tranh.

Mất Đồng Lôi nhất thời dao động, lúng túng liếc mắt qua: "Không có gì, em và ba chỉ tùy tiện hàn huyên một chút thôi."

"Vậy sao?" Động tác quay đầu vừa rồi của Đồng Lôi hình như làm tổn thương anh, nụ cười cũng dần dần biến mất, vẫn tán gẫu nhưng lại bắt đầu đi như thế.

"Aiz. . . . ."

Lục Chấn Đông thở dài, chuyện của người trẻ tuổi bọn họ không dễ can thiệp, cũng không cách nào can thiệp, chỉ là hình như tất cả đều vượt ra khỏi tưởng tượng của ông, sao ông lại cảm thấy đứa con lớn của mình nhất định cũng thích cô bé này?

Đồng Lôi thỉnh thoảng nhìn điện thoại di động, sắc mặt hơi lo lắng, đã tám giờ, sao Lục Tử Hiên còn chưa tới, anh đáng lẽ phải đến rồi chứ?

Một cái áo khoác thoải mái nhẹ nhàng che trên đầu vai của cô, thân thể nhất thời cảm thấy không lạnh như vậy nữa, lúc này Đồng Lôi mới giật mình phát hiện ra một bóng dáng cao lớn đang đứng bên cạnh.

"Sao em lại đứng đây hứng gió một mình, cũng không biết mang thêm áo?" Âm thanh có chút giận, nhưng quan tâm càng nhiều hơn: "Chẳng lẽ em không biết, thời tiết như vậy rất dễ bị cảm sao?" Vừa nói vừa nắm cái tay nhỏ bé của cô, khẽ nhủ thầm vì cảm thấy nó rất lạnh.

Đồng Lôi cũng không chút để ý, mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa chính, nhưng nơi đó chỉ có đêm tối chứ chẳng có cái gì cả? Trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

"Đi vào thôi, đoán chừng Tử Hiên sẽ lập tức đến." Nhìn cô vẫn mắt hờn mắt vía nhìn cửa chính, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết cô đang đợi người nào?

Đồng Lôi gạt đầu một cái, chưa từ bỏ ý định liếc mắt nhìn lần nữa mới xoay người, trong lòng Lục Minh Hạo tự giễu cợt, mặc kệ nó tổn thương cô như thế nào và cho dù mình đối tốt với cô ra sao thì trong mắt của cô vẫn chỉ có nó?

"Sao Từ Hiên còn chưa tới?" Lý Cẩm cầu nhàu ở một bên, điện thoại trên tay cũng không ngừng gọi: "Điện thoại di động rõ ràng vẫn thông, sao không có ai nhận? Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Nghe bà nói như vậy lòng Đồng Lôi cũng nhói lên, không phải đã xảy ra chuyện gì thật chứ?

Lục Minh Hạo thấy cô khẩn trương, vỗ vỗ bả vai an ủi cô, bất mãn nói với Lý Cẩm: "Mẹ, Từ Hiên nhất định đang lái xe nên không nghe được, mẹ không cần phải khẩn trương?"

"Đúng vậy, bà có nói cũng không nói điều dễ nghe." Lục Chấn Đông ổn định vợ mình, ý bảo bà không cần đoán mò.

Đột nhiên một tiếng thắng xe phá vỡ yên tĩnh trong sân, người lái lập tức chạy vào, "Lão gia, phu nhân, nhị thiếu gia đã về rồi? Còn . . . ." Đáng tiếc, không đợi ông nói xong, mọi người đã lao ra ngoài cửa.

Khi Đồng Lôi lao ra ngoài cửa theo thói quen thì một bóng dáng xinh đẹp làm đôi mắt cô đau nhói.

Cửa xe thể thao màu trắng bạc chậm rãi mở ra, Tô Mạt ưu nhã xuống xe, giày cao gót lạnh lạnh, chân thon dài, mái tóc uốn từng lọn lớn màu râm nắng, cả người nhìn qua đều không thể bắt bẻ.

"Bác trai bác gái!" Khinh thường liếc nhìn Đồng Lôi, khoe miệng mang theo nụ cười mê người, nhẹ nhàng chào hỏi Lục Chấn Đông và Lý Cẩm.

Tô Mạt sao lại, hiển nhiên tất cả mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra, Lục Chấn Đông chỉ hơi khiếp sợ, ngược lại không hề nói gì? Chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái, coi như đáp lại.

"Từ Hiên, đây là chuyện gì? Sao cô ta lại tới đây?" Lý Cẩm ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, dứt khoát chất vấn Lục Từ Hiên, tại sao nó có thể mang Tô Mạt về đây ngay trước mặt Đồng Lôi, đây không phải làm cho cô khó chịu sao? Lo lắng nhìn Đồng Lôi, quả nhiên mặt của cô là một mảng tái nhợt.

Tim Đồng Lôi đang rỉ máu, thì ra anh thật sự quên về nhà đón mình, thì ra anh vẫn luôn đi cùng với cô ấy, nhìn bọn họ, giống như tất cả hô hấp đều dừng lại, Lục Minh Hạo hình như cảm nhận được cái gì, bàn tay nhẹ nhàng giữ cô lại, giờ phút này, cô thật yếu ớt giống như một trận gió cũng có thể thổi tan.

Nụ cười của Tô Mạt cứng đờ ở trên mặt, cô không ngờ Lý Cẩm không muốn gặp cô như vậy, lập tức liền đẩy tất cả trách nhiệm lên người Đồng Lôi, nếu như ánh mắt cô có thể giết người thì không biết bây giờ Đồng Lôi đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Bác gái, con mới vừa về nước, cho nên cố ý tới thăm người một chút, vừa đúng lúc Từ Hiên nói tối nay phải về nhà, cho nên con liền tới đây." Tức thì tức, nhưng sau này thời gian bọn họ chung đụng vẫn còn rất dài, ngàn vạn lần không được phát bực với bà, dù sao bà cũng là mẹ của Từ Hiên.

Nghĩ như vậy tâm tình Tô Mạt lập tức tốt hơn nhiều.

"Hừ, tôi khuyên cô đừng suy nghĩ lung tung, con dâu của tôi chỉ có một mình Lôi Lôi, tôi nghĩ cô nên thu lại những ý nghĩ xấu xa đó đi." Ném lại một câu nói, Lý Cẩm thờ phỉ phò dẫn một đám người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Một đôi dở hơi.

Kể từ khi Lục Từ Hiên dùng Đồng thị uy hiếp cô, trong lòng cô có lẽ vẫn còn hận anh, tuy nhiên nó đã bị tình yêu sâu đậm che giấu đi, ngày đó thấy anh dẫn Tô Mạt xuất hiện trước mặt mình, lòng của cô thật không thoải mái.

Một mình đứng trên cầu vượt, nhìn xe dưới chân qua lại trên đường phố, tâm tình không khỏi rối rắm.

"Lôi Lôi!" Âm thanh quen thuộc vang lên từ sau người.

Đồng Lôi xoay người: "Anh hai. . . ." Lục Minh Hạo thể nhưng lại đứng ở sau lưng cô, gương mặt lo lắng nhìn cô.

"Sao anh hai lại ở chỗ này?" Đồng Lôi có chút nghi ngờ, lúc này, sao anh lại ở chỗ này, sao anh biết mình ở nơi này?

Cô không biết, mấy ngày nay Lục Minh Hạo vẫn chú ý đến cô, anh lo lắng cho cô, đặc biệt là sau lần Tô Mạt xuất hiện tại nhà lớn: "Gần đây có khỏe không? Nhìn em lại gầy thành ra như vậy rồi? Gần đây ăn không ngon miệng sao?" Bất tri bất giác đưa tay lau trên gò má làm mình đau lòng.

Đổi mặt với Lục Minh Hạo như vậy, Đồng Lôi đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, cũng không có né tránh bàn tay của anh, trước mắt hiện ra một mảnh sương mù: "Anh hai, đừng như vậy?"

Cuối cùng Đồng Lôi ngồi xe của Lục Minh Hạo trở về, bởi vì đi dạo một ngày, không hay biết ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại, trời đã tối đen, cô đang ngồi ở bên trong xe ngủ thiếp đi, trên người đang đắp một cái áo khoác, mà Lục Minh Hạo đang dựa vào sườn xe, bên chân tàn thuốc đã rơi đầy đất.

Đồng Lôi nhũ nhũ mảy, đẩy cửa xuống xe, ban đêm đầu thu, gió đêm mang theo hơi lạnh nhẹ nhẹ, lấy áo khoác trên người xuống, đi tới.

"Anh hai, cảm ơn anh!" Cảm áo đưa lên.

Khi Đồng Lôi cảm áo đưa tới, cánh tay của anh chợt duỗi ra một cái ôm cô vào trong ngực.

"Anh hai. . . ." Đồng Lôi tuyệt đối không ngờ anh sẽ có hành động như vậy, có chút kháng cự, đôi tay chống đỡ trước ngực anh.

"Để cho anh ôm một lát!" Âm thanh dịu dàng vang lên ở bên tai, chẳng biết tại sao cánh tay đang chống đỡ trước ngực anh lại chậm rãi rũ xuống, mặc cho anh lẳng lặng ôm mình.

Chuyện ra ngoài du lịch giải sầu là do Lục Minh Hạo an bài, Đồng Lôi thậm chí không biết anh liên lạc với An An lúc nào, quả thật bây giờ có lẽ cô nên buồn lòng một lần.

Xe đang chạy thật nhanh trên đường cao tốc, Đồng Lôi mở rộng cửa sổ xe ra, gió lạnh thổi mạnh vào cửa, nỗi đau trong lòng lập tức bị thổi tan rất nhiều, lẳng lặng tựa vào trên ghế ngồi, về mặt nghỉ hoặc nhìn An An đang nghiêm túc lái xe.

"An An sao vậy, không phải quan hệ giữa cậu và anh hai không tốt hay sao?"

Nói ra cô cũng cảm thấy rất kỳ quái, trong ấn tượng của cô, anh hai vẫn luôn ôn tồn nho nhã, sao lại xung đột với An An, hai người này căn bản vừa thấy mặt đã sùng cô, giống như kiếp trước là kẻ thù không bằng.

An An nhìn gương chiếu hậu, một chiếc xe thể thao đang gắt gao đi theo phía sau xe của cô, đáy mắt xẹt qua một tia sáng không dễ dàng phát hiện, dơ một tay đập vào trán Đồng Lôi, làm cô kêu đau một hồi.

"A, An An, sao cậu lại đánh tớ?"

"Bởi vì cậu đáng đánh, còn không phải là sợ anh ta bắt nạt cậu, nếu không phải là cậu, tớ sẽ tới sao?" Bộ dạng của An An giống như gặp phải đại địch, lại bắt gặp bộ dạng cười nhạo, liền cắn răng nghiêng lợi nhìn cô, tâm tình Đồng Lôi tốt hơn rất nhiều.

"Dạ dạ dạ, cảm ơn An An đại tiểu thư của tôi, toàn bộ an toàn của tiểu nữ đều dựa vào một mình tiểu thư." Thở dài cung kính, thấy thế nào cũng giống như chân chó*?

*Chân chó: ý chỉ hành động nịnh bợ.

"Đừng nhìn cậu niềm nở như vậy, cảm giác không có chuyện tốt?"

An An run run một hồi, chỉ thấy nhiều ngày nay rốt cuộc cô cũng lộ ra nụ cười, không khỏi an tâm.

Xe dừng trước một biệt thự trong khu du lịch của Lục thị, Đồng Lôi vừa xuống xe liền bị cảnh thiên nhiên nơi này hấp dẫn, cuộc sống ở thành phố A rất ít khi có thể nhìn thấy một nơi thiên nhiên thuần túy như vậy, hít một hơi thật sâu, hình như liền cảm thấy không khí mới mẻ rất nhiều.

"Thích nơi này sao?" Gương mặt Lục Minh Hạo dịu dàng nhìn cô, nụ cười của cô vẫn rực rỡ như vậy, làm cho anh nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cô ở nhà lớn, ngay lúc đó cô cũng dùng bộ dạng này nhìn nhà lớn.

"Ừ!" Gật đầu một cái, nơi này thật sự rất thoải mái. Cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra.

Yên lặng đứng nhìn hai người trước mặt, chợt có một loại cảm giác không thoải mái, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất lo lắng.

Bỏ qua cảm giác khác thường trong lòng, có thể thấy Lôi Lôi vui vẻ, đã rất tốt rồi, một tay khoác lên bả vai Lục Minh Hạo, ráng sức nhấn tay: "Oa, tiểu tử, có một nơi tốt như thế này sao bây giờ mới nói?"

Đồng Lôi khẽ mỉm cười, có bọn họ thật tốt.

Lục Minh Hạo nhún nhún vai, không để ý đến cô, liền dẫn Đồng Lôi đi vào.

"Này, lời của tôi nói chẳng lẽ anh không có nghe sao?" An An cực kỳ tức giận dậm chân về phía bóng dáng đang đi thẳng.

Lục Minh Hạo tròn mắt nhìn thẳng, ban đầu sao lại mang cô tới đây? Thật là thất sách mà?

"Ha ha, anh hai, anh đắc tội An An lúc nào vậy? Sao cô ấy vừa thấy anh giống như nhìn thấy kẻ thù?"

"Em còn cười, anh thật sự vô cùng kỳ quái, lấy cá tính của em sao lại là chị em tốt của cô ấy, điểm này anh vô cùng hoài nghi?" Lục Minh Hạo liếc mắt nhìn gương mặt An An đen lại ở sau lưng, có chút nhạo báng nói.

"An An rất tốt!" Mặt Đồng Lôi phớt tỉnh nói xong: "Chỉ cần ở gần nhau lâu sẽ phát hiện ra điểm tốt của cô ấy."

"Thôi đi, anh còn muốn sống lâu thêm hai năm đấy?" Lục Minh Hạo vội vàng lắc đầu một cái, muốn anh sống chung với cô gái này, anh tình nguyện đi tìm chết tốt hơn.

"Chuyện này kinh khủng như vậy sao? Nếu vậy? Sao anh lại để cho cô ấy đến đây?" Đồng Lôi hỏi.

"Còn không phải là sợ em không đến sao?" Không chút suy nghĩ liền thốt lên, lời vừa ra khỏi miệng đã cảm thấy có cái gì không đúng, len lén liếc mắt nhìn Đồng Lôi.

An An không cam lòng bị để lại sau lưng, bước một bước dài xông lên, ghé vào hai người bên cạnh: "Các người đang lặng lẽ nói cái gì, có phải nói xấu sau lưng tôi hay không hả?"

"Ha ha. . . . ." Lục Minh Hạo khẽ cười một tiếng, khinh thường nhìn cô: "Cô cho rằng cô là ai? Tôi mới không có hứng thú nói xấu về cô đấy?"

"Anh. . . . ."

"Được rồi, hai người các người, bây giờ không phải nên đi vào hay sao?" Đồng Lôi nhìn bộ dạng muốn bùng nổ của hai người bọn họ, lập tức giải vây.

Lục Minh Hạo sừng sốt một chút, lúc này mới phát hiện ra bọn họ vẫn còn đứng ở trước cửa biệt thự, ngẩng đầu lên, nói với An An: "Không chấp nhận với cô."

"Hừ!" An An cũng hất mặt không để ý tới anh.

Đồng Lôi bắt đầu đi, hai người kia thật đúng là một đôi dờ hoi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Có thai.

Lục Minh Hạo ngồi trên ghế sa lon vừa thưởng thức trà vừa len lén nhìn bóng dáng trong phòng bếp, cho tới bây giờ anh chưa từng thấy qua tiểu thư nhà giàu biết nấu cơm.

Biệt thự không hề thiếu đầu bếp, nhưng Lôi Lôi lại muốn tự mình nấu, Lục Minh Hạo không ngăn cản được cô, có lẽ cũng có chút lòng riêng, Từ Hiến nhất định đã thưởng thức qua thức ăn cô làm, anh cũng muốn nếm thử một chút.

"Có phải cảm thấy cô ấy rất tốt hay không?" An An vừa gặm quả táo, vừa nhìn theo ánh mắt của anh: "Thức ăn Lôi Lôi làm ăn rất ngon đấy, nhưng đáng tiếc, người khác không biết quý trọng mà thôi."

"Chắc chắn chắc!" Thấy bộ dạng giống như tham ăn của cô, Lục Minh Hạo thẳng thắn lắc đầu, chép chép miệng, kỳ quái nói: "Thật không biết cô tốt ở chỗ nào, Lôi Lôi lại có thể là chị em tốt với cô." Lúc nói chuyện mắt vẫn nhìn An An từ trên xuống dưới.

"Anh. . . . ." An An tức giận, không ngờ cái tên Lục Minh Hạo này mở miệng lại lợi hại như vậy, ánh mắt chợt lóe, miệng nhếch lên: "Aiz, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc, ai sẽ nghĩ tới một Lục đại công tử tác phong nhanh nhẹn, nhưng thật ra là một người đàn ông độc miệng, cũng không biết có phải ánh mắt của người đời bị mù hay không nữa?"

"Cô. . . . ."

"Được rồi, không biết hai người các người khi nào gặp mặt nhau mà có thể không âm ỉ đây?" Đồng Lôi bụng món ăn cuối cùng lên bàn, nhìn Lục Minh Hạo ở trong phòng khách thờ phỉ phỉ, chẳng biết tại sao lại đặc biệt đồng tình, rõ ràng là một công tử nhà nhận, thật là khổ cho anh khi phải ở đây đấu đá với một cô gái.

"Chỉ cần anh ta không tranh cãi với tớ, tớ cũng sẽ không tranh cãi với anh ta." An An nhảy hai bước đến trước bàn ăn, vô cùng vội vàng cầm đôi đũa lên ăn.

"Ai muốn tranh cãi với cô!" Lục Minh Hạo bất mãn gầm nhẹ một tiếng.

Đồng Lôi bắt đầu đi nhìn hai người bọn họ một cái, thật là không có cách nào với bọn họ.

Vốn tưởng rằng khi ăn cơm hai người bọn họ sẽ yên tĩnh một chút, đáng tiếc, đây chẳng qua là ý nghĩ xa vời, đôi đũa của hai người cũng chưa từng dừng tranh nhau, đối với lần này Đồng Lôi giả vờ như không thấy.

"Lôi Lôi, sao em không ăn thịt, đây!" Nói xong gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của cô, Đồng Lôi ngẩng đầu liền thấy đôi mắt Lục Minh Hạo cười cười.

"Lôi Lôi, cậu quá gầy, ăn cá đi!" An An cũng không chịu yếu thế, gấp một miếng cá thả vào chén của cô.

Đột nhiên cảm thấy một mùi tanh xông vào mũi, trong dạ dày cuộn cuộn, không nhịn được nôn ọe, đây cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ là lần này càng thêm rõ ràng mà thôi.

"Lôi Lôi, cậu không sao chứ? Có muốn đi bác sĩ không?" Nhìn cô không thoải mái, bọn An An liền dừng tranh cãi, chạy tới bên cạnh, vội vã cuống cuống nhìn cô chăm chăm.

"Các người rốt cuộc không cãi nhau nữa à?" Đồng Lôi ngồi thẳng người, khoe miệng khẽ nhếch lên.

An An vừa gõ một cái lên trán cô, vừa khiển trách: "Tốt lắm, tiểu nha đầu nhà ngroi, dám trêu chọc tớ."

Thấy bộ dạng của cô như trút được gánh nặng, Đồng Lôi nhẹ nhàng cười.

"Lôi Lôi, em thật sự không sao chứ?" Lục Minh Hạo căng thẳng nhìn mặt của cô nói.

Đồng Lôi lắc đầu: "Anh hai, em thật sự không có việc gì, không phải nói nơi này có suối nước nóng sao? Chúng ta ăn cơm xong thì đi thôi." Không muốn làm cho bọn họ lo lắng, liền thay đổi đề tài.

Ăn cơm nước xong, cũng không dọn dẹp chén đũa, An An liền kéo Đồng Lôi đi chuẩn bị.

Suối nước nóng ở đây, có nam nữ cùng tắm, cũng có tách ra phòng đơn, lúc này Đồng Lôi và An An đang hưởng thụ trong phòng đơn!

"Cảm giác này thật tốt!" An An ngược đầu, gương mặt hài lòng, còn nói người làm chuẩn bị trà nóng ở trên ghế mây bên cạnh, lúc này Đồng Lôi cũng quần khăn tắm đi ra từ phòng thay quần áo, vừa đứng lúc nghe được cô lầm bầm, hơi cười cười.

"An An trước kia khi tắm suối nước nóng sao không phát hiện cậu lại vui vẻ như vậy?" Họ đi tắm suối nước cũng đã nhiều lần, nhưng chưa lần nào cô nhìn thấy bộ dạng hưởng thụ như bây giờ của cô ấy.

An An cầm một ly trà nóng, vừa thưởng thức vừa lắc lư đầu: "Có lẽ đã lâu rồi không có ngâm nước, hơn nữa gần đây tương đối mệt mỏi, Đồng thị xảy ra nhiều chuyện như vậy, cái tên Lục Tử Hiên đó thật đáng giận, hại tớ mệt như vậy. . . . ." Quá mức kích động, thế nhưng không lựa lời mà nói, khi ý thức được mình đang nói cái gì, liền che miệng lại, thật muốn cắn đầu lưỡi của mình.

Là do cô làm hại, Đồng Lôi cười khổ trong lòng?

"Tớ không phải có ý này, Lục Tử Hiên không có hại tớ, ai da, tớ lại đang nói cái gì chứ?" Vỗ vỗ miệng của mình, lo lắng nhìn Đồng Lôi.

"Không sao đâu An An!"

Toàn thân chìm đắm trong dòng nước ấm, vừa rồi mới nín thở, hình như trong lòng đã tốt hơn nhiều, cũng không biết có phải gần đây quá mệt mỏi hay không, trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người lập tức té xuống.

"An An. . . . ." Chỉ kịp gọi một tiếng.

An An đang đưa lưng về phía cô, nghe cô gọi mình, nhanh chóng quay đầu, đã không thấy bóng dáng của Đồng Lôi, chỉ thấy từng đợt sóng lớn trên mặt nước.

"Lôi Lôi. . . . ." Không dám tin kêu một tiếng, An An bơi thật nhanh tới.

Nâng Đồng Lôi đang co quắp dưới đáy hồ lên, nhưng bởi vì không có sức, An An căn bản không cách nào ôm cô ra, cô biết Lục Minh Hạo đang ở phòng sát vách, liền cất giọng la to:

"Lục Minh Hạo. . . . ."

Vừa nghe thấy tiếng la của cô, Lục Minh Hạo cũng không quản cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, lập tức đẩy cửa ra chạy vội vào.

"Cô ấy té xỉu, mau gọi điện thoại cho bác sĩ!" Lục Minh Hạo khẽ quát một tiếng, ôm lấy Đồng Lôi đang hôn mê đi ra ngoài, còn An An thì vội vàng hấp tấp chạy đi gọi điện thoại.

Đang tắm suối nước nóng thật tốt, lại không nghĩ Đồng Lôi sẽ té xỉu, An An cũng lần đầu tiên thấy cô như vậy, từ trước đến nay chưa từng có, nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này, chỉ hi vọng cô ấy không gặp chuyện gì xấu.

Lục Minh Hạo âm thầm gấp gáp, sao Lôi Lôi còn chưa tỉnh, chân mày hơi nhíu lại, nhìn thấy bác sĩ đang dọn dẹp dụng cụ, lập tức nắm áo bác sĩ hỏi: "Sao rồi? Sao tự nhiên lại té xỉu?"

An An cũng tràn đầy hi vọng nhìn bác sĩ, trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần không thể có chuyện gì?

"À, vị tiểu thư này chỉ hơi thiếu máu, hơn nữa đang mang thai, cho nên mới té xỉu, không có chuyện gì lớn, chỉ là sau này không nên quá mệt nhọc." Bác sĩ đơn giản nói qua tình hình, nhưng hai người bên cạnh đã sớm hóa đá.

"Mang thai, ông nói cô ấy mang thai?" Sừng sốt hồi lâu, An An mới phản ứng được, trên mặt không che giấu được vui sướng, kích động không ngừng lắc cánh tay của bác sĩ.

Bác sĩ cau mày, đây là tình huống gì, người đàn ông bên cạnh nhìn qua giống như không vui, ngược lại cô gái này lại vui mừng giống như chính mình mang thai, thôi, những thứ này không có quan hệ gì với ông, tiếp tục nói: "Cô ấy mang thai đã hai tháng."

Lục Minh Hạo đã không còn nghe được lời của bác sĩ, cặp mắt quét qua cái bụng bằng phẳng của Đồng Lôi, tại sao có thể như vậy, xem ra, về sau anh đã không còn cơ hội rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tới không đúng lúc.

Sắc trời đã tối hoàn toàn, trên tầng cao nhất của tập đoàn Lục thị, xuyên qua cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, Lục Từ Hiên đứng trước cửa sổ, đôi tay cắm vào túi quần.

Dưới chân là đường phố qua lại không dứt, lấy ra cái hộp giấu ở trong túi đã lâu, bên trong là một cặp nhẫn "Tình yêu vĩnh cửu" phát ra ánh sáng lấp lánh, kết hôn đã lâu như vậy, hình như anh chưa trao nhẫn cho cô, cho nên cố ý cho người thiết kế, nhưng những chuyện xảy ra trong thời gian vừa qua đã cắt ngang kế hoạch của anh.

"Từ Hiên. . . ." Âm thanh mềm mại vang lên, Lục Từ Hiên cũng không quay đầu lại, một đôi tay đã vòng qua từ phía sau ôm thật chặt hông của anh.

"Anh biết không? Ngày nay, không lúc nào là em không nhớ đến anh!" Dán thật chặt vào cái lưng to lớn của anh, Tô Mạt nồng nàn đưa tình nói.

Lục Từ Hiên cười nhạo trong lòng, đẩy cánh tay của cô đang vòng quanh eo mình ra.

"Tiểu Mạt, không nên nói nữa, chúng ta đã không thể nào, ngay lúc em rời đi, chúng ta đã không thể nào nữa."

Tô Mạt vội vàng di chuyển tới trước mặt của anh: "Từ Hiên, Từ Hiên, không phải vậy, chuyện không phải như vậy, em chưa từng nghĩ tới sẽ buông tay anh, em vẫn luôn yêu anh, trước kia chúng ta hạnh phúc như vậy, những thứ này chẳng lẽ anh đều quên sao? Hơn nữa bây giờ em cũng đã trở về!"

"Trở về? Vậy sao bây giờ em mới trở về? Tại sao không trở về sớm một chút. . . ." Lục Từ Hiên rất kích động, nắm chặt bả vai của cô: "Bây giờ trở về còn có tác dụng sao? Đang lúc anh muốn quên em thì em trở về còn có ý nghĩa gì?"

"Không phải, Từ Hiên không phải, em yêu anh như thế, sao anh có thể quên em, anh đang trách em sao? Có phải chứng tỏ anh vẫn còn thích em không?" Tô Mạt mạnh mẽ cãi lý, liền ôm lấy anh, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhỏ.

"Tiểu Mạt. . . . ."

"Từ Hiên, em biết rõ anh nhất định vẫn yêu em, nếu không sao anh biết em sẽ quay về, còn muốn sắp xếp cho em làm ở Lục thị, đây đều là biểu hiện anh yêu em." Tô mạt không buông tha bất kỳ cơ hội nào, ra sức giải thích.

Lục Từ Hiên lắc đầu một cái: "Tiểu Mạt, ở trong lòng anh vĩnh viễn đều có vị trí cho em, nhưng không liên quan đến tình yêu, trước kia anh yêu em như thế, vì em anh có thể buông tha tất cả." Nhìn vào mắt của cô tiếp tục nói: "Anh cho là anh sẽ cùng em hạnh phúc cả một đời, quả thật anh cũng đã tính toán xong mọi thứ để cùng em sống qua một đời, nhưng ngay lúc đó em lại rời khỏi anh, em biết không, em ở trong lòng anh lưu lại một vết thương rất sâu!" Tay Lục Từ Hiên khẽ run, vết thương đã kết vảy nay lại lần nữa bị xé ra: "Anh cho là cả đời cũng sẽ không yêu ai nữa, cho đến khi Lôi Lôi xuất hiện, cô ấy giống như máu hòa vào trong cơ thể của anh, đây là cảm giác mà từ trước đến nay anh chưa từng cảm thấy!"

"Không thể nào, đó không phải là yêu, anh chỉ là quá cô đơn. . . ." Tô Mạt căn bản không cách nào tiếp nhận lý do như vậy.

"Tiểu Mạt. . . . ." Lòng mày nhíu lại thật chặt: "Thấy cô ấy vui vẻ anh cũng vui lây, thấy cô ấy đau lòng anh cũng sẽ đau lòng, không nhìn thấy cô ấy anh sẽ nhớ cô ấy, mỗi ngày đều không muốn rời khỏi cô ấy, loại cảm giác này em vĩnh viễn sẽ không hiểu, em biết không?"

"Tứ Hiền, không phải như vậy, anh căn bản không thương cô ta, anh chỉ nhất thời bị ma quỷ mê hoặc mà thôi!" Tô Mạt ngẩng ra, dựa sát thân thể vào trong ngực của anh.

"Tiểu Mạt, đừng như vậy!" Lục Tứ Hiền nhíu chặt chân mày, cánh tay anh lại muốn đẩy bả vai của cô ra.

Đột nhiên một đồng đồ rớt xuống từ trên người Tô Mạt, Lục Tứ Hiền nhất thời ngẩn người ở đó, bởi vì bóng dáng trong những tấm hình kia anh hết sức quen thuộc, cô lại có thể vùi ở trong ngực Lục Minh Hạo, hơn nữa tư thế của bọn họ rất mập mờ.

Tô Mạt hài lòng nhìn lửa giận bốc lên trong mắt anh, lại tiếp tục thêm dầu thêm mỡ.

"Cô ấy căn bản không yêu anh, không có anh cô ấy cũng có thể sống rất tốt, nếu không một người đã lâu không về nhà, sao cô ấy lại không gọi một cuộc điện thoại nào?"

"Tôi thật sự là ngu ngốc, ha ha!" Tùy ý ném đồ trong túi ra ngoài.

"Tứ Hiền, anh phải biết trên đời này không có ai yêu anh hơn so với em!" Biết bây giờ oán hận của anh đối với Đồng Lôi đã rất sâu, cho nên Tô Mạt tăng cường biểu đạt lập trường của mình.

"Cút ra ngoài. . . . ." Hiện tại cái gì anh cũng không muốn nghe? Nhìn thấy mục đích của mình đã đạt được, Tô Mạt lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc.

Trong khu du lịch.

Đồng Lôi yên tĩnh nằm ở trên giường, đón nhận tín tức bất ngờ này, đôi tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng, nơi này đang có một sinh mệnh nhỏ đang dần lớn lên.

An An vui mừng nhảy lên nhảy xuống trước mặt Đồng Lôi, chợt cầm cánh tay Đồng Lôi: "Lôi Lôi, cậu được làm mẹ, tớ được làm dì rồi, thật là vui quá!"

"An An, đứa bé này tới không đúng lúc."

Đồng Lôi căn bản không hiểu sao cô ấy lại vui mừng, dù sao quan hệ giữa cô và Lục Tứ Hiền cũng có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

An An mới vừa nhảy được một nửa thì thân thể đã té mạnh xuống, đau đến nhe răng trợn mắt.

Oán hận trùng mắt liếc Đồng Lôi, vượt vượt cái mông bị té đau, tiểu nha đầu này không nói lời nào cũng còn được, vừa nói liền muốn hại chết người, đây quả thực là giết người mà.

Đồng Lôi cũng bị cô làm sợ hết hồn.

"An An, cậu không sao chứ?"

Mắt An An tròn trĩnh, nếu không phải cô ấy đang mang đứa cháu nhỏ tương lai của mình trong bụng, thật muốn kéo cô dậy vứt trên mặt đất thù một chút, nhìn xem thử có đau hay không.

Đáng tiếc, phụ nữ có thai là lớn nhất!

"Không có việc gì, xoa chút là hết."

Đưa tay sờ lên bụng Đồng Lôi, trong lòng cô nói thầm, tiểu tử chết toi nếu không phải nể mặt con, đi đây sẽ không giúp, con yên tâm đi cũng không tin mẹ con không cần con.

Nói được là làm được, thu tay lại, mặt cũng chậm rãi cúi xuống.

"Lôi Lôi, mới vừa rồi cậu nói lời gì mà hồ đồ vậy, cái gì gọi là tới không đúng lúc, muốn có đứa bé cũng cần phải có duyên phận, cậu cho rằng giống như mua bán thức ăn ở chợ sao, nghĩ đến khi nào thì nên mua cái gì, không muốn liền không cần nữa. . . . ."

An An kích động nói xong, dĩ nhiên Lôi Lôi nghe xong cũng hơi mờ mịt, cô giống như cái gì cũng không nói, lập tức kéo An An ngồi dậy.

"An An cậu nói cái gì đấy?"

Bị cô cắt ngang, An An càng tức giận hơn: "Aiz, tớ nói, sao cậu lại mau quên như vậy, lời mới vừa nói liền quên, Lôi Lôi không cần phải như vậy?"

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Đồng Lôi, An An không muốn tin cô mau quên cũng khó, tiến lên trước sờ cái trán của cô một chút: "Nhiệt độ rất bình thường, không có bệnh."

Khẽ cái tay đang sờ trên trán của mình một cái, nói nhiều như vậy, cô cũng biết An An ở đây lo lắng cái gì: "An An, tớ chỉ nói đùa bé tới không đúng lúc, không phải là không muốn nó, cậu ở đây đoán mò cái gì chứ?"

Lần này đến phiên An An tròn tròn mắt, là mình suy nghĩ quá nhiều.

"Cậu thật sự không nghĩ như vậy?"

Gật đầu một cái, cô thật sự không nghĩ như vậy, đột nhiên có chút cảm động rơi lệ, ôm cổ An An: "An An, đứa bé này thật hạnh phúc!"

Hiểu rõ gần đây cô bị uất ức quá nhiều, An An không biết nên an ủi cô thế nào, có lẽ có đứa bé sẽ là một chuyện tốt.

Đi tiễn bác sĩ, Lục Minh Hạo trở lại liền nghe An An ở đó gào to, cho rằng cô thật sự muốn bỏ rơi đứa bé kia, không ngờ lo sợ không đâu một hồi, bây giờ trong phòng là bầu không khí hết sức hài hòa, hài hòa đến quên tất cả bi thương.

Ngày nghỉ lần này vì Đồng Lôi nên kết thúc sớm hơn dự định, An An trở lại Đồng thị, Lục Minh Hạo cũng trở về Lục thị, mỗi người đều trở lại cuộc sống của mình.

Chỉ là mỗi ngày An An sẽ gọi điện thoại hỏi chuyện đứa nhỏ một chút, Lục Minh Hạo thỉnh thoảng cũng mang chút canh từ nhà lớn tới đây, nói là phụ nữ mang thai cần bồi bổ thật tốt, An An còn cười anh, về sau nhất định sẽ là một người chồng chu đáo.

"Aiz da, bụng hơi đau, không biết hôm nay ăn phải cái gì rồi?" An An ôm bụng, gương mặt khó chịu, nhìn hai người bên cạnh một chút, rõ ràng buổi trưa cũng ăn giống nhau tại sao bọn họ không có việc gì?

"Cái người này sao lại phiền toái như vậy? Ai bảo buổi trưa cô ăn nhiều như vậy?" Lục Minh Hạo hình như chờ có cơ hội sẽ nhạo báng An An mấy câu, huống chi hôm nay rõ ràng anh muốn một mình đưa Lôi Lôi ra ngoài, không ngờ tên xui xẻo này cũng đi theo, anh có thể không tức giận sao?

"Anh. . . ." Bởi vì bụng quá đau, An An có vẻ không còn chút hơi sức, chỉ có thể uất ức đưa ánh mắt về phía Đồng Lôi đang ngồi phía sau.

Đồng Lôi nhìn cô như vậy quả thật không đành lòng, chỉ chỉ cửa hàng tổng hợp đối diện, ý bảo Lục Minh Hạo dừng xe.

"Anh hai, dừng xe ở chỗ này đi, em muốn đi dạo một chút."

"Hừ, nể mặt Lôi Lôi, coi như thương hại cô vậy" Anh tuấn dừng xe ở chỗ đậu xe, xe còn chưa dừng hẳn, An An liền xông ra ngoài.

Đồng Lôi chắc lưỡi hít hà, tốc độ này có thể sánh ngang vô địch Olympic rồi.

"Tổng giám đốc, hôm nay sao anh có thời gian rảnh tới cửa hàng vậy?" Khi Lục Tử Hiền vừa xuất hiện thì cả cửa hàng đều xôn xao, quản lý lấy tốc độ nhanh nhất đi tới bên cạnh anh.

Còn thư ký bên cạnh thì rất dè dặt, nhìn quản lý phí sau, không biết có nên đồng tình, gần đây tâm trạng của tổng giám đốc thật sự không tốt, hình như còn nghiêm trọng hơn so với trước kia, trước đây chỉ đi kiểm tra cửa hàng vào thứ hai, bây giờ thì khi nhớ tới sẽ đến kiểm tra đột xuất.

"Chẳng lẽ tôi không thể tới sao?"

Giọng nói Lục Tử Hiền rất lạnh, lạnh đến nỗi quản lý run run một hồi, vội vàng cúi đầu khom lưng chịu tội.

"Dĩ nhiên có thể, dĩ nhiên có thể. . . . ."

Anh chán ghét nhất chính là loại người nịnh nọt này, vô cùng không muốn nhìn thấy, không đợi quản lý nói hết lời chân liền bước thẳng tới thang máy.

"Oa, đây là ai vậy? Mọi người nhìn xem quản lý của chúng ta giống như chuột thấy mèo, bình thường ông ta luôn chèn ép tôi, không ngờ cũng có lúc lo sợ như vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy, thật là hả giận."

". . . . ."

Mấy nhân viên bán hàng xúm lại nói chuyện, cũng không quan tâm bây giờ là lúc nào, tổ trưởng bán hàng vừa nhìn tình huống này, mặt cũng xanh mét, lớn tiếng gầm thét: "Cái gì con chuột con mèo? Đây chính là tổng giám đốc của chúng ta, dù thế nào cũng là hồ chứ? Các người nếu vẫn ở chỗ này nói chuyện, tôi không dám đảm bảo một lát nữa các người có thể bị đuổi việc hay không?"

Mấy người vừa nghe cô nói như thế, lập tức tản ra, làm tốt vị trí của mình, thỉnh thoảng vẫn nghiêng mắt nhìn về phía thang máy, hi vọng tổng giám đốc trong tin đồn có thể nhìn lại một cái.

Trong thang máy, Lục Từ Hiên lật xem số liệu thư ký đưa qua, quản lý đứng sau lưng run lẩy bẩy.

"Đây chính là doanh số một tháng này các người nộp cho tôi sao? Thành tích bình thường, tháng sau nếu như còn như vậy, tôi nhất định sẽ cho ông đi dọn dẹp cửa hàng."

"Dạ dạ dạ, tôi hiểu."

Đây quả thực là bị dày vò rồi? Mới vừa rồi còn lạnh muốn chết, hiện tại lại cảm thấy nóng đến chết mất, giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu rơi xuống từ trên trán.

"Đình!" Cửa thang máy mở ra, một nhóm người đi ra.

"Anh hai, anh thấy cái này như thế nào?"

Một âm thanh ngọt ngào truyền đến, mặt Lục Từ Hiên lập tức đen xuống, tốc độ dưới chân cũng tăng nhanh hơn rất nhiều, đập vào mắt là Đồng Lô cột tóc đuôi ngựa thật cao, trên người mặc một bộ quần áo Nepal rộng thùng thình có vẻ đoan trang nhã nhặn, hơn nữa trên mặt còn là nụ cười ngọt ngào, càng không thể chê vào đâu được.

"Vị tiểu thư này thật sự mặc cái gì cũng đều dễ nhìn? Tôi chưa từng gặp qua ai mặc bộ quần áo này mà đẹp như vậy?" Nhân viên phục vụ ở một bên khen không ngừng, dù sao bọn họ đều được trích phần trăm, bộ quần áo này đến mấy vạn đấy? Phần trăm sẽ không ít.

"Đẹp thì có đẹp, nhưng bây giờ mua quần áo như thế này có sớm quá không?"

Nhân viên phục vụ không hiểu bọn họ nói gì, nhất thời không hiểu được, những người có tiền này căn bản cũng không tiết số tiền này, rất nhiều lời căn bản không dùng được.

"Sẽ không sớm, quần áo dạng này mặc cũng rất đẹp, hướng chi về sau em luôn phải mặc. . . . ." Lục Minh Hạo giờ ngón tay cái lên, nhìn dáng vẻ tươi cười của cô, có chút mất hồn.

Đồng Lô bị anh nhìn có chút không tự nhiên, lập tức đỏ mặt, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, có chút oán giận nói: "An An này sao lại đi lâu như vậy?"

"Lục Từ Hiên, sao anh lại ở chỗ này?" Nhắc tào tháo, tào tháo liền đến, âm thanh An An vang lên từ phía sau, Đồng Lô và Lục Minh Hạo đồng thời ngẩn ra, xoay người, liền thấy Lục Từ Hiên vẻ mặt u tối đang đứng trước mặt bọn họ.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều cảm thấy không được bình thường, yên lặng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Thế giới này thật là nhỏ, không ngờ trong không gian nhỏ như vậy, lại có thể gặp được người đàn ông mà mình vừa yêu vừa hận, Đồng Lô có chút không biết làm sao khi gặp anh.

Trong mắt Lục Từ Hiên lóe lên một tia đau đớn, tim như bị bóp chặt, vẫn là khuôn mặt và bóng dáng ấy, nhưng nụ cười ấy sao mà chói mắt, khi cô ở cùng mình cũng không cười vui vẻ như vậy, nghĩ tới đây ánh mắt lập tức tối lại, từng bước từng bước tới gần.

Mỗi bước đi của anh như đánh vào lòng của Đồng Lô, đồng thời dưới chân cũng không tự chủ lui về phía sau, bây giờ anh làm cô cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hình như Lục Minh Hạo cảm nhận được sự lo lắng của cô, liền tiến lên một bước chắn ngang trước mặt cô, kéo Lục Từ Hiên lại: "Từ Hiên, có một số việc không phải như em nghĩ đâu?"

Hai người đàn ông ưu tú giống nhau đứng đối diện nhau, nhất thời ánh mắt đối địch giao nhau trên không trung, anh càng như vậy, Lục Từ Hiên càng tức giận hơn, kiêu ngạo lại ngang ngược khạc ra hai chữ: "Tránh ra!"

Lục Minh Hạo không những không tránh ra, thân thể càng thêm di chuyển chống đỡ toàn bộ ánh mắt đang nhìn chằm chằm Đồng Lô của anh, coi như cô ấy vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận mình thì anh cũng hi vọng mình có thể bảo vệ tốt cho cô.

"Cái tên khốn kiếp này!" Lục Minh Hạo không nghĩ tới anh sẽ ra tay, nhất thời tránh không kịp nên bị đánh, bởi vì cú đấm quá mạnh nên thân thể cao lớn đứng không vững.

"Lục Tử Hiên, anh làm gì vậy?" Đồng Lôi hoàn toàn bị một màn trước mắt dọa sợ, xông tới đỡ Lục Minh Hạo, nhìn nước mắt xuống nói: "Lục Tử Hiên, anh vĩnh viễn đều tự cho là đúng như vậy sao?" Vĩnh viễn không cho người khác phản bội anh.

Trong lòng Lục Tử Hiên đau xót, không lùi bước vì lời nói của cô, ngược lại tiến lên một bước kéo cánh tay của cô thật chặt, con người đen nhánh phát ra ánh sáng như chim ưng.

Cấn răng nghiến lợi nói ra mấy chữ: "Cô cứ che chở cho anh ta như vậy?" Giọng điệu nghe có vẻ rất tức giận.

"Đúng vậy!" Chống lại ánh mắt của anh, đứng mực đáp, anh có tư cách gì ở chỗ này khiển trách mình, so sánh với anh mà nói, mình làm những việc này căn bản chỉ là một việc còn con.

Không ngờ cô sẽ thẳng thắn như thế, cô xem mình thành cái gì, khi Đồng Lôi chưa kịp phản ứng, Lục Tử Hiên đã lôi kéo cô đi vào thang máy.

"Lục Tử Hiên, anh buông tay ra." Đồng Lôi không ngừng giãy giụa, thang máy lúc này nhanh chóng đi xuống, cô vô cùng sợ hãi, không biết rốt cuộc anh muốn làm gì?

Đáng tiếc trả lời cô chỉ là một màn yên tĩnh, Lục Tử Hiên không nhìn cô, chỉ nắm thật chặt cánh tay của cô, cả người tản ra hơi thở tức giận.

"Này, rốt cuộc anh muốn mang tôi đi đâu?"

Xe nhanh chóng băng qua ngã tư đường, không biết có phải bởi vì quá tức giận hay không, đạp chân ga rất mạnh, nếu như không đeo dây an toàn, Đồng Lôi cảm giác mình muốn bay ra ngoài.

Anh không trả lời, Đồng Lôi cũng lười hỏi, đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, bên trong xe nhất thời rất yên lặng.

"Tại sao?" Gầm nhẹ một tiếng, hiển nhiên làm cô sợ hết hồn, cuống quýt xoay người lại, nhất thời không biết anh đang nói gì?

"Tại sao lại ở cùng với anh ấy?"

Đồng Lôi không trả lời, chẳng qua chỉ cảm thấy căn bản không cần thiết phải trả lời, hình như còn cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ mình cùng bạn bè ra ngoài đi dạo phố một chút cũng phải được anh đồng ý sao? Quay đầu sang chỗ khác không để ý đến anh?

"Có phải cảm thấy tôi không thể thỏa mãn cô, không kịp chờ đợi liền đi tìm người đàn ông khác hay không?" Âm thanh không nhận được cao lên, hình như còn kèm theo chút run rẩy.

Đồng Lôi quay đầu, không thể tin nhìn anh chằm chằm: "Lục Tử Hiên lời này của anh có ý gì, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều giống anh, còn nữa anh dựa vào cái gì quản tôi?" Người đàn ông này sao có thể sỉ nhục cô như vậy?

Những lời này hình như đã chọc giận Lục Tử Hiên, chuyển tay lái, dừng xe ở ven đường: "Tôi là chồng của cô, thì có quyền quản cô." Chăm chú nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, muốn tìm ra một tia vui đùa từ nơi này, nhưng đáng tiếc không có, anh không biết tại sao anh lại nói như vậy, nhưng khi nghe cô muốn phôi sạ quan hệ với mình, trong lòng liền hết sức không thoải mái.

Trong lòng Đồng Lôi đau xót, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc.

"Chồng sao? A, đây có lẽ là chuyện cười dễ nghe nhất mà tôi từng nghe!" Nước mắt liền rơi xuống: "Anh không phải muốn biết vì sao tôi ở chung một chỗ với anh hai sao? Vậy tôi nói cho anh biết, bởi vì tôi đã không còn thương anh, cũng không muốn yêu anh, anh hai dịu dàng hơn so với anh, tốt hơn anh, khi tôi khó chịu cũng chỉ có anh ấy ở bên cạnh, người đàn ông như vậy tôi làm sao. . . . ."

"Ừm. . . ." Chợt, một nụ hôn bá đạo đè lên, Đồng Lôi còn chưa kịp phản ứng, đôi môi đã bị che lại thật chặt, Lục Tử Hiên cướp đoạt đôi môi của cô, không có một chút dịu dàng, chỉ có trừng phạt và trả thù.

Đồng Lôi muốn đẩy ra, đáng tiếc cả thân thể cũng bị giữ lại thật chặt, không động đậy được.

Cô gái đáng chết này, lại dám nói không muốn yêu anh, sao anh lại không tức giận được chứ, tức đến muốn nổ phổi, cho nên anh chỉ có thể chặn lại cái miệng đang lái nhai của cô bằng tốc độ nhanh nhất, đột nhiên cảm thấy một vị mặn mặn, nụ hôn dừng lại ở đó, chỉ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, Lục Tử Hiên buồn bã bỏ đẩy.

Còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy hoa mắt, Đồng Lôi đã tát anh một cái: "Lục Tử Hiên, trước kia có lẽ tôi vẫn còn hi vọng đối với anh, nhưng bây giờ đều đã tan thành mây khói."

"Cô không sợ tôi xuống tay với Đồng thị sao?" Đây là hy vọng cuối cùng của anh, lời nói của cô khiến anh vô cùng lo lắng, anh không hy vọng kết thúc như vậy, coi như những thủ đoạn này rất tồi tệ, anh cũng không quan tâm.

"Lục Tử Hiên anh đúng là một người tự cho là đúng." Nhanh chóng cởi dây an toàn trên người ra, đẩy cửa xuống xe, từ đầu đến cuối cũng không liếc

anh một cái, tùy tiện chặn một chiếc taxi ở ven đường rồi đi.

"Mọi chuyện sao lại biến thành như vậy?" Lục Từ Hiên tức giận nắm chặt quả đấm, dùng sức hung hăng đấm lên tay lái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Bên trong bệnh viện.

"Đau ——, cô gái ngốc, cô có thể nhẹ tay một chút hay không?"

Lục Minh Hạo nhe răng trợn mắt kêu lên, hiện tại anh không còn đủ sức lực để suy nghĩ chuyện của Đồng Lôi nữa, bởi vì khóe miệng của anh đau đến nỗi anh không rảnh để quan tâm đến chuyện khác.

"Chê tôi làm không tốt, vậy anh tự làm đi." An An cau mày, thật là đầu bị hư mới có thể giúp người đàn ông đáng ghét này bôi thuốc, aiz da, thôi cứ xem như là vì anh đã giúp Lôi Lôi nên sẽ bôi thuốc giúp anh một chút?" Anh đó, cũng thiệt là, lớn như vậy rồi mà cú đấm bay tới cũng không thấy là sao? Thật không biết anh dùng hai con mắt dưới lông mày để làm gì nữa?" Mặc dù nói như vậy, nhưng sức lực trên tay rõ ràng đã giảm bớt rất nhiều.

Chắc kiếp trước thiếu nợ cô gái này, ngay cả lúc này mà cũng không quên kẻ khổ với mình, có bản lĩnh thì cô tự mình thử một chút, thật là nói chuyện không biết suy nghĩ.

"Aiz . . . . ."

"Aiz da, cô làm gì thế? Giết người à?" Ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào cô gái đang cầm miếng bông trước mặt, nếu như ánh mắt có thể giết người, An An không biết đã chết bao nhiêu lần rồi: "Cô không phải đang lợi dụng cơ hội để trả thù chứ, cô cũng quá ác độc rồi."

"A ——"

Một tiếng kêu thảm thiết làm các bác sĩ vội vàng chạy tới, nói đùa chứ đây chính là phòng bệnh cao cấp, người ở bên trong là com cha áo mẹ* của bọn họ, sao có thể chậm trễ?

*Com cha áo mẹ: ý chỉ người có ảnh hưởng đến công ăn việc làm của bọn họ

Nhưng ai có thể nói cho họ biết, ở đây đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy bên trong phòng bệnh, một cô gái đang mạnh mẽ đè lên một người con trai, không biết đang làm cái gì ở đây, hình ảnh này nhìn thế nào cũng thấy mập mờ, trong lúc nhất thời bác sĩ không biết là nên đi vào hay lui ra ngoài, liền sững sờ tại đó.

Thật ra thì An An đang liều mạng dùng tay đấm quai hàm của Lục Minh Hạo, nhưng theo góc nhìn của bác sĩ lại trở thành hai người đang hôn nhau, hơn nữa còn là người nữ chủ động.

"Khụ khụ. . . . ." Thật sự không nhịn nổi, bác sĩ ho khan mấy tiếng, trong nháy mắt lúc An An hoảng hốt, Lục Minh Hạo liền tránh thoát khỏi sự kiểm chế của cô, hung hăng đẩy cô ra.

"Cô là con gái sao? Sao lại mạnh như vậy?" Vẫy vẫy cánh tay bị cô đè lên, Lục Minh Hạo bắt đầu oán trách, anh chưa bao giờ gặp qua người con gái nào hung dữ như vậy, sức lực còn mạnh hơn so với đàn ông.

"Tôi không phải là con gái thì liên quan gì tới anh?" Vòng tay ôm ngực, hai hàng lông mày chau lên, rất hài lòng nhìn bộ dạng kinh ngạc của anh, mắt đột nhiên di chuyển một vòng: "Chẳng lẽ anh muốn kiểm tra thử tôi có phải con gái hay không?"

"Khụ ——" Xém chút nữa là bị sặc nước miếng, cô gái này nói chuyện sao lại trắng trợn như vậy, anh là một người đàn ông mà cũng cảm thấy xấu hổ, lập tức lấy tay áo che mặt, trong miệng tức giận mắng một câu: "Thật không biết xấu hổ!"

Nhìn anh xấu hổ đỏ bừng mặt, An An buồn nôn ở trong lòng, người đàn ông này sao lại giống phụ nữ như vậy: "Thiệt là, một người đàn ông lại đỏ mặt, da mặt mỏng như vậy sao?"

"Cô cho rằng da mặt ai cũng dày giống như cô à?"

"Anh. . . . ."

Nhìn bọn họ anh một câu cô một câu, trán bác sĩ liền chảy mồ hôi, thì ra hai người này căn bản xem ông không tồn tại, hơn nữa nhìn tình hình hình như không ổn, hay là nên đi trước thì tốt hơn: "Lục đại thiếu gia, nếu như không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước." Coi như không ai để ý đến ông thì bác sĩ

cũng lễ phép lên tiếng chào hỏi, khi lui ra ngoài vẫn không quên đóng cửa lại.

Ra đến ngoài cửa vẫn không quên nhắc nhở ý tá trên hành lang, nhất thiết không được quấy rầy bọn họ, nếu không cẩn thận sẽ trở thành vật hy sinh.

Trên xe taxi, Đồng Lôi đau đến đỏ mồ hôi lạnh, đôi tay che bụng thật chặt, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Tài xế, đến. . . . . Bệnh viện. . . . ."

Tài xế vừa nghe âm thanh không ổn, nhìn qua kính chiếu hậu, chỉ thấy hàm răng của cô đang cắn chặt môi dưới, giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu chảy xuống má, thấy cô như vậy, tài xế lập tức luống cuống: "Tiểu thư, cô làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đến. . . . . Bệnh. . . . . Viện. . . . . " Đồng Lôi thở từng ngụm, hình như cô dùng không ít hơi sức để nói chuyện, tài xế lập tức cảm thấy tình huống không tốt, nhanh chóng đạp chân ga, trong lòng còn không ngừng oán trách, hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà xui xẻo, từ sáng đến tối cũng không có một người khách, thật vất vả mới có một người, còn xảy ra chuyện như vậy, cô nhất định không được chết ở trong xe của tôi.

"Tiểu thư, cô chịu đựng một chút, sẽ đến bệnh viện ngay, cô nhất định không được xảy ra chuyện gì trên xe của tôi, sau này tôi còn phải làm ăn nữa?"

"Đau. . . . . Bụng của tôi đau quá. . . . ."

"Aiz, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Tài xế không khỏi trách móc, mồ hôi chảy ròng trên mặt.

"Con của tôi. . . . ." Chỉ nghe được một thét chói tai giống như đòi mạng, tài xế quay đầu lại theo bản năng, sau khi phát hiện quần áo chỗ cô ngồi dính đầy máu, liền khăn trương, cũng không quản cái gì nên vượt không nên vượt, đạp chân ga.

"Ông ơng ơng. . . . ." Điện thoại Đồng Lôi đột nhiên vang lên, nhưng bây giờ cô đau đến nỗi ý thức đã mơ hồ, căn bản không nhận điện thoại được, tài xế nghĩ có thể là người nhà của cô ấy gọi tới, thừa dịp lúc dừng đèn đỏ, lấy điện thoại từ trong túi xách của cô ra, nói đại khái tình hình và vị trí của cô, những thứ khác bây giờ không có thời gian giải thích.

An An cầm điện thoại di động, sững sờ hồi lâu mới phản ứng được, cũng không quản Lục Minh Hạo ở một bên, nhấc chân liền chạy ra bên ngoài: "Bác sĩ, bác sĩ ——"

Lục Minh Hạo có ngu hơn nữa cũng biết đã xảy ra chuyện không tốt, bởi vì điện thoại vừa rồi là gọi cho Lôi Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Mệt quá, cả người đều rất mệt mỏi, cố gắng muốn mở mắt, nhưng đáng tiếc không cách nào như ý muốn.

Cô không biết rốt cuộc mình bị sao, chỉ biết sau khi thoát khỏi sự kiềm chế của Lục Từ Hiến, sau đó chặn một chiếc taxi, sau đó nữa thì bụng rất đau.

Trong đầu thoáng hiện qua tia sáng: "Con, con của cô."

"Bác sĩ, rốt cuộc cô ấy sao rồi?" Bên tai đột nhiên truyền tới một giọng nói ân cần, Đồng Lôi nhận ra, đó là giọng nói của An An, cô thật muốn hỏi cô ấy, con của cô thế nào?

"Chúng ta đi ra ngoài nói." Lục Minh Hạo đẩy An An, ra hiệu với bác sĩ, bác sĩ lập tức hiểu ý: "Tiểu thư, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài rồi nói, bây giờ bệnh nhân cần phải nghỉ ngơi."

"A..." An An vừa định phản đối, nhưng bác sĩ đã nói như vậy, chỉ có thể ngoan ngoãn rời khỏi phòng bệnh, lúc đi ra ngoài vẫn không quên nhìn Đồng Lôi nằm yên tĩnh trên giường bệnh.

Cô ấy bị như bây giờ đều do người kia làm hại, nếu Lôi Lôi xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Đội tất cả mọi người rời khỏi phòng bệnh, An An đã không kịp chờ mà nín lấy áo bác sĩ, cô khăn trương muốn biết tình hình lúc này của Lôi Lôi.

"Bác sĩ, bây giờ có thể nói rồi?"

"Ông cứ nói đi?" Lục Minh Hạo cũng không kịp chờ liền mở miệng, trời mới biết tâm trạng của anh khi nhìn thấy Lôi Lôi bị đưa vào đây, thế nhưng anh cần phải tỉnh táo dặn dò bác sĩ, nhìn thấy An An nóng nảy như vậy, hình như anh đã hiểu rõ một chút, tại sao tính tình hai người khác nhau như thế nhưng lại trở thành bạn tốt, có lẽ đây là lần duy nhất hai người ăn ý như vậy.

"Đồng tiểu thư hình như bị một đá kích lớn, mới có thể dẫn đến hiện tượng xây thai, nhưng cũng thật may mắn là tới kịp lúc, nếu chậm một chút, có thể sẽ. . . . ."

Bác sĩ không có nói toàn bộ, nhưng bọn họ làm sao lại không biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, phụ nữ mang thai vốn phải được quan tâm cẩn thận, vừa rồi bọn họ không nên để Lục Từ Hiến mang cô ấy đi.

Càng nghĩ càng giận, An An đẩy đám người xông ra bên ngoài, Lục Minh Hạo vừa nhìn thấy cô xông ra ngoài, cũng không kịp nghe bác sĩ nói gì nữa, liền xoay người đi theo.

"Đừng quá xúc động!" Lục Minh Hạo nhanh hơn cô một bước, kéo An An vừa muốn bước vào thang máy ra ngoài, ra sức kéo đến một bên, nha đầu này chạy trốn rất nhanh, thiếu chút nữa không đuổi kịp cô.

"Anh buông tôi ra!" An An khề quát một tiếng, muốn đẩy bàn tay to đang giữ chặt mình ra, nhưng, sức của cái tay này quá lớn, làm sao cũng không gỡ ra được: "Lục Minh Hạo, cái tên đáng ghét này? Mau buông tôi ra!"

"Nổi điên cái gì?" Mối mông khề nhúc nhích, càng dùng sức níu cánh tay của cô, anh biết cô lo lắng cho Lôi Lôi, nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là chờ cô ấy tỉnh lại, mà không phải đi truy cứu trách nhiệm của ai.

An An kinh ngạc ngược mắt, cô không phải chưa từng cãi nhau với anh, chẳng qua, chưa bao giờ thấy anh nói chuyện lớn tiếng như vậy, bây giờ cả người anh tản ra hơi thở nguy hiểm, anh đang tức giận.

Nhưng ——

Anh tức cái gì?

Ngửa đầu nhìn thẳng anh, khóe miệng tràn ra một nụ cười châm chọc: "Ha ha, thế nào, anh sợ sao, quả nhiên ở trong mắt anh, em trai vẫn quan trọng hơn, Lôi Lôi đối với Lục gia các người mà nói căn bản chỉ là một người có cũng được không có cũng được, muốn gì có nấy, muốn ném liền ném." Từ đầu chí cuối, chỉ có Đồng Lôi bị tổn thương.

Không biết có phải những lời này động chạm đến suy nghĩ trong lòng của Lục Minh Hạo hay không mà cánh tay đang nắm An An hơi thả lỏng ra.

An An vẫy vẫy cánh tay bị đau, Lục Minh Hạo vẫn còn yên lặng chìm trong suy nghĩ của chính mình, hoàn toàn không chú ý tới An An ở bên cạnh anh đã rời đi.

"Lục đại thiếu gia. . . . . Lục đại thiếu gia. . . . ." Đang lúc An An xoay người rời đi, trong hành lang vang lên một chuỗi tiếng bước chân và tiếng kêu liên tiếp, một cô y tá chạy tới, vừa thở vừa kêu: "Đồng tiểu thư. . . . . Đồng tiểu thư. . . . . Đã tỉnh lại. . . . ."

Mới vừa đi được mấy bước, thân thể An An liền dừng lại một chút.

"Còn không mau dẫn chúng tôi đi." Nhanh chóng xoay người, hét lên một tiếng với y tá.

"Ách. . . . . Được được được. . . . ." Y tá vội vàng đáp lời, trong lúc nhất thời phương hướng có chút rối loạn.

"Lục đại thiếu gia, anh có cần. . . . ." Y tá lúng túng nhìn Lục Minh Hạo, dù sao anh mới là chủ nhân của nơi này, hạ thấp âm thanh: "Cùng đi xem!"

"À ——" Hiển nhiên anh đã bị những chuyện liên tiếp này làm rối tung rồi.

"Hỏi anh ta làm gì? Người máu lạnh vô tình giống như anh ta, làm gì quan tâm đến sống chết của người khác?" An An cau mày, nhìn về phía anh chề cười: "Chúng ta đi thôi!" Cũng không đợi anh, trực tiếp kéo cô y tá rời đi.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy bóng lưng nhỏ gầy đối diện với mình, An An kích động cảm thấy muốn khóc, thân thể suy nhược như vậy rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu áp lực, cô ấy chưa bao giờ chia sẻ cùng ai.

Đồng Lôi rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, sao bây giờ lại không có? Nghi ngờ quay người lại, lại thấy mắt An An đỏ ngầu đang nhìn mình chằm chằm, đây là tình huống gì: "Sao thế An An?"

"Oa. . . . ."

An An lập tức gào khóc lao vào trên người cô, cô ấy khóc cô không biết làm sao: "An An, rốt cuộc cậu sao vậy? Ai bắt nạt cậu sao?" Cô chưa thấy An An khóc thương tâm như vậy, có thể nói trong ấn tượng của cô, An An luôn vui vẻ, không khi nào khóc.

Nha đầu này, đến bây giờ còn ở đây quan tâm đến người khác, sao cô ấy lại ngu ngốc như vậy?

Cô không trả lời, Đồng Lôi lại càng lo lắng, an ủi vỗ vỗ phía sau lưng của cô: "An An, đừng khóc, khóc thì sẽ trở thành mặt mèo đấy!"

"Xi. . . . ."

Nghe thấy cô cười, Lôi Lôi mới thoải mái thở phào một cái: "Được rồi, bây giờ nên nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì?" Chồng hai vai của cô lên lắng

lặng nhìn vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt cô ấy, hi vọng có thể tìm được đáp án ở đâu đó.

"Nha đầu, Sao cậu lại ngu ngốc như vậy, tất cả mọi thứ bây giờ có đáng giá không?"

Đồng Lôi cười khổ, đáng giá không? Chính cô cũng không biết phải trả lời thế nào? Giương đôi mắt hi vọng nhìn cô: "An An, có thể giúp tớ tiếp tục gạt bọn họ không?"

Cái gì? Cô có ý gì?

"Lôi Lôi, cậu đừng nói với tớ là cậu dự định tha thứ cho Lục Tử Hiên?" Nói đến anh ta, An An lập tức nổi trận lôi đình: "Nha đầu, cậu quá hiền lành rồi, người đàn ông kia có cái gì tốt, tại sao cậu?"

Nếu không phải bây giờ thân thể của cô ấy không tốt, cô thật sự rất muốn đánh cho cô ấy tỉnh ra, muốn nói cô ấy không cần cố chấp như vậy nữa, trên đời này cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai chân mà thiếu sao?

Cô ở đây rõ ràng là muốn tha thứ cho người đàn ông kia, hiện tại trừ cô và Lục Minh Hạo, những người khác không biết chuyện cô ấy mang thai, nếu bọn họ biết tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Lục Tử Hiên.

"An An, xin cậu đấy!" Đôi mắt to đen như mực nhìn cô chăm chăm, làm cô có cảm giác mình giống như đang làm chuyện gì đó tội ác tày trời, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

"Cậu đó, thật là không có biện pháp nói với cậu." Ngón trỏ nhẹ nhàng chỉ lên trán cô, nghịch ngợm le lưỡi một cái.

"Ha ha. . . . ., vẫn là An An tốt nhất!"

Ngoài phòng bệnh, Lục Minh Hạo nhìn một màn ẩm áp bên trong, tâm tình nhẹ nhõm không ít, thoải mái duỗi lưng một cái, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Khi bác sĩ xác định đã có thể xuất viện, Đồng Lôi vẫn phải ở lại bệnh viện hai ngày, An An mới cho phép cô xuất viện.

Nói cái gì là vì suy nghĩ cho đứa bé ở trong bụng của cô, lúc ấy khi cô ấy nói câu này, Đồng Lôi ở một bên liền trợn mắt, tại sao cô ấy còn khản trương hơn so với mình.

Thấy cô ấy quan tâm mình nhiều như vậy thì ở thêm mấy ngày nữa cũng được, cho đến khi cô ấy hài lòng.

"Lôi Lôi, cậu đang nghĩ cái gì?" An An vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trước mặt mình là một khuôn mặt đang cười chúm chím, lấy cái tay vỗ nhẹ cô, muốn gọi suy nghĩ của cô về.

Lắc đầu một cái, chỉ cười không nói.

"Thật sự không sao?" Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy làm đầu của cô ấy cũng căng lên, bây giờ đã trông gà hoá cuốc rồi.

"Uh!" gật đầu một cái, cầm quần áo nhét vào trong túi xách, chợt nghĩ tới điều gì: "An An, tớ nằm viện lâu như vậy, sẽ không có ai biết chứ?"

Dù sao Lục gia cũng không phải gia đình bình thường, hơn nữa bệnh viện này cũng là của Lục gia, mình ở đây lâu như vậy, sao người của Lục gia có thể không biết?

"Đại tiểu thư của tôi, cậu cứ thoải mái đi, bên bệnh viện Lục Minh Hạo đã sớm sắp xếp xong, nếu thật sự có người biết, đoán chừng trong phòng này đã sớm đầy ắp người rồi." Cầm giỏ xách đã sắp xếp xong lên, thấy cô vẫn còn lo lắng, bắt đắc dĩ mà lắc đầu: "Tớ làm việc mà cậu vẫn chưa yên tâm sao, đi thôi!"

Nhìn bóng lưng An An, đột nhiên cảm thấy cô ấy rất phiền toái, cúi đầu, sờ sờ cái bụng vẫn còn bằng phẳng như cũ, con à, con thật hạnh phúc.

"Sao vậy?" Vừa thấy họ ra ngoài, Lục Minh Hạo lập tức tới đón, muốn cầm túi xách trong tay An An, đáng tiếc người khác căn bản không để ý đến anh, vòng qua anh rời đi.

Tay Lục Minh Hạo vẫn còn lúng túng giơ lên giữa không trung, thả cũng không được giờ cũng không xong, rất xấu hổ, nha đầu này vẫn còn đang tức giận, tính khí thật đúng là rất bướng bỉnh, cũng đã lâu như vậy, khi gặp anh vẫn là khuôn mặt nghiêm túc.

Đồng Lôi không biết giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi cô nằm viện mấy ngày nay, bọn họ rất ít khi xuất hiện cùng lúc trước mặt của mình, nếu như có xuất hiện cũng nồng nặc mùi thuốc súng.

"Anh hai, An An không phải cố ý." Thấy tình hình như vậy, Đồng Lôi cũng hết sức áy náy, dù sao anh cũng có lòng đến đón mình.

Lúng túng thu tay lại, Lục Minh Hạo mới xoay đầu lại, nhìn cô, vuốt đôi tay, một bộ dạng buông lỏng: "Không có việc gì, anh đã quen rồi!"

An An cất xong đồ, lại thấy Đồng Lôi không đi theo, mà đang trò chuyện cùng cái người đàn ông đáng ghét đó: "Người đàn ông đáng chết này!" Lục gia bọn họ không có một người nào tốt.

Gọi to về phía cô một tiếng: "Lôi Lôi, đi thôi!", cũng không quản người ta đã nói chuyện xong chưa, kéo Đồng Lôi lại, bước về phía xe của mình.

"An An. . . . ." Vội vàng gọi người phía trước một tiếng, Đồng Lôi áy náy xoay người lại, sau đó nói xin lỗi với Lục Minh Hạo: "Anh hai, cảm ơn anh, em đi trước. . . . ." Âm thanh biến mất sau làn khói xe.

Bên trong xe, hai người đang ngồi yên lặng.

"An An, anh hai. . . . ." Cãi nhau với anh ấy.

Lời của cô còn chưa nói hết, liền bị An An cắt đứt, hiện tại cô hết sức tức giận, quát khê: "Đồng Lôi, có phải cậu bị ngu ngốc hay không..., dù sao đi nữa anh ta cũng là người của Lục gia, đừng tưởng rằng anh ta giúp cậu che giấu chuyện nằm viện, liền cho rằng anh ta là người tốt." Anh em bọn họ đều cùng một dạng.

Cổ họng Đồng Lôi căng thẳng, trông mắt rừ xuống, suy nghĩ làm thế nào để giải thích?

"Cậu không cần cố gắng giải thích, bởi vì tớ căn bản không muốn nghe." Một câu nói, liền bóp chết ý tưởng của Đồng Lôi từ trong trứng nước, An An lườm cô một cái, rồi sau đó vẫn giữ yên lặng.

Dù sao đi nữa anh ta cũng là người của Lục gia, trong đầu Đồng Lôi vẫn nghĩ đến câu nói kia của An An, người của Lục gia, cô ấy hình như đã quên bây giờ cô cũng là người của Lục gia.

Đứng ở ngoài xe, nhìn An An không nói tiếng nào đi vào trong biệt thự, rồi sau đó không nói câu nào biến mất ở trước mắt của mình.

Xuất viện đã hơn một tháng, Đồng Lôi cảm thấy bụng có chút biến hóa rõ ràng, sờ sờ bụng, thoải mái cười, sinh mạng thật là một chuyện kỳ diệu, coi như có bị tổn thương lớn hơn nữa, cũng có thể tan thành mây khói, bây giờ cô chỉ muốn bình an sinh hạ đứa bé này.

"Đình linh linh!" Chuông cửa đột nhiên vang lên, Đồng Lôi không biết đã trễ thế này còn ai tới đây, chẳng lẽ là anh hai, mấy ngày nay, căn bản mỗi ngày anh đều tới đưa chút canh bô.

Mở cửa, nhưng khuôn mặt trước mắt hình như vượt ra ngoài tưởng tượng của cô.

Tô Mạt thấy cô chỉ đứng im ở đó, gương mặt kinh ngạc, cũng biết cô sẽ không ngờ tới mình sẽ đến đây, khẽ mỉm cười, nhìn về phía sau cô: "Không mời tôi vào nhà ngồi một chút sao?"

"A, mời vào!" Nghiêng người né ra, để cho cô đi vào, đóng kín cửa, thuận tiện rót ly nước, sau đó ngồi xuống trước mặt cô.

"Tôi cũng không muốn vòng vo." Tô Mạt mở báo cáo xét nghiệm đặt trước mặt cô, có chút khiêu khích nói: "Tôi mang thai, đã hai tháng, đứa bé là của Từ Hiến, cho nên. . . . ."

Hai tháng, Đồng Lôi theo bản năng sờ xuống bụng, nhớ lại một chữ chồng kia thật là buồn cười, nếu như anh thật sự nghĩ mình còn có một người vợ, tại sao lại làm lớn bụng của cô gái khác ở bên ngoài.

"Cô tới đây là muốn nói cho tôi biết điều này?" Ý của cô ta sao cô không hiểu, vừa vào cửa cô liền quan sát biệt thự, xem ra đã có ý định khi vào đây.

Không ngờ Đồng Lôi lại bình tĩnh như vậy, giống như đang nói chuyện của người khác, nhưng đây không phải là những thứ cô nên đề ý: "Tôi nghĩ Đồng tiểu thư là một người thông minh, nên biết phải làm sao rồi chứ, nơi này sớm muộn gì cũng là của tôi, cho nên. . . . ."

Đồng tiểu thư? Không nghĩ tới ngay cả cách gọi cũng thay đổi, xem ra cô ta thật sự không kịp đợi, không kịp chờ muốn trở thành Lục phu nhân rồi.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không ở lý chỗ này không đi, chỉ là tôi muốn anh ta đồng ý sẽ không rút tiền khỏi Đồng thị." Bây giờ Đồng thị đã không thể chịu đựng được khó khăn thêm một lần nữa rồi, chỉ cần anh ta đồng ý điều kiện này thì cô cũng không còn băn khoăn nữa.

Giống như nghĩ đến cái gì, Đồng Lôi bảo Tô Mạt theo cô lên lầu.

Bên trong gian phòng.

"Đây là giấy thỏa thuận li hôn." Đồng Lôi lấy ra tờ giấy thỏa thuận li hôn, thật hay là đã chuẩn bị trước một phần, trước đó vài ngày An An lấy từ trong nhà đưa cho cô, ý tứ của An An rất rõ ràng, chỉ là Đồng thị? Nhưng trước mắt không phải có một cơ hội sao? Cô muốn Đồng thị, Tô Mạt muốn cô ly

hôn, đúng theo những gì họ cần.

Chuyện này hình như quá thuận lợi, Tô Mạt có chút không phản ứng kịp, quơ quơ tờ giấy trên tay: "Đồng tiểu thư, cô chắc chắn chứ?"

Đồng Lôi bật cười, đây không phải là điều cô ta muốn sao? Minh đã cho cô ta rồi, ngược lại cô ta lại không xác định, gật đầu xác nhận một cái: "Chỉ cần Tô tiểu thư làm được điều tôi muốn, tôi sẽ lập tức ký tên ở phía trên, đúng theo nhu cầu của chúng ta."

"Cái gì đúng theo nhu cầu. . . . ." Một tiếng rống giận từ sau cửa vang lên, ở bên trong hai người đồng thời giật mình hoảng hốt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Lục Tử Hiên dừng xe trước cửa biệt thự, lẳng lặng ngồi ở trong xe, nhìn ánh đèn lầu hai, anh không biết đã bao nhiêu lần mình dừng trước cửa nhà giống như vậy, cũng không đi vào, kể từ ngày hai người âm ỉ không vui, đèn trong biệt thự đã một thời gian dài không sáng, tâm tình bất giác trầm xuống, cho là cô sẽ không trở lại nữa, nhưng bây giờ. . . . .

Cuối cùng vẫn là yêu, không cách nào kềm chế, nếu không sẽ không dùng tất cả biện pháp để giữ cô ấy lại bên người, nhưng cô ấy cũng không yêu mình, nếu không sẽ không cùng anh hai. . . . . Thân mật như thế. . . . .

Nghĩ tới đây, Lục Tử Hiên nắm chặt quả đấm, trong lòng đầy tức giận.

Đẩy cửa xuống xe, nhưng khi vừa đi vào phòng khách, trực giác nói cho anh biết, có người thứ ba tồn tại ——

Anh hai sao?

Đây là suy nghĩ đầu tiên của anh, nghĩ tới đây, anh lập tức xông lên cầu thang

Nhưng hình như không phải như anh nghĩ, trong phòng không có âm thanh giống như trong dự đoán, thấp thỏm trong lòng liền hạ xuống, chỉ là có một việc anh không hiểu, đã trở thế này sao Tiểu Mạt lại tới đây?

Nghe giọng của các cô ấy giống như đang thương lượng chuyện gì? Nhưng giữa các cô ấy căn bản không có bất kỳ liên hệ gì, trừ anh ra? Nghĩ tới đây trong lòng vô cùng không thoải mái, giống như bị người khác tính kế?

"Cái gì đúng theo nhu cầu. . . . ." Hét lớn một tiếng, tức giận đá văng cửa ra.

Hiển nhiên Đồng Lôi căn bản không ngờ tới Lục Tử Hiên sẽ trở lại vào lúc này, chỉ hơi giật mình, sau đó cũng không sao cả, ngược lại Tô Mạt thấy gương mặt Đồng Lôi nhẹ nhàng, liền nghĩ rằng cô cố ý, nếu không vừa rồi sao lại thoải mái đồng ý ly hôn như vậy, thì ra là có mục đích.

Lúc này ba người, một người tức giận, một người bình tĩnh, một người đứng ngồi không yên.

Không khí rất là quỷ dị, Đồng Lôi chỉ nhìn thoáng qua Lục Tử Hiên, rồi sau đó nhẹ nhàng đi lướt qua bên cạnh anh.

Đáng tiếc không như ý muốn, một cái tay đã nắm thật chắc cánh tay của cô, âm thanh lạnh lùng vang lên ở bên tai: "Lôi nói của tôi cô không có nghe thấy sao?" Anh có thể nhận được chán ghét của cô, ít nhất cô còn có thể nhớ tới mình, nhưng cô lạnh lùng như vậy làm anh sợ hãi.

Đồng Lôi cũng không giãy ra, mặc cho anh lôi kéo!

Tô Mạt biết lúc này mình không nên ở chỗ này, không biết là cố ý hay vô tình, lúc đi qua bên cạnh bọn họ, phần giấy thỏa thuận ly hôn kia trùng hợp rơi xuống.

"Đây là cái gì?" Khi Tô Mạt còn chưa kịp ngồi chồm hổm xuống nhặt, tờ giấy đã rơi vào tay Lục Tử Hiên, được tự do nên Đồng Lôi chỉ muốn rời đi nhanh một chút.

Bởi vì tức giận, đọc theo tờ giấy đã bị nắm lấy nhăn nhúm: "Đồng Lôi, cô muốn ly hôn?" Lục Tử Hiên khẽ quát một tiếng, thân thể ngăn cản Đồng Lôi đang muốn xuống lầu.

"Lôi Lôi, thật xin lỗi, tôi không ngờ!" Tô Mạt ra vẻ thật có lỗi nhìn Đồng Lôi, một tay khoác qua cánh tay Lục Tử Hiên: "Cũng không cần tôi giúp cô đưa cái này cho Tử Hiên rồi."

Lôi Lôi? Đồng Lôi cười lạnh, họ lúc nào thì đã quen thân như vậy rồi, không ngờ? Cô ta căn bản là cố ý, muốn đẩy tất cả trách nhiệm lên trên người của cô?

"Cô trả lời tôi!" Thật lâu không nghe được câu trả lời của cô, Lục Tử Hiên nóng nảy, thấy cô cười coi thường, tức giận càng lớn hơn, hung hăng bắt được cánh tay của cô, gặm nhẹ, lúc này anh đã hoàn toàn mất lý trí, cũng tự mình đẩy tất cả trách nhiệm lên trên người cô, hoàn toàn quên mất anh đã nghe đến cái từ “đúng theo nhu cầu” này.

"Lục Tử Hiên, không phải anh đã nhìn thấy sao, cần gì hỏi lại tôi?" Nếu anh nôn nóng muốn biết như vậy, vậy thì đúng như ý muốn của anh.

Không ngờ cô lại thoải mái đồng ý như vậy, tuyệt đối không giải thích, Lục Tử Hiên như một con mãnh thú, mất lý trí bóp cổ Đồng Lôi.

Bởi vì thiếu không khí, mặt của Đồng Lôi liền đỏ bừng, nói chuyện đứt quãng, "Lục. . . . . Tử Hiên, bỏ. . . . . tay!" Không ngừng đánh cánh tay của anh, tuy nhiên nó không hề nhúc nhích, sức lực của anh không những không giảm mà ngược lại còn có xu hướng mạnh hơn.

Tô Mạt nhìn thấy có cái gì không đúng, nếu tiếp tục như vậy nữa sẽ xảy ra án mạng .

"Tử Hiên, mau buông tay!" Tô Mạt lo lắng gọi: "Mau dừng tay, nếu tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ bị bóp chết!" Cô thật vất vả mới đi đến được một bước này, nên tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, Lục Tử Hiên là cơ hội cuối cùng của cô.

Lục Tử Hiên giật mình một cái, mới phát hiện ra mình đang làm gì, hung hăng hét cô ra: "Đồng Lôi, về sau chúng ta. . . . ." Không còn quan hệ.

Đáng tiếc lời của anh còn chưa nói hết, Đồng Lôi bị anh đẩy một cái như vậy, cả người ngã về sau, nhưng không ngờ sau lưng chính là cầu thang, theo quán tính, cả người liền nặng nề lăn xuống. . . . .

"Lôi Lôi ——" Lục Tử Hiên không ngờ có thể như vậy, liền tròn tròn mắt. . . . .

Một tiếng thét chói tai vang lên, Đồng Lôi liền lăn trên sàn nhà.

"Lôi Lôi ——"

Lục Tử Hiên vội vã lao xuống cầu thang.

Đồng Lôi chậm rãi ôm bụng: "Bụng. . . . . của tôi. . . . . đau quá. . . . ." Khó sở nói ra mấy tiếng. . . . .

Lục Tử Hiên phát hiện dưới người cô chảy ra một vũng máu, cũng không quan nhiều như vậy, liền ôm lấy cô, lao ra cửa, đặt cô nằm ngang vào chỗ ngồi phía sau xe.

Lục Tử Hiên vừa lái xe vừa không ngừng nhìn chỗ ngồi phía sau, tiếng khóc đau đớn tựa như một con dao mạnh mẽ đâm nát trái tim anh.

"Lôi Lôi, đừng sợ!" Lúc này anh liền nghĩ đến việc muốn giết chết chính mình.

. . . . .

"Bác sĩ, bác sĩ ——" Trong bệnh viện, Lục Tử Hiên ôm Đồng Lôi chạy như điên trên hành lang, gào thét tê tâm liệt phế (đau đớn tan nát cõi lòng).

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

"Thật xin lỗi. . . . . Con của anh không giữ được!"

Bên trong phòng bệnh trắng tinh, Đồng Lôi nghe được lời nói của bác sĩ, đau xót nhắm mắt lại

"Em mang thai. . . . ." Hiển nhiên Lục Tử Hiên còn chưa biết chuyện này, có chút không xác định hỏi.

Thật ra thì lúc này tim của anh cũng không chịu nổi, đứa bé sao?

Bây giờ Đồng Lôi căn bản không muốn gặp anh, lật người lại đưa lưng về phía anh.

"Đứa bé là của anh hai sao?"

Lời nói của người đàn ông làm tổn thương cô thật sâu, tại sao? Đến bây giờ anh ta vẫn nhục mạ mình như vậy, thôi, anh ta thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó đi?

"Lôi Lôi. . . . ." Lục Tử Hiên cố gắng gọi tên Đồng Lôi, sự im lặng của cô biểu hiện sự thừa nhận sao? Giờ phút này anh lại cảm thấy đau lòng không cách nào thờ nổi.

Người trên giường vẫn không nói chuyện, chỉ yên tĩnh nhắm mắt lại, Lục Tử Hiên biết hiện tại cô không muốn gặp lại mình, nhìn thật kỹ bóng dáng nhỏ nhắn này, không nói gì đi ra khỏi phòng bệnh. . . . .

Trong hành lang dài, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt, không nghĩ tới bọn họ đã kết hôn lâu như vậy, thế nhưng đoạn hôn nhân này cuối cùng lại đi đến đây vực. . . . .

Cầm điện thoại di động lên, gọi qua một dãy số quen thuộc.

. . . . .

Lúc này tại cao ốc Lục thị, mọi người đều cẩn thận, không biết vì sao, sáng sớm hôm nay mặt tổng giám đốc rất nghiêm nghị, mặc dù trong khoảng thời gian này đều như vậy, nhưng hôm nay đặc biệt nghiêm trọng. . . . .

Bên trong phòng làm việc to như vậy, Lục Tử Hiên lại bao phủ chính mình trong một đồng tài liệu, bởi vì chỉ có như vậy, tim mới không cảm thấy đau đớn.

Xoa xoa cái đầu căng thẳng, buông lỏng dựa vào ghế, hôm nay anh hai chưa đi làm, đoán chừng là đang bận chuyện của Đồng Lôi? Cuối cùng thì mình cũng đánh mất cô ấy, mình đã không còn cơ hội để sống bên cạnh cô ấy rồi.

"Xoạch!" một tiếng, cửa đột nhiên mở ra, một người đàn ông thân hình tuấn mỹ, khóe miệng chứa đựng nụ cười tà mị tựa vào trên khung cửa.

"Tốt nhất là cậu nên có chuyện? Nếu như không có chuyện gì, vậy mời cậu đi ra ngoài." Lục Tử Hiên nhàn nhạt nhìn anh một cái, lần nữa chui vào trong đồng tài liệu.

Trác Nhiên nhú mày, bước chân đi vào.

"Thế nào? Lại có chuyện gì quấy nhiễu Lục thiếu gia cao quý của chúng ta rồi?" Cũng không quan tâm người khác có đồng ý hay không, liền ngồi xuống trên ghế sofa, bắt chéo hai chân, đôi tay tự nhiên khoác lên trên chỗ tựa lưng của sofa.

Lục Tử Hiên để tài liệu xuống đi tới, ngồi xuống đối diện với anh: "Nếu như cậu tới để thăm dò chuyện riêng tư của tớ, vậy thì xin mời, chỗ này của tớ không chào đón cậu." Làm ra tư thế xin mời.

Trác Nhiên mím môi một cái, để chân xuống, ngồi thẳng người lên: "Tớ nói này Tử Hiên, cậu rốt cuộc sao vậy? Không phải lại giận gối với Đồng Lôi chứ, tớ thật là phục các cậu rồi."

"Trác Nhiên, cậu không nói chuyện không ai nói cậu câ, chuyện của tớ không cần cậu quan tâm." Lục Tử Hiên đứng vèo lên, âm thanh cũng cao hơn rất nhiều, hiển nhiên là bị người khác nói trúng chỗ đau.

Trác Nhiên cũng biết, trừ chuyện của Đồng Lôi còn chuyện gì có thể làm cho một Lục Tử Hiên mạnh mẽ vang dội, tinh táo cơ trí trở thành nhếch nhác như thế, nhẹ nhàng thờ dài mà nói: "Nói một chút tình hình gần đây của các cậu, xem thử chuyên gia về tình yêu như tớ có thể giúp được cậu hay không?"

Rõ ràng là một câu nói rất nghiêm túc, thế mà đến trong miệng của cậu ta lại thành ra đùa giỡn như vậy?

Trong bệnh viện.

Đồng Lôi nghiêng người dựa vào trên giường bệnh, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu sáng khắp căn phòng, sao mà ấm áp, tốt đẹp như vậy, nhắm mắt lại hưởng thụ, tay nhẹ xoa bụng, một dòng nước chảy ra từ đáy mắt ——

Nơi này từng có một sinh mệnh nhỏ.

Cứ như vậy biến mất. . . . .

Lục Minh Hạo vừa vào cửa, liền nhìn thấy một bức tranh như vậy, một cô gái có gương mặt trắng nõn ngồi lẳng lẳng ở trên giường, tay xoa trên bụng, khóe mắt còn mang theo nước.

"Lôi Lôi, hôm nay anh mua cháo gà, ăn chút đi." Đê bình thủy ở một bên trên bàn, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của cô, nhìn cô như vậy thật là khiến người khác đau lòng.

"Anh hai, em không muốn ăn!" Lắc đầu một cái, trên mặt không có một tia cảm xúc.

"Cháo gà có dinh dưỡng, bây giờ em cần phải bồi bổ thật tốt!" Lục Minh Hạo có chút gấp gáp, kể từ khi xảy ra chuyện, một miếng cơm cô cũng không ăn, như vậy sao được, nếu tiếp tục như vậy nữa thì cơ thể của cô sẽ không chịu nổi.

Đồng Lôi không nói thêm gì nữa, vẫn đưa ánh mắt về phía ngoài cửa sổ như cũ. . . . .

Không biết đã trải qua bao lâu, Lục Minh Hạo cảm giác đã lâu như một thế kỷ vậy, Đồng Lô rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: "Anh hai, em đói rồi, muốn ăn cháo!"

Cô như đứa bé, trong mắt tràn đầy hi vọng.

"Được, em chờ một chút, anh hai sẽ đi mua ngay bây giờ!"

Nghe được cô nói đói bụng, Lục Minh Hạo cảm giác giống như mình được sống lại, vui mừng lao ra khỏi phòng bệnh. . . . .

"Anh hai, thật xin lỗi!" Nước mắt lã lã chảy xuống, cuối cùng suy yếu đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài

. . . . .

"Tớ nói này, Từ Hiến, tớ thấy cậu bình thường rất bình tĩnh, sao vừa gặp phải chuyện tình cảm thì cứ nóng nảy như vậy, chỉ bằng vài tấm hình này, cậu liền nghi ngờ Đồng Lô, cậu cũng không thể tưởng tượng được xã hội bây giờ là cái dạng gì sao, chuyện chính mắt thấy được cũng có thể là giả, huống chi chỉ là hình ảnh!" Trắc Nhiên suy luận đầu đuôi chuyện này: "Tớ thấy chuyện này không đơn giản, nói rõ ra là có người muốn phá hư quan hệ giữa các cậu?"

Lục Từ Hiến "Vèo ——" một cái lập tức đứng lên từ trong ghế sofa.

"Cậu nói có người cố ý!" Anh chưa bao giờ nghĩ qua những vấn đề này, có lẽ nói anh quá cố chấp với những chuyện của Đồng Lô, căn bản không có suy nghĩ thật kỹ.

Biết anh có chuyện phải giải quyết, thân thể cao lớn của Trắc Nhiên cũng chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ thân thể cứng ngắc của Lục Từ Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Biệt thự sang trọng dưới ánh mặt trời sao mà chói mắt.

Đồng Lô lẳng lặng đứng trong sân, một valy hành lý đã thu xếp xong đặt ở bên chân.

Đây chính là nơi mà sau khi về nước cô sống nhiều nhất.

Ở chỗ này, có khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cô, nhưng nhiều hơn vẫn là đau khổ!

Nhìn lại biệt thự một lần cuối cùng, sau đó cũng không quay đầu lại chui vào bên trong xe taxi, rất nhanh xe liền hòa vào dòng xe đang chạy, cảnh vật quen thuộc trước mắt nhanh chóng lướt qua rồi biến mất, bởi vì cửa kính xe hạ xuống, gió thổi làm rối loạn tóc của cô, cũng thổi tan lòng của cô.

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, không biết vì sao khi nhìn cô gái này lại có một loại cảm giác thê lương. . . . .

Nhắm mắt lại, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Khi anh nói với mình hãy thử một lần.

Khi anh thề trước mặt cha mình.

Khi anh nói muốn đưa mình đi ra ngoài du lịch.

Cô cho là mình đã có được hạnh phúc, nhưng người con gái anh thích nhất lại xuất hiện.

Khi bọn họ ôm nhau.

Khi bọn họ xuất hiện trước mặt mình với tư thế mập mờ.

Khi bọn họ làm cho mình mất đi đứa bé.

Cô biết giữa bọn họ đã hoàn toàn không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.

Mở mắt ra, hít một hơi thật sâu, ở trong lòng tự cổ vũ mình, Đồng Lô, mày không cần đau lòng vì bất kỳ người nào, mày phải bắt đầu lại lần nữa thật tốt.

Đến sân bay, chậm rãi xuống xe, tài xế xách hành lý từ sau xe ra ngoài, liếc mắt nhìn thành phố này một lần nữa, không biết lúc nào mới có thể trở về?

Ba mẹ, con đi đây, xin tha lỗi cho con gái bất hiếu, làm hai người phải lo lắng.

An An, tớ đi đây, cậu mãi mãi là chị em tốt của tớ.

Anh hai, em đi nhé, cảm ơn anh đã yêu em, nhưng cuối cùng em lại phụ lòng anh, cảm ơn anh luôn xuất hiện kịp thời bên cạnh em khi em đau lòng.

.....

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc Lục thị.

"Tất cả hành trình ngày hôm nay đều hủy bỏ!" Lục Tử Hiên dặn dò thư ký một hồi, cầm áo khoác lên chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Xe như mũi tên lao nhanh ở trên đường cái, Lục Tử Hiên cau mày, bên tai vang lên lời nói của Trác Nhiên: "Chúng tôi có người muốn phá hư quan hệ giữa các người?"

Hai mắt bỗng nhiên sáng lên: "Alo, giúp tôi điều tra nguồn gốc của những tấm hình trong ngăn kéo phòng làm việc một chút." Anh cũng thật là quá ngu ngốc, sao lại không nghĩ tới là có người cố ý, cứ nghi ngờ Đồng Lôi như vậy.

Chợt nhớ tới lời của bác sĩ, đứa bé kia đã bốn tháng rồi, như vậy thì thời gian vô cùng phù hợp với đêm hôm đó, lần đầu tiên anh và Đồng Lôi quan hệ với nhau. ....

Anh lại không dám nghĩ thêm, anh không dám tưởng tượng đứa bé đã chết ở dưới tay anh sẽ là máu mủ ruột thịt với anh, tay Lục Tử Hiên bắt đầu run rẩy, chân hung hăng đạp chân ga.

Khi anh chạy tới bệnh viện, lại không ngờ nhìn thấy Ngưng An An vội vàng lái xe tới đây, trực giác nói cho anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, lập tức dừng xe dọc theo lối đi vào ở phía sau.

Vừa tới cửa, liền nghe được bên trong truyền đến một tiếng nói lo lắng.

"Anh vội vàng gọi tôi đến đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Còn nữa, sao lại hẹn ở cái chỗ bệnh viện này? Có phải Lôi Lôi đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Có thể không biết phải trả lời thế nào, bên trong đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đột nhiên, điện thoại của Lục Tử Hiên vang lên, nhìn bên trong một cái, vội vã lui ra ngoài nhận điện thoại.

"Sao rồi?" Là điện thoại của trợ lý gọi tới.

"Những tấm hình kia là của một công ty chuyển phát nhanh gửi tới, tôi đã đi hỏi, chỉ nghe nói là một người đàn ông, về phần là ai, bây giờ còn chưa có điều tra được, còn nội dung của tấm hình, đó là ở làng du lịch của Lục thị, nghe nhân viên làm việc bên trong nhớ lại, ngày đó là giám đốc Lục và Đồng tiểu thư còn có Ngưng tiểu thư, ba người cùng đi, chỉ là khi tắm suối nước nóng Đồng tiểu thư đột nhiên ngất đi, cuối cùng phải mời bác sĩ tới. ...."

"Tổng giám đốc, tôi còn có một tin, hôm nay Đồng tiểu thư mua vé máy bay đi Pháp lúc hai giờ. ...." Trợ lý vẫn chưa nói hết lời, điện thoại đã cúp.

Tại sảnh lớn của sân bay có rất nhiều người qua lại.

Trong radio liên tục vang lên tiếng nhắc nhở lên máy bay, Đồng Lôi thần thờ kéo cái valy đi về phía cửa lên máy bay.

"Lôi Lôi. ...."

Đột nhiên một âm thanh dịu dàng nồng nẩy truyền đến, hình như chỉ có trong mộng mới xuất hiện âm thanh đó, Đồng Lôi quay đầu lại, tự giễu cười cười, mày vẫn còn ở đây hi vọng cái gì? Anh ta đã có người phụ nữ mình yêu, sẽ có đứa nhỏ đáng yêu, làm sao anh ta có thể tới đây?

Lục Tử Hiên điên cuồng hô to trong đám người, cái trán bởi vì khẩn trương mà rỉ ra tầng mồ hôi mịn, mắt hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi, hô hấp cũng có chút gấp gáp, tuy nhiên vẫn không tìm được bóng dáng quen thuộc.

Trên màn hình lớn của sân bay hiện lên dòng chữ chuyến bay đi Pháp đã khởi hành lúc hai giờ, ánh mắt Lục Tử Hiên đờ đẫn đi lại trong đám người, trong miệng tự lẩm bẩm, cũng chỉ có người đi qua bên cạnh mới nghe được.

Anh liên tục nói:

"Lôi Lôi. ...."

"Lôi Lôi, đừng đi. ...."

Hễ là hành khách hoặc nhân viên đi qua cũng sẽ thờ dãi lắc đầu một cái, đoán chừng lại là một người rơi vào lưới tình sâu đậm, cái tên trong miệng anh ta, chắc là tên của cô gái anh ta thích nhất?

Khi Lục Minh Hạo và An An nhận được tin tức chạy tới sân bay, liền nhìn thấy Lục Tử Hiên té xỉu ở sân bay, nhìn bộ dạng kia làm cho người khác đau lòng, An An mặc dù hận anh, nhưng hiện tại thấy cái bộ dạng này của anh lại làm cho cô không hận nổi.

"Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Việc Đồng Lôi bỏ đi là đã kích rất lớn đối với mọi người, đặc biệt là Lý Cẩm khi nghe nói con dâu bà bỏ đi, thật rất muốn đánh chết đứa con trai kia.

Vợ chồng Đồng thị qua một đêm càng già thêm rất nhiều, bởi vì con gái bọn họ mới vừa sinh non lại một mình chạy ra ngoài, làm sao bọn họ có thể không lo lắng cho được, ngộ nhờ thân thể có chuyện gì nguy hiểm, bảo bọn họ sau này phải sống thế nào?

Hai nhà Đồng Lục cũng yên lặng ở trong đau khổ, hình như trừ người kia, kể từ khi tỉnh lại, vẫn giống như không có chuyện gì xảy ra, làm việc như cũ, ăn cơm như cũ, trên người của anh không thấy được bất kỳ hơi thở đau thương nào.

Lý Cẩm nhiều lần khuyên anh trở về nhà lớn, nhưng làm sao anh cũng không nghe lời, tuy nói vẫn tức giận việc anh ép Đồng Lôi ra đi, nhưng dù sao anh cũng là miếng thịt trên người bà rớt xuống, bà lo lắng anh sẽ không chịu nổi, mặc dù bình thường xem ra không có việc gì, nhưng bà là mẹ anh, làm sao không biết anh đang nghĩ cái gì? Chỉ vì căn nhà kia có hơi thở của Đồng Lôi mà thôi!

Bóng đêm dày đặc.

Lục Tử Hiên kéo thân thể mệt mỏi trở lại biệt thự, nhìn căn phòng trống rỗng, tìm bất giác co rút đau đớn, nếu như cô vẫn còn đây, lúc này nhất định sẽ làm xong thức ăn ở nhà chờ anh, mà cô, trong khi anh đang ăn cơm, sẽ tỉ mỉ chuẩn bị xong nước tắm giúp anh, để anh có thể thoải mái rửa sạch một thân bụi bặm mệt mỏi.

Nhưng cũng đã không còn nữa.

Một mình cô đơn đi vào phòng tắm, rõ ràng là dòng nước ấm áp, thế nhưng anh lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, đôi tay nắm chặt hai bên người, trên mặt chảy xuống không biết là nước hay là nước mắt?

Kể từ sau khi Lôi Lôi đi, anh vẫn ngủ ở căn phòng của cô, bởi vì nơi này tất cả đều còn lưu lại hơi thở của cô, chăn của cô, gối của cô, quần áo của cô, lược của cô, còn có tấm hình của cô, nhìn khung hình cười không chút kiêng dè nào của cô làm tim của anh đau hơn.

Tấm hình này là anh tìm thấy ở Đồng gia, khi anh nhìn thấy đã rất thích, trong hình cô cười vui vẻ như vậy, Đồng mẹ nói cho anh biết đây là lúc cô du học ở Mỹ, khi đó cô còn chưa gặp anh, chính anh đã cướp đi sinh mạng của cô, anh nói thật lâu Đồng mẹ mới đồng ý cho anh tấm hình, chỉ vì anh phát hiện trên người của mình ngay cả một tấm hình của cô cũng không có.

Lẳng lẳng nằm ở trên giường, vuốt vị trí vắng vẻ lạnh lẽo bên cạnh, chưa bao giờ lại cảm thấy cái giường này lớn như vậy, mỗi buổi tối mặc dù nhắm mắt lại nhưng làm thế nào cũng đều không ngủ được, thỉnh thoảng khi rạng sáng ôm hình của cô mới ngủ được.

Anh không phải không nghĩ tới đi tìm cô, nhưng cô đã từng nói giữa bọn họ thiếu hụt sự tin tưởng, nếu vậy thì hãy để anh mang lại sự tin tưởng cho cô!

Tô Mạt biết rõ chuyện Đồng Lôi rời đi, mới đầu cô ta thật sự rất vui vẻ, bởi vì về sau không còn người có thể ngăn cản cô ta, nhưng trong khoảng thời gian này Lục Tử Hiên hình như đặc biệt vội vàng, căn bản đều làm như không thấy cô, lòng của cô dần dần luống cuống, điều này ngoài dự đoán của cô.

Không nghĩ tới sáng sớm hôm nay, trợ lý của anh sẽ tới nói với cô rằng anh muốn gặp cô.

Ở trong phòng trang điểm lại khuôn mặt thật tốt một chút, khi đã xác định không có vấn đề gì, mới đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lục Tử Hiên ngồi trước bàn làm việc, trước mặt là tài liệu mà trợ lý đưa cho anh vào buổi sáng, anh khẽ cúi đầu, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ mặt bàn.

Chợt, ngừng lại, ánh mắt không có dấu hiệu nào rơi vào trong tấm hình trước mặt.

Ngón tay không ngừng vuốt ve, trên mặt không tự chủ nổi nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng khiến người khác nói không ra lời: "Nhanh thôi, rất nhanh sẽ được nhìn thấy em thôi!"

"Tử Hiên. . . . ." Tô Mạt có chút si mê đứng ở cửa sừng sờ, cô mới vừa nhìn thấy cái gì ——

Lục Tử Hiên cười!

Rốt cuộc có chuyện gì vui vẻ như vậy, mắt nhìn vào tấm hình trên tay anh, là cô ấy, cô gái đó giống như âm hồn bất tán đuổi hoài không đi, trong lòng Tô Mạt bởi vì ghen tỵ mà bắt đầu nổi lên chua xót.

"A, em tới rồi, ngồi đi!" Lục Tử Hiên thấy Tô Mạt đứng trước mặt, chân mày không khỏi nhíu lại, đưa một phần tài liệu tới trước mặt cô: "Những thứ này chắc đã đủ cho em sống cả đời!"

Tô Mạt không chịu được nữa, khẽ cắn răng tức giận nói: "Lục Tử Hiên, anh có ý gì?" Gương mặt xinh đẹp bởi vì nổi giận mà vằn vẹo, anh có ý gì, anh muốn cô rời đi, anh dùng chút tiền này liền muốn đuổi cô đi, không, cô không cần, chừng này còn thiếu rất nhiều. . . . .

"Tôi có ý gì, chẳng lẽ cô không biết sao? Có một số việc đừng tưởng rằng có thể làm mà thần không biết quỷ không hay?" Lục Tử Hiên khinh thường hừ lạnh cô một tiếng, anh thật không thể nào tưởng tượng được, anh đã từng yêu một cô gái như vậy.

Không thể nào, chỗ nào xảy ra sai sót, chắc chắn không, nghĩ tới đây Tô Mạt hất cằm lên, cao ngạo phản bác: "Em không biết anh đang nói gì?"

"Tôi vốn muốn giải quyết tốt chuyện này!" Lục Tử Hiên bắt đầu đi lắc đầu: "Có lẽ những thứ này cũng không xa lạ gì với cô!" Đặt phần còn lại của túi giấy trước mặt cô.

Tô Mạt nghi ngờ cầm lên, nhưng khi cô mở tài liệu ra, lập tức ngây người, động tác trong tay càng lúc càng nhanh theo từng tờ giấy, cuối cùng lại run rẩy. . . . .

"Tại sao có thể như vậy, tôi rõ ràng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

"Rõ ràng cái gì?"

Khép tài liệu lại, trong nháy mắt kia, Tô Mạt thấy được trong mắt anh lửa giận vùn vụt.

Tô Mạt hiển nhiên có chút hoảng hốt, cô không biết anh làm thế nào điều tra được, nhưng cô đã làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ cứ biến thành bọt biển như vậy, không, cô không cam lòng.

"Tử Hiên, anh đây là có ý gì, chẳng lẽ anh nghi ngờ những khoản tiền này là do em tham ô sao, nhưng chỉ bằng những thứ này là có thể chứng minh là em làm sao?" Không có bằng chứng cụ thể tất cả đều là nói suông.

Lục Tử Hiên đè nén tức giận nhìn cô, quả đầu từ từ nắm chặt hai bên người.

"Xem ra chưa tới phút cuối còn chưa chịu nhận!" Anh lạnh lùng nói, có lẽ vừa rồi anh còn muốn chừa cho cô chút mặt mũi, không muốn làm rõ mọi chuyện, hiện tại xem ra không được, như vậy Tô Mạt còn là một cô gái hồn nhiên xinh đẹp sao?

"Trác Nhiên, cậu vào đây một chút!"

Vừa nghe anh gọi Trác Nhiên, phản ứng đầu tiên của Tô Mạt chính là anh ta thì biết cái gì?

"Tử Hiên, cậu tìm tôi!" Một giọng nói tà mị truyền đến từ phía cửa, giờ một phần túi giấy lên Trác Nhiên bước từng bước dài đi tới chỗ Lục Tử Hiên, khi nhìn qua Tô Mạt thì miệng nhếch lên một nụ cười tà tếu: "Ồ, Tô tiểu thư cũng ở đây sao?"

"Hừ!" Quay đầu không nhìn anh ta, trong lòng không khỏi khâm trọng, giọng nói hình như hơi run rẩy: "Tử Hiên, anh đừng nghe những người khác nói lung tung, em yêu anh như vậy, sao sẽ làm ra chuyện tổn thương anh được?" Nói xong liền rơi ra vài giọt nước mắt.

Trác Nhiên ở một bên nhíu mày, nhìn gương mặt của Tử Hiên xanh mét, cũng biết anh muốn nổi giận, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Nếu Tô tiểu thư chưa từng làm thì cần gì phải vội vàng giải thích?"

"Tôi. . . . ."

"Chờ một chút!" Trác Nhiên căn bản không cho cô cơ hội giải thích, tiếp tục nói: "Không biết Tô tiểu thư có biết một người đàn ông tên là Tường Đường?"

Tường Đường? Trong lòng Tô Mạt đột nhiên cứng lại, chột dạ nhép miệng: "Tôi không biết Tường Đường, Tường Đường là ai?" Cho dù anh ta nói đúng

người nào, nhưng cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ở chỗ này cười ha hả.

"Thật sao? Nhưng anh ta lại nói là biết Tô tiểu thư đây? Theo như anh ta nói, bởi vì quan hệ với Tô tiểu thư, nên anh ta có được không ít tiền?" Liếc nhìn Tô Mạt hơi run: "Hơn nữa chúng tôi đã đến ngân hàng xác nhận, người chuyển tiền đúng là Tô tiểu thư đây?"

"Tô Mạt, cô còn gì để nói?" Trước kia dù thế nào Từ Hiến cũng sẽ thân thiết gọi cô một tiếng "Tiểu Mạt", đây là lần đầu tiên gọi cả tên lẫn họ như vậy, không được, trong lòng cô bắt đầu đánh trống.

Lập tức quỳ gối trước mặt Lục Từ Hiến: "Từ Hiến, thật xin lỗi, em không phải cố ý, em yêu anh như thế, nhưng em cũng không còn cách nào, đều là do Tưởng Đường ép buộc em!"

"Những chuyện này tôi đều có thể tha thứ cho cô!" Một câu tha thứ khiến Tô Mạt cảm giác như sống lại lần nữa, Từ Hiến cuối cùng vẫn yêu cô, sao có thể tổn thương cô được, nhưng câu tiếp theo lại làm cho trái tim mới vừa tới thiên đường lại rơi vào địa ngục lần nữa.

"Nhưng tại sao cô lại chụp những tấm hình kia để tôi hiểu lầm Lôi Lôi?"

A, thật là buồn cười.

"Ha ha ha. . . . ." Tô Mạt đột nhiên cười lớn: "Lục Từ Hiến, anh làm nhiều chuyện như vậy, thì ra vẫn là vì cô gái kia, đúng vậy, tôi chính là muốn anh tổn thương cô ta, để cô ta thất vọng về anh, để cô ta rời khỏi anh...anh vốn chính là của tôi, tôi chỉ lấy lại những thứ thuộc về mình thì có lỗi gì?"

"Tưởng Đường là một tên phá cửa, gia sản bị anh ta hoang phí không còn một mống, cho nên tôi lừa gạt Tưởng Đường nói, chỉ cần để tôi trở lại bên cạnh anh một lần nữa, đến lúc đó muốn bao nhiêu tiền sẽ có bấy nhiêu?" Nói xong thì cười lớn.

Lục Từ Hiến khổ sở nhắm mắt lại, những chuyện này anh cũng không rõ ràng, nếu như không phải do Tô Mạt dồn ép không tha, có lẽ anh mãi mãi sẽ không biết, chưa bao giờ nghĩ tới, mình đã từng yêu một cô gái tính toán như thế, làm anh phải tổn thương một cô gái tốt, lúc này lương tâm của anh như bị người ta đâm một dao máu chảy ròng ròng, như vậy cũng tốt, có thể hoàn toàn nhìn rõ cô gái này.

Bình ổn sóng lớn trong lòng, lạnh lẽo mở miệng: "Cô đi đi, về sau tôi không bao giờ muốn gặp cô nữa!" Cũng không muốn quan tâm cô nữa, hiện tại anh có thể đi tìm cô gái trốn chạy đó rồi.

"Không. . . . ." Tô Mạt đuổi theo, cũng không quản người khác nhìn mình như thế nào, liền kéo anh: "Từ Hiến, anh đừng đối xử với em như vậy, coi như anh không muốn gặp em, anh cũng phải vì đứa nhỏ trong bụng em mà suy nghĩ, nó không thể không có ba. . . . ."

Bốn phía vang lên từng trận hít thở, Lục Từ Hiến không thể tin vào tai của mình, đứa bé? Sao lại như vậy? Chẳng lẽ là lần đó? Nhớ lần đó anh uống say, nhưng khi tỉnh lại lại phát hiện Tô Mạt nằm bên cạnh.

"Tô Mạt, cô đủ rồi!" Trác Nhiên dùng sức găm nhẹ, tức giận ngắt lời cô, vung tay một cái, ném tài liệu trong tay ầm ầm toán loạn trên mặt đất.

Cô gái này thật là xảo quyết, cứ nói láo mà không nháy mắt như vậy sao?

Hít một hơi thật sâu, Trác Nhiên cô gắng làm cho mình không kích động: "Tôi không biết bây giờ nên gọi cô là Tô tiểu thư, hay là Tưởng phu nhân?" Căn răng nghiến lợi nói xong từng câu từng chữ.

Mặt Lục Từ Hiến kinh ngạc nhìn anh.

Tô Mạt cũng mở to hai mắt, tất cả chuyện này tới quá đột ngột.

"Anh đừng nói càn!" Tô Mạt giãy giụa lần cuối, mặc dù ngay cả chính cô cũng không tin.

"Đó không phải là giấy chứng nhận kết hôn do Canada cấp sao?" Ánh mắt của các nhân viên đều phát hiện một phần giấy chứng nhận khả nghi trong đồng tài liệu trên mặt đất.

Trác Nhiên cười châm chọc: "Từ Hiến, cậu biết không? Tưởng Đường với cô ta căn bản chính là vợ chồng, lần đó chuyện cậu say rượu, là bọn họ cố ý, Tưởng Đường cũng đã nói đứa nhỏ này căn bản cũng không phải là của cậu!"

Lúc này Tô Mạt đã không còn hơi sức để giải thích cái gì? Đối mặt với câu hỏi của Trác Nhiên, cô không có sức phản bác lại.

"Từ Hiến. . . . ." Vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn Lục Từ Hiến.

"Cái người phụ nữ vô liêm sỉ này!" Đột nhiên, anh liền nắm chặt cánh tay của cô, không hề thương tiếc, người phụ nữ này lại còn dám sử dụng tâm kế với anh như vậy, cô thật sự quá đáng sợ, vung tay một cái, Tô Mạt bị đẩy mạnh ngã xuống đất.

Trác Nhiên đưa vé máy bay cho anh, gạt đầu với anh một cái.

"Từ Hiến. . . . . em thật sự rất yêu anh!" Tô Mạt nhào tới, ôm lấy chân Lục Từ Hiến, cô biết, nếu bây giờ anh bỏ đi, như vậy cô sẽ không còn một hy vọng nào nữa.

"Tránh ra!" Gầm nhẹ một tiếng, dùng sức tránh khỏi dây dưa của cô, cũng không quay đầu lại xông ra ngoài.

"Từ Hiên. . . . ."

"Từ Hiên. . . . ."

Muốn bắt được cái gì, nhưng cái gì cũng không bắt được: "A ——" Thét lên một tiếng, chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, ngo ngác móc ra một chiếc nhẫn từ trong túi tiền——"Tình yêu vĩnh cửu", sau đó ngu si dần dần nói đi nói lại với người bên cạnh: "Tôi và Từ Hiên kết hôn, tôi và Từ Hiên kết hôn, các người xem đây là nhẫn kết hôn của chúng tôi, ha ha. . . . ."

Mọi người nhìn trộm mặt nhau, Trác Nhiên thở dài, lại là một cô gái bị thương vì tình, không biết là đáng hận, hay là đáng thương?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Chicago, nước Mỹ.

Buổi trưa dưới bầu trời nổi lên một trận tuyết, tuy nhiên nó không ngăn cản được nhiệt tình của bọn trẻ, những đứa bé tùm năm tùm ba chạy khắp nơi, thỉnh thoảng hót lên một nắm tuyết ném qua.

Ngoại ô nước Mỹ, trong một địa phương phong cảnh như tranh vẽ, một tòa biệt thự giống như một pháo đài xưa, tuyết trắng càng làm tôn lên vẻ cổ kính và trang nghiêm của nó.

Trong sân, một đứa bé nhỏ và một người đàn ông anh tuấn cùng nhau đắp người tuyết, không biết người đàn ông nói cái gì với đứa bé, chỉ nghe được tiếng cười khanh khách của nó, thật âm áp.

Một cô gái xinh đẹp, lẳng lặng tựa vào cửa, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Chợt người đàn ông nói nhỏ bên tai đứa bé, chỉ thấy đứa bé đứng lên, nắm một nắm tuyết ném về phía cô gái, cô gái tránh không kịp vừa vịn bị ném trúng, tuyết dọc theo gương mặt nhẹ nhàng trượt xuống.

"A ——" Cô gái hét lên một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Thấy cô bị ném ở bên trong, đứa bé hưng phấn vỗ vỗ tay: "Mẹ bị ném trúng rồi, mẹ bị ném trúng rồi. . . . ."

"Tiểu tử thú!" Cô gái cắn răng nghiêng lợi, chợt khom người cũng hót lên một nắm tuyết trên mặt đất ném tới.

"Ba, cứu mạng ——" Đứa bé kêu to, tìm kiếm sự giúp đỡ của người đàn ông.

Trong lúc nhất thời trong sân cầu tuyết bay đầy trời, ba người chơi không chán, lúc này hai người lớn cũng nháo nhào giống như đứa bé, không biết qua bao lâu, đứa bé kéo vạt áo cô gái, không ngừng lắc.

"Mẹ. . . . . Đói bụng quá. . . . . Đói bụng. . . . ." Nhìn bộ dạng đáng thương như vậy, cô gái nhìn một lúc thì lòng chua xót ....!

Cô gái một tay ôm lấy đứa nhỏ, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái: "Được rồi, đói bụng rồi, mẹ làm rất nhiều món ăn ngon, bảo đảm sẽ rất thích."

"Ăn ngon!" Trẻ con chính là trẻ con, vừa nghe đến có đồ ăn ngon, hai mắt lập tức sáng lên, vội vàng ôm cổ của cô gái, hôn mạnh lên mặt cô: "Thích mẹ nhất!"

Người khác nghe thấy rất không vui, một tay gạt lấy đứa nhỏ trong ngực của cô gái ra, giọng lên cao: "Tiểu tử thú, con thích người nào nhất hả?"

"Trường Tuấn, mau để đứa bé xuống!" Cô gái bị động tác của anh hù dọa, người đàn ông này sao lại so đo như vậy?

Lạc Trường Tuấn cũng không quan tâm, liếc cô một cái: "Lôi Lôi bảo bối, như vậy rất không công bằng? Tại sao tiểu tử này lại thích em nhất?" Cái bộ dạng kia giống như ai thiếu anh mấy triệu vậy.

"Thật là giống như trẻ con?" Lắc đầu một cái, tiết mục như vậy, không biết đã diễn ra bao nhiêu lần rồi, cô đã sớm thành thói quen, đẩy anh một cái: "Lạc Trường Tuấn, anh không cảm thấy mình rất nhàm chán sao?"

Nói xong cũng không quản cha con bọn họ, để bọn họ náo loạn, một mình đi vào phòng.

Thấy cô như vậy, Lạc Trường Tuấn lập tức để đĩa nhỏ xuống, chân dài bước theo tới, ôm vai của cô: "Nhảm chán, nơi nào nhảm chán? Sao lại nhảm chán?" Anh cũng không cảm thấy?

Đồng Lôi bất đắc dĩ trợn trắng mắt, đứng dậy chui vào phòng bếp, bưng món ăn ngon ra cho bọn họ.

"Oa, thật là phong phú!" Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này thấy cô bưng món ăn ngon ra, lập tức vây quanh cô, trong mắt phóng ra tia giả hoạt, thừa dịp cô không để ý, hai cái tay một lớn một nhỏ đồng thời đưa tới đĩa cánh gà phía trên bàn.

"Bốp!" Đồng Lôi lặng yên không tiếng động gõ một cái lên hai cái tay, nghiêm mặt, "Không rửa tay sao?"

"Bảo bối. . . . ."

"Mẹ. . . . ."

"Còn không mau đi. . . . ." Cau mày, âm thanh cũng cao hơn mấy phần, loại chiến thuật tình cảm này vô dụng với cô.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này liếc nhau một cái, chạy đến phòng vệ sinh nhanh như làn khói, nhìn hai bóng lưng rời đi, Đồng Lôi lộ ra một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Paris, nước Pháp.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, mặc dù xinh đẹp nhưng cũng ngăn ngòi, một bóng dáng đứng trước cửa sổ sát đất, cô đơn mà lạnh lẽo.

"Tổng giám đốc, thành phố A có dự án cần anh tự mình trở về giải quyết?" Mặc dù biết lúc này không nên quấy rầy, nhưng con thuyền lớn Lục thị này vẫn còn cần anh trở về quản lý.

"Vẫn không có tin tức của cô ấy sao?" Mặc dù biết tin tức này tổn thương người mình, nhưng anh vẫn muốn xác định, tìm năm năm rồi, nhưng không có một chút tin tức nào của cô.

Năm năm qua, anh đi mỗi một góc khắp nước Pháp, tuy nhiên vẫn tìm không được bóng dáng của cô? Ngay cả một chút tin tức cũng không có? Giống như biến mất vào hư không?

"Thật xin lỗi tổng giám đốc, vẫn không có tin tức của tiểu thư."

Nghe trợ lý nói, Lục Tử Hiên đau đớn nhắm mắt lại, tiếp theo xoay người: "Đi thôi!" Giọng nói tràn đầy từ tính mang theo thật nhiều mệt mỏi.

Lướt qua trợ lý đi ra ngoài, thấy bóng lưng mệt mỏi của anh, trợ lý than thở, những chuyện anh làm trong năm năm này, anh đều nhìn thấy, mỗi lần lòng đầy tin tưởng, cuối cùng lại mệt mỏi trở về, à, sớm biết như thế sao lúc trước còn như vậy?

Bên trong xe, Lục Tử Hiên trước sau như một không nói gì, đây đã thành thói quen của anh năm năm qua rồi, trợ lý nhìn thấy mà nóng nảy, muốn an ủi anh một chút.

"Tổng giám đốc, anh cũng đừng lo lắng, cũng sẽ tìm được, những năm này Đồng tiểu thư không liên lạc với bất kỳ ai, cô một mình ở bên ngoài chắc chắn sẽ phải làm việc, sớm muộn gì cũng sẽ có tin tức."

Không ngờ rằng, Lục Tử Hiên sau khi nghe xong lời của anh, trái tim như bị cắt từng miếng một, anh đã làm cái gì, lạnh nhạt thờ ơ, hiểu lầm, thậm chí tự tay bóp chết đứa bé chưa ra đời, bây giờ cô thân gái một mình đi xa nhà, kiếm tiền nuôi sống mình, anh chính là một tên khốn kiếp.

Sắc mặt của anh tái nhợt, giống như vừa khỏi bệnh, trợ lý cũng biết mình nói sai, vội vàng che miệng lại: "Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi không phải có ý!"

Lắc đầu một cái, chuyện này ai cũng rất rõ, chính bản thân anh có lỗi, cũng không trách được người nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Cơm nước xong, Đồng Lôi vẫn còn rửa chén ở phòng bếp, Đa Đa liền hấp ta hấp tấp chạy tới, kéo tạp dề của cô.

"Mẹ, mẹ!"

Đồng Lôi không biết tên nhóc này có chuyện gì, chỉ có thể rửa sạch tay rồi ngồi xổm người xuống, sờ sờ mũi của nó, cung chịu nói: "Làm sao vậy? Đa Đa?"

Cậu nhóc kia ngược lại không nói câu nào, chỉ đưa cái tay nhỏ ra trước mặt cô, khuôn mặt mong đợi.

Đồng Lôi không hiểu ra sao, cái gì vậy? Đưa tay là có ý gì? Cầu cứu nhìn cái người đã com nước xong, đang xụi lơ trên ghế sa lon!

Nhưng người ta cố tình làm bộ như không thấy, thoải mái nghiêng đầu dựa qua một bên, Đồng Lôi tức giận cắn răng nghiêng lợi, hận không thể đi lên vặn đầu của anh xuống.

Hít một hơi thật sâu, thân mật đưa tay vuốt mái tóc dày của đứa bé, liếc nhìn cái tay nhỏ bé đang đưa về phía mình: "Đa Đa bảo bối, đây là ý gì? Mẹ không hiểu?"

"Phốc ——" Lạc Trường Tuấn nhìn không được phun ra một ngụm cười, cô gái này phản ứng thật là chậm, động tác rõ ràng như vậy, cô đều không hiểu, rất dễ nhận thấy Đa Đa muốn cái gì?

"Lạc Trường Tuấn, anh không cười sẽ chết sao?" Liếc mắt nhìn Lạc Trường Tuấn đang ngồi trên ghế sa lon xem kịch vui, Đồng Lôi tức giận mở miệng, đồng thời một cái vá cũng bay đi.

Lạc Trường Tuấn thoải mái đón lấy, bắt chéo chân, lơ đãng nói: "Anh dám đảm bảo, tên nhóc kia lập tức sẽ khóc!"

"Oa, mẹ là người xấu!" Giống như chứng minh lời nói của anh, quả nhiên Đa Đa liền há miệng khóc lớn lên, nhưng lần này Đồng Lôi bị dọa sợ, sao lại khóc thật!

"Đa Đa bảo bối, đừng khóc, mẹ là người xấu, ngoan nào!"

Nhưng đứa bé khóc lên đều là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ (ed: ý nói đứa bé khóc nhưng nước mắt thì ít mà la thì nhiều^^), ở đây Đồng Lôi chỉ thấy kêu rất to, nhưng nhìn lại không có một giọt lệ, nhưng như vậy cũng đủ làm cô đau lòng!

Lạc Trường Tuấn cảm thấy giống như kịch đã đủ hay, từ trên ghế salon ngồi dậy, đi tới ôm lấy Đa Đa, anh hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó không biết anh nói cái gì bên lỗ tai của đứa bé, chỉ thấy Đa Đa lập tức dừng khóc thút thít, chớp mắt to nhìn Đồng Lôi, âm thanh nhẹ nhàng mềm dẻo vang lên: "Mẹ, Đa Đa yêu mẹ!"

Nói xong nhảy ra khỏi lồng ngực của Lạc Trường Tuấn chạy lên lầu, nhìn cánh tay và bắp chân nhỏ bé của nó leo cầu thang, trong lòng Đồng Lôi bị xoắn lại thật chặt, cho đến khi nó hoàn toàn bò đến lầu hai mới nói lòng.

Đồng Lôi đẩy Lạc Trường Tuấn bên cạnh một cái: "Này, anh nói với nó cái gì, sao trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, một lúc trước còn nói em là người xấu, một lúc sau lại nói yêu em là sao?"

"Có sao? Em nghe nhầm rồi!" Lạc Trường Tuấn làm bộ không hiểu nói, cánh tay dài duỗi một cái, cả người lại trở về ghế sa lon lần nữa.

Đồng Lôi sao có thể bỏ qua cho anh, gõ xuống đầu anh: "Lạc Trường Tuấn, nói hay không?"

"Bảo bối, em còn gõ, anh liền ngu nữa!" Vừa nói vừa không nghiêm túc, Lạc Trường Tuấn kéo Đồng Lôi đến trước mặt, hơi thở cách nhau rất gần.

Trái tim Đồng Lôi bắt đầu gia tăng tốc độ, mặt cũng lập tức đỏ lên, chưa bao giờ phát hiện, thật ra thì đáng đáp của anh cũng thật đẹp mắt.

Đang lúc Đồng Lôi sững sờ tại nơi đó, Lạc Trường Tuấn cười một tiếng xấu xa, vuốt sống mũi cô một cái: "Bảo bối, có phải cảm thấy anh đây phong lưu phóng khoáng, anh tuần phi phạm hay không?"

"Lạc Trường Tuấn, anh không biết xấu hổ!" Đồng Lôi chột đẩy anh ra, nhảy ra khỏi ngực của anh.

Lạc Trường Tuấn cười càng thêm tà tứ, hí mắt nói: "Bảo bối, em xấu hổ, xem mặt em đỏ rần kìa!" Người này căn bản là cố ý bêu xấu cô!

Đang lúc cô không biết đối phó ra sao, Đa Đa từ trên lầu chạy xuống, trong tay còn ôm một cái hộp, Đồng Lôi nhìn một cái liền nhận ra, đó là quà giáng sinh cô chuẩn bị cho Đa Đa, chẳng lẽ nói, mới vừa rồi nó đưa tay cho cô là muốn quà tặng sao, cô thật đúng là ngốc thật!

"Mẹ, mở ra nhé. . . . ." Cậu nhóc ôm cái hộp, liền chạy tới chỗ Đồng Lôi, gương mặt hi vọng nhìn cô.

"Được, Đa Đa thật biết nghe lời!"

Đứa bé rất nghe lời, thật biết điều, ôm món đồ chơi ở một bên chơi tiếp.

Đồng Lôi đứng lẳng lẳng ở một bên nhìn, đột nhiên một đôi cánh tay vòng qua hông tới đây, cảm Lạc Trường Tuấn đặt trên vai của cô: "Bảo bối, bây giờ em rất vui sao?" Sau đó nghiêng đầu hôn trộm môi cô, chép chép miệng, giống như trở về chỗ, nhưng lời nói của anh thiếu chút nữa làm Đồng Lôi giận đến hộc máu.

"Mùi vị cũng chả có gì đặc biệt?"

"Lạc Trường Tuấn, cái người háo sắc này, lưu manh, ai cho anh hôn em?" Đồng Lôi tức giận đập chân, cái người đàn ông này được lợi còn ra vẻ.

Cảm giác hạnh phúc hài hòa, nhất thời tràn ngập cả biệt thự.

Sân bay thành phố A.

"Tổng giám đốc, anh có cần về nhà nghỉ ngơi một chút hay không?" Máy bay đến vào buổi sáng, người trong sân bay cũng không phải rất nhiều, trợ lý dời hành lý đến trên xe, sau đó hỏi thăm Lục Từ Hiên bên cạnh.

Nhà, mặc dù mệt, nhưng Lục Từ Hiên không muốn trở về, bởi vì, cái nhà kia đối với anh mà nói, thật sự là quá mức lạnh lẽo, nơi không có cô, sao có thể tính là nhà?

Ngay cả hiện tại anh cũng xem thường mình, khi đó cô ở đây, cả ngày mình cũng không về nhà, hiện tại lại hi vọng cô ở đây, suy nghĩ một chút liền cảm thấy buồn cười.

"Không, tôi muốn đến công ty nghỉ ngơi!"

Rõ ràng là mệt chết đi được, lại không ngủ được, Lục Từ Hiên nhìn khung hình trong tay, cô vẫn cười đẹp như vậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve: "Em đang ở đâu? Tại sao không tìm được em? Vậy thì em không muốn gặp anh cho nên trốn đi sao?"

Cửa được mở ra, Trác Nhiên vừa tiến đến liền nhìn thấy Lục Từ Hiên ngẩng đầu nhìn một tấm hình, trong lòng khó chịu, đã năm năm rồi, anh vẫn luôn không ngừng tìm kiếm, mỗi lần tìm không được, sẽ trở lại ôm hình của cô.

"Từ Hiên!"

Lục Từ Hiên ngẩng đầu, Trác Nhiên kinh ngạc phát hiện sự tự trách và nước mắt thoáng qua trong mắt anh.

"Vẫn không tìm được sao?" Trác Nhiên thở dài khe khẽ, ngồi xuống đối diện với anh.

"Trác Nhiên, cậu nói tớ nên làm thế nào?"

"Cậu. . . . ." Mắt Trác Nhiên tròn to không thể tin.

"Từ Hiên, cậu có nghĩ tới hay không, có lẽ cô ấy không có ở nước Pháp, nếu không lâu như vậy, làm sao có thể ngay cả một tin tức cũng không có?" Trác Nhiên nghĩ ngờ mở miệng, bọn họ ban đầu chỉ biết là Đồng Lôi lên máy bay đi nước Pháp, nhưng cô cũng có thể từ nước Pháp đi những nơi khác!

Lục Từ Hiên chợt hốt hoảng giống như tìm được hi vọng, đôi mắt âm thầm sáng lên rất nhiều.

"Giúp tôi điều tra một chút, những hành khách đã đăng ký ở tất cả các sân bay ở nước Pháp trong năm năm qua, phải nhanh lên!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Tối thứ sáu, Đa Đa một mình chơi trên ghế sofa đã mệt, Đồng Lôi liền ôm cậu bé trở về trong phòng ngủ.

Thu xếp xong cho Đa Đa, nhìn ngoài cửa sổ một chút, sắc trời đã tối lắm rồi, xoay người liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, đã mười giờ, trễ như vậy rồi sao Trường Tuấn còn chưa về?

Anh chưa bao giờ về muộn như vậy, sao hôm nay? Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không? Chân mày Đồng Lôi nhíu lại thật chặt, trong lòng không khỏi lo lắng.

Liền cầm áo khoác lên đi ra bên ngoài, vừa đúng lúc Lạc Trường Tuấn đi vào nên đụng vào nhau, bởi vì va chạm mạnh, nên cả người ngã ra sau, chỉ chút nữa là ngã trên bậc thang, lúc này Đồng Lôi đã sợ hãi mất nhắm lại.

Không đau như dự đoán, thử mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt vừa đẹp trai vừa khàn trương của Lạc Trường Tuấn, còn chưa kịp phản ứng liền rơi vào trong một vòm ngực ấm áp.

Lạc Trường Tuấn không biết có chuyện gì làm cô vội vàng ra ngoài như thế, thật may là mình phản ứng kịp, đỡ được cô, thật không dám tưởng tượng nếu cô thật sự té xuống sẽ ra sao, hình như là lần đầu tiên cô nằm trong ngực mình, tim của mình cũng đã lỡm xuống.

Ôm cô thật chặt, hình như chỉ có ôm lấy cô mới cảm thấy yên tâm được, hai tay nâng mặt của cô, ngón tay thon dài lướt qua gương mặt, nghĩ mà sợ nói: "Em có biết vừa rồi nhìn thấy em té xuống anh rất sợ hay không?"

Đồng Lôi hồi phục lại tinh thần, ngón tay của anh lướt qua da nóng rực rất khó chịu, mỗi lần anh đều là một bộ dạng lưu manh, trừ công việc rất ít thấy anh nghiêm túc như vậy, nói thật nghe được anh lo lắng cho mình, trong lòng có một chút cảm động, y hết đưa bé cúi đầu nói: "Thật xin lỗi, về sau em sẽ cẩn thận!"

Thờ dài một cái, Lạc Trường Tuấn nhẹ nhàng nhéo gương mặt của cô, nhếch khóe môi nhẹ nhàng nói: "Biết là tốt rồi, nếu như tái phạm lần nữa, xem anh có đánh cái mông của em không?"

Đồng Lôi có chút kinh ngạc, vừa rồi còn cảm thấy người đàn ông này rất cảm tính, bây giờ nhìn lại thật là đã đề cao anh, anh đó, căn bản là giang sơn để đổi, từ đầu đến cuối đều là lưu manh.

"Đa Đa đâu?"

Lạc Trường Tuấn vào nhà nhìn xung quanh một vòng, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Đa Đa, chán chường ngồi xuống trên ghế sofa, ngất mi tâm, hôm nay quả thật có chút mệt mỏi.

"Cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, Đa Đa đã đi ngủ từ sớm." Đồng Lôi đi theo sau anh, đổi giày, lại đến phòng khách rót ly trà bưng tới cho anh: "Hôm nay sao lại về trễ như thế?"

Nhận lấy ly trà trong tay của cô, nhấp một miếng, sau đó kéo cô ngồi bên cạnh mình, thân mật tựa vào trên vai của cô, nghe hơi thở của cô, lưu manh nói: "Bảo bối, em lo lắng cho anh, có phải sợ những người phụ nữ bên ngoài quyến rũ anh phải không?"

"Trời ạ!" Lấy tay vỗ trán, Đồng Lôi tròn mắt, muốn cùng anh nói chuyện đằng hoàng thật không dễ dàng, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua người đàn ông nào tự kỷ như vậy? Vỗ một cái lên đầu của anh: "Anh yên tâm, ai muốn thì cho người ta lấy đi, em đây, không có hứng thú!"

Người đàn ông khẽ kinh ngạc, sau đó miệng nhếch lên một nụ cười thần bí, một tay kéo cô vào trong ngực, khi cô chưa kịp phản ứng, đã đáng lên đôi môi ấm áp của cô.

Đồng Lôi cả kinh, hai mắt trừng lớn, gương mặt tuần mỹ khéo léo phóng lớn ngay trước mắt, mùi hương của cô thật sự rất ngọt ngào, tùy ý nhốt cô thật chặt trong nụ hôn lên này, hôn sâu hơn.

Đồng Lôi không phản kháng, mặc cho anh hôn, bởi vì, cô căn bản đã quên phải phản kháng!

Cô không phản đối, đối với Lạc Trường Tuấn mà nói chắc chắn biến thành mời gọi, nụ hôn thay đổi dần dập hơn, ngay khi bàn tay không khống chế được náo loạn trên người cô, lại bị một cái tay nhỏ bắt được, ngăn anh bước thêm một bước.

Lạc Trường Tuấn lập tức tỉnh lại từ trong bể dục, đáy mắt thoáng qua một tia ưu thương, nhanh đến nỗi làm cho người ta không nhìn thấy, nâng khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ trong sáng vừa rồi, lộ ra một nụ cười lưu manh: "Bây giờ không có hứng thú à?"

Tự cho là che giấu rất tốt, nhưng Đồng Lôi vẫn phát hiện ra, năm năm qua, người đàn ông này đối với mình thật sự rất tốt, cho mình một mái nhà, một cuộc sống bình thân, không khoa trương chút nào khi nói, nếu như không có người đàn ông này, cũng chưa chắc có Đồng Lôi bây giờ, năm đó mình không để ý thân thể chạy khỏi thành phố A, mới vừa xuống máy bay liền té xỉu, tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là anh —— người đàn ông này đã chăm sóc mình năm năm.

"Thật xin lỗi, em không phải cố ý, nhưng . . . ." Anh là vì không muốn mình cảm thấy áy náy mới cười một tiếng mà cho qua, nhưng mình không thể nào làm như chưa từng xảy ra.

Lạc Trường Tuấn sững sờ hồi lâu, biết cô là một người nhạy cảm, cũng chịu vuốt vuốt sợi tóc của cô: "Xem ra bảo bối nhà chúng ta vẫn chưa đủ quan tâm với anh?" Dịu dàng cười, anh sẽ chờ, cho đến một ngày kia cô đồng ý: "A, đúng rồi, đây là thư mời của em!"

"Thư mời?" Đồng Lôi không hiểu nhận lấy, không biết anh nói như vậy là ý gì?

Lạc Trường Tuấn lập tức ôm vai của cô, lơ đãng nói: "Đây là tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên nói anh giao cho em."

"Tập đoàn Kinh Thiên?" Đồng Lôi hơi bối rối, cô không biết?

"Anh cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ nghe nói tổng giám đốc của bọn họ trong lúc vô tình nhìn thấy tác phẩm của em cảm thấy rất khá, cho nên quyết định trang phục cho hoạt động ‘ Tình yêu vĩnh cửu ’ lần này sẽ do em thiết kế."

"Có thật không?" Đồng Lôi quả thật không dám tưởng tượng, tập đoàn Kinh Thiên có lẽ cô chưa từng nghe qua, nhưng hoạt động ‘ Tình yêu vĩnh cửu ’ này lại nghe rất nhiều, trước đó vài ngày cô vẫn còn đang hăm mộ không biết ai có thể làm thiết kế trang phục cho lần hoạt động này đây? Không ngờ lại có thể là mình!

"Trường Tuấn, anh đánh em một cái, xem có phải em đang nằm mơ hay không?" Đồng Lôi túm ống tay áo của Lạc Trường Tuấn, hưng phấn hô to: "Hoạt động này ở trong mơ em cũng muốn tham gia!"

Thấy cô vui mừng, Lạc Trường Tuấn cũng rất vui vẻ, luôn miệng nói cho cô biết đây là sự thực: "Là thật, bảo bối, em vốn rất lợi hại, em thiết kế trang phục nhưng đạt được rất nhiều giải thưởng, hơn nữa danh hiệu Annie của em trong giới thời trang cũng rất nổi tiếng, phải có lòng tin với chính mình!!"

"Ách!" Đây là việc vui vẻ nhất trong năm năm qua của cô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

"Các hành khách xin chú ý, chuyến bay từ Chicago, Mỹ đã tới sân bay quốc tế thành phố A, cảm ơn các vị đã đi chuyến bay này. . . . ." Âm thanh ngọt ngào chuyên nghiệp của nhân viên quanh quẩn thật lâu trong sảnh lớn của sân bay.

Trong đám người, một bóng dáng cao gầy xinh đẹp xuất hiện tại lối đi của sân bay, sao mà chói mắt, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Một áo khoác ngoài màu gạo trắng dài đến đầu gối, ưu nhã mà hào phóng, đôi chân thon dài mang đôi giày cao gót màu đen, có vẻ chân càng thêm thon dài, mái tóc dài màu đen xoắn xoáy hết tảo biến, chuyển động theo từng bước chân, khiến gương mặt tinh xảo như ẩn như hiện, cô gái xinh đẹp như vậy ai mà không hâm mộ!

"Bảo bối. . . . ."

Một âm thanh dễ nghe truyền đến từ sau lưng cô gái, mọi người rất muốn biết rốt cuộc ai sẽ có được cô gái xinh đẹp như thế, trước mắt là một người đàn ông vóc người hoàn mỹ, tướng mạo tuấn tú, khoe miệng nhếch lên nụ cười tà tử đi ra từ bên trong, thân mật ôm lấy cô gái.

Hai tổ hợp hoàn mỹ đi tới chỗ nào cũng sẽ tạo ra một hồi náo loạn.

Đi ra sảnh lớn, cô gái hít một hơi thật sâu, một nụ cười bi thương như có như không tản ra nơi đáy mắt, lúc bắt đầu cô căn bản không biết ‘ tình yêu vĩnh cửu ’ sẽ tổ chức ở thành phố A, nếu biết có thể cô sẽ bỏ qua cơ hội lần này, nhưng cuộc sống giống như muốn đùa giỡn đối với mình, ngay trước khi lên đường mình mới được biết, khi đó muốn đổi ý đã không còn kịp nữa, rõ ràng đã qua năm năm rồi, lần nữa bước lên mảnh đất này vẫn cảm thấy sợ hãi như cũ.

"Bảo bối. . . . ." Lạc Trường Tuấn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của cô, gọi về suy nghĩ của cô.

Lúc này Đồng Lôi mới ý thức được mình đã thất thần, phát hiện một chiếc xe Rolls-Royce dừng ở trước mặt mình, phía sau còn đi theo mấy chiếc xe riêng nhỏ, ngay sau đó mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen, đeo kính đen, tai đeo ống nghe đi tới mở cửa xe.

"Annie tiểu thư, thiếu gia, xin mời!"

Thế này thì quá mức rồi, Đồng Lôi chột Lạc Trường Tuấn bên cạnh: "Có cần phô trương như vậy không?"

Người đàn ông giờ hai tay ra, bắt đầu cúi nhún nhún vai, những thứ này với anh thì không sao cả, nhưng là người nổi nghiệp của tập đoàn Lạc thị nổi tiếng thế giới, những thứ này vẫn là nên có.

. . . . .

"Không biết hôm nay là ngày gì, xuất hiện tại sân bay đều là tuấn nam mỹ nữ, vừa mới đi một đôi, lúc này lại tới thêm một!"

Lối đi sân bay, một người đàn ông mặc âu phục đi ra, một tay kéo hành lý, một tay cầm điện thoại, mắt kính lớn che đi hơn phân nửa gương mặt, nhưng vẫn nhìn ra được đó là một vị trai đẹp.

"Chuẩn bị xong tài liệu, tôi lập tức đến ngay!" Cúp điện thoại, Lục Tử Hiên lấy cặp kính đeo trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai.

Đột nhiên một loạt ánh đèn flash sáng lên, một nhóm người xông tới.

"Tổng giám đốc Lục, có thể tiết lộ một chút tin tức về hoạt động của chương trình ‘ tình yêu vĩnh cửu ’ lần này được không?"

"Tổng giám đốc Lục, xin ngài nói một chút!"

". . . . ."

"Tổng giám đốc, xin lỗi tôi đã tới chậm!" Trợ lý xuyên qua đám người liền thấy người đàn ông bị một đám ký giả vây quanh, vội vàng nói bảo vệ đi qua.

"Thật xin lỗi, nhường đường một chút!"

"Thật xin lỗi!"

". . . . ."

Sau lưng xôn xao cũng gây ra sự chú ý đối với hai người Đồng Lôi, đồng thời xoay đầu lại, lại chỉ thấy ánh đèn flash của máy chụp hình lóe lên không ngừng.

"Tử Hiên. . . . ." Tinh thần Đồng Lôi hoảng hốt, bỗng nhiên có cảm giác vô cùng quen thuộc.

"Bảo bối, em xem chúng ta phô trương vẫn còn nhỏ, người ta phô trương. . . !" Lạc Trường Tuấn bĩu môi, bộ dáng kia giống như đứa bé không được ăn kẹo.

Nhưng Đồng Lôi lại thất thần, Lạc Trường Tuấn chờ thật lâu cũng không thấy trả lời, không biết rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì?

"Đi thôi!" Trong nháy mắt khi bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Lạc Trường Tuấn lướt qua chút bi thương, hình như giữa bọn họ luôn cách nhau một bức tường, dù thế nào anh cũng không vào được trong lòng cô.

Lạc Tử Hiên giống như cảm giác được cái gì, đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng lưng.

"Tổng giám đốc!"

Trả lời anh chỉ là sự yên lặng, trợ lý ngẩng đầu lên, nhìn theo ánh mắt của anh, lại chỉ thấy dáng dấp của một chiếc Rolls-Royce đã biến mất không thấy.

"Tổng giám đốc!"

Lạc Tử Hiên đứng thẳng thật lâu, vì không biết gì, mới vừa rồi anh cảm thấy một hơi thở quen thuộc, khi xoay người liền nhìn thấy một bóng dáng, tim của anh không khỏi đập nhanh.

"Tổng giám đốc, sao vậy?" Trợ lý hỏi, tổng giám đốc thật sự là quá khác thường, vừa rồi anh nhìn thấy cái gì sao?

"Đi thôi!" Lạc Tử Hiên thu hồi tầm mắt, nhanh chóng chui vào bên trong xe, giữu cột lắ lắ đầu, sao có thể nhìn thấy cô ấy ở chỗ này, thực sự muốn gặp cô ấy đến nỗi sinh ra ảo giác sao?

Ngồi ở trong xe, năm năm rồi, nơi này giống như không thay đổi bao nhiêu, phong cảnh quen thuộc hình như gọi lên một chút ký ức đau đớn.

Bên trong xe rất yên tĩnh, hai người ngồi đối mặt, người đàn ông lẳng lặng nhìn cô gái, hôm nay cô rất kỳ lạ.

"Lôi Lôi, nơi này chính là nơi em đã rời đi sao?" Nghĩ thật lâu, Lạc Trường Tuấn chậm rãi mở miệng.

Đồng Lôi sững sờ một chút, quay mặt sang, có chút kinh ngạc, anh trước giờ đều gọi mình là bảo bối, sao lại gọi tên mình, gật đầu một cái: "Đã nhiều năm như vậy, em sớm đã quên. . . . ." Nói xong kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc.

". . . . ." Lạc Trường Tuấn mấp máy môi, cuối cùng không hề nói gì, nếu cô đã không muốn nói, anh cũng sẽ không ép cô, dù sao mặc kệ thế nào anh cũng sẽ ở bên cạnh cô.

Bên trong xe lại khôi phục sự yên tĩnh, tư thế vẫn như cũ, cô gái thì nhìn ngoài cửa sổ, còn người đàn ông thì nhìn cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Hoạt động còn một tuần lễ nữa sẽ tiến hành.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Lôi vẫn ở tại khách sạn, lấy cớ là vì hoạt động còn có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, chẳng bằng nói là vì tránh né anh, không muốn gặp anh.

Lạc Trường Tuấn cảm thấy cô có cái gì đó không đúng, cho nên vẫn không đi quấy rầy cô.

Trời tháng giêng mặc dù nhiệt độ không cao, nhưng ánh mặt trời cũng rất gay gắt, chiếu lên trên người làm cho người ta có cảm giác uể oải.

Đồng Lôi đi chân trần, mặc đồ ngủ, lẳng lặng dựa vào trên ghế sa lon, nhìn ngoài cửa sổ đến mất hồn, dòng xe chạy qua lại không dứt làm bi thương trên

người cô vô tình lan rộng.

"Bảo bối!" Lạc Trường Tuấn ôm cô từ phía sau, đầu nhẹ nhàng tựa lên vai của cô.

Hơi thở quen thuộc xông vào mũi, Đồng Lôi hơi hoảng hốt, chợt nhớ tới người khác, người đàn ông có một hơi thở làm cô không cách nào kháng cự được, nhắm mắt lại, hình như có thể cảm thấy mùi vị này. . . . .

Lạc Trường Tuấn không biết cô đang suy nghĩ gì? Nhìn cô nhắm hai mắt, vẻ mặt giống như trở về chôn cũ, giống như khổ sở, giống như bị mê hoặc, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng dán lên.

Đồng Lôi cả kinh, có lẽ chưa kịp phản ứng, liền đẩy anh ra.

"Bảo bối. . . ." Gương mặt Lạc Trường Tuấn bị thương, năm năm qua, anh hôn cô, cho tới bây giờ cô đều không phản kháng, nhưng hôm nay cô lại đẩy anh ra, năm năm qua quan hệ của bọn họ vẫn rất mập mờ, trừ hôn ra cũng không có bất kỳ thứ gì khác. . . . .

Đồng Lôi cũng không biết mình bị làm sao, nhìn thấy vẻ mặt bị thương của anh, lòng cô cực kỳ áy náy.

"Thật xin lỗi Trường Tuấn, em. . . . . Cũng không biết. . . . ." Cô cố hết sức muốn giải thích, tuy nhiên lại không biết nên nói cái gì, người đàn ông này đối với mình tốt như vậy!

Lạc Trường Tuấn chính là Lạc Trường Tuấn, anh chỉ cười thân nhiên, sau đó ôm hông của cô, tính khí trẻ con tựa vào trên người cô, hấp thu hơi thở ấm áp của cô: "Không quan trọng, bảo bối, lòng dạ của bản thiếu gia rất rộng lớn, không gian trong bụng cũng có thể chèo thuyền, không so đo với người bình thường, chỉ là. . . . ." Ngắc đầu lên nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lúc, lắc đầu một cái, bộ mặt tỉnh bơ nói: "Bảo bối, hoạt động còn có một tuần lễ sẽ cử hành, sợ rằng em còn chưa chuẩn bị lễ phục?"

"A ——"

Phản ứng của cô hoàn toàn nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Lạc Trường Tuấn, anh đã thành thói quen, tuy nói ở Chicago, cô rất ít khi tham gia dạ hội, bữa tiệc gì, nhưng không có lần nào ngoài ý muốn, bởi vì cô căn bản không nhớ đến việc chuẩn bị lễ phục cho mình.

Đồng Lôi ảo não vỗ vỗ đầu óc của mình, trí nhớ của cô là gì chứ, một hoạt động quan trọng như vậy mà cô cũng quên.

Thân nhiên cười một tiếng, đẩy cô vào phòng tắm: "Bảo bối, em thay quần áo một chút, anh chờ em ở phòng bên cạnh."

Cửa phòng, lặng lẽ đóng lại.

Lạc Trường Tuấn chán chường tựa vào cạnh cửa, đôi tay nắm thật chặt bên người, hồi lâu, ngắc đầu lên hít một hơi thật sâu, mắt nhìn lại cửa phòng đã đóng chặt, mới đứng dậy rời đi.

Đồng Lôi vừa thay xong quần áo, từ phòng vệ sinh ra ngoài, giống như một loại cảm ứng tâm linh, cửa phòng mở ra, bóng dáng cao lớn của một người đã đi vào.

"Bảo bối, chuẩn bị xong chưa, chúng ta đi thôi!" Vừa nói, vừa quơ quơ chìa khóa xe trên tay.

"Ừ, đi thôi!" Nói xong theo thói quen kéo cánh tay Lạc Trường Tuấn.

Bên trong xe, Lạc Trường Tuấn mang một kính mát thật to, che đi một nửa gương mặt tuấn tú của anh, mặc dù đang lái xe, nhưng mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn qua cô gái bên cạnh ——

Cô dường như đang ngẩn người.

Hình như từ khi tới nơi này, tất cả thời gian của cô trừ ăn cơm ngủ nghỉ, đều là ngẩn người, một cánh tay duỗi ra, thân mật vuốt vuốt sợi tóc của cô: "Bảo bối, sao em lại ngẩn người? Có phải là có tâm sự gì hay không?"

Đồng Lôi hiển nhiên có chút không biết làm sao che giấu, nhìn anh cười cười: "Không có việc gì!"

. . . . .

"Bảo bối!" Lạc Trường Tuấn đưa đến trước mặt Đồng Lôi một chiếc váy dài cúp ngực màu xanh nhạt: "Như thế nào?"

Hai mắt Đồng Lôi tỏa sáng: "Thật là đẹp, Trường Tuấn, ánh mắt của anh rất tốt!" Vội vã cầm lên đi vào phòng thay quần áo thử, Trường Tuấn một mình tùy tiện bắt đầu đi dạo.

Ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phòng thay đồ, đối với lời nói vừa rồi của cô, anh cũng không đồng ý, ánh mắt của anh cũng không tệ, Lạc thị đứng đầu giới thời trang, ánh mắt của anh sao có thể kém.

"Cái này không tệ!" Lấy ra một cái váy dài màu tím, màu tím rất hợp với cô.

Khi Đồng Lôi đi ra từ phòng thử quần áo, Lạc Trường Tuấn hoàn toàn ngây dại, trước kia không phải chưa thấy qua bộ dạng cô khi mặc lễ phục, nhưng hôm nay cô càng thêm xinh đẹp.

"Như thế nào?" Đồng Lôi xoay một vòng trước mặt anh, hỏi.

Lạc Trường Tuấn ngây ngốc sững sờ bước lên trước, bàn tay thuận theo gương mặt trượt xuống: "Bảo bối, hôm nay em thật đẹp, anh có chút không muốn em tham gia hoạt động, cái người xinh đẹp này ngộ nhờ bị người khác lừa chạy thì làm thế nào?"

"Lạc Trường Tuấn, có thể đứng đắn một chút hay không, em đang hỏi ý kiến của anh đó?" Đồng Lôi cảm thấy buồn cười, tính tình người này sao luôn giống như trẻ con vậy?

"Anh nói thật, em thật sự rất đẹp!" Anh lập tức nghiêm túc nói.

Đồng Lôi nhún nhún vai, không nói gì, trực tiếp vào phòng thử quần áo, thay quần áo ra.

"Giúp tôi gói lại!" Đồng Lôi từ trong ví tiền móc ra chi phiếu, Lạc Trường Tuấn cũng không nói gì, mà là đưa cho cô bộ lễ phục màu tím mới vừa chọn.

"Bảo bối thử cái này một chút?"

Đồng Lôi liền hoảng hốt, màu tím? Đã bao lâu rồi cô không mặc lễ phục màu tím, An An cũng đã từng chọn lễ phục màu tím cho cô, ngày đó người khác đã nói ra lời thề son sắt với mình, muốn nói chuyện yêu đương cùng cô, sau đó đưa cô đi xem phim kinh dị, cuối cùng lại làm chính mình sợ đến muốn chết.

"Bảo bối!"

"Ừ ——"

Cô lại đang ngăn người.

"Bây giờ em đi thử!" Không đợi anh nói chuyện, liền chui vào phòng thử quần áo.

"Hoan nghênh ghé thăm!" Âm thanh chuyên nghiệp của nhân viên phục vụ vang lên, một đôi tuần nam nữ đi vào.

"Lục Tử Hiên, cái vẻ mặt này là sao, theo tôi đi dạo phố khó chịu vậy sao?" Cô gái nghiêm mặt, giọng nói khó chịu.

"An An, sao cô lại tới tìm tôi? Trước kia không phải tìm anh hai sao?" Lục Tử Hiên oán trách, không biết cô gái này làm cái gì, năm năm qua, thái độ của cô đối với mình quả thật đã tốt hơn nhiều.

"Hừ!" An An không để ý tới anh, trực tiếp đi vào trong tiệm, tìm kiếm mục tiêu của mình, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, tìm được một bộ lễ phục nói với nhân viên phục vụ: "Tiểu thư, tôi muốn bộ lễ phục này!"

"Xin lỗi tiểu thư, bộ lễ phục này đã có người lấy, bây giờ tôi đang gói lại!" Phục vụ mở miệng xin lỗi, cầm quần áo mà Ngưng An An đang cầm trong tay đi.

"A ——"

An An lập tức nhụt chí, thật vất vả mới vừa ý một bộ lễ phục, lại bị người ta mua trước.

"Có thể nói với vị khách hàng kia một chút, có thể nhường bộ lễ phục này cho tôi hay không?"

"Chính là vị khách hàng đó, anh ấy đã trả tiền!" Phục vụ chỉ Lạc Trường Tuấn đang đứng ở cửa phòng thử quần áo, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

An An đang muốn tiến lên, Lục Tử Hiên lập tức kéo cô: "An An, thôi đi, xem những cái khác một chút!"

Dứt lời, An An thất vọng ngẩng nhìn bộ lễ phục lần nữa, gạt đầu một cái, theo Lục Tử Hiên rời đi, trong nháy mắt khi bọn họ đi ra, Đồng Lôi từ phòng thử quần áo ra ngoài, trên người cũng không mặc bộ lễ phục màu tím đó.

"Trường Tuấn, thôi, em không thích màu tím!" Cầm quần áo đưa cho nhân viên phục vụ, cầm bộ lễ phục đã gói lên đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của cô, Trường Tuấn chỉ có thể bất đắc dĩ cùng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Đêm tối, chính là thiên đường của người trẻ tuổi.

Vào ban ngày, đèn neon ngũ sắc thừa thớt sáng lên có một mùi vị đặc biệt, người trẻ tuổi tốp năm tốp ba tụ tập lại cùng nhau, ném đi một ngày phiền não, hưởng thụ vui vẻ.

Tại một hội trường sang trọng trong thành phố A, lúc này đông như trẩy hội, một hoạt động đang được mọi người chú ý sẽ được cử hành ở chỗ này, những người mẫu cao gầy đang đi những bước tiêu chuẩn xuyên qua giữa sân khấu vào phía sau hội trường, đây là buổi họp báo một năm một lần của tập đoàn châu báu Kinh Thiên, tự nhiên gây ra nhiều sự chú ý của không ít truyền thông, hơn nữa lần này bọn họ còn hợp tác với tập đoàn Lục thị nổi tiếng ở thành phố A.

Năm năm trước, tập đoàn Lục thị và tập đoàn Đồng thị kết thân, truyền thông liền hết sức chú ý, sau đó Lục thị lại rút tiền, hơn nữa tiếp sau đó là việc Đồng tiểu thư mất tích, một loạt chuyện khác thường khiến giới truyền thông phấn khích, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, năm năm qua Lục Tử Hiên rất ít xuất hiện trong mắt giới truyền thông, tin tức của anh đã ít nay lại càng ít, nghe nói anh sẽ xuất hiện trong hoạt động tối nay, truyền thông tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hoạt động ‘tình yêu vĩnh cửu’ này là tên của một cặp nhẵn, nghe nói những người yêu nhau có nó là đại biểu cho lời thề đời này kiếp này, cả cuộc đời đều yêu say đắm, cặp nhẵn này cũng là tác phẩm mà tiên sinh Kimura tâm đắc nhất, nghe ông nói, năm năm trước ông chế tạo vì lời đề nghị của một người, mà lần đó cũng là lần hoàn mỹ nhất.

Đáng tiếc chiếc nhẵn của nữ đã không thấy tăm hơi từ năm năm trước, không người nào biết nó ở nơi nào?

Đồng Lôi ở phía sau sân khấu khăn trang chuẩn bị quần áo cho người mẫu, đặc biệt là bộ lễ phục cuối cùng, đó là điểm quan trọng nhất của cả hoạt động.

Khi Lục Trường Tuấn tới, liền thấy cô khăn trang qua lại ở phía sau sân khấu.

"Bảo bối, đừng khăn trang, em là nhà thiết kế nổi tiếng ở Chicago, phải có lòng tin với chính mình!" Ôn định thân thể hồi hộp của cô, rút khăn tay ra, tỉ mỉ lau đi mồ hôi bởi vì khăn trang mà túa ra trên trán của cô.

Đồng Lôi vịn tay, bĩu môi: "Cái gì mà nhà thiết kế nổi tiếng, cái tên đó cũng là người khác thuận miệng nói, em chưa bao giờ thiết kế trang phục cho một hoạt động lớn như vậy, sợ làm không được!"

Lục Trường Tuấn bắt đầu dĩ nhiên cái mũi của cô: "Không có chuyện gì!"

Âm nhạc dừng lại, tất cả ánh đèn trên sân khấu đều tắt hết, loáng thoáng chỉ nhìn thấy được một bóng dáng đi tới đi lui trên sân khấu, tất cả mọi người ngừng thở lắng lắng chờ đợi, Đồng Lôi càng thêm nín chặt cánh tay của Lục Trường Tuấn.

Người mẫu nữ mặc một bộ lễ phục mà đồ tía nhẹ nhàng khoác tay người mẫu nam cũng một bộ âu phục màu đỏ tía, trên ngón tay hai người cũng là cặp nhẫn kim cương đơn giản màu đỏ tía hào phóng lại không mất vẻ sang trọng, làm nổi bật lẫn nhau lại rất hài hòa.

Nhất thời dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay không ngừng.

Nghe được tiếng vỗ tay, Đồng Lôi mới nặng nề thở phào một cái, Lục Trường Tuấn ở bên cạnh chỉ cảm thấy buồn cười, cô hình như khăn trang hơi quá.

"Nghe nói hoạt động lần này, trang phục mà Kinh Thiên lựa chọn là do một nhà thiết kế mới vừa bộc lộ tài năng, chỉ là nhìn hiệu quả thật đúng là không tệ!" Trong góc của sảnh lớn, Lục Minh Hạo bụng lự rượu nói chuyện với Lục Tử Hiên và An An ở bên cạnh.

An An chép chép miệng: "Thật muốn xem thử bộ dạng của nhà thiết kế này ra sao, nghe nói còn rất trẻ, hơn nữa còn là một cô gái, thật ghen tỵ!"

Lục Tử Hiên không thủ vị ném qua một câu nói: "Tôi đối với mấy cái này không có hứng thú, phụ nữ các người thật đúng là kỳ quái, cô ta có cái gì tốt mà cô cũng ghen tỵ, cô cũng đừng quên cô một thiên tài kinh doanh, mọi người đều giống như giành giật nhân tài."

An An tức giận trợn mắt một cái: "Anh thật là không có chút hài hước nào, tôi chỉ tò mò thôi? Còn nữa, sao anh cũng trốn ở chỗ này, là bạn hợp tác, anh không phải nên xuất hiện ở nơi đó sao?" Chỉ chỉ đám ký giả trong hội trường, chau chau mày.

Lục Tử Hiên không nói lời nào, đứa ngốc mới xuất hiện ở nơi đó? Những ký giả kia giống như ruồi bọ, đi tới đâu theo tới đó, thật vất vả mới được rảnh rỗi, không muốn bị quấy rầy.

"Tốt lắm!" Ánh đèn hội trường sáng choang, người dẫn chương trình xinh đẹp lên tiếng xuất hiện tại trung tâm sân khấu: "Màn biểu diễn vừa rồi chính là tác phẩm tâm đắc nhất của tiên sinh Kimura của chúng ta, cũng trong tối nay chúng ta sẽ bán đấu giá tác phẩm ‘tình yêu vĩnh cửu’ này, mọi người có phải cảm thấy rất ngạc nhiên hay không? Như vậy bây giờ xin mời tiên sinh Kimura của chúng ta và nhà thiết kế trang phục lần này, tiểu thư An-nie!"

Một loạt đèn flash lóe lên, mọi người ríu rít nghiêng đầu, tiên sinh Kimura dắt tay Đồng Lôi cùng các vị chủ chốt giống như thần tiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người bên trong.

Tiếng vỗ tay liên tiếp, Kimura kéo Đồng Lôi đi về phía sân khấu chữ T, lễ phục màu xanh nhạt dài đến gối, đôi giày thủy tinh trong suốt, làm nổi bật cặp đùi trắng nõn càng thêm thon dài, sợi tóc đen vén lên thật cao lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn, cô như vậy giống như đóa sen trắng nổi trên mặt nước, ưu nhã phóng khoáng, đi đến đâu đều gạt đầu mỉm cười không ngừng với mọi người.

Sao lại như vậy?

Gương mặt đó là thế nào?

Trong góc, thân thể Lục Tử Hiên đột nhiên cứng đờ, con mắt không ngừng tròn to, tay phải dùng sức che ngực, nơi này giờ phút này giống như ngừng đập, thế giới giống như cũng ngừng chuyển động, anh không biết nên miêu tả tâm trạng lúc này của mình như thế nào.

"Lôi Lôi. . . . ."

Gương mặt này anh đã tìm năm năm, năm năm qua, anh không lúc nào không nhớ đến, không lúc nào không mong đợi có thể tìm được cô, không ngờ cô lại xuất hiện ở chỗ này.

Sắc mặt trắng bệch, dùng sức bóp chặt ngực, mắt cũng không nháy một cái, anh sợ, sợ chỉ là một ảo ảnh, sợ mờ mắt lần nữa tất cả đều không tồn tại, kích động bất lấy cánh tay của An An: "An An, tôi nhìn thấy cô ấy. . . . . Tôi không phải đang nằm mơ đúng không? Thật sự là cô ấy!" Trong mắt lấp lánh nước, anh rút cuộc cũng được nhìn thấy cô.

Lúc này An An so với anh cũng không tốt hơn là mấy, trong mắt cũng lấp lánh nước như nhau: "Đúng vậy, anh không phải đang nằm mơ, bởi vì. . . . . Tôi cũng nhìn thấy được!"

Giống như lấy được khẳng định, Lục Tử Hiên sững sờ từng bước từng bước chậm rãi đi về phía bóng dáng kia.

"Bảo bối, hôm nay em làm rất tốt!" Đồng Lôi vừa xuống sân khấu, Lạc Trường Tuấn liền ôm chầm lấy cô hôn một cái.

"Lôi Lôi. . . . ." Thấy cô cùng một người đàn ông khác thân mật quấn quýt, anh liền nắm chặt quả đấm bên người, gân xanh nổi lên từng mảng.

Chỉ nghe một tiếng như thế, nụ cười của Đồng Lôi lập tức cứng đờ, khẽ cau mày, hình như có chút lo lắng.

"Bảo bối. . . . ." Lạc Trường Tuấn tỏ ý chỉ phía sau của cô.

Đồng Lôi sững sờ một chút, hít sâu một hơi, giống như chuẩn bị kỹ càng, nhưng trong nháy mắt khi xoay mặt lại nhìn thấy anh, sắc mặt lập tức trắng bệch, thật sự là anh ——

Lục Tử Hiên!

Ngay từ lúc xuống sân bay, trong nháy mắt đó cô vẫn còn sợ, sợ sẽ gặp được anh, nhưng vẫn chạy không thoát, rõ ràng đã chuẩn bị kỹ càng, rõ ràng nên hận anh, nhưng tại sao khi anh đứng trước mặt mình, khoảng cách gần như vậy lại mơ hồ cảm nhận được hơi thở của anh, lòng của cô lại quay cuồng không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Lục Tử Hiên không biết mình làm thế nào bước đi, cả hội trường anh chỉ nhìn thấy mỗi bóng dáng của cô, bóng dáng đó mình đã tìm năm năm, bóng dáng đó mình đã lật tung cả nước Pháp để tìm kiếm, lúc này lại gần ngay trước mắt.

"Lôi Lôi. . . . ." Chỉ gọi một cái tên còn cái gì cũng không nói ra được, âm thanh không che giấu được vui mừng, không kiềm chế được vươn tay, nhưng vẫn không ngừng run rẩy.

Cảm xúc chân thật này nói cho anh biết, tất cả đều là thật, lông mày quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, lỗ mũi quen thuộc, còn có đôi môi quen thuộc kia, tất cả đều là sự thật, không phải anh đang nằm mơ, mặc dù đã qua năm năm, nhưng năm tháng cũng không để lại dấu vết gì, cô so với trước kia càng thêm xinh đẹp mà thôi, tóc dài suông thẳng đã biến thành tóc quăn, điều này càng làm cho cô càng thêm quyến rũ.

"Thật xin lỗi. . . . ."

Anh chạm vào làm cho cô hết sức khó chịu, hơn nữa bên cạnh mọi người vây quanh càng lúc càng nhiều, làm cô vô cùng lúng túng, nhưng lời của cô còn chưa nói hết, cũng đã rơi vào trong một vòm ngực quen thuộc.

"Đừng nói thật xin lỗi, em biết không? Năm năm này anh luôn tìm em, anh vẫn luôn tin rằng em sẽ trở về bên cạnh anh!" Lục Tử Hiên ôm chặt lấy cô, anh sợ cô rời đi lần nữa, chỉ có ôm cô như vậy, anh mới yên tâm, đầu tựa vào cổ của cô, cảm thụ ấm áp của cô: "Em tốt cuộc cũng trở lại, anh tốt cuộc cũng nhìn thấy em. . . . ." Nước mắt không tiếng động rơi xuống, là nước mắt vui mừng.

Nơi bà vai một mảnh ướt át, Đồng Lô cả kinh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, anh khóc? (ed: ôi, mình cũng muốn khóc...huhu)

Bên tai nghe được tiếng tim của anh đập mạnh mẽ, trong không khí lơ lửng hơi thở ấm áp của anh, bức tường phòng ngực xây lên trong những ngày qua đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng không phải nên hận anh sao? Hận anh không ngừng nhục nhã mình, hận anh cướp đi đứa con của mình? Đứa bé? Nghĩ đến đây cô đột nhiên tỉnh táo, dùng sức đẩy Lục Tử Hiên ra, bước chân lùi về phía sau.

Trong ngực đột nhiên trống không, lồng ngực Lục Tử Hiên hơi nhú lên.

"Thật xin lỗi, anh nhận làm người rồi!" Mắt tự nhiên xoắn tít, điều chỉnh hơi thở, lần nữa đối mặt với anh, ánh mắt xa lạ khiến thân thể Lục Tử Hiên đột nhiên cứng đờ.

"Lôi Lôi. . . . ."

Không dám tin mở miệng, tại sao cô có thể nói anh nhận làm người, dù cô có hóa thành tro, anh cũng không thể nhận làm.

"Bảo bối!" Bị bỏ quên ở một bên, Lạc Trường Tuấn đưa tay ôm eo của cô, nhìn Lục Tử Hiên đầy địch ý, hình như từ động tác vừa mới xảy ra giữa hai người đã nhìn ra được điều gì.

"Tiên sinh, tôi không biết sao anh lại biết Annie, nhưng nếu như anh còn dây dưa không rõ nữa, tôi có thể kiện anh tội quấy rối!" Lạc Trường Tuấn nói chuyện không chút khách khí, ở trước mặt Đồng Lô anh luôn như đứa bé, nhưng người của anh cũng biết, anh là một người không dễ chọc.

Lục Tử Hiên lúc này mới ý thức được vừa rồi mình không khống chế được, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, Annie? Chẳng lẽ cô thật sự không phải là Lôi Lôi, nhưng làm sao anh lại nhận làm?

Chẳng lẽ thật sự do mình nhớ nhưng quá mức nên sinh ra ảo giác, trên đời thật sự có người giống người thế này sao.

Nhạc đệm nhỏ dần, hoàn toàn đưa tới sự chú ý của truyền thông, bọn họ đang thờ dài không thấy Lục Tử Hiên đâu? Không ngờ không những nhìn thấy, hơn nữa còn có tin tức thú vị như vậy.

Tổng giám đốc Lục thị ôm nhà thiết kế thời trang Annie của Chicago trước mặt mọi người, lời đồn si tình đã bị phá vỡ.

Đèn flash nhất thời lóe lên không ngừng, chỉ có ba người trong cuộc vẫn đứng ở trung tâm nhìn lẫn nhau, một si mê, một hận ý, một đối địch.

Lục Tử Hiên bị thương lùi về phía sau một bước, đôi mắt chống lại đôi mắt đen như mực kia, muốn nhìn thấy chút gì ở trong đó, nhưng cuối cùng lại không thấy được, khổ sở cau mày, vết sẹo trong lòng khó chịu giống như bị người khác xé toạc.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ trước mặt làm mắt anh đau nhói, bọn họ đứng chung một chỗ sao mà xứng đôi.

"Tổng giám đốc Lục, xin hỏi quan hệ giữa anh và tiểu thư Annie là thế nào. . . . ?"

"Tổng giám đốc Lục. . . . ."

"Tiểu thư Annie. . . . ." Ký giả xung quanh càng ngày càng nhiều, tình hình như thế khiến Đồng Lô có chút không biết làm sao, lúc này, Lạc Trường Tuấn gọi vệ sĩ tới mở đường cho bọn họ, hai người cùng nhau chen vào nơi đã được chuẩn bị xong cho khách quý, từ nơi đó có cửa có thể đi ra ngoài.

Khi người ở cửa đang vây quanh Lục Tử Hiên, một bóng dáng ở trong góc len lén đi theo ra ngoài từ cửa hông.

"Trường Tuấn, vừa rồi cảm ơn anh!" Cúi đầu, có chút áy náy đối với anh.

Lạc Trường Tuấn dịu dàng cười, lại khôi phục bộ dạng vô lại như cũ: "Bảo bối, nếu như thật sự muốn cảm ơn anh, không bằng lấy thân báo đáp thì thế nào?" Trờ mới biết khi anh nói câu nói này có bao nhiêu nghiêm túc, anh đã sớm nghĩ như vậy.

Tay hung hăng nhéo vào sườn anh: "Anh có thể nói chuyện đứng đắn một chút hay không?" Tuy nói như vậy, nhưng lòng của cô lúc này lại tốt hơn nhiều, bỏ qua chuyện vừa rồi Lục Tử Hiên làm cô không vui, Đồng Lô nắm cánh tay Lạc Trường Tuấn lên, nét mặt lộ ra nụ cười thoải mái.

Thấy cô cười, đôi mắt Lạc Trường Tuấn cũng sáng lên: "Bảo bối, anh đói rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi?"

Đồng Lô gật đầu một cái, khi bọn họ chuẩn bị lên xe dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, một bóng dáng đột nhiên nhào tới ôm lấy cô.

"Cái nha đầu chết tiệt này, cậu có biết cậu làm tớ lo lắng gần chết hay không?" An An vừa nói xong bên liền đánh lên vai cô.

Vệ sĩ thấy thế liền đi lên, lại bị một ánh mắt của Lạc Trường Tuấn ngăn lại, để không gian lại cho họ.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến Đồng Lôi cả kinh, khi nghe được những lời oán trách của người đó, khóe mắt liền ướt át.

"An An!"

"Nha đầu chết tiệt kia, những năm này sao cậu không liên lạc chúng tớ?" An An oán trách nhéo gương mặt của cô, hại cô lo lắng lâu như vậy.

"Vừa rồi sao cậu lại muốn lừa gạt anh ta, dù sao anh ta cũng đã tìm cậu năm năm, hơn nữa chuyện năm đó cũng không thể hoàn toàn trách anh ta, đều do Tô Mạt, nếu như không phải là cô ta. . . . ." An An nhìn cô nhỏ giọng nói.

Đồng Lôi đầu tiên là sững sờ, tròn mắt cũng rũ xuống, cánh môi màu hồng nhu như: "An An, có những tổn thương không cách nào quên được!"

Xem ra đứa bé là đã kích rất lớn đối với cô.

"Đứa bé chỉ là ngoài ý muốn, lúc ấy anh ta căn bản không biết chuyện cậu mang thai!" Ban đầu trừ cô và Lục Minh Hạo cũng không có người khác biết.

"Ngoài ý muốn, đẩy tớ xuống lầu cũng coi là ngoài ý muốn sao? Sau đó nhục mạ tớ cũng coi như ngoài ý muốn sao? Chỉ bằng câu nói đầu tiên đã nghi ngờ tớ cũng là ngoài ý muốn sao?"

Đồng Lôi không nhịn được liền nói ra toàn bộ những uất ức ở trong lòng, thì ra đối với anh cô vẫn còn canh cánh ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Không biết có phải bởi vì lời nói của An An hay không, lúc đang ăn cơm cùng Lạc Trường Tuấn cô lại liên tiếp ngẩn người, tay không hề động đến các món ăn trên bàn.

Thấy cô như vậy, món ăn có ngon hơn nữa cũng sẽ ăn không vô, dứt khoát để chén đĩa xuống, quan tâm nắm tay của cô: "Bảo bối, em không sao chứ?" Nhìn thức ăn trước mặt cô vẫn không vui đi một chút nào: "Có phải những thức ăn này không hợp khẩu vị của em hay không?"

Đồng Lôi cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại đôi mắt quan tâm của anh, lắc đầu một cái, cô không nên làm anh lo lắng

"Trường Tuấn, chẳng lẽ anh không có gì muốn hỏi em sao?"

Nhiều năm như vậy, trừ lần đầu tiên gặp nhau anh đã hỏi mình ra, đều chưa từng hỏi lại, chỉ vì mình không muốn nói, anh đã từng nói sẽ không ép mình, đợi ngày nào đó muốn nói thì nói cho anh biết cũng không muộn, nhưng tất cả những gì xảy ra tối nay, anh cũng có thể nhìn ra chút đầu mối!

Lạc Trường Tuấn lẳng lặng nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, hồi lâu, đang lúc cô muốn rút tay ra thì lại bị nắm thật chặt, trong đôi mắt tràn đầy thương yêu: "Anh nói rồi sẽ không ép em, trừ khi một ngày kia em nguyện ý nói cho anh biết."

Mí mắt rũ xuống, không muốn nhìn thấy thâm tình trong mắt anh, bởi vì sợ, người đàn ông tốt như vậy, sẽ có rất nhiều cô gái yêu thích, nhưng mình vẫn từ chối anh.

"Trường Tuấn, bây giờ em mệt chết đi được, phải đi về nghỉ ngơi!"

Chuyện của cô và Lục Tử Hiên không phải vài ba lời là có thể nói rõ, hơn nữa hiện tại cô cũng không muốn nói, nói ra sẽ chỉ làm cô nhớ tới những chuyện không muốn nghĩ nhiều hơn, sẽ chỉ làm cho lòng càng đau.

Tối nay gặp phải Lục Tử Hiên, có thể thân nhiên đi qua bên cạnh anh, đã tiêu hao quá nhiều sức lực, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Lạc Trường Tuấn nhúc nhích đôi môi nhưng cuối cùng lại không hề nói gì.

Một đêm này nhất định là một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, bóng tối bao trùm đè ép khiến người ta không thờ nổi, trên giường lớn màu trắng, cô gái ngủ nhưng không yên ổn, hột mồ hôi lớn chùng hạt đậu chảy xuống từ trên trán, trong mộng hình như có cái gì quẩn quanh cô, chột giật mình ngồi dậy, bởi vì hoảng sợ mà thở hổn hển liên tục, đôi tay xoa lung tung lên mái tóc, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống rồi biến mất trong tấm chăn không thấy gì nữa.

"Sao vậy?" Bóng dáng cao lớn của một người chạy vào.

Lạc Trường Tuấn đau lòng ôm cô gái, lúc mới vừa gặp cô, mỗi đêm cô đều sẽ bị cơn ác mộng đánh thức, nhưng hai năm gần đây tình huống như thế đã

biến mất rồi, nhưng tối nay cô lại bị đánh thức.

"Có phải gặp ác mộng hay không?" Vắt khăn lông lau mồ hôi trên mặt cô, lại đi tới bàn trà rót ly trà đưa tới.

"Trường Tuấn, thật xin lỗi đã đánh thức anh." Đồng Lôi nhận lấy ly nước uống từng ngụm.

Lạc Trường Tuấn nhận lấy cái ly không trong tay cô: "Không có chuyện gì, có thể là do chưa thích ứng được."

Lý do của anh rất gọn gàng, vì sao mấy ngày trước đây không có gì, ngay khi gặp phải người đàn ông kia lại thấy ác mộng.

Đồng Lôi nấp mấy môi, hít sâu một hơi nhẹ nhàng nói: "Người đàn ông tối hôm qua, năm năm trước anh ta là chồng của em."

"Chồng?" Lạc Trường Tuấn nhũn mày, anh biết giữa bọn họ có mối quan hệ nào đó, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới bọn họ sẽ là vợ chồng: "Đứa bé kia?" Anh còn nhớ rõ lúc đầu bác sĩ nói cho anh biết, cô bối vì sảy thai nhưng không nghĩ ngơi tốt nên dẫn đến té xỉu.

Tay gặt gao nắm chặt cái chăn, trong mắt mang theo thật hận ý sâu sắc: "Nếu như không phải là anh ta đẩy em, em cũng sẽ không té xuống cầu thang, anh biết không? Mỗi lần nằm mơ em đều nhìn thấy một đứa bé không ngừng hỏi em tại sao không cần nó, Trường Tuấn, anh biết không? Em mong muốn sinh ra nó đến cỡ nào." Đồng Lôi khò sở khóc ra tiếng.

Lạc Trường Tuấn đau lòng, nhẹ nhàng ôm cô, an ủi vỗ vỗ phía sau lưng của cô, trong mắt lóe lên tia sáng: "Chuyện này cũng không thể trách em, em có thể đối tốt với Đa Đa như vậy, làm sao em có thể không thương nó, không nên tự trách. . . . ."

Đến khi Đồng Lôi tỉnh lại lần nữa đã là buổi chiều, vuốt cái đầu đang đau, không biết Lạc Trường Tuấn đi khi nào, hai bữa chưa ăn, bụng của cô đã sớm đói, nhưng vừa đi vào phòng khách liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ ngồi trên ghế sa lon, Đa Đa một mình ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, xung quanh chất đầy các món đồ chơi, chính lúc này cái đầu nhỏ đang cúi xuống nghiêm túc nghiên cứu cái gì.

Vừa nghe thấy tiếng động, đứa bé liền lập tức ngẩng đầu lên.

Đôi mắt vui mừng tròn to, khoe miệng toét ra một nụ cười thật to, vứt bỏ món đồ chơi trong tay, từ trên ghế salon nhảy xuống nhào vào trong ngực Đồng Lôi, thân thiết cọ xát: "Mẹ, Đa Đa rất nhớ mẹ!"

Đồng Lôi cười, ngồi xổm người xuống, ôm lấy cậu bé, ngồi vào trên ghế sa lon, sau đó dùng lực hôn một cái lên trán của cậu bé: "Đa Đa bảo bối, sao con biết chỗ này? Những ngày này có ngoan ngoãn ăn cơm không?" Lấy tay nhéo khuôn mặt nhỏ bé của cậu bé.

Đa Đa lập tức nhảy xuống từ trên người cô, cánh tay nhỏ vung lên vung xuống trước mặt Đồng Lôi: "Đa Đa rất nghe lời, mỗi ngày đều ngoan ngoãn ăn cơm!"

Lạc Trường Tuấn vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn ấm áp này, một tay ôm lấy Đa Đa, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé: "Để xem bảo bối Đa Đa của chúng ta có nặng hơn không?" Vừa ôm vừa suy nghĩ: "Không tệ, đúng là nặng hơn rất nhiều!"

Vừa nói xong, đứa bé liền cười khanh khách.

Đồng Lôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Đa, đột nhiên buồn phiền, nếu con của mình vẫn còn, có phải cũng sẽ kêu mình là mẹ thân thiết như vậy hay không?

"Đa Đa đói bụng rồi sao? Mẹ dẫn con đi ăn cơm!"

Vừa nghe đến ăn cơm, đứa bé liền vui mừng vỗ tay, sau đó một tay lôi kéo Trường Tuấn, một tay lôi kéo Đồng Lôi nhảy nhót đi ra ngoài.

"Trường Tuấn cảm ơn anh, cho em vui mừng này!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Bầu trời vẫn xanh như thế, ánh mặt trời vẫn sáng như vậy, chỉ có tâm trạng của con người là u tối mà thôi.

Tầng cao nhất của tập đoàn Lục thị, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, đôi tay Lục Tử Hiên cắm vào túi quần, lẳng lặng nhìn phong cảnh phía xa, gương mặt anh tuấn hơi nhũn lại, năm năm rồi, từng nói năm tháng có thể hòa tan tất cả, nhưng năm năm qua, bóng dáng của cô trong lòng anh lại in dấu sâu hơn.

Trong cái gạt tàn thuốc vẫn còn một điếu thuốc đang lẳng lặng cháy, màu trắng của khói thuốc lượn lờ dâng lên cao.

Hít sâu một hơi, quay người đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống chiếc ghế dựa.

Khung hình trên bàn là gương mặt cười lên với núm đồng tiền đẹp như vậy, ngón tay thon dài lẳng lẳng vuốt ve, giống như cô đang ở trước mặt.

"Em đang ở đâu?"

Cô gái nhìn thấy đêm hôm đó, giống cô như đúc thật sự không phải là cô sao? Rõ ràng là hai gương mặt giống nhau, đều tổn thương người như vậy, anh có thể cảm thấy hận ý rất rõ ràng trong mắt cô.

"Hận ý?" Lục Tử Hiên hí mắt, cúi đầu, ngón tay không ngừng gõ lên mặt bàn, tiếp theo liền quay đầu, vừa hay nhìn thấy tấm hình kia, trong ánh mắt chợt lóe lên.

"Mar-ry, vào đây một chút!" Cúp điện thoại xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tấm hình.

Mar-ry đẩy cửa vào, nhìn thấy tấm hình trong tay anh, trong lòng hiểu rõ, chuyện trong hoạt động lần đó, ngày thứ hai tất cả truyền thông đều đăng tin, cô gái kia thật sự rất giống Đồng tiểu thư, không trách được. . . . .

"Tổng giám đốc!"

Lục Tử Hiên đặt tấm hình xuống, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Tôi muốn biết hoạt động ‘ tình yêu vĩnh cửu ’ lần này sao phải tuyển dụng một thiết kế thời trang mới vừa phát triển tài năng?" Đây cũng là điều anh cảm thấy rất kỳ lạ, một hoạt động lớn như vậy, nhất định có rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng muốn nhận làm, Kinh Thiên càng sẽ không tùy ý sử dụng một người mới không có kinh nghiệm, trừ khi cô thật sự có chỗ hơn người.

Mar-ry sững sốt một lát: "Nghe nói là chủ tịch tập đoàn Kinh Thiên tự mình lựa chọn, nói là đột nhiên phát hiện thiết kế của tiểu thư An-nie rất có sáng tạo, cho nên mới ngoại lệ sử dụng cô ấy, về phần nguyên nhân khác bây giờ còn chưa rõ!"

Lục Tử Hiên như có như không gật đầu một cái: "Chủ tịch tập đoàn Kinh Thiên cũng đã lớn tuổi, rất nhiều việc đã sớm không nhúng tay vào rồi, hiện tại sao lại vì một hoạt động mà lựa chọn nhà thiết kế thời trang?" Ánh mắt chợt lóe, ngồi thẳng người dặn dò với Mar-ry: "Lập tức giúp tôi điều tra một chút về vị tiểu thư An-nie này, tôi muốn toàn bộ tư liệu về cô ấy, phải nhanh lên!"

"Dạ, tôi sẽ đi làm ngay bây giờ!" Mar-ry nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc, Lục Tử Hiên nhanh chóng bấm một dãy số.

. . . . .

Hoạt động ‘ Tình yêu vĩnh cửu ’ thành công tốt đẹp.

Trong hội trường của hoạt động lần này, tổng giám đốc Lục thị, Lục Tử Hiên đột nhiên ôm lấy nhà thiết kế mới, tiểu thư An-nie đến từ Chicago. . . . .

Lời đồn tổng giám đốc Lục thị si tình đã bị phá vỡ: . . . . .

. . . . .

Bên trong khách sạn.

Lạc Trường Tuấn liên tục lật tờ báo, những chuyện xảy ra trong đêm hôm kia đã điên cuồng xuất hiện trên trang đầu của các tờ báo lớn, gần đây trong khách sạn thỉnh thoảng cũng có ký giả ẩn hiện.

Buông tờ báo trong tay xuống, yên lặng đứng dậy đi tới phòng của Đồng Lôi, lúc này cô đang thay quần áo cho Đa Đa.

Lạc Trường Tuấn lẳng lẳng tựa vào trên khung cửa, nhìn một màn trước mặt, trong mắt lóe lên tâm trạng lo được lo mất, đêm đó mặc dù cô lừa người đàn ông kia, nhưng có một số việc vẫn không cách nào quên, Đồng Lôi đối với người đàn ông kia vẫn còn yêu như cũ.

"Ba!" Đôi mắt Đa Đa nhìn thấy Lạc Trường Tuấn đứng ở cửa, Đồng Lôi cũng mỉm cười nhìn anh.

Ổn định xong suy nghĩ, Lạc Trường Tuấn bước lên trước, ôm lấy Đa Đa: "Tiểu bảo bối của chúng ta hôm nay muốn đi nơi nào?" Từ đầu đến cuối anh đều không nhìn Đồng Lôi một cái, có thể là không đành lòng nhìn.

"Con muốn đi khu vui chơi!" Đưa bé chính là đưa bé, hấp dẫn bọn nó nhất vĩnh viễn vẫn là chuyện những món đồ chơi kia, chuyện đi chơi.

Lúc rời đi, Đồng Lôi kéo anh lại: "Anh làm sao vậy?" Anh vẫn luôn vui vẻ, nhưng hôm nay cả người anh đều mang theo ưu sầu, hơn nữa từ lúc đi vào vẫn không liếc nhìn cô một cái.

Lạc Trường Tuấn sững sốt một chút, đột nhiên xoay người, ôm eo của cô: "Bảo bối, hiện tại anh rất sợ, sợ sẽ mất đi em!" Tính trẻ con muốn độc chiếm cô, nhưng lời của nh lại làm cho lòng của cô chua xót một lúc.

"Trường Tuấn. . . . ." Đồng Lôi cau mày, đột nhiên cảm thấy thật có lỗi với anh, bởi vì chuyện của cô khiến anh khổ sở như vậy, nhẹ nhàng ôm lại anh: "Trường Tuấn, sẽ không đâu, chờ hoạt động này hoàn toàn kết thúc, chúng ta liền trở về Chicago, có được hay không?" Nhưng tại sao khi nói ra câu nói

này, lòng của cô lại khó chịu như vậy.

Đầu nhẹ nhàng tựa lên bả vai của cô, yếu ớt lên tiếng: "Bảo bối, anh không muốn ép em, nhưng. . . . ."

"Không có nhưng nhị gì hết, em cùng anh ta đã là quá khứ rồi, hơn nữa năm năm qua là anh ở bên cạnh em mà không phải là anh ta!" Hai người ôm nhau thật lâu, cho đến khi nhớ tới Đa Đa còn đang chờ bọn họ, cô mới hốt hoảng lau đi nước mắt trên mặt.

Khi bọn họ ra tới cửa, Đa Đa đã lên xe dưới sự giúp đỡ của vệ sĩ.

"Mẹ, ba, hai người chậm quá!" Cánh tay nhỏ đặt trên cửa sổ xe, cái miệng nhỏ nhắn khê cong lên, rất là đáng yêu, Đồng Lôi sùng sốt một chút, tâm tình tốt hơn nhiều so với lúc ở trong phòng, khẽ mỉm cười, trực tiếp mở cửa ngồi vào, sau đó ôm cậu bé hôn mạnh.

Còn Lạc Trường Tuấn thì nói tài xế xuống xe, tự mình ngồi vào buồng lái, xe giống như mũi tên bay ra ngoài, biến mất trong dòng xe cộ.

"Đa Đa bảo bối, lát nữa muốn chơi cái gì?" Bên trong xe, Đồng Lôi ôm Đa Đa ngồi trên chân mình, trêu chọc nói.

"Đa Đa muốn chơi xe điện đung, ngựa gỗ, máy bay, ... " Cậu bé đếm trên đầu ngón tay, gương mặt nghiêm túc.

Đồng Lôi nhếch môi cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cậu bé, thân thiết nói: "Tốt lắm!"

Lạc Trường Tuấn nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn động tác của hai người, gương mặt nặng nề đã ôn hòa đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Đa Đa đòi chơi tàu lượn siêu tốc, thuyền hải tặc. . . . .

Đồng Lôi nghe thấy trong lòng liền cảm thấy đáng sợ, vừa mới bắt đầu còn cho rằng đứa bé sẽ chỉ hỏi chơi một số trò chơi đơn giản, bay giờ cô rất hối hận về suy nghĩ của mình, tên nhóc này lúc ra cửa còn rất ngoan, vừa đến khu vui chơi liền giống như cá gặp nước, hết sức phấn khởi.

Cô xoa xoa đôi chân của mình, cảm giác ngực vẫn còn ngột ngạt, đoán chừng ngày hôm qua ăn cái gì cũng liền ối ra hết.

Đầu tiên, cậu nhóc liền lôi kéo cô đi chơi thuyền hải tặc, làm cô bị sợ đến nỗi bây giờ đi bộ là cả một vấn đề.

"Mẹ, chúng ta chơi trò tàu lượn siêu tốc có được hay không?"

Không được, không thể được, vừa nhìn đường tàu quanh co uốn lượn, đôi chân vốn đang bủn rủn càng thêm không có lực, trong lòng kêu rên, nếu chơi trò chơi mạo hiểm như thế này nữa, cô sợ mình có thể đi xuống từ phía trên đó hay không còn là một vấn đề, nhưng nhìn thấy Đa Đa mở to đôi mắt vô tội, làm cô có một loại cảm giác tội ác.

Đang lúc không biết làm sao, Lạc Trường Tuấn liền vác cậu nhóc lên vai mình: "Bảo bối của chúng ta muốn chơi tàu lượn siêu tốc, ba chơi với con, có được hay không?" Nói xong bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên má của cậu bé.

Cậu bé chần chờ một chút, liền vui mừng đồng ý.

Trong lòng Đồng Lôi lập tức buông lỏng, cười với Lạc Trường Tuấn, cô biết là anh đang giải vây giúp cô, người đàn ông này bất kỳ lúc nào cũng sẽ suy nghĩ giúp mình.

"Mẹ, mẹ!" Bên tai truyền tới tiếng gọi của Đa Đa.

"Mẹ không đi thật sao?" Quay đầu nhìn lại Đồng Lôi một chút, trên mặt Đa Đa có chút thất vọng, đứa bé này đoán chừng là hi vọng một nhà ba người cùng nhau chơi đùa, đáng tiếc cô thật sự không đi được.

Tiến lên hôn nhẹ lên mặt của Đa Đa, có chút áy náy nói với cậu bé: "Đa Đa bảo bối, mẹ sợ lắm, không chơi trò đó được, nhưng mẹ sẽ ở lại chỗ này xem con chơi, có được hay không?"

"Đa Đa bảo bối của chúng ta là đứa bé thương mẹ nhất trên thế giới, có phải hay không Đa Đa?" Lạc Trường Tuấn vô cùng thương yêu vuốt ve gương mặt của Đa Đa, giống như đang vuốt ve một bảo vật.

Đôi mắt Đa Đa đảo quanh, quẹo đầu, chu cái miệng nhỏ chụt một cái lên má của Đồng Lôi: "Yêu mẹ!"

Đồng Lôi và Lạc Trường Tuấn nhìn nhau cười một tiếng: "Em xem cậu nhóc này thật là đáng yêu!"

.....

Lục Tử Hiên mỗi ngày đều đang chờ tin tức của Mar-ry, tuy nhiên lại vừa sợ tin tức sắp tới sẽ làm anh thất vọng.

Vừa hợp xong liền lái đi ô-tô đi dạo xung quanh, không biết lúc nào đã lái đến cái khu vui chơi này, đây là lần đầu tiên anh tới những nơi như thế này, anh đã từng nghĩ sẽ đưa một cô gái tới nơi này, chỉ vì có người từng nói, khi hẹn hò, phụ nữ rất thích lãng mạn, trừ uống cà phê, tặng hoa bên ngoài, đi khu vui chơi cũng là một lựa chọn rất tốt.

Bây giờ nhìn lại đúng là như vậy thật, trừ một nhà ba người mang theo đứa bé tới, những người khác căn bản đều là cặp tình nhân, lòng hiếu kỳ thúc giục anh xuống xe.

Chỉ có điều khi anh xuất hiện ở đây quả thật gây xôn xao không nhỏ, trừ bề ngoài tuấn tú, quan trọng hơn là, anh mặc âu phục đi giày tây, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết tới khu vui chơi đều là để vui chơi, ăn mặc nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy khó chịu sao?

Trong khu vui chơi rộng lớn, đầy ắp người, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười vui vẻ, Lục Tử Hiên hồ hững nhìn danh sách các trò chơi, nhưng không có chút cảm xúc ham muốn nào, chỉ vì một mình anh quá cô đơn.

Đột nhiên một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của anh, cả người cô gái mặc áo khoác ngoài màu vàng nhạt ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế, khom người, đôi tay càng không ngừng xoa bóp hai chân.

Trong đầu của anh nhất thời nóng lên, cảm giác đau đớn như ăn mòn toàn thân, anh nghĩ đến quá khứ, làm thế nào cũng không bước chân đi được, chỉ đứng xa xa nhìn.

Đúng lúc này bóng dáng ấy đứng dậy, từ góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi, mái tóc đen nhánh, gương mặt trắng nõn, còn có cặp mắt xinh đẹp kia, đều đã từng xuất hiện trong giấc mộng của anh.

Không biết có phải đôi chân không được thoải mái hay không, mới vừa đi được hai bước, liền bị người khác đụng vào liền lao đảo ngã xuống, nhìn thấy vậy trong lòng anh liền căng thẳng, không nhịn được chửi nhỏ: "Đáng chết, sao lại không cẩn thận như vậy?"

Nghĩ đến cô sẽ ngã nhào, tim của anh liền chấn động, sắc mặt cũng tối xuống, trong nháy mắt khi cô ngã xuống đã đỡ cô dậy.

"Cảm ơn!" Giọng nói của cô trước sau như một vẫn rất dễ nghe, cơ thể của cô vẫn gầy như vậy.

Đồng Lôi thấy anh không có dấu hiệu buông tay, muốn nói gì đó, tuy nhiên trong nháy mắt bốn mắt gặp nhau kia, gương mặt liền mất đi huyết sắc trở nên tái nhợt khác thường.

Cô không biết làm sao ở chỗ này lại gặp phải người đàn ông này, ở trong trí nhớ của cô, anh là một người đàn ông cao ngạo, một nơi như nơi này căn bản không thích hợp với anh.

Miệng nhếch lên một nụ cười, thậm chí cảm thấy có chút quái dị.

Đôi tay Lục Tử Hiên nắm chặt, khớp xương trở nên tái nhợt, khỏe miệng cô cười làm anh cảm thấy chói mắt.

Lục Tử Hiên lẳng lặng nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu cô, còn trong lòng Đồng Lôi thì nhức nhối, anh nhìn chăm chăm cô như vậy làm cô rất khó chịu, rừ mí mắt xuống, để tâm trạng của mình bình tĩnh một chút lại ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa.

"Tổng giám đốc Lục, thật vui khi ở chỗ này nhìn thấy anh!" Mở miệng chào hỏi, giọng nói cũng trở nên xa lánh.

Lục Tử Hiên nhất thời cảm thấy cổ họng giống như bị người khác bóp chặt, không cách nào thở được.

"Thật xin lỗi, tôi. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, cánh tay liền bị kéo, dưới chân không ngừng di chuyển.

"Anh làm gì đấy?"

Mặt Lục Tử Hiên đen lại nhét cô vào bên trong xe, sau đó nhanh chóng lên xe lái đi, rồi khỏi nơi này thật nhanh.

"Anh để tôi xuống, tổng giám đốc Lục có phải anh nhận làm người hay không, tôi không phải là Lôi Lôi trong miệng anh?" Đồng Lôi không ngừng đập cửa sổ xe, cô không biết anh muốn mang mình đi nơi nào, bây giờ cô có chút sợ.

Qua thật lâu, xe chậm rãi dừng lại, Đồng Lôi nhìn phong cảnh xung quanh, nơi này là nhà của bọn họ trước kia, anh mang cô tới nơi này làm gì?

Phản ứng của cô Lục Tử Hiên đều nhìn thấy, coi như trên đời có người giống nhau như đúc, nhưng không có ánh mắt giống nhau như đúc, chỉ trong nháy mắt, anh liền xác định cô gái trước mặt này chính là cô vợ đã bỏ trốn của mình.

Cô vẫn cứ ghét mình như vậy sao?

Về mặt Lục Từ Hiên như đưa đám, kéo cô vào trong biệt thự, "Rầm ——" một tiếng, cửa lớn đóng lại, không khí quái dị tràn ngập bốn phía.

"Tôi muốn đi về!"

Làm sao Lục Từ Hiên có thể để cô chạy trốn, mắt híp lại, trực tiếp dùng cánh tay vây chặt cô vào giữa tường, mặt không tỏ vẻ gì hỏi: "Cô ở đây sợ hãi cái gì?" Anh rõ ràng thấy trong mắt cô hiện ra lo lắng.

"Làm sao có thể, sao tôi lại sợ?" Những lời này nói ra không mấy tự tin, ngoảnh mặt không nhìn anh, đôi tay chống đỡ trước lồng ngực của anh để giữ khoảng cách giữa hai người: "Tổng giám đốc Lục, chúng ta không phải quá quen, như vậy hình như không tốt lắm!"

Nhưng Lục Từ Hiên làm sao sẽ bỏ qua cho cô, bàn tay sờ lên gương mặt mà ngày đêm nhớ thương, vuốt nhẹ nhẹ, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, trong mắt mang theo giận dữ: "Nếu để cho tôi phát hiện cô lừa tôi, vậy tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!" Ngón tay siết chặt, đột nhiên đau đớn làm cô khó chịu cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Gió thổi trên người có chút lạnh, Đồng Lô giữ chặt áo khoác trên người.

Một màn vừa rồi trong biệt thự làm trong lòng cô đến bây giờ cũng còn sợ hãi, sờ sờ ngực, trái tim nhảy lên rất nhanh nhắc nhở cô tất cả đều là sự thật.

Cúi thấp đầu, bước chân tùy ý, con đường này cô đã quá mức quen thuộc, coi như nhắm hai mắt cũng sẽ không đi nhầm.

Cây cối hai bên đường khắp nơi đã sớm trở trụi rồi, cô nhớ khi mình vừa tới nơi này còn là mùa xuân dồi dào, năm năm rồi, mọi vật đều không còn. . . .

Hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh lại, tiếp tục đi về phía trước. . . . .

"Nếu để cho tôi phát hiện cô lừa tôi, vậy tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!"

Lời nói của người đàn ông vang lên ở bên tai, tim Đồng Lô chột co lại, không ngờ nước mắt lại rơi đầy mặt, người đàn ông kia, rõ ràng đã làm sai, tại sao có thể ngang ngược như vậy, tại sao muốn nắm giữ mọi thứ, tại sao đối xử với mình như vậy?

Lau nước mắt trên mặt, sống lưng thẳng tắp, cô là Annie không phải Đồng Lô, Đồng Lô đã sớm chết vào năm năm trước, cô không nên bị anh nắm mũi dẫn đi nữa.

Con đường này vẫn không thay đổi, vẫn dài như vậy, nơi này không có xe taxi, chỉ có xe buýt nhưng còn rất lâu mới có chuyến, vừa đi vừa đá cục đá ven đường, chân có đau cũng không biết.

"Ai da!" Gót giày quá cao, không cẩn thận trượt chân một chút, ngồi xổm người xuống, mới phát hiện gót giày bị gãy, cười khổ một tiếng, xem ra hôm nay chính là ngày xui xẻo của cô rồi, ngay cả giày cũng chọc tức cô.

Dù sao ở đây vào lúc này cũng không có ai, Đồng Lô dứt khoát cởi giày ra, chân không đi trên đất, vui vẻ thoải mái.

Sau lưng có một đôi mắt chăm chú nhìn cô, thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của cô, anh nhìn mà khó chịu, nhìn thấy cô khóc, trái tim của anh đau giống bị người ta bóp nát, thấy cô bị đau chân, anh thật sự rất muốn xông tới, nhưng nhìn thấy tình cảnh lúc này, anh lại không nhận được cười, bộ dạng lúc này của cô khiến anh phải lau mắt mà nhìn.

Nơi này phải rất lâu mới có một chuyến xe buýt, Đồng Lô đứng ở bảng chỉ dẫn bên đường, tự mình lầm bầm: "Lục Từ Hiên rất nhanh sẽ tra ra được, nhưng sợ cái gì, lừa anh thì sao, đối với những tổn thương anh đã gây ra cho mình, căn bản không đáng được nhắc tới, Đồng Lô, mày phải cố gắng lên, nhưng ngàn vạn lần không thể tổn thương Trường Tuấn!"

Lấy điện thoại di động ra, nhấn một dãy số quen thuộc.

"Bảo bối, em đang ở đâu?"

Quả nhiên điện thoại vừa thông, giọng nói lo lắng của Lạc Trường Tuấn liền truyền đến, lỗ mũi Đồng Lô đau xót.

"Trường Tuấn. . . . ."

Trường Tuấn tới rất nhanh, chiếc xe màu đen dừng trước mặt cô.

"Bảo bối. . . . ." Trường Tuấn nhanh chóng mở cửa xe, đi tới trước mặt cô, quan sát cô từ trên xuống dưới khoảng năm phút đồng hồ, miệng chợt nhếch lên một nụ cười: "Bảo bối, em bị cướp sao?"

"Trường Tuấn, anh muốn để cho em đứng như vậy sao?" Đồng Lôi trừng mắt liếc anh một cái, người đàn ông này không nhìn thấy cô đi chân không sao? Vẫn còn ở đó nói nhảm.

Trường Tuấn chỉ nhẹ nhàng néo chớp mũi của cô một chút, sau đó một tay bế ngang cô đi tới.

Đôi mắt phía sau lưng lúc này đã nổi lên ghen tỵ, động tác giữa bọn họ làm anh nổi điên, nhìn thấy cô và người đàn ông khác thân mật như thế, trong lòng anh nổi lên một trận ghen tức, hai tay nắm chặt, đốt ngón tay bắt đầu tái nhợt, người phụ nữ đó là vợ của anh, tại sao có thể?

"Mẹ. . . . .!" Mới vừa trở lại khách sạn, liền nghe được tiếng gọi thân thiết của Đa Đa, ngay sau đó một khối thịt liền nhào vào ngực Đồng Lôi, đầu nhỏ cọ xát: "Mẹ, mẹ mới vừa chạy đi đâu, Đa Đa thật sợ hãi, ba cũng rất sợ?"

"Đa Đa bảo bối, lần sau mẹ nhất định sẽ không đi lung tung nữa!" Đồng Lôi ngồi xổm người xuống, mặt nở nụ cười dụ dỗ Đa Đa, cậu nhóc có lẽ thật sự sợ cô đi mất, ôm thật chặt cổ của cô không thả, làm bộ đáng thương nói: "Mẹ, không được bỏ lại Đa Đa!" Nói xong vùi người ở trong ngực của cô.

"Uh, mẹ sẽ không. . . . ."

Nghe giọng nói non nớt của Đa Đa, mắt Đồng Lôi nhẹ nhàng chảy xuống một giọt nước.

Chắc hôm nay chơi quá mệt, chỉ chốc lát sau Đa Đa liền ngủ thiếp đi.

"Đa Đa không thể rời xa em. . . . ."

Thấy cô thu xếp xong cho Đa Đa, Trường Tuấn mở miệng.

Đồng Lôi sững sờ, không biết anh nói lời này là có ý gì, cô có thể cảm thấy trong mắt của anh hình như có cái gì đang từ từ động lại.

"Thật ra thì em cần bản không quên được người kia, cho dù em hận anh ta, nhưng một khắc khi em gặp được anh ta trái tim lại nhảy lên lần nữa." Trường Tuấn nói tiếp: "Nhưng anh cũng giống như Đa Đa vậy, không thể rời xa em, cho dù em không quên được anh ta."

Nước mắt Đồng Lôi rớt xuống, không biết là bởi vì lời nói của Trường Tuấn nói ra làm cô hoang mang, hay bởi vì tình cảm của Trường Tuấn, đang lúc cô không biết phải làm sao, Trường Tuấn đột nhiên ôm lấy cô, đưa chiếc nhẫn kim cương tới trước mặt cô: "Bảo bối, gả cho anh. . . . . Được không?"

". . . . ." Chuyện này tất nhiên nằm ngoài dự đoán của cô, đôi mắt trừng thật to, cô biết sớm muộn gì cũng có ngày này, chỉ không ngờ, Trường Tuấn lại nói với cô chuyện kết hôn nhanh như vậy.

Cảm thấy thân thể cô cứng ngắc, Trường Tuấn xoay cô lại đối mặt với mình.

"Khi ở Chicago, anh có thể đợi, đợi cho đến một ngày nào đó em đồng ý, nhưng ở nơi này, phản ứng của em làm anh sợ, sợ mất đi em, anh không biết ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng anh rất lo lắng, cho nên chỉ có thể buộc em ở bên cạnh, anh mới có thể yên tâm!" Lạc Trường Tuấn nghiêm túc mở miệng.

Cô không biết thì ra Trường Tuấn lại thiếu hụt cảm giác an toàn như vậy, về mặt tình cảm, thường thì đều là phụ nữ thiếu hụt an toàn, không ngờ. . . . . , tất cả điều này không phải do mình tạo ra hay sao?

Lạc Trường Tuấn đeo chiếc nhẫn vào trên tay của cô, cô không kháng cự, nhìn chiếc nhẫn trên tay, lòng của Đồng Lôi không biết là mùi vị gì?

Thở phào một cái, hôn lên gò má của cô nói: "Như vậy là anh có thể yên tâm rồi đi rồi!"

"Rời đi, lúc này anh phải rời đi sao?" Nghe được anh nói rời đi, cô luống cuống: "Tại sao lúc này lại rời đi?"

Trường Tuấn phiền não nắm tóc: "Công ty có một số việc muốn anh trở về xử lý, cho nên. . . . ."

"Chẳng lẽ công ty không còn ai sao? Anh nhất định phải trở về sao?" Đồng Lôi nhủ mảy, công ty nhiều người như vậy, có chuyện gì quan trọng mà anh nhất định phải trở về?

Trường Tuấn liền ôm cô, mỉm cười an ủi: "Bảo bối yên tâm đi, anh sẽ trở lại rất nhanh!" Vuốt ve chiếc nhẫn trên tay cô: "Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!"

Đồng Lôi rất cảm động khi nghe lời nói của anh, nước mắt liền rơi, nhưng tại sao lúc này trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng của một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Thời tiết vẫn tốt như cũ, lối đi bộ rộng rãi, một chiếc xe thể thao như ngôi sao chổi xẹt qua đường phố.

Lục Tử Hiên một tay vịn tay lái, một tay chống trên đầu, cửa sổ xe mở rộng ra, xe chạy băng băng, gió thổi vùn vụt làm má tóc rối loạn, dưới mái tóc này gương mặt ấy rất hoàn mỹ, nhưng ánh mắt lại tối tăm để lộ cảm xúc của anh lúc này.

"Năm năm trước tiểu thư An-nie mới xuất hiện ở Chicago, sự xuất hiện của cô ấy cũng vừa khớp với thời điểm hai ngày sau khi Đồng tiểu thư rời đi, nghe nói lúc ấy bởi vì thân thể bị suy yếu nên được đưa vào bệnh viện, mà người đưa cô ấy đi, là công tử của Lạc thị Lạc Trường Tuấn, bởi vì Lạc thị đứng đầu về thiết kế thời trang nên tự nhiên tiểu thư An-nie cũng theo vào Lạc thị, không biết có phải là rất có năng khiếu hay không, những năm này tác phẩm của cô ấy được những người cùng ngành rất khen ngợi, nhưng cô lại rất ít khi xuất hiện tại các bữa tiệc, cho nên rất ít người biết mặt cô. . . . ."

Lục Tử Hiên nắm chặt quả đấm, những ngày qua Mar-ty được anh phái đi điều tra về An-nie đã có kết quả, cô ấy mới vừa gọi điện thoại nói tình hình với mình, năm năm trước cô ấy đến Chicago, thời gian lại trùng hợp như thế, sau khi Đồng Lôi mất tích, hơn nửa lần trước ở sân bay nước Pháp cũng đã điều tra được tin tức, cô ấy cũng đi Chicago, trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế, trong mắt liền lóe lên, đây chắc chắn không phải trùng hợp.

"Ông ơng ơng. . . . ." Điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lục Tử Hiên cau mày, nhanh chóng lấy tai nghe bluetooth mở ra.

"Trác Nhiên sao rồi?" Âm thanh lạnh lùng mang theo vội vàng.

"Tử Hiên, tớ thật sự khâm phục cậu!" Giọng nói hài hước của Trác Nhiên xuyên qua tai nghe truyền tới: "Cậu đoán đúng rồi, An-nie có thể tham gia hoạt động lần này như vậy đúng là được ông cụ đặc biệt đề cử, tớ cũng đã hỏi trợ lý bên cạnh ông cụ, theo như anh ta trả lời, ông cụ hình như đã sớm biết An-nie rồi. . . . ."

Đã sớm biết, mi tâm Lục Tử Hiên nhú lại thật sâu.

Lúc đầu, hôn nhân của bọn họ cũng do một tay ông cụ bày kế, nghe mẹ Đồng nói, Đồng Lôi trước khi cưới vẫn ở tại nước Mỹ, chẳng lẽ nói khi đó ông cụ mới chỉ thấy qua cô, cho nên mới. . . . .

"Trác Nhiên, giúp tớ điều tra một chút, năm năm trước có phải ông cụ đã gặp qua Đồng Lôi hay không?" Cắt đứt Trác Nhiên đang liên tục nói nhảm, lớn tiếng hỏi.

"Tớ nói Tử Hiên này, cậu đừng có hung dữ với người ta như vậy được không?"

"Trác Nhiên, nếu cậu tiếp tục nói nhảm, có tin tớ sẽ để cho cậu vĩnh viễn không thể về được hay không?" Gầm nhẹ một hồi.

"Ai da, tớ cũng sớm biết cậu sẽ hỏi như vậy, cho nên tớ đã điều tra, không ngoài sự mong đợi, năm năm trước ông cụ đã rất thích cô ấy, quyết tâm muốn cô trở thành cháu dâu của Lục gia các cậu. . . . ."

Lục Tử Hiên dùng sức gạt tai nghe xuống, tay lái nhanh chóng đổi hướng, "Xuy ——" một tiếng, xe nhanh chóng quay đầu, biến mất ở cuối đường, chỉ để lại bụi bặm đầy trời.

Cô gái này, ở bên ngoài một thời gian dài, lá gan cũng thay đổi thật lớn, lại dám lừa gạt mình, cái gì nhận làm người, cái gì không biết, cái gì An-nie, tất cả đều là nói nhảm, cô chính là Đồng Lôi, là Đồng Lôi của mình.

Trong lòng mặc dù đang nằng không ngừng, nhưng toàn thân trên dưới đều đang kêu gào hưng phấn cùng kích động, cô gái này, trốn năm năm, trở lại còn làm bộ như không biết mình, em có biết lòng của anh nhớ em nhiều lắm hay không, Lục Tử Hiên đạp mạnh chân ga, vào lúc này, chưa bao giờ cảm thấy tốc độ của xe này lại chậm như vậy.

Xe ngừng trước cửa khách sạn, thậm chí chưa dừng lại hẳn, Lục Tử Hiên cũng đã không kịp chờ đợi đẩy cửa xuống xe, xông vào trong.

"Tiểu thư An-nie đang ở phòng nào?"

"Tiên sinh, đây là riêng tư của khách hàng, chúng tôi không thể. . . . ."

Nhân viên lễ tân tại sảnh lớn cung kính, chuyên nghiệp nói, nhìn dáng vẻ của người đàn ông này thật sự không tệ, nhưng lại có chút lạnh lùng, mặc dù thoát nhìn rất có địa vị, nhưng theo quy định của công việc cô không thể nói, hơn nữa từ lần hoạt động trước, gần đây luôn có một ít ký giả nhân cơ hội mà đi vào.

Lúc này Lục Tử Hiên đã sớm phiền não không chịu nổi, nghe cô làm nhảm nói xong, tính tình lập tức nổi lên, lập tức vỗ bàn: "Tôi hỏi cô tiểu thư An-nie

đang ở phòng nào của khách sạn?"

"Tiên sinh. . . . ."

"Nói mau. . . . ." Tức giận gầm nhẹ, nhân viên lễ tân bị sợ đến nỗi sắp khóc, người đàn ông này có đẹp hơn nữa thì ích lợi gì, hung dữ như vậy.

"Tiên sinh. . . . ."

"Chào tổng giám đốc. . . . ."

"Chào tổng giám đốc. . . . ."

Hôm nay Ngưng An An đến kiểm tra theo định kỳ, thuận tiện đến gặp Lôi Lôi một chút, nhưng vừa vào cửa liền nhìn thấy mặt Lục Tử Hiên đỏ ngầu nhìn chăm chăm trước sảnh lớn: "Chuyện gì đang xảy ra?"

"Tổng giám đốc, vị tiên sinh này muốn biết tiểu thư An-nie ở phòng nào, nhưng. . . . ."

Phía sau cô không cần nói An An cũng biết, ý bảo cô có thể đi làm việc, những thứ khác tự cô sẽ giải quyết.

"Tôi nói Lục Tử Hiên này, anh như vậy là quấy rối đó!"

Lục Tử Hiên nghi ngờ nhìn cô, điều này không giống như An An, khi Lôi Lôi đi, trong một thời gian dài cô như muốn giết mình, có thể thấy được tình cảm giữa các cô rất tốt, nhưng bây giờ khi một người giống như đức xuất hiện, từ đầu tới cuối anh đều không thấy cô từng kích động, như vậy thì cũng chỉ có một nguyên nhân, cô biết rõ sự thật.

Khi đứng trong thang máy chuyên dụng, Lục Tử Hiên vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề này, trong nháy mắt khi đi ra từ trong thang máy, bước chân của anh đột nhiên dừng lại, nói ra nhưng suy nghĩ đã bị đè nén thật lâu: "Có phải cô đều biết mọi chuyện hay không?"

An An nhún vai một cái, cũng không trả lời anh, xoay người trở lại thang máy một lần nữa, tình huống này, không quá thích hợp để cô xuất hiện.

Hít sâu một hơi, càng đến gần nhịp tim lại càng nhanh.

Ngay khi anh sắp gõ cửa, một bóng dáng cao gầy liền ập vào trong ngực của anh.

Đồng Lôi sợ hết hồn, Lục Tử Hiên cũng vậy.

"Từ... Tổng giám đốc Lục. . . . ." Biết mình nói sai lập tức đổi lời nói, thân thể cũng muốn lui về phía sau, nhưng còn chưa kịp, cô liền bị một lực mạnh gắt gao ôm lại, sau một lúc, cả người đã bị kéo vào phòng.

"Tổng giám đốc Lục, anh làm gì đấy, mau thả tôi ra!" Tình hình như vậy làm cô hoảng loạn không thôi, dùng sức giãy giụa, nhưng đối với một người đàn ông cao lớn đang tức giận mà nói, một chút sức lực này căn bản là vô dụng.

"Anh mau thả tôi ra, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

"Phanh ——" một tiếng, cửa chính đóng lại, Lục Tử Hiên đè chặt cô ở trên cánh cửa.

"Anh làm gì đấy?" Đồng Lôi bị sợ khiến gương mặt tái nhợt, liều mạng giãy giụa, đáng tiếc sức của phụ nữ và đàn ông cách nhau quá lớn.

"Tại sao lại gạt anh?" Thân thể gắt gao đè ép cô, không cho cô phản kháng, giọng nói trầm thấp kèm theo gương mặt tức giận chậm rãi nói ra.

Không khí trong phòng trở nên khàn trương khác thường, Đồng Lôi không nói lời nào, chỉ nhìn anh chăm chăm, trong mắt tràn đầy tức giận.

"Tại sao lại gạt anh?" Giọng nói đột nhiên cao lên, âm thanh của Lục Tử Hiên có chút run rẩy, sắc mặt chợt tái nhợt, năm năm qua, anh ngày đêm đều nhớ đến cô, thế nhưng cô gái này lại dám lừa anh, dám phỉu sạch quan hệ với anh, làm bộ như không biết anh.

Đồng Lôi lấy lại bình tĩnh, đôi tay chống trước ngực của anh, lạnh lùng mở miệng: "Tôi không biết anh đang nói gì, nếu như anh không thả tôi ra tôi sẽ báo cảnh sát?" Nói xong liền cầm điện thoại bấm số.

Không ngờ Lục Tử Hiên giờ cánh tay lên, cô liền rơi vào trong ngực của anh, nhẹ nhàng ghé vào bên tai cô nói nhỏ: "Bảo cảnh sát cũng được, anh không ngại để người khác tới thưởng thức hình ảnh thân thiết của chúng ta."

"Lục Tử Hiên, anh đừng quá đáng!" Cái người này vẫn bá đạo như vậy, năm năm trước cũng vậy, năm năm sau vẫn như vậy, không quan tâm đến cảm nhận của người khác một chút nào.

"Lôi Lôi bảo bối, sao em đối xử lạnh lùng với anh như vậy?" Đau lòng nói, bàn tay không chút do dự sờ lên gò má của cô, Đồng Lôi muốn né ra, nhưng lại bị anh giữ chặt trong hai cánh tay căn bản không có chỗ để né, Lục Tử Hiên thương tiếc nhìn chằm chằm gương mặt này, khiến anh không cách nào thờ được.

"Thật xin lỗi, xin anh tự trọng!"

Không chút do dự đẩy anh ra, cách xa trời buộc của anh, hơi thở quen thuộc làm cô khó chịu.

Trong ngực không còn cảm giác, cảm xúc ảm áp trên tay đột nhiên biến mất, khiến tim anh khẽ co rút đau đớn, chợt xoay người lại, một phát bắt được bả vai của cô, trên mặt mang theo tức giận kinh khủng gầm nhẹ: "Không cần giả bộ nữa có được hay không, em căn bản chính là Đồng Lôi, tại sao lại gạt anh, em cảm thấy gạt anh như vậy, em rất vui sao? Em có biết anh đã tìm em năm năm rồi hay không, năm năm này anh làm sao sống, em có biết không? Năm năm này anh đi khắp mọi góc ngách của nước Pháp, tuy nhiên lại không có một chút tin tức nào của em, em có biết tâm trạng của anh lúc đó ra sao không? Tại sao lại làm bộ như không biết anh, tại sao?"

Ánh mắt đau thương, ôm cô thật chặt, ngực của anh lại cảm thấy ảm áp như vậy, nghe lời nói của anh, lòng cô không khỏi rung lên ầm ầm, năm năm nay anh đều đang tìm mình sao? Ban đầu chính là muốn trốn khỏi bọn họ, không muốn bọn họ tìm được, cô mới chuyển máy bay từ nước Pháp đi Chicago, đến nơi đó mới có thể gặp được Lạc Trường Tuấn.

Trường Tuấn, chiếc nhẫn trên ngón tay tỏa sáng chói mắt, giống như đang châm chọc tất cả, không nên như vậy, tại sao cô có thể như vậy?

"Tôi không biết anh đang nói gì, những thứ này chẳng quan hệ gì tới tôi." Đồng Lôi lui khỏi ngực của anh, ngược mắt thì đã khôi phục lại bình tĩnh.

"Không liên quan?" Con mắt của Lục Tử Hiên hơi híp lại: "Cho đến bây giờ em vẫn muốn giả bộ với anh sao? Nếu như không có chứng cứ, làm sao anh có thể dễ dàng tới đây?" Trong mắt của anh chứa đầy kiên định và lòng tin.

Đồng Lôi biết thực lực của anh, chắc chắn đã tra ra cái gì, nhưng cô không thể sợ, không sợ hãi chút nào nhìn vào mắt anh, đôi tay bên người cũng nắm chặt thành quyền.

"Năm năm trước Annie xuất hiện tại Chicago, bởi vì té xỉu được người đưa vào bệnh viện, nguyên nhân là sinh non, sau đó gia nhập vào Lạc thị trở thành nhà thiết kế, tác phẩm rất được người cùng ngành khen ngợi, tuy nhiên cô lại không thích xuất hiện tại các bữa tiệc, ‘Tình yêu vĩnh cửu’ là hoạt động duy nhất mà cô tham gia. . . . ."

"Những thứ này có thể chứng minh cho cái gì, những thứ này chỉ là tư liệu của tôi mà thôi, căn bản không chứng minh được cái gì." Đồng Lôi cố gắng giữ vững bình tĩnh, không muốn làm cho anh phát hiện ra cái gì?

"Nếu như những thứ này không thể nói rõ cái gì, vậy em biết người này chứ? Đồng Lôi, chẳng lẽ em còn muốn chối sao? Có phải còn cần anh đưa ra thêm nhiều chứng cứ hơn không?" Móc ra một tấm hình, đặt trước mặt cô.

Mắt đẹp tròn to, đây không phải là ông lão kia sao? Sao anh lại tìm được ông ấy, xem ra đối với thân phận của mình, anh thật sự có niềm tin tuyệt đối rồi, nếu như vậy, lúc này nói xạo cũng không còn ý nghĩa.

"Đúng, tôi là Đồng Lôi!" Không hề dao động mở miệng, mắt thẳng tắp nhìn về đáy mắt anh.

"Anh biết ngay mà!" Khóe miệng Lục Tử Hiên kéo lên nụ cười vui mừng: "Anh biết ngay là em, hoạt động lần đó, anh liền tin chắc đó nhất định là em, trên đời nào có người giống người như thế này chứ, cảm ơn em đã trở về bên cạnh anh!"

"Thế nhưng tất cả còn có ý nghĩa sao?" Cô đau buồn cười nhạt.

Trái tim Lục Tử Hiên đang vui vẻ lập tức ngã vào đáy cốc, sau đó sừng sốt rất lâu: "Đương nhiên là có, bởi vì anh yêu em!" Anh nói từng câu từng chữ.

"Yêu sao?" A, thật là buồn cười quá: "Năm năm trước yêu anh, tôi đã thương tích khắp người, năm năm sau đã muộn rồi!" Lắc đầu, tổn thương đã gây ra, coi như có khép lại vết sẹo vẫn ở đó.

Đồng Lôi mở cửa rời đi, năm năm trước đã sai lầm rồi, cô không nên phạm phải cùng một lỗi.

Lục Tử Hiên thể nhưng hơi chậm lại, thân thể bắt đầu khẽ run, nhìn bóng lưng cao gầy biến mất ở trước mắt, trong lòng liền giống như bị móc rỗng, gió lạnh thổi vù vù.

"Không, không phải như thế. . . . ." Anh đột nhiên nổi điên liền đuổi theo.

Đi vào thang máy, Đồng Lôi nhắm mắt lại thở ra thật sâu, tình huống lúc này làm tim cô lúc này bị đè nén không chịu nổi, khi cửa thang máy sắp đóng lại, một bàn tay to chợt ngăn lại.

Đồng Lôi mở mắt, Lục Tử Hiên nhanh chóng lắc mình đi vào.

"Năm năm trước anh thật sự xin lỗi em, hiện tại anh cũng không cầu xin sự tha thứ của em, anh chỉ hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, một cơ hội để bù đắp." Lục Tử Hiên đi tới từng bước một, trong mắt mang theo van xin thảm hại.

Đồng Lôi lắc đầu: "Chúng ta đã không. . . . . Umh" Đột nhiên trước mắt loáng lên, một nụ hôn ướt át rơi lên cánh môi xinh đẹp của cô, không có thương tiếc, chỉ có điên cuồng đòi lấy cùng chiếm đoạt.

"Lục Tử Hiên. . . . . Buông tay. . . . . Umh" Đồng Lôi liêu mạng giây giữa, chỉ tiếc hiện tại anh đã bị tức giận lấn áp, vừa nghĩ tới lời cự tuyệt thoát ra từ trong miệng của cô, tim của anh liền run rẩy.

"Soạt ——" Đồng Lôi lau vết máu ở khóe miệng, hung hăng nhìn anh: "Anh như vậy sẽ càng làm tôi chán ghét anh hơn!" Thang máy "Đỉnh ——" một tiếng mở ra, một bóng dáng nhào tới trong ngực Đồng Lôi.

"Mẹ!"

Một tiếng mẹ, khiến người đàn ông trong thang máy nhất thời hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Lục Tử Hiên phát hiện chưa bao giờ anh cảm thấy khó chịu như bây giờ, đứa bé này là ai? Tại sao nó lại gọi Lôi Lôi là mẹ, chuyện gì đang xảy ra?

Đội năm năm, chẳng lẽ anh đã mất cô rồi sao? Anh không dám tưởng tượng, không có cô, sau này anh phải làm sao?

Sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, toàn thân đều run rẩy.

"Mẹ, bộ dạng của chú kia giống như rất khó chịu." Cậu nhóc nằm trên vai Đồng Lôi, liếc mắt liền thấy người đàn ông đứng ở cửa thang máy, sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ xiêu vẹo chỉ chờ đổ xuống, đôi mắt to trong veo sáng lung linh như nước.

Có thể là chán ghét, Đồng Lôi cũng không xoay người nhìn anh, không nói câu nào, ôm Đa Đa đi về phía trước, nhìn bóng lưng lạnh lùng xa cách này, Lục Tử Hiên cảm thấy mình khó chịu như sắp chết đi.

Cô không giải thích có phải chứng tỏ đang ngầm thừa nhận hay không?

Cho đến khi một đôi tay mập mạp nhỏ bé kéo mình, ánh mắt Lục Tử Hiên mới thu hồi bình tĩnh từ bóng lưng lạnh lùng đã biến mất kia.

"Chú, chú làm sao vậy, sắc mặt thật là khó coi." Cậu nhóc ngược đầu hỏi, có thể do cảm thấy anh không phải người xấu, nên giang hai cánh tay muốn anh bế, ba đã đi mấy ngày rồi, người này nhìn rất giống ba.

Lục Tử Hiên như bị quỷ thần xui khiến ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cậu bé, cẩn thận khác thường, đây là thân thể mềm mại nhất mà anh từng gặp qua, thật giống như nếu không cẩn thận sẽ bóp vỡ, trong mắt có một loại tình thương của người cha, cậu nhóc này thật đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt kia, thật sự rất giống cô ấy, có hồn như thế, chợt có một loại cảm xúc, nếu đứa bé của mình không chết, có lẽ cũng lớn như vậy, cũng sẽ kêu ba rồi.

"Con tên là gì?" Lục Tử Hiên chăm chú nhìn cậu bé, dịu dàng hỏi, không biết vì sao sao anh cũng rất thích nó.

"Chú, con tên là Lạc Đa Đa." Đa Đa ngọe đầu nhỏ, gương mặt ngây thơ, sau đó hưng phấn hôn một cái lên mặt anh: "Chú, chú thật là đẹp trai, đẹp giống như ba vậy!"

"Ba? Lạc. . . . ." Hô hấp trong lòng Lục Tử Hiên liền hạ xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ sở, anh nhớ rõ, trong lúc Lôi Lôi ngã bệnh ở Chicago là Lạc Trường Tuấn cứu cô, chẳng lẽ bọn họ thật sự ở cùng một chỗ, cũng đã có đứa bé sao?

"Chú, chú. . . . ." Giọng trẻ con non nớt vang lên ở bên tai, một đôi tay nhỏ mập mạp đung đưa trước mặt Lục Tử Hiên, lúc này anh mới phát hiện ra mình đã thất thần.

"Sao Đa Đa lại ở đây một mình? Mẹ con đâu?" Mắt Lục Tử Hiên nhìn bốn phía tìm kiếm.

"Mẹ đi phòng rửa tay, cho nên. . . ." Cậu bé lén chạy ra ngoài một chút, đứa nhỏ này lần đầu tiên nhìn thấy anh đã thích anh, không có bất kỳ cảm giác xa lạ nào, nếu không phải vậy đã không chạy đến.

Rõ ràng không phải là con của mình, nhưng lại có cảm giác thân thiết khác thường, đây không phải là đứa bé của cô và người đàn ông khác sao? Không phải mình nên cảm thấy chán ghét sao?

"Đa Đa —— Đa Đa ——"

"Tiểu thiếu gia —— tiểu thiếu gia ——"

Lục Từ Hiên biết là có người tới.

"Đa Đa, sao con có thể thừa dịp mẹ không có ở đây mà lén lén chạy đi như vậy?" Mặc dù trách cứ, nhưng trong giọng nói không che giấu được lo lắng, khi thấy Lục Từ Hiên thì khuôn mặt nổi lên đề phòng: "Sao anh còn chưa đi?"

"Em hi vọng anh đi như vậy sao?" Lục Từ Hiên nhìn gương mặt xa cách, trong lòng xoắn lại đau đớn.

Mặt Đồng Lôi lập tức tối lại, lạnh lùng hỏi: "Lục Từ Hiên, không ngờ anh lại hèn hạ như vậy!"

"Cái gì?" Gương mặt Lục Từ Hiên kinh ngạc, lời này của cô là có ý gì, mình không hề làm gì cả?

"Không cần giả bộ nữa!" Giành lại Đa Đa, bảo vệ ở trong ngực: "Lục Từ Hiên, anh lại muốn dùng thủ đoạn gì, còn xuống tay đối với một đứa bé, đừng mong tôi sẽ tha thứ cho anh, sẽ cho anh cơ hội, xin anh đừng đến gần nó!"

Năm năm trước con của cô đã chết dưới tay anh, năm năm sau, cô không cho phép anh lại đụng vào con của cô.

"Em. . . ." Lục Từ Hiên tan nát cõi lòng, trong lòng của cô anh chính là người kinh khủng như vậy sao?

"Mẹ không phải đã nói với con, không nên tới gần người lạ sao? Sao con lại không nghe lời?" Đồng Lôi dạy dỗ Đa Đa, rồi xoay người rời đi.

Người xa lạ, trong lòng của cô anh chính là người xa lạ, trong lòng vốn chỉ còn lại chút ánh sáng hi vọng cũng đã bị dập tắt.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng này, Lục Từ Hiên đột nhiên tiến lên một bước, níu cánh tay của cô lại.

Đồng Lôi giật mình, cô càng ôm chặt Đa Đa trong tay hơn, không cách nào tránh thoát, chỉ có thể hung dữ nhìn anh: "Anh buông tay!" Gương mặt chán ghét, Đa Đa khéo léo núp ở trong ngực Đồng Lôi, tình cảnh bây giờ làm nó sợ.

"Tại sao em lại đối xử với anh như vậy, năm năm trước anh thực xin lỗi em, thế nhưng mấy ngày nay anh ăn nói khép nép với em, mà em lại chẳng thèm ngó tới, là tại sao?" Đối với anh mà nói thì cô gái này đã từng chỉ là một nhân vật phụ, một người điều hòa sinh hoạt cho anh mà thôi, Tô Mạt đã làm anh mất hết hy vọng đối với tình yêu, thật vất vả mới lại tìm thấy tình yêu, nhưng lại làm cho trái tim của anh quá đau đớn.

"Tại sao ư? Bởi vì tôi đã không còn yêu anh nữa, bởi vì tôi hi vọng anh có thể biến mất khỏi thế giới của tôi!" Từng câu từng chữ đánh vào trái tim anh, giống như lăng trì cắt xuống từng dao từng dao, mặt Đồng Lôi lạnh lùng, tiếp tục nói: "Hiện tại tôi rất hạnh phúc, không hy vọng loại hạnh phúc này bị phá hư!"

Hạnh phúc? Không có Lục Từ Hiên, Đồng Lôi có thể hạnh phúc, nhưng không có Đồng Lôi, Lục Từ Hiên lại đau đến muốn chết, nâng tay trái của cô lên, chiếc nhẫn kia tỏa sáng lấp lánh, ngón tay thon dài vuốt ve, cái gì cũng không nói, trực tiếp vòng qua người cô không quay đầu lại liền rời đi.

Đồng Lôi ngăn người ra, xoay người, ánh mắt rơi vào bóng lưng cao lớn mà nổi bật. Rõ ràng mình nên vui vẻ, về sau anh cũng sẽ không trở lại, đây rõ ràng chính là hy vọng của mình, nhưng tại sao trong lòng lại càng khó chịu hơn so với vừa rồi?

"Mẹ, mẹ biết chú vừa rồi sao?" Đa Đa sợ hãi nhìn một màn này, mặc dù nó không biết chuyện gì xảy ra, cũng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng nhìn bộ dạng của mẹ có vẻ biết chú kia.

"Mẹ không biết!" Nhẹ nhàng cười, nhưng không cần nhìn cũng biết bây giờ cô cười rất khó coi.

"Mẹ không khóc, về sau Đa Đa nhất định sẽ bảo vệ mẹ, không để cho mẹ khổ sở!" Đôi tay mập mập nhỏ bé, mềm nhũn lau chùi trên mặt cô, cảm tình trong lòng đối với Lục Từ Hiên đều biến mất hết rồi, bởi vì chú ấy chọc mẹ khóc, đưa tay lau mặt, thì ra cô đã khóc lúc nào mà không biết.

"Thật là bảo bối tốt của mẹ!" Khi cô hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, liền cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Quán bar, là thiên đường của người trẻ tuổi tiêu xài thanh xuân, lúc này, Lục Tử Hiên ngồi uống rượu một mình trên quầy bar, ánh mắt mê ly, trong miệng thỉnh thoảng lại tự lầm bầm: "Tại sao? Tại sao? . . . . ."

Nhưng điều này không phá hỏng khí chất của anh một chút nào, thỉnh thoảng có vài người phụ nữ quăng tới anh ánh mắt mời chào, loại người cả người đều là hàng hiệu như thế này, lại là người đàn ông có gương mặt đẹp trai thì thật là hiếm thấy, nếu có thể lên giường với anh ta, cho dù chết họ cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc người đàn ông đối với mấy chuyện này đều làm như không thấy, tự nhiên uống rượu, chỉ trong chốc lát, trước mặt liền bày đầy bình không, thân thể lung la lung lay, nằm xuống bên cạnh.

Lại bị một đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương kéo lên, Lục Tử Hiên ngược mắt, một người con gái đáng dấp yêu mị đứng ở bên cạnh anh, ánh mắt mê ly quan sát một lúc, da thịt trắng nõn, gương mặt xinh xắn, áo ngực bó sát người, đai lưng buộc vòng quanh vóc người hoàn mỹ, thấy thế nào đều là loại hình mà đàn ông đều thích, đặc biệt là cặp mắt xéch kia, cảm giác hỗn cũng bị cô câu đi.

Kể từ khi người đàn ông này đi vào, cô vẫn luôn quan sát, lấy kinh nghiệm nhiều năm của cô, có thể khẳng định tới nay người đàn ông này nhất định chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của cô.

Nằm trên quầy bar, Lục Tử Hiên còn một chút ý thức liền rót ly rượu vào trong miệng, có lẽ là bởi vì nóng, anh mở nút áo sơ mi ra, hơn nửa lồng ngực đều lộ ra.

"Tiên sinh, bên này có ai không?" Giọng nói ngọt ngào vang lên, Lục Tử Hiên còn chưa lên tiếng, cô gái đã không kịp chờ đợi liền ngồi xuống.

Lục Tử Hiên cười nhẹ một tiếng, quả là một cô gái không tự lượng sức mình, liền uống một ly rượu, nếu là trước khi kết hôn, có lẽ anh còn có thể cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ thấy những thứ này đều sẽ có cảm giác ghê tởm.

Không có ai có thể thay thế vị trí của cô, nhưng vừa nghĩ tới cô, trái tim liền đau thật là đau, coi như có uống thật nhiều rượu, cũng không cách nào làm cho trái tim tê dại, ai nói uống rượu có thể giải sầu, tại sao anh không có cảm giác?

Chính thái độ của Lục Tử Hiên làm cho cô gái cảm thấy thất bại, hình như anh căn bản không cảm thấy hứng thú với mình, nhưng càng như vậy cô càng cảm thấy thú vị, mỗi lần đều là đàn ông chủ động tìm cô, thật vất vả mới gặp được người đàn ông có tính kiêu chiến như vậy, sao cô lại bỏ qua được.

"Tiên sinh, tâm tình không tốt sao, có cần tôi tới giúp anh hay không?" Đôi tay to gan âm thầm sờ vào ngực của anh, càng không ngừng trêu chọc, ghé miệng vào lỗ tai của anh thổi khí, trên căn bản cả người đều tựa lên người của anh.

"Nhìn tiên sinh như vậy, không phải là người nào không có mắt chọc giận anh chứ?"

Toàn thân Lục Tử Hiên cứng đờ, tay nắm ly rượu kêu lập cập.

Cảm thấy phản ứng của anh, trên mặt cô gái liền nổi lên nụ cười như ý: "Tiên sinh, xem ra tôi đã đoán đúng, cần gì để ý đến những người không biết nhìn như vậy!" Đưa cánh tay vòng quanh cổ của anh, sau đó, lắc mông ngồi vào trong ngực của anh, đưa lên đôi môi đỏ mọng.

Lục Tử Hiên kéo thân thể của cô gái ra, để cho cô gần sát vào mình.

Cô gái cười hà hà, mắt nhìn thẳng vào anh, trong miệng thở ra, hình như chờ anh tới thương thức.

Nhếch môi cười, cười làm cho người ta chói mắt, tay Lục Tử Hiên dùng sức nâng cằm của cô gái lên cao, sau đó đôi môi mang theo đầy mùi rượu chính xác hôn lên môi cô gái.

Cô gái hài lòng nhắm mắt lại hưởng thụ, chợt, mắt mở to, khuôn mặt sợ hãi, tay dùng sức đẩy người đàn ông ra, trên mặt là nụ cười khát máu, đầu lưỡi hài lòng liếm đi dòng máu đỏ nơi khóe miệng, trong đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo khiến cả người cô gái đều run lên.

"Ngu xuẩn, không tự lượng sức mình!" Ngón tay lạnh như băng xẹt qua khuôn mặt trắng nõn của cô gái, đột nhiên dùng sức nắm thật chặt cằm của cô: "Về sau nếu lại để cho tôi nghe được cô nói xấu cô ấy..., tôi sẽ khiến cô biến mất khỏi chỗ này!"

Cô gái không dám cử động, biết mình hôm nay gặp phải người không dễ chọc, thân thể khẽ run, cảm giác cảm đều sắp bị bóp nát.

"Cút ——" Một tiếng gầm thét, cả đại sảnh đều yên tĩnh lại, cô gái nhếch nhác rời đi, trên đời này không có người nào có thể nói xấu cô ấy, không có người nào có thể thay thế cô ấy.

Quán bar ồn ào, không bởi vì khúc nhạc đệm vừa rồi mà cắt đứt, mọi người càng không ngừng lắc lư thân thể theo tiếng nhạc rock, Lục Tử Hiên còn chưa ngừng uống rượu, bởi vì chuyện mới vừa rồi, không còn cô gái nào dám bước lên trước, chỉ đứng xa xa nhìn, trong lòng không khỏi mất mát, người đàn ông cực phẩm như thế sao lại kinh khủng như vậy?

Khi Lục Minh Hạo đến tự nhiên đưa tới một hồi xôn xao, hai người đàn ông cực phẩm giống nhau, chỉ là nhìn qua thấy ôn hòa hơn nhiều so với người đàn ông mới vừa rồi, trong lòng các cô gái lại dâng lên hi vọng.

Đáng tiếc bọn họ còn chưa mở lòng, liền phát hiện người đàn ông kia đầu cũng quay lại liền đi về phía người đàn ông kinh khủng ở quầy rượu, hi vọng liền bị dập tắt, cùng người khủng bố đi chung với nhau thì người cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu, vẫn là không nên mạo hiểm.

"Tử Hiên, sao em lại uống nhiều như vậy?" Lục Minh Hạo quét mắt qua những bình không trước mặt anh, trời ạ, rốt cuộc nó đã uống bao nhiêu?

Lục Tử Hiên nhìn người vừa tới, nhếch môi cười một tiếng: "Anh hai, anh tới rồi, uống rượu cùng em!" Nói xong túm Lục Minh Hạo ngồi xuống.

"Tử Hiên?" Lục Minh Hạo đoạt lấy ly rượu trên tay của anh nặng nề đặt trên quầy bar, sao hôm nay nó lại uống nhiều như vậy?

"Hừ!" Ngón trỏ của Lục Tử Hiên đặt lên môi: "Cùng em uống rượu!" Sau đó nằm xụi lơ trên quầy bar, cô ấy nói bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, anh không nên phá hỏng hạnh phúc của cô.

Lục Minh Hạo không biết giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thế nhưng Tử Hiên lại làm anh đau lòng.

"Anh không biết các người xảy ra chuyện gì, nhưng Tử Hiên, năm năm qua khi em không tìm được cô ấy cũng có thể kiên cường như vậy, hiện tại gặp mặt rồi, sao lại yếu đuối đến vậy?"

Lục Tử Hiên không nói lời nào, hung hăng chôn mặt trong khuỷu tay.

Hồi lâu, lời nói buồn phiền mới truyền đến từ trong khuỷu tay: "Cô ấy muốn em biến mất khỏi thế giới của cô ấy, cô ấy nói hiện tại cô ấy rất hạnh phúc!" Đột nhiên ngẩng đầu lên, một phát bắt được cánh tay Lục Minh Hạo: "Anh hai, anh biết không? Cô ấy có một đứa bé, cô ấy có gia đình hạnh phúc, em thì một cơ hội cũng không có, anh nói em có nên chúc phúc cho cô ấy không. . . . . Ha ha. . . . .?"

Lục Tử Hiên chống người lên, say lao đảo đi tới cửa.

Đứa bé? Lục Minh Hạo cũng ngẩn người ra, anh không nghĩ tới cái kết cục này, nhìn bóng lưng chán chường kia, không biết lúc này trong đầu đang suy nghĩ cái gì, sau một khắc, đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

Ánh mặt trời xuyên qua từng tầng trở ngại, không chút do dự chiếu thẳng vào căn phòng, trên sàn nhà sáng bóng, tất cả chai rượu lớn nhỏ nằm tán loạn, có thể tưởng tượng được tối hôm qua căn phòng này thối nát đến nhường nào.

Trên chiếc giường to như vậy, một cái chăn trắng toát, một thân thể hoàn mỹ đang nằm, trên tay ôm thật chặt một tấm hình đặt trước ngực, tấm ảnh dán chặt trên ngực.

Trong hình là một cô gái xinh đẹp, trên khuôn mặt là một nụ cười vui vẻ hết sức nhã nhặn lịch sự.

"Cũng đã chín giờ, sao Tử Hiên còn chưa dậy?"

"Không biết nữa, sớm biết như thế sao lúc trước còn như vậy?"

Chẳng biết lúc nào ngoài cửa đã truyền đến tiếng nói chuyện với nhau, rồi sau đó, có người nhẹ nhàng đẩy cánh cửa của căn phòng ra, hai bóng dáng nhìn thấy cảnh tượng trong căn phòng, thân thể dừng lại một lúc, cả hai đều lắc đầu. . . . .

"Aiz ——, tối hôm qua lại uống rượu, nếu tiếp tục như vậy cơ thể sao chịu được?"

"Mẹ Ngô, đừng lo lắng, có một số việc phải dựa vào chính mình!" Lục Minh Hạo lắc đầu một cái, thờ dài một tiếng, trong năm năm vì để có nhiều thời gian tìm kiếm Đồng Lôi hơn, Tử Hiên căn bản không ngủ được một giấc yên ổn, tất cả công việc cũng đều hoàn thành trước, sau đó không ngừng nghỉ chạy tới nước Pháp, đoạn thời gian đó chỉ cần có một tia hy vọng, mặc kệ là thật hay giả, nó đều sẽ không bỏ qua, nó cố chấp như vậy làm cho anh cảm thấy xấu hổ, nhưng không ngờ vào lúc này Đồng Lôi lại xuất hiện trước mặt mọi người, vốn là nên vui vẻ, nhưng tình huống thực tế cũng không phải như vậy.

Mấy ngày trước, ở trong quán bar, một mình uống say không còn biết gì, ngày đó anh nhìn thấy một người đàn ông luôn mạnh mẽ, người em trai luôn kiêu ngạo của mình lại khóc, từng nói đàn ông không dễ rơi nước mắt, có thể tưởng tượng nó thật sự rất yêu cô ấy.

Aiz ~

Lời nói của mẹ Ngô cũng không sai, sớm biết như thế sao lúc trước còn như vậy?

"Nhị thiếu gia như vậy thật rất đáng thương, mặc dù trước kia đối với thiếu phu nhân không phải rất tốt, nhưng mẹ Ngô cũng nhìn ra được, nhị thiếu gia thật sự rất thích thiếu phu nhân."

Mẹ Ngô vừa dọn bữa sáng, vừa lắc đầu mà thờ dài.

Lúc đầu khi phu nhân nghe được tin thiếu phu nhân sinh non là do nhị thiếu gia làm thì tức giận đến nỗi hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại liền thu xếp quần áo, nói là nếu như không tìm được thiếu phu nhân về, bà cũng không trở về cái nhà này, không nhận đứa con không nghe lời này nữa, lão gia bởi vì lo lắng cho phu nhân, cũng cùng đi theo, năm năm này bọn họ thật sự vẫn chưa từng trở lại, nhưng lâu lâu vẫn gọi điện thoại cho đại thiếu gia báo bình an, đối với chuyện của nhị thiếu gia thì không hề nhắc tới.

"Mẹ Ngô, con đến công ty trước, hôm nay đoán chừng Từ Hiến không thể đến được, công ty thật sự còn rất nhiều chuyện cần con xử lý?" Vội vã uống ly sữa tươi, cầm áo khoác liền ra cửa.

"Thiếu gia, lái xe cẩn thận!" Mẹ Ngô đuổi kịp ra cửa, dặn dò một tiếng, mới một mình trở lại phòng ăn, đặt phần ăn sáng của Lục Từ Hiến vào tủ lạnh, tối hôm qua uống rượu cả đêm, tỉnh lại nhất định sẽ đói, nhìn căn phòng đóng chặt cửa trên lầu, một gia đình đang rất tốt, hiện tại một vài người cũng không có tin tức.

Ăn xong điểm tâm, Đa Đa ngoan ngoãn chơi đồ chơi trong phòng.

Đồng Lôi cầm bút vẽ, lại đang ngăn người ở đó, chẳng biết tại sao, gần đây tinh thần của cô có chút không tập trung, bóng lưng cô đơn của Lục Từ Hiến ngày ấy thỉnh thoảng vẫn hiện lên trước mắt cô.

Lắc đầu một cái, đừng suy nghĩ nữa, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Đột nhiên buông bút trong tay xuống, lấy điện thoại di động ra: "Bảo bối, có nhớ anh không?" Nghe ra được tâm trạng của anh rất tốt, không biết có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

"Trường Tuấn, là anh sao?" Đồng Lôi thở ra một hơi, nghe được giọng nói của Trường Tuấn, xáo trộn trong lòng cũng dần yên tĩnh lại, có lẽ chính cô cũng không chú ý, trong giọng nói của cô mang theo chút vui vẻ.

Lạc Trường Tuấn nghe rất vui, không phải cô cũng rất nhớ anh sao, đây đúng là chuyện tốt.

"Tiểu bảo bối của anh gần đây có nghe lời hay không?" Lời nói ướm át của Lạc Trường Tuấn truyền tới, khi chuông điện thoại vang lên Đa Đa đã sớm chạy tới, vừa nghe Trường Tuấn hỏi mình, lập tức nhận lấy.

"Ba, Đa Đa rất nhớ ba!" Giọng nói non nớt vang lên khiến trong lòng Đồng Lôi ngọt ngào một lúc.

"Ba cũng rất nhớ con, bảo bối gần đây có ngoan ngoãn không, có nghe lời của mẹ không?" Vừa nghe đến giọng nói của Đa Đa, Lạc Trường Tuấn liền trở nên dài dòng.

"Đa Đa rất nghe lời, ba trở lại nhất định phải mua đồ chơi nhé!" Đứa bé vẫn luôn không đổi được bản tính, luôn hy vọng ba mẹ mình có thể mua cho mình thật nhiều đồ chơi.

"Được, ba nhất định sẽ mua thật nhiều!" Cung chịu cười ra tiếng.

"Anh đó, mua ít một chút, đồ chơi gì nó cũng có đầy đủ rồi!" Đồng Lôi nũng nịu lên tiếng, người đàn ông này thật là cưng chiều đứa bé tới trời, Đa Đa muốn cái gì anh liền mua cái đấy, đây đối với việc dạy dỗ đứa bé cũng không hay cho lắm.

"Ha ha!" Lạc Trường Tuấn cười vui vẻ: "Bảo bối, anh phải cúp điện thoại, hiện tại phải họp, nhớ rõ phải nhớ đến anh đó!" Lời nói của Lạc Trường Tuấn ngọt ngào khiến trong lòng Đồng Lôi cũng ngọt ngào theo.

"Biết rồi, công việc quan trọng hơn, cúp đi!" Ý cười nhàn nhạt nổi lên nơi khóe miệng.

.....

Bên trong một quán cà phê đơn giản nhưng rất khác biệt, Lục Minh Hạo nhìn cô gái trước mặt, năm tháng hình như không lưu lại bất kỳ dấu ấn nào trên người cô, hơn nữa cô vẫn đẹp như vậy, không, phải nói là đẹp hơn, chiếc váy màu tím nhạt, một cái đai lưng màu đen lằn nổi bật eo thon, tóc xoắn đến eo, có vẻ cô càng thêm quyến rũ, đôi mắt kia, vẫn còn sáng ngời như trong ấn tượng.

"Lôi Lôi, năm năm này, em sống có tốt không?" Vừa khuấy cà phê, vừa nói.

Đồng Lôi ngồi ở đối diện với anh, đối với lời mời của Lục Minh Hạo, cô hơi ngạc nhiên, trở lại lâu như vậy, trừ An An cùng người kia, những người khác cô đều chưa từng gặp qua, bao gồm cha mẹ, bởi vì mình rời đi đã làm bọn họ đau lòng, cho nên An An liền sắp xếp cho bọn họ đi ra ngoài giải sầu, nghe nói sắp tới sẽ trở lại.

Cặp mắt xinh đẹp rơi vào ngoài cửa sổ: "Những năm này em sống rất tốt!"

"Lôi Lôi, chẳng lẽ em định rời bỏ Tử Hiên sao?" Cô nói rất tốt, có phải chứng tỏ cô muốn đặt dấu chấm hết cho tất cả những gì ở năm năm trước hay không?

Quay đầu lại, gương mặt lạnh lùng: "Anh hai, không phải là em bỏ rơi anh ấy, mà là anh ấy nghi ngờ em, khi anh ấy không còn tin tưởng em, cũng là lúc chúng em kết thúc!" Khi nói ra lời này, tim như bị cái gì đâm đau nhói, tất cả phòng bị vào giờ khắc này đều biến mất hầu như không còn, mờ mịt bùng cả phê lên, uống vào một ngụm.

Lục Minh Hạo thở dài, khắc sâu tất cả vẻ mặt của cô vào đáy mắt: "Nó vẫn yêu em như cũ, so với năm năm trước càng yêu em nhiều hơn, trước kia anh vẫn cho rằng nó không xứng đáng để em yêu, thế nhưng vài năm này anh mới phát hiện ra anh rất tự ti khi nó yêu em nhiều như vậy, những ngày này, cả ngày nó vui ở trong phòng uống rượu, cũng không đến công ty, Lôi Lôi. . . . . Nếu như không có em, nó chắc chắn sẽ chết!" Lục Minh Hạo nói có chút nghẹn ngào.

Đồng Lôi hoảng hốt, những ngày qua anh đều đang uống rượu, nhưng: "Anh ấy có chết hay không, đã không còn quan hệ gì với em nữa rồi!"

"Lôi Lôi. . . . ."

"Anh hai, hôm nay rất vui khi gặp anh, nhưng có một số việc một khi đã bỏ lỡ, sẽ không có cách nào quay lại!" Giống như tình cảm giữa bọn họ, đã không còn kịp nữa rồi.

Lục Minh Hạo sùng sốt một chút, há miệng, cuối cùng không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Âm nhạc nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai, hai người vẫn ngồi nguyên vị trí im lặng nhìn nhau như cũ.

"Lôi Lôi. . . . ." Chẳng lẽ một cơ hội cũng không có sao? Anh hiểu ý của cô, khi tình cảm đến, phải quý trọng, nếu như không biết quý trọng, hối hận cũng không kịp.

Thấy anh muốn nói lại thôi, Đồng Lôi lẳng lặng chờ, trong đôi mắt to mang theo bối rối.

"Nếu như không còn chuyện gì muốn nói, em đi trước, để Đa Đa một mình ở khách sạn em không yên lòng!" Yên lặng hồi lâu, Đồng Lôi đứng dậy muốn rời đi.

Lại bị một bàn tay kéo lại.

"Về mặt tình cảm, Tử Hiên đã chịu nhiều thương tổn, những điều này em nên biết!" Không đợi cô trả lời đã nói tiếp: "Những năm kia nó căn bản không tin tưởng vào tình yêu, em đối với nó mà nói chỉ là một việc ngoài ý muốn, nó vốn cho là có lẽ cả đời này nó cũng sẽ không kết hôn, có lẽ sẽ thờ ơ sống hết một đời, nhưng nó gặp được em..em hiền lành, em kiên cường, làm thay đổi nó từng chút một, vì muốn thúc đẩy mối quan hệ của các em, khi đó mẹ anh ngày ngày đều nhắc nhở anh phải giúp các em!" Sau khi nói đến đây, Lục Minh Hạo cười khẽ.

"Các em rõ ràng là yêu nhau, tuy nhiên lại luôn có trở ngại, bởi vì giữa các em thiếu hụt sự tin tưởng, Tử Hiên bị tình yêu tổn thương nên lúc nào cũng cẩn thận, mà em lại biết nó từng yêu một người, hoặc là cho rằng nó không thương em nên cũng luôn cẩn thận, mà tất cả ngọn nguồn, đều liên quan đến một người —— Tô Mạt, vì muốn phá hỏng mối quan hệ của các em, cô ta đã thuê người tạo ra mối quan hệ mập mờ giữa chúng ta, chụp được rất nhiều hình ảnh đưa đến tay Tử Hiên, mới dẫn đến việc hiểu lầm giữa các em càng tăng lên. . . . ."

Đồng Lôi cười khổ, hiện tại biết những chuyện này còn có ý nghĩa gì, ánh mắt rơi vào trên chiếc nhẫn bên tay trái, đã còn không kịp nữa.

Tại khách sạn.

Đồng Lôi đứng trước cửa sổ sát đất, những lời Lục Minh Hạo nói ở quán cà phê đó, trong lòng của cô mà nói, tình cảm giữa cô và Tử Hiên quá mong manh, thua bởi hai chữ tin tưởng, bầu trời tối đầy ánh sao chiếu sáng, nhưng lúc này lòng của cô lại vô cùng mờ mịt.

"Mẹ. . . . ." Đa Đa dụi mắt bò dậy từ trên giường.

Đồng Lôi xoay người, gương mặt âm trầm biến mất không thấy gì nữa, ngược lại là gương mặt ôn hòa.

"Sao lại dậy?" Ôm thân thể mềm mại của Đa Đa đặt lại lên giường đắp kín chăn.

"Sao mẹ lại không ngủ?" Đa Đa quệt miệng, ngửa đầu tìm kiếm đáp án.

Đồng Lôi nhẹ nhàng cười một tiếng, sau khi hôn lên trán của cậu bé, cũng bò lên giường, ôm nó vào trong ngực: "Bây giờ mẹ sẽ ngủ cùng với Đa Đa!" Không lâu sau liền nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của đứa bé.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, Đồng Lôi đột nhiên đau lòng, cha mẹ của Đa Đa gặp tai nạn xe cộ, chết ngay tại chỗ, nhưng khi đó Đa Đa mới hai tháng được mẹ mình dùng thân thể bảo vệ phía dưới nên không bị một tổn thương nào, tình thương của người mẹ thật lớn lao làm cô cảm động rơi nước mắt, chỉ là từ đó trở đi, Đa Đa liền thiếu cảm giác an toàn, mỗi đêm phải có người ngủ cùng mới có thể ngủ.

Tất đèn, có lẽ là quá mệt mỏi, Đồng Lôi dần dần ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa, một bóng dáng lẳng lặng nhìn cánh cửa kia, ánh mắt thâm thúy mang theo ưu buồn, rõ ràng chỉ cách một cánh cửa lại giống như ngàn núi vạn sông, rất lâu sau đó, mới rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, An An gọi điện thoại nói, hi vọng có thể gặp mặt, mấy ngày nay chuyện của công ty tương đối nhiều, hoặc là nói cô cố ý cho Lục Tử Hiền cơ hội, hơn nữa hôm nay vợ chồng Đồng thị sẽ trở về, hi vọng cô dắt theo Đa Đa chuyển về nhà ở, không cần phải ở khách sạn.

Ăn xong điểm tâm, Đồng Lôi liền dẫn Đa Đa đến sân bay, năm năm rồi, đã năm năm không thấy ba mẹ, trong lòng Đồng Lôi liền hồi hộp, cũng tự trách, không biết bây giờ ba mẹ thế nào, lúc đầu khi mình mất tích chắc ảnh hưởng đến bọn họ rất nhiều, hơn nữa tim của mẹ không tốt lắm, không biết bọn họ có tha thứ cho mình hay không?

"Lôi Lôi ——" Một tiếng gọi thân thiết vang lên, Đồng Lôi cảm thấy có lỗi với mẹ thật nhiều, hai người gặp nhau, cùng ôm nhau thật chặt.

"Mẹ. . . . . Thật xin lỗi!"

"Lôi Lôi, con gái ngoan của mẹ, rốt cuộc cũng trở về!" Mẹ Đồng lập tức rơi nước mắt, nghe Tử Hiền nói cô đã trở về, bà rất kích động, nếu không phải còn có một hội nghị, bọn họ đã sớm trở lại.

Hai mắt Đồng Lôi đầm nước lau nước mắt cho mẹ Đồng, đi về phía sau lưng mẹ: "Ba, thật xin lỗi!" Ba đã già rồi, nếp nhăn trên trán đã nhiều hơn, tóc trên đầu cũng bạc đi rất nhiều, những năm này cô đã làm cho bọn họ lo lắng rồi.

"Ông ngoại, bà ngoại!" Cậu nhóc quen thuộc ôm lấy mẹ Đồng, cọ cọ thân thể, buổi sáng vừa nghe sẽ đi gặp ông bà ngoại, cậu nhóc vui vẻ cả nửa ngày.

"Đây là?" Mẹ Đồng sợ hết hồn, khi thấy nụ cười trên mặt đứa bé thì không nhịn được liền khom lưng bế lên.

"Mẹ, nó là con của con!" Đồng Lôi mỉm cười mở miệng, ở trong lòng của cô nó đã sớm là ruột thịt của mình rồi.

Mặc dù nghi ngờ, mẹ Đồng vẫn vui vẻ không thôi, đưa tay sờ sờ gương mặt mềm mại của đứa bé, Đồng Tường nhìn thấy tình cảnh trước mặt, khoe miệng cũng nổi lên một nụ cười, xoay người kéo tay Đồng Lôi đi tới cửa, nghi ngờ mở miệng: "Đứa bé này...?"

"Ba, nó là cô nhi, nhưng con đã sớm xem nó như ruột thịt rồi." Thấy mẹ thích Đa Đa, Đồng Lôi cũng rất vui vẻ.

Nhận lấy Đa Đa từ trong tay mẹ Đồng: "Ba mẹ, chúng ta đi thôi, An An đã. . . . ." Lôi còn chưa nói xong, Đồng Lôi liền nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đi ra từ lối ra.

"Lôi Lôi ——" Lý Cẩm vừa nhìn thấy Đồng Lôi, trên mặt không che giấu được kích động, trực tiếp chạy tới, lúc này Đồng Lôi không biết nên phản ứng thế nào.

Lý Cẩm vội vàng quan sát Đồng Lôi, trừ một đầu tóc trắng làm thành tóc quăn, những thứ khác hình như không thay đổi.

"Lôi Lôi, con rốt cuộc. . . . ." Lý Cẩm kích động không biết nên nói gì, đã nhiều năm như vậy, còn có thể được gặp lại cô, vừa nghĩ tới năm đó cô chịu khổ vì Tử Hiền, lòng của bà lại đau.

Lục Chấn Đông vẫn là bộ dáng hời hợt, chỉ là toàn thân đã không còn khí phách như lúc đầu, thay vào đó là một thân hòa nhã.

"Lôi Lôi, đã lâu không gặp, chúng ta đều rất nhớ con!"

Bây giờ bọn họ tính ra cũng đâu còn quan hệ gì nữa, dù sao cô và người kia đã không còn quan hệ.

"Mẹ, bọn họ là ai?" Đa Đa ôm cổ của Đồng Lôi, mở to mắt nhìn hai người trước mặt, cảm giác bọn họ có quan hệ gì đó với mẹ.

Lý Cẩm và Lục Chấn Đông lúc này mới phát hiện ra đứa bé trong ngực cô, lúc đầu khi biết được tin tức Đồng Lôi sinh non, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của đứa bé này chỉ khoảng ba tuổi, chẳng lẽ là con của cô.

"Đứa bé này là. . . . ."

"Ba nói, con là bảo bối của mẹ!" Giọng nói giòn giã như sấm sét giữa trời quang, Lý Cẩm hơi đứng không vững, chẳng lẽ Đồng Lôi đã kết hôn rồi sao? Cặp mắt chưa từ bỏ ý định nhìn qua tay trái của cô, chiếc nhẫn kim cương kia làm mất bà đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Sau khi từ sân bay trở về, An An liền cho người dọn đồ đạc của cô về Đồng gia, nói là người một nhà nên ở cùng một chỗ, đối với mấy chuyện này, cô đương nhiên vô cùng cảm động.

Cô vẫn không quen lái xe, trừ lần đó Lục Tử Hiên uống rượu say cô phải lái xe, đến cửa xe cô cũng chưa mở qua, tác dụng của bằng lái đối với cô mà nói chỉ giống như không, hôm nay mẹ nói muốn ném thử tay nghề của cô một chút, nghĩ tới đây, bất giác bước nhanh hơn.

Trong sân có một chiếc xe thể thao Porsche nhìn rất quen, Đồng Lôi không biết hôm nay sẽ có khách tới thăm, ôm tâm trạng nghi ngờ, vọt vào nhà.

Sửng sốt, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt, là anh, Lục Tử Hiên.

Vừa nhìn thấy anh, sắc mặt Đồng Lôi lập tức lạnh xuống, tâm trạng đang tốt cũng lập tức biến mất.

"Sao anh lại tới đây?" Không chút khách khí trừng mắt liếc anh một cái, lúc ở sân bay, cô còn tưởng rằng về sau anh sẽ giữ khoảng cách với mình, cho là anh đã nghe hiểu lời nói lúc đầu của mình, bây giờ nhìn lại đều không phải.

Từ trong phòng bếp, mẹ Đồng bưng một đĩa trái cây ra, vừa ra tới nơi, liền nghe thấy Lôi Lôi nói chuyện không khách khí với Lục Tử Hiên như vậy, lập tức không vui nói: "Lôi Lôi, sao con lại ăn nói như thế?" Đặt đĩa trái cây lên bàn trà, sau đó ngồi xuống ghế sofa: "Tử Hiên, không cần để ý, ăn trái cây đi!"

Lục Tử Hiên cũng không quá để ý, vui vẻ ôm Đa Đa, gương mặt tươi cười dứt nó ăn trái cây.

"Anh tới thăm ba mẹ, thuận tiện mua cho cậu nhóc chút đồ chơi." Lục Tử Hiên mặt dày nói, ý là anh tới đây không có liên quan gì tới cô.

Người này thật là, một chữ ba mẹ gọi thật thuận miệng, chẳng lẽ anh không biết bây giờ bọn họ đã không còn quan hệ gì nữa sao?

"Mẹ, chú mua rất nhiều món đồ chơi!" Đa Đa ngồi trong lòng Lục Tử Hiên, chơi vô cùng thích thú, nếu là trước kia, khi cô trở lại, nó sẽ lập tức chạy tới chào đón cô, đáng tiếc bây giờ trong mắt nó chỉ có những món đồ chơi này.

Đồng Lôi nhìn theo ánh mắt của cậu bé, trên ghế sa lon đối diện chất đầy đồ chơi như xe hơi, Transformers, xe tăng, máy bay. . . . . Áo Ultraman còn có súng đồ chơi, đủ thứ linh tinh có thể mở được một cửa hàng đồ chơi.

"Anh đang làm cái gì vậy?" Đồng Lôi không vui nhìn anh: "Nhà tôi không chào đón anh, mời đi cho."

"Lôi Lôi ——" Mẹ Đồng lập tức ngăn lại, hôm nay nha đầu này bị gì vậy, sao lại hành động như vậy chứ.

"Đa Đa bảo bố, con thích chú sao?" Lục Tử Hiên không nhìn cô đang ra lệnh đuổi khách, nói xong lời này thuận tiện hôn lên mặt Đa Đa một cái, toàn bộ đều là thương yêu cùng cung chiều, rõ ràng không phải là con của mình, nhưng ngay cả chính anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, anh rất thích cậu bé này.

"Thích, Đa Đa thích chú lắm!" Lời nói của đứa bé tất nhiên đều nằm trong tính toán của anh, nhìn cô cười càng vui vẻ hơn.

"Xem ra trừ em ra, nơi này tất cả mọi người đều chào đón anh." Đặt Đa Đa đang ngồi trên đùi xuống, bắt đắc dĩ nhún nhún vai với cô.

"Anh không nên được voi đòi tiên, anh đang tính toán cái gì?" Nhìn anh như vậy, Đồng Lôi rất giận.

Còn Lục Tử Hiên thì nở nụ cười nói: "Anh chỉ nói sự thật thôi mà!" Hôm nay anh đã tính toán rất kỹ, nhất định phải ở lại chỗ này cho bằng được.

Không phải anh hai nói gần đây anh đều núp ở trong nhà uống rượu sao? Sao một chút dáng vẻ chán chường cô cũng không nhìn ra được. Không để ý anh có phản đối hay không đã kéo anh ra ngoài cửa: "Lục Tử Hiên, rốt cuộc anh muốn thế nào? Không phải tôi đã nói anh hãy rời khỏi thế giới của tôi rồi sao?" Lạnh lùng nhìn anh, buông cánh tay của anh ra, lại bị Lục Tử Hiên bá đạo cầm lại, ánh mắt vô cùng yên tĩnh nhìn bóng dáng trước mặt, Lôi Lôi, rõ ràng cách em gần như vậy nhưng tại sao giống như cách nghìn núi vạn sông chứ.

"Năm năm trước đã bỏ lỡ, năm năm sau anh không muốn mất đi lần nữa." Lục Tử Hiên mặt mũi xoay người rời đi, lại đột nhiên xoay người Đồng Lôi lại hôn một cái lên môi cô.

Em yêu, em biết không? Tim của anh chỉ nhảy lên vì một mình em!

Đồng Lôi thần thờ trở lại phòng khách, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi, câu kia là có ý gì?

"Lôi Lôi, Tử Hiền đâu?" Mẹ Đồng vừa nhìn thấy Đồng Lôi trở lại một mình, hơn nữa trong sân còn vang lên tiếng động cơ xe, có chút không vui hỏi: "Có phải con đuổi nó đi hay không?"

Đồng Lôi không nói lời nào, bây giờ trong đầu của cô có chút rối loạn, vì vậy liền một mình trở về phòng.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra, Đồng Lôi đang đứng ngăn người trước cửa sổ sát đất, cho đến khi một bàn tay đặt lên vai mới phản ứng được, Đồng Tường mỉm cười đứng ở bên cạnh.

"Ba!"

"Đứa nhỏ ngốc, ba luôn hi vọng con có thể hạnh phúc, đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, tại sao không thể tha thứ cho nó chứ?" Đồng Tường áy náy mở miệng, nếu như không phải do ông và cái công ty này, có lẽ cô đã có thể sống rất hạnh phúc.

Đồng Lôi cười khổ một tiếng: "Ba, có một số việc sẽ không thể quên!"

"Không phải là không thể quên, mà là con có muốn quên hay không thôi, những năm này tình cảm của Tử Hiền đối với con, ba đều chính mắt thấy được, thời gian năm năm nói dài cũng không dài mà bảo ngắn cũng không ngắn, cuộc sống có thể có mấy lần năm năm, với lại, ba cũng nhìn ra được, con đối với nó. . . . ."

"Ba!" Đồng Lôi đột nhiên cắt đứt lời nói của ông, giọng trái lên ở trước mặt ông quơ quơ: "Ba, con muốn kết hôn!" nói xong, khóe miệng mang theo một nụ cười nhạt nhòa.

"Ồ Chicago con gặp được một người đàn ông rất tốt, nếu như không có anh ấy, cũng chưa chắc có Đồng Lôi bây giờ, là anh ấy cho con cuộc sống thứ hai, chúng con muốn kết hôn!" Nhìn ra nơi xa, lá cây đã rụng sạch để lại những cành cây trơ trụi.

Đồng Tường không nói gì nữa, thở dài lắc đầu một cái, sau đó yên tĩnh rời khỏi căn phòng, có một số việc, người cha như ông cũng không có cách nào xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

"Năm năm trước đã bỏ lỡ, năm năm sau anh không muốn mất đi lần nữa." Bên tai vang lên câu nói của Lục Tử Hiền ngày đó trước khi đi, Đồng Lôi nhủ vậy, những ngày qua vào những lúc rảnh rỗi đều nhận được điện thoại của anh.

Giương mắt liếc nhìn đồng hồ treo tường, hôm nay đã trở thế này, sao anh còn chưa gọi điện thoại, Đồng Lôi không biết, giờ phút này cô lại chờ đợi điện thoại của anh.

Vừa nghĩ xong, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Đồng Lôi nhủ vậy, không biết là vui mừng hay là phiền não?

"Bảo bối, anh rất nhớ em!" Giọng nói của Lạc Trường Tuấn vừa vang lên, Đồng Lôi cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng, lại có chút thất vọng truyền khắp trái tim.

"Trường Tuấn, đã trở thế này sao còn gọi điện thoại?"

"Thế nào, không vui khi nhận được điện thoại của anh sao? Vậy thì em đang đợi điện thoại của người khác sao?" Trường Tuấn chỉ đang nói đùa nhưng Đồng Lôi lại thấy chột dạ, vừa rồi đúng là cô chờ đợi điện thoại của người khác.

"Trường Tuấn, có tin em không để ý tới anh nữa không?" Đồng Lôi hung hăng nói.

Giống như có thể tưởng tượng ra bộ dáng cô đang cắn răng nghiêng lợi, Trường Tuấn lập tức biến thành con cừu nhỏ, không ngừng làm nũng, cho đến khi cô mở miệng cười mới tiếp tục nói với cô: "Bảo bối, mọi chuyện đã xong, bây giờ anh đã ở sân bay rồi, ngày mai sẽ có thể ở bên cạnh em rồi."

"Ngày mai. . . . ." Đồng Lôi kinh ngạc kêu thành tiếng.

Lạc Trường Tuấn nghe xong lại không vui: "Bảo bối, thái độ kia của em là gì, không hy vọng anh mau trở về sao?"

"Không phải!" Đồng Lôi vội vàng giải thích: "Em chỉ là chưa chuẩn bị sẵn sàng mà thôi!"

Lạc Trường Tuấn lập tức cười vui vẻ: "Bảo bối, thật muốn ăn cơm em làm, không có em ở bên cạnh, ăn cái gì cũng không có mùi vị, mới mấy ngày mà

anh đã gãy đi rồi, trở về, em phải bồi dưỡng cho anh đó!"

"Được!"

Trong siêu thị, Đồng Lôi đẩy xe đẩy, bởi vì hôm nay Trường Tuấn sẽ trở về, cho nên liền tới đây mua thức ăn để nấu cơm, sau đó sẽ đến sân bay đón anh.

"Rốt cuộc nên mua cái gì đây?" Đồng Lôi vừa đi vừa nghĩ Trường Tuấn thích ăn cái gì?

"Thịt bò rất tốt, lại tươi nữa!" Một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai, cô chưa kịp phản ứng, mấy miếng thịt bò đã rơi vào trong xe.

Đồng Lôi quay đầu lại, gương mặt tuần tú quen thuộc đập vào mắt.

"Là anh?" Ghét bỏ nhũn nhặn, Đồng Lôi muốn đẩy xe đi.

Thân thể cao lớn của người nọ trực tiếp ngăn ở trước mặt cô, Đồng Lôi muốn đi qua bên cạnh anh, đáng tiếc cũng không thành công, bởi vì người đó căn bản không muốn để cô đi dễ dàng như vậy.

"Lục Từ Hiên, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Lòng mày nhỏ nhắn nhíu lại, vẻ mặt không tốt lắm, giọng nói cũng hết sức không vui.

Mấy ngày nay, anh như âm hồn bất tán, trừ mỗi ngày đều gọi điện thoại, căn bản cô xuất hiện ở đâu, anh cũng kịp thời xuất hiện ở nơi đó, không hề sai.

"Không phải muốn mua thức ăn sao?" Lục Từ Hiên đoạt lấy xe đẩy, một tay đẩy, một tay nắm tay cô thật chặt kéo đi: "Anh đã nói rồi năm năm trước đã bỏ lỡ, năm năm sau anh không muốn mất đi lần nữa!" Trong giọng nói không bộc lộ mấy phần cảm xúc, sau đó vừa đẩy xe vừa kéo cô bắt đầu đi dạo.

"Cái này có muốn không?"

". . . . ."

"Cái này?"

". . . . ."

"Cái này?"

"Đù rồi Lục Từ Hiên, tôi nói rồi chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa!" Rốt cuộc không nhịn được nữa, Đồng Lôi lập tức bộc phát, theo tiếng hét của cô, xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Lúc này Đồng Lôi mới phát hiện ra hành động của mình, đẩy anh ra đi về phía trước.

Lục Từ Hiên ngẩn người, sau một lúc, đuổi theo thật nhanh.

"Lục Từ Hiên, anh thật đáng ghét!" Người đàn ông này thật là mặt dày vô sỉ tới cực điểm rồi, mình cũng đã nói như vậy rồi, mà anh lại còn mặt dày như vậy.

Ngực Lục Từ Hiên lên xuống phập phồng, hai quả đấm nắm chặt, chọt ôm cô vào trong lòng, một tay giữ chặt eo của cô, một tay giữ đầu của cô, đôi môi lạnh lẽo ấn xuống môi của cô.

"Ừm ——" Đồng Lôi giãy giụa, đáng tiếc sức của anh quá lớn, anh giữ cô thật chặt, tất cả âm thanh phát ra cũng bị anh nuốt hết vào trong miệng, nụ hôn mang theo ý tứ trừng phạt, ham muốn giữ chặt lấy cô, cuối cùng Đồng Lôi cũng mềm nhũn ra, chọt bắt đầu phối hợp với nụ hôn của anh, có lẽ trong tiềm thức cô vẫn còn thương anh như cũ. . . . .

Trong siêu thị không ít người vây quanh bọn họ, có lẽ ở trong siêu thị chưa từng thấy một màn nóng bỏng như vậy, tổ hợp tuần nam mỹ nữ, khiến cho bọn họ không nhịn được liền vỗ tay.

Tiếng vỗ tay vang dội khiến Đồng Lôi đột nhiên tỉnh táo, dùng sức đẩy Lục Từ Hiên ra, vừa rồi, cô thể nhưng lại phối hợp với anh, nghĩ tới đây, làm cô có một loại cảm giác bị áp bức, một cái tát không chút do dự nặng nề dán lên mặt Lục Từ Hiên, trên gương mặt trắng nõn in dấu năm ngón tay, có thể tưởng tượng cô đã dùng bao nhiêu sức lực.

Mọi người hít vào một hơi.

"Lôi Lôi. . . . ." Lục Từ Hiên không thể tin mở to mắt, cô gái này lại có thể đánh anh ngay trước mặt mọi người như vậy.

"Lục Từ Hiên, đây là anh tự tìm lấy." Nhìn dấu ngón tay in trên gò má của anh, Đồng Lôi có chút không nỡ, nhưng trong lòng không khỏi an ủi mình, đây là do anh không đứng trước, sau đó cũng không quay đầu lại rồi đi, lần này Lục Từ Hiên không có đuổi theo, mà lẳng lặng nhìn cô rời đi.

Lạc Trường Tuấn ra khỏi sân bay nhưng không nhìn thấy bóng dáng của cô, khó tránh có chút thất vọng, Lạc Trường Tuấn lấy điện thoại ra bấm một dãy số quen thuộc.

"Bảo bối, anh đến rồi, bây giờ em đang ở nơi nào?" Có chút oán trách mở miệng.

Lúc này Đồng Lôi đang xếp hàng tính tiền, vốn đã sắp xếp đúng thời gian mưa xong đồ thuận tiện đi đón Trường Tuấn, vừa rồi bị Lục Tử Hiên quây một trận như vậy, đã làm chậm trễ thời gian, chỉ có thể giải thích với Trường Tuấn.

"Trường Tuấn, bây giờ em đang tính tiền mua thức ăn ở siêu thị, anh chờ em một lát, lập tức đến liền."

Vừa nghe cô nói đang mua thức ăn vì mình, Trường Tuấn nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng tràn đầy ngọt ngào: "Không sao, anh chờ em, đi đường cẩn thận!"

Nhưng ——

Anh không biết một lát này, lại là đợi mấy giờ liền.

Nghĩ là do kẹt xe, nên cũng không hề để ý, nhưng khi sắc trời tối dần, Trường Tuấn lập tức cảm thấy không được bình thường, lấy điện thoại ra gọi đi, đáp lại anh lại là ——

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy!"

Trường Tuấn chưa từ bỏ ý định tiếp tục gọi lại, cho đến khi trán rỉ ra từng tảng mồ hôi hột, đáp lại anh vẫn là câu nói kia.

Sao lại như vậy, từ trước đến giờ cô chưa từng tắt máy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Điện thoại Đồng Lôi vẫn không gọi được, bây giờ cách lúc bọn họ nói chuyện điện thoại đã rất lâu rồi, Lạc Trường Tuấn không kịp đợi, trực tiếp gọi một chiếc taxi đến thẳng Đồng gia.

Anh nhớ Đồng Lôi đã từng nói, gần đây cô đã dời đến Đồng gia rồi, có lẽ cô có chuyện nên đi về trước.

Bên trong xe taxi, Lạc Trường Tuấn vẫn còn đang gọi điện thoại, vẫn không được.

"Tài xế làm phiền anh lái nhanh một chút!" Lạc Trường Tuấn vội vàng nói.

Tài xế nhìn anh một cái, hình như biết anh có việc gấp, nhưng: "Không được đâu, bây giờ đã là tốc độ nhanh nhất rồi, hơn nữa đang lúc tan làm, người đi đường quá nhiều, không kẹt xe là đã may rồi."

Lạc Trường Tuấn biết anh làm khó tài xế, vì vậy điều chỉnh cảm xúc nói: "Vậy làm phiền anh cố gắng nhanh lên một chút!"

"Được!"

Xe còn chưa dừng hẳn, Lạc Trường Tuấn đã xuống xe thật nhanh, tại Đồng gia, lúc này đèn đuốc sáng rõ, khi Trường Tuấn lo lắng gõ cửa Đồng gia, nhưng vẫn không nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc.

"Lôi Lôi có ở nhà không?" Lúc ấy tất cả mọi người đang ở phòng khách nói chuyện phiếm, vợ chồng Đồng thị còn có An An, Lạc Trường Tuấn xuất hiện, vợ chồng Đồng thị tất nhiên rất kinh ngạc.

"Lạc Trường Tuấn, anh đã về rồi, vào ngồi đi!" An An biết anh, lần đó ở bãi đậu xe, cô đã nhận ra được, Lạc Trường Tuấn này thật sự rất thích Lôi Lôi, sáng sớm đã nghe Lôi Lôi nói, hôm nay anh sẽ trở về.

"An An, anh ta là...?" Mẹ Đồng tất nhiên rất tò mò, người đàn ông xa lạ này sao lại gọi con gái của mình thân mật như vậy.

Lúc này An An mới phản ứng được, giải thích với vợ chồng Đồng thị: "Bác trai bác gái, vị này là Lạc Trường Tuấn, Lôi Lôi ở Chicago năm năm cũng nhờ anh ấy chăm sóc!"

"Lần đầu tiên gặp mặt, liền hỏi câu này, xin bác trai bác gái bỏ qua cho. . . . ." Trường Tuấn lễ phép chào hỏi, dù sao bọn họ đều là người nhà của Lôi Lôi.

"Không sao, chúng tôi còn phải cảm ơn anh. . . . ." Mẹ Đồng vừa nghe An An nói như vậy, ấn tượng đối với Trường Tuấn lập tức tốt hơn nhiều, dù sao

nếu không nhờ anh ta, con gái của mình không biết sẽ như thế nào đây?

"Trường Tuấn, sao lại chỉ có một mình anh, Lôi Lôi đâu?" An An nhìn sau lưng anh một cái, Lôi Lôi không phải đi đón anh sao? Sao bọn họ nói chuyện lâu như vậy, còn chưa nhìn thấy bóng dáng của cô?

Lạc Trường Tuấn ngồi trên ghế sa lon, trên mặt rõ ràng rất nóng nẩy, đôi tay nắm lại thật chặt, trên trán rỉ ra đầy mồ hôi hột.

"Trường Tuấn?" An An cũng cảm thấy không được bình thường, hình như từ khi vào cửa anh đã có chút lo lắng.

Lạc Trường Tuấn không biết nên nói sao, rồi rầm thật lâu mới mở miệng: "Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì? Lôi Lôi nói tôi chờ cô ấy ở sân bay, nhưng thật lâu cũng không thấy bóng dáng của cô ấy đến, ngay cả điện thoại cũng tắt máy!" gương mặt tuần tú của Trường Tuấn không nén được lo lắng: "Tôi cho rằng cô ấy ở đây."

Mẹ Đồng vừa nghe, lập tức nóng nẩy: "Anh nói cái gì?"

"Bác gái, không có chuyện gì đâu!" An An lập tức trấn an mẹ Đồng đang kích động, chân mày hơi nhíu lại, giọng nói cũng vội vàng thêm mấy phần: "Nhưng từ khi cô ấy ra cửa cho đến bây giờ vẫn chưa trở về?"

Đang lúc mọi người không biết làm sao, An An giống như nghĩ tới điều gì, lập tức bấm một dãy số.

Bên trong phòng họp của Lục thị, mặt Lục Tử Hiên tối tăm ngồi ngay phía trước, phía dưới là các quản lý của các bộ phận bị giữ lại làm thêm giờ, tổng giám đốc vừa mới nói giận xong, mọi người đều không dám lên tiếng, trợ lý đứng phía sau Lục Tử Hiên, đưa cho anh một phân tài liệu, mới lật hai trang: "Bụp——" một tiếng khép lại, đôi mắt lập tức trở nên sắc bén.

"Một đám ngu xuẩn, tôi bỏ tiền ra mời các người về không phải để ăn cơm không, nếu như làm tiếp không được, tất cả các người đều đi hết cho tôi." Giận dữ gầm lên, thân thể cao lớn của Lục Tử Hiên lập tức đứng lên, trên cao nhìn xuống quét qua mỗi người đang ngồi ở đây.

Còn người ở phía dưới thì không dám thở mạnh, thấy anh rời đi, liền thở phào một hơi thật dài.

"Tổng giám đốc. . . . ."

Bóng dáng cao lớn của Lục Tử Hiên đi tới, nhìn thấy thái độ lạnh lùng này, thư ký còn chưa nói hết, đã bị cửa chính ngăn cách, vốn tưởng rằng có thể tan việc về nhà, xem ra không được rồi.

Đi tới trước bàn làm việc, áo vest bị anh tức giận ném lên trên ghế sa lon, cả vật cũng xiêu xiêu vẹo vẹo trên cổ, hai tay chống trên mặt bàn, dùng sức thở hắt hắt, chợt, ánh mắt tối sầm lại, theo tiếng gầm nhẹ, tất cả mọi thứ trên bàn đều bị hất xuống đất.

Anh thật sự sẽ phải từ bỏ cô như vậy sao? Nhưng anh rất không cam lòng.

Lúc này điện thoại vang lên, Lục Tử Hiên khẽ cau mày, giọng nói có vẻ hơi lo lắng của An An bên kia truyền đến: "Tử Hiên, Lôi Lôi ở chỗ của anh sao?"

"Sao cô ấy sẽ ở chỗ này của tôi được, không phải cô ấy ước gì được cách xa tôi một chút hay sao?" Lục Tử Hiên tự giễu mở miệng, nhưng giống như nghĩ tới điều gì: "Sao vậy? Lôi Lôi đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không thấy Lôi Lôi đâu cả, nghe Trường Tuấn nói cô ấy mua đồ ở siêu thị, nhưng đến bây giờ vẫn chưa về?" An An cố ý để giọng điệu giảm xuống, nhưng trong nháy mắt Lục Tử Hiên cảm thấy hít thở không thông, thân thể liền đứng thẳng, nhanh chóng cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài.

Sao có thể như vậy, từ khi cô đi siêu thị đến bây giờ đã lâu như vậy, coi như có mua thêm đồ cũng đã về từ sớm rồi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Loại cảm giác này làm lòng của anh càng ngày càng lo lắng.

Ferrari màu đen chạy như bay trong đêm tối, Lục Tử Hiên không ngừng gọi điện thoại, tuy nhiên nó luôn là nhắc nhở tắt máy.

Lục Tử Hiên cảm thấy lòng của mình đang run rẩy, ngón tay nắm chặt trên tay lái, đốt ngón tay tái nhợt nhìn thấy mà phát hoảng, trong lòng nói thầm một cái tên——

Đồng Lôi, Đồng Lôi, Đồng Lôi. . . . .

"Sẽ không có chuyện gì, không sao. . . . ."

Đột nhiên, điện thoại di động trong túi reo lên.

Lục Tử Hiên lập tức dừng xe lại nhận điện thoại.

"Lôi Lôi. . . . ." Thật ra thì anh căn bản không nhìn hiển thị cuộc gọi, chỉ là suy nghĩ đã không thể khống chế được.

Một giọng nói lắng lo của phụ nữ truyền đến: "Lục Tử Hiên tiên sinh!" Giọng nói lắng lo này nghe có chút quen tai: "Nếu như anh muốn cứu cô gái kia, vậy ngày mai hãy chuẩn bị xong 1 tỷ đến bến tàu, chỉ một mình anh, ah, đúng rồi, nhất thiết không được báo cảnh sát, nếu không thì chuẩn bị nhặt xác của cô ta đi." Lục Tử Hiên còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại đã bị cúp.

Lục Từ Hiền giống như sấm sét giữa trời quang, tay cầm điện thoại có chút run rẩy: "Lôi Lôi . . . . . Lôi Lôi . . . . . Bị bắt cóc rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Đã xảy ra chuyện gì? Đồng Lôi cố gắng thoát khỏi cảm giác mê man nhưng toàn thân đều mềm nhũn, mắt bị một miếng vải đen che kín, cái gì cũng không nhìn thấy được, cổ nén cảm giác buồn nôn, hai tay và hai chân của cô đều bị trói rất chặt, đến nỗi máu bị ứ đọng lại, tay chân cũng đã không còn cảm giác rồi.

Lấy tay nhéo vào bắp đùi, để cho mình tỉnh táo hơn, nếu không thì không bao lâu nữa sẽ lại bị hôn mê.

Cô nhớ lại khi mua đồ ở siêu thị xong, đang chuẩn bị gọi xe đi đón Lạc Trường Tuấn, mới vừa đứng ở bên lề đường, liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen chạy tới, cô chưa kịp phản ứng, trên xe đã có hai người nhảy xuống đẩy mạnh cô vào bên trong xe, sau đó chỉ cảm thấy phần lưng tê rần, liền ngất đi, cô biết khi đó đã bị tiêm thuốc mê, lại phát hiện đây chính là tác dụng phụ của thuốc mê gây ra.

Cô thật sự không biết mình đã đắc tội với ai ở thành phố A này nữa? Vậy làm sao lại có người bắt trói cô lại, chẳng lẽ là vì tiền?

Hình như cảm thấy một tia sáng, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, nói như vậy bây giờ đã là ban ngày, vậy là cô đã bị bắt tới đây cả đêm sao? Nếu trẻ như vậy mình không về nhà, ba mẹ và Trường Tuấn nhất định sẽ rất lo lắng.

Nghĩ tới đây liền giãy giụa thân thể, thế nhưng sợi dây rất to, trói vô cùng chắc chắn, sợ rằng không cởi được.

Lúc cô đang suy nghĩ nên làm cái gì, đột nhiên nghe được tiếng cửa mở, ngay sau đó đóng lại, rồi nghe tiếng bước chân đi về phía mình.

"Đồng tiểu thư ngủ có ngon không?" Đột nhiên sáng lên, làm cô nhắm mắt lại, trong lúc nhất thời vẫn chưa thể thích ứng được.

Một lúc sau mới thích ứng được, chỉ thấy một cô gái ngồi ở trước mặt cô, trong tay cầm một con dao sắc bén vuốt vuốt, mấy người đàn ông cao to lực lưỡng đứng ở sau lưng, bởi vì đưa lưng về phía ánh sáng nên căn bản không thấy được bộ dạng của cô ta.

Mà lúc này cô đang ở trong một kho hàng thì phải, bên trong còn chất một đống thùng giấy không.

"Cô là ai? Tại sao muốn bắt cóc tôi?" Vừa rồi nghe cô ta kêu mình là Đồng tiểu thư, rốt cuộc cô ta là ai, chẳng lẽ cô ta biết mình.

"Đồng tiểu thư, thật sự là một người hay quên, sao lại không nhớ tôi?" Âm thanh cười khê của cô gái vang lên ở trên không trong kho hàng có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Cô ta không nói gì, mà là đứng ở trước mặt cô, khoe miệng như có như không mang theo nụ cười tà ác, con dao lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua trên mặt cô.

Đồng Lôi che giấu sự sợ hãi ở trong lòng, ánh mắt chăm chú nhìn theo con dao, thân thể theo bản năng lui về phía sau, nhưng phía sau cũng là vách tường lạnh giá.

"Rốt cuộc cô muốn làm gì? Các người làm vậy là phạm pháp!"

"Phạm pháp, ah, những năm này chúng tôi không biết đã phạm vào bao nhiêu lỗi rồi, nhưng không phải vẫn sống rất tốt đó sao?" Cô gái khinh thường hừ lạnh, mấy người đàn ông sau lưng cũng khê hừ một tiếng.

Nhìn nụ cười khinh thường của cô gái, Đồng Lôi giống như là nhận ra được cái gì, mày đẹp nhũn lại, không dám tin quá khê: "Cô là Kim Tư Hàm?"

"Ha ha, Đồng tiểu thư rốt cuộc đã nhớ ra tôi rồi!" Cô gái tức giận để con dao vào giữa cổ của cô, cắn răng nghiêng lợi nói: "Năm đó đều là do cô, Lục Từ Hiền mới vứt bỏ tôi, đồng thời phá hủy Kim gia chúng tôi, nếu như không phải là do cô, sao tôi lại xuống đến nước này, đây tất cả đều là do cô làm hại." Bởi vì kích động, tay cầm dao cũng có chút run rẩy.

Cảm thấy đau nhói, Đồng Lôi không cần nhìn cũng biết, nhất định đã chảy máu.

"Nếu hận tôi như vậy, tại sao không giết tôi, không phải muốn đổi tiền chuộc chứ?" Đồng Lôi nói, dĩ nhiên cô sẽ không ngây thơ cho là cô gái này sẽ để cô sống lâu một chút, cô gái này hận cô như vậy, sao có thể bỏ qua cho cô, khi biết mình còn chưa chết chứng tỏ mình còn có giá trị lợi dụng, một khi tiền vào tay cô ta, mình sẽ mất mạng, cô nói như vậy chỉ là muốn biết rốt cuộc cô ta muốn làm những gì?

Kim Tư Hàm cười lạnh.

"Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có lợi ích, rất nhanh tôi sẽ có được một số tiền lớn, mà cô sẽ phải đi gặp diêm vương rồi, chẳng qua tôi sẽ đổi tốt với cô, sẽ không để cho cô phải cô đơn."

"Cô có ý gì?"

"Lục Từ Hiền không phải rất thích cô sao? Tôi ngược lại rất muốn nhìn xem anh ta có yêu cô nhiều không, có thể chết cùng với cô hay không?" Kim Tư Hàm chỉ vào một cái thùng nhỏ bên cạnh nói: "Đây là một quả bom hẹn giờ, chỉ cần tôi nhấn một cái nút, đến lúc đó anh ta có thể đi cùng với cô rồi, ngày này năm sau tôi sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho các người."

Trong lòng Đồng Lôi chợt run lên —— bom hẹn giờ, cô gái này nhất định là điên rồi, lại có thể dùng phương pháp ác độc như vậy.

Kim Tư Hàm thấy được sợ hãi trong mắt cô, lòng của cô ta càng thêm hài lòng không ít, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút: "Còn một tiếng nữa anh ta sẽ tới, a, quên nói cho cô biết, cô không cần mong đợi anh ta sẽ mang cảnh sát tới đây, nơi này là bến tàu cũ bỏ hoang cũ, trừ mấy kho hàng ra không có gì cả, chỉ cần anh ta đến sẽ có người giám sát tất cả hành động của anh ta, nếu anh ta dám mang cảnh sát tới đây, tôi đã nói trước sẽ cho nổ tung những quả bom này, đến lúc đó anh ta cũng chỉ có thể nhặt xác cho cô, không đúng, đến lúc đó cô ngay đến xác cũng không còn, chỉ còn lại một đồng cặn, ha ha. . . . ."

Mặt của Đồng Lôi trắng nhợt, nhưng giọng nói cũng không lộ ra sợ hãi.

"Nếu như chúng tôi chết rồi, Đồng gia và Lục gia nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, đến lúc đó cô có chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ bị bắt trở lại."

"Ha ha. . . . ., các người đều chết hết, còn có ai biết là tôi làm, cho dù có biết rõ, khi đó tôi đã ra đến nước ngoài, nói không chừng đã thay hình đổi dạng rồi, còn có ai sẽ nhận ra được chứ!"

Đồng Lôi nói không ra lời, cô gái này thật sự quá kinh khủng, chuyện gì cũng đã sắp xếp xong, hiện tại chỉ hy vọng Lục Từ Hiền đừng tới.

"Bịt miệng của cô ta lại, tôi không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Kim Tư Hàm ném lại một câu nói, để lại hai người, rồi lặc eo thon đi ra ngoài.

"Ừm!" Đồng Lôi sợ hãi lui sát vào góc tường, cái gì cũng không làm được, bây giờ đôi tay bị trói, miệng bị bịt chặt, hơn nữa nơi này là bến tàu cũ, trốn cũng không thoát, kêu lại không có người nghe.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Lục Từ Hiền chạy thẳng một đường như bay tới công ty, rồi chạy thẳng về phía phòng tài vụ.

Không có bất kỳ báo trước nào liền đẩy cửa phòng làm việc của giám đốc tài vụ ra.

"Tổng giám đốc ——!" Giám đốc tài vụ tất nhiên không thể ngờ rằng tổng giám đốc lại xuất hiện ở đây vào lúc này, trong lúc nhất thời liền ngăn người tại đó không phản ứng kịp.

"Hiện tại tôi cần gấp một tỷ, lập tức chuẩn bị tiền mặt cho tôi!" Lục Từ Hiền từ trên cao nhìn xuống dặn dò, anh vẫn đang suy đoán xem là người nào, chỉ cảm thấy giọng nói của cô gái kia rất quen, nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được, cô ta hẹn mình gặp mặt ở bến tàu cũ, thứ nhất là sợ anh mang cảnh sát tới, thứ hai là vì muốn chạy trốn, kho hàng cũ có một nửa là ở trên nước, đến lúc đó chỉ cần cầm tiền, rồi chạy trốn theo đường thủy rất dễ dàng.

Nhưng mà bây giờ điều cần quan tâm nhất chính là an toàn của Lôi Lôi.

"Một tỷ? Tiền mặt?" Giám đốc tài vụ lập tức đứng lên, tất nhiên rất kinh ngạc, một tỷ đối với Lục thị bọn họ mà nói chỉ là chút tiền nhỏ, nhưng một tỷ tiền mặt có thể hơi nhiều một chút, mua cái gì mà cần nhiều tiền mặt như vậy, hơn nữa tổng giám đốc từ trước đến giờ không phải vẫn luôn dùng thẻ tín dụng sao? Vào lúc này. . . . .

"Lời của tôi nói, anh không nghe thấy sao? Còn không mau đi nhanh, bây giờ tôi muốn có liền." Bây giờ Lục Từ Hiền đã phiền não không chịu nổi, nhìn anh ta còn đang ngăn người tại đó, đã sớm không nhìn được liền rống lên, mặc dù tính tình của anh cũng luôn không tốt cho lắm, nhưng ít nhất sẽ không giống như người điên, xem ra chỉ cần gặp phải chuyện của Đồng Lôi, anh có đang tỉnh táo cũng đều hóa thành số không.

"Dạ dạ dạ. . . . . Tôi sẽ đi ngay bây giờ!" Giám đốc tài vụ lập tức chạy ra ngoài dặn dò.

Lục Từ Hiền đi ra khỏi phòng tài vụ, xoa mi tâm, gương mặt mệt mỏi, cách thời gian giao dịch càng ngày càng gần, lần này có phải mình lại gián tiếp làm

hại cô ấy hay không?

Tốc độ của giám đốc tài vụ rất nhanh, chỉ chớp lát sau đã đặt hai thùng tiền trước mặt Lục Tử Hiên.

Lôi Lôi xin em đừng xảy ra chuyện gì. . . . .!

Trong góc của kho hàng, một bóng dáng nhỏ nhắn co rúc ở nơi đó, miếng vải nhét vào trong miệng không cách nào nói chuyện, chỉ có thể phát ra âm thanh "Ồ ô!".

Cách đó không xa, trên tay hai người đàn ông đều cầm điếu thuốc, chậm rãi hút, hơn nửa thỉnh thoảng lại nhìn sang bên này, Đồng Lôi bật cười, cô đã bị trói thành ra như vậy rồi, chẳng lẽ còn sợ cô chạy.

Thấy cô cười, hai người đàn ông này liếc nhau một cái, một người đàn ông trong đó mở miệng: "Đại Ngu, đầu óc cô gái này không phải có vấn đề chứ, bị người ta bắt cóc còn cười được?"

Cái người được gọi là Đại Ngu chợt hóp một ngụm rượu: "Con bà nó, ai biết, đoán chừng là sợ quá nên choáng váng."

"Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng cũng hơi nghi ngờ, cô gái này thật sự trị giá một tỷ sao?" Người đàn ông nói chuyện lúc nãy mở miệng lần nữa: "Nếu đến lúc đó không thu được tiền, vậy chẳng phải chúng ta vất vả vô ích rồi sao?"

Đại Ngu đang uống rượu chợt dừng tay lại, đứng lên đi về phía Đồng Lôi, sau đó ngồi xổm xuống nhìn cô xấu xa, chậm rãi mở miệng: "An Tử, cậu nói không sai, tôi cũng rất nghi ngờ cô gái này thật sự có giá như vậy hay không, nếu không lấy được tiền chúng ta thật sự đã vất vả vô ích rồi, nếu vậy thì chúng ta cũng không thể để cho cô ta được thoải mái." Nói xong trong mắt lóe ra một tia bỉ ổi.

An Tử suy nghĩ một chút, nhăn đầu lông mày, sau đó gằng từng tiếng hỏi: "Vậy phải làm sao?"

"Mấy ngày nay, ông đây đã nhìn đến hỏng rồi, cái người phụ nữ Kim Tư Hàm đó, nói gì mà vì kế hoạch, không thể để lộ tung tích, hiện tại có điều kiện tốt như vậy, sao tôi lại bỏ qua cho được!" Bỗng nhiên trên mặt Đại Ngu xuất hiện vẻ ác độc khát máu.

"Ồ ô!" Đồng Lôi sợ hãi trợn to hai mắt, thân thể không tự chủ co lại lui về phía sau, đáng tiếc phía sau lại là chân tường, cô biết nhất định hai người này không có ý gì tốt!

"Đừng sợ!" Ngón tay người đàn ông lướt qua gương mặt của Đồng Lôi, cười tà ác: "Yên tâm, tôi sẽ rất dịu dàng!"

"Ồ ô!" Trong lòng Đồng Lôi đang rất sợ, nhận ra được nguy hiểm sắp tới, tay cố gắng thoát khỏi dây trói sau lưng, nhưng dây thừng to và buộc chặt như vậy làm sao cô gãy giữa là có thể cởi ra được, khắp khuôn mặt đầy mồ hôi, toàn bộ mái tóc đều ướt hết.

"Người đẹp, vì muốn bắt được cô mà hai anh em chúng tôi đã thật lâu không đụng vào phụ nữ rồi, thân thể đã sớm đói khát rồi. . . . ." Đại Ngu từ từ mở miệng, đôi tay tà ác đưa về phía ngực của cô.

An Tử hiểu ý đi tới, trên mặt mang theo nụ cười dâm dăng.

"A, tránh ra, tránh ra. . . . ." Trong lúc giãy dụa, miếng vải cột quanh miệng bị rút ra, tất cả mọi người đều sững sờ, Đồng Lôi phản ứng đầu tiên, lập tức háng giọng kêu lên: "Các người đều là cầm thú, các người sẽ chết không được từ tế!"

Nhìn anh ta đi tới từng bước một, chân đạp xuống đất, di chuyển về phía bên cạnh.

"Chết sao? Ha ha. . . . ." Đại Ngu khinh thường cười to: "Vậy ông đây chết cũng muốn chết cho thoải mái." Nói xong liền nhào tới.

"A ——" Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, Đại Ngu lấy tay che phần hông, sắc mặt đỏ bừng, mồ hôi lạnh chảy ròng, thì ra là Đồng Lôi không cẩn thận đá phải gốc rễ của anh ta.

"Đồ đàn bà thói, rượu mời không uống muốn uống phạt rượu, dám đá ông sao?" Ánh mắt Đại Ngu hung hãn, tiến lên một bước, vung tay lên, trên gò má trắng nõn của Đồng Lôi lập tức hiện lên dấu tay, khóe miệng chảy ra một dòng máu đỏ: "Bây giờ ông đây sẽ cho cô sống không bằng chết!" Thân thể to lớn lập tức đè lên.

"Tránh ra, anh tránh ra. . . . ." Áo khoác đã bị kéo xuống, nhìn thấy quần áo của mình không đủ che người, tay chân Đồng Lôi liều mạng dậm đá, nhưng không dùng được.

"Chát ——"

Gương mặt Đồng Lôi đau rát, đôi mắt nhìn chằm chằm vào anh ta, nếu như ánh mắt có thể giết người, không biết vị Đại Ngu này đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Cô gái, có can đảm, lại dám nhìn chằm chằm tôi...nhưng tôi thích, ha ha!" Soạt một tiếng xé rách mảnh vải trước ngực cô, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, thế nhưng anh ta lại nhìn cô giống như xem một tác phẩm nghệ thuật: "Thật đúng như suy đoán, nhìn ngực này, eo này. . . . ." Nói xong bàn tay đã chạy khắp người cô.

"Cút ngay. . . . ."! Đồng Lôi chỉ cảm thấy rất nhục nhã, nước mắt ào ạt chảy xuống, có lẽ hôm nay cô sẽ phải chết ở nơi này, chỉ là không biết Lục Tử Hiền ngốc nghếch kia, có thật sự ngu ngốc chạy tới cứu mình hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

"Ai nha, đây là tình huống gì thế?"

Một giọng nói ngọt ngào giống như tiên nữ truyền đến từ nóc nhà.

"Cô là ai?" Đại Ngu và An Tử kêu lên.

Cô gái này ở đây từ lúc nào? Sao bọn họ lại không phát hiện ra.

Cô gái áo đen dễ dàng nhảy xuống từ các thùng hàng hóa, Đồng Lôi lúc này lại có tâm trạng quan sát cô gái đó, mái tóc cột đuôi ngựa thật cao, áo màu đen bó sát người, ôm lấy cơ thể là lút, khiến cô già dặn đi không ít, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, đôi mắt linh hoạt thảnh thơi quan sát Đại Ngu và An Tử, trong miệng phát ra tiếng chặc chặc.

"Hai người đàn ông các người lại bắt nạt một cô gái, thật là không xứng làm đàn ông."

Đại Ngu cười một tiếng tà ác.

"Xứng làm đàn ông hay không, không phải cô nên nhìn thử một chút sao?" Nói xong buông Đồng Lôi ra, gương mặt cười dâm dăng nhích lại gần, bàn tay cũng can rờ sờ lên gò má mềm mại: "Không ngờ ông trời lại đối với tôi không tệ, lại đưa tới đây thêm một người đẹp, ha ha, người đẹp, chỉ cần cô ngoan ngoãn, ông đây sẽ yêu cô thật tốt!" Một cái tay khác sờ tới bộ ngực của cô gái.

"Được!" Cô nắm lấy bàn tay Đại Ngu đang đưa tới, liền ném qua vai, Đại Ngu bị té chổng vó, sau đó giẫm một chân trên lưng của hắn: "Ai da, không phải anh nói muốn yêu tôi thật tốt sao, sao lại nằm trên mặt đất vậy?" Đồng Lôi chưa bao giờ biết một thân thể nhỏ nhắn như vậy lại có thể dễ dàng quật một người đàn ông mạnh như trâu ngựa trên mặt đất, sau đó còn có thể treo chọc giống như không có chuyện gì xảy ra.

Không chỉ có Đồng Lôi, An Tử ở một bên cũng choáng váng, thật lâu mới phản ứng được, vung quyền đánh tới, cô gái nhanh nhẹn tránh qua, đá một chân, An Tử cũng đẹp đẽ nằm xuống.

"Ai da, anh làm sao vậy..., sao cũng nằm trên đất vậy?" Cô gái cố ý làm ra vẻ kinh ngạc che miệng lại, nghiêng đầu nghĩ: "Có phải tối hôm qua anh ngủ không ngon giấc hay không, nếu vậy thì ngủ thêm một lát đi!"

Làm hai người hôn mê xong mới nhảy đến trước mặt Đồng Lôi, còi dây thùng ra.

"Thật là không thú vị, hai người này đáng đáp mạnh mẽ to lớn, nhưng không giống đã từng đánh nhau chút nào!"

"Tôi tên là Đồng Lôi, cô là ai, tại sao lại ở chỗ này?" Đồng Lôi thật sự tò mò chết rồi.

Cô gái nhú mày nói: "Tôi tên là Khả Khả, tối hôm qua vì thi hành một nhiệm vụ nên một đêm không ngủ, thật vất vả mới ngủ được một lát, lại bị hai người này làm hỏng rồi, tôi có thể không tức giận sao? Ah, đây là cái gì?" Lỗ tai nhạy bén, lập tức phát hiện có cái gì không đúng, Khả Khả trực tiếp đi về phía một thùng gỗ, gõ nhẹ một cái.

"Khả Khả, cẩn thận, đó là bom!" Đồng Lôi khẽ gọi, cô không quên Kim Tư Hàm đã từng nói, đó là bom hẹn giờ.

"Đừng lo lắng, cái đồ vật này không làm khó được tôi!" Đồng Lôi không biết cô lấy từ đâu ra một cái kéo, cắt đứt một sợi dây trong đó, sau đó tiện tay nhét quả bom vào trong ngực: "Được rồi!"

Đồng Lôi không thể tưởng tượng nổi nhìn động tác của cô gái, cô gái này giống như một người bí ẩn vậy.

"Ai da, không kịp giờ rồi, lập tức sẽ có người tới cứu cô, tôi đi trước." Không đợi Đồng Lôi phản ứng kịp, người đã biến mất.

Lục Tử Hiền mang theo một tỷ đi tới nơi giao dịch, anh thật không ngờ người đang ngồi trước mặt anh lại là Kim Tư Hàm, lúc trước vẫn cảm thấy giọng nói của tên bắt cóc rất quen tai, không ngờ sẽ là cô.

"Kim Tư Hàm, tôi đã mang tiền đến, người đâu?"

Không ngờ trong lòng của anh chỉ có cô gái kia, chẳng quan tâm đến mình: "tổng giám đốc Lục, cần gì nóng lòng như thế, nói thế nào chúng ta cũng coi như là người quen cũ, dù sao cũng nên nâng ly rượu ôn lại chuyện cũ một chút chứ!" Cô giơ tay lên cao, lập tức có một người đàn ông bùng tới hai ly rượu, Lục Từ Hiên không biết cô muốn làm cái gì, chỉ biết là sự do dự của anh sẽ làm hại tới Đồng Lôi, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

"Như vậy có thể đi chưa?"

"Clap clap!" Kim Tư Hàm ở một bên vỗ tay đứng lên: "Tổng giám đốc Lục quả nhiên rất phóng khoáng, các người còn đứng đó làm gì, còn không mau đưa tổng giám đốc Lục đi vào trong." Ánh mắt ý bảo hai người thuộc hạ dẫn anh đi.

Nằm bên cạnh hai người đàn ông này, Đồng Lôi có chút sợ, không biết bọn họ có thể đột nhiên tỉnh lại hay không, bất ngờ, cửa chính "Àm——" một tiếng mở ra, ánh mặt trời chói mắt xuyên qua khe hở chiếu vào, híp mắt lại, mấy bóng dáng cao lớn xuất hiện trong ánh mặt trời.

Lục Từ Hiên vọt thẳng đến bên cạnh Đồng Lôi: "Lôi Lôi. . . . . Lôi Lôi. . . . . !" Thấy anh, nước mắt Đồng Lôi lập tức chảy xuống, không biết trong nháy mắt kia khi nhìn thấy anh ở chỗ này, lòng của cô lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, tất cả sợ hãi và không an toàn đều biến mất.

"Chuyện gì xảy ra?" Một người trong đó thấy hai người nằm trên đất thì cảnh giác hỏi.

"Sao Đại Ngưu và An Từ lại nằm trên mặt đất?" Một người đàn ông khác lập tức quát khế, nhìn Đồng Lôi, thế nào cũng không nghĩ là một cô gái có thể làm được như vậy, trong lòng chợt căng thẳng: "Không được, tình hình không tốt!"

Lôi còn chưa nói xong, còi xe cảnh sát đã truyền tới.

Tất nhiên bọn họ không ngờ tình huống lại như thế, lập tức luống cuống tay chân, mấy tên thuộc hạ còn chưa kịp phản ứng đã bị bắt được.

"Đi mau, đi mau!" Kim Tư Hàm thét chói tai, ra lệnh với thuộc hạ.

Đối với tình huống này Lục Từ Hiên và Đồng Lôi cũng rất hoảng hốt, nhưng tất cả nghi ngờ đều được giải đáp khi nhìn thấy một người, Khả Khả thấy Kim Tư Hàm muốn chạy trốn, khẽ quát một tiếng: "Không được để bất kỳ ai chạy thoát!" Nói xong lập tức đuổi theo.

Nhảy lên ca nô, nhìn thấy các anh em bị bắt từng người một, Kim Tư Hàm cắn răng nghiêng lợi mở miệng: "Lục Từ Hiên, tôi muốn dùng anh để trừng phạt các anh em của tôi." Liếc nhìn kho hàng, lộ ra nụ cười quý dị —— "Sao lại như vậy?" Hồi lâu kho hàng cũng không có động tĩnh gì, cô nhớ rõ ràng đã đặt bom trong đó?

Lục Từ Hiên bảo vệ Đồng Lôi ở trong ngực, cẩn thận bế ngang cô lên, không biết vì sao trước mắt lại tối sầm, dưới chân lao đảo một cái.

Ngay khi bọn họ đi ra phía cửa sắt thì đột nhiên một bóng người vọt tới từ sau lưng.

"Từ Hiên ——!" Đồng Lôi sợ hãi kêu lên, Lục Từ Hiên muốn tránh, nhưng cảm giác mê man càng ngày càng rõ ràng, ông thép trong tay người đó nặng nề nện lên người Lục Từ Hiên.

Đồng Lôi sợ hãi há to miệng, trơ mắt nhìn một gậy đó đánh vào trên người của anh.

"Từ Hiên. . . . . !"

Lục Từ Hiên dùng sức nháy mắt mấy cái, sau đó cố nặn ra vẻ mặt tươi cười: "Anh không sao. . . . ." Nói còn chưa dứt lời thân thể lập tức té xuống, nhưng ngay khi chuẩn bị chạm đất, liền lật người lại, lấy mình làm đệm ở phía dưới.

"Từ Hiên. . . . . !"

"Khốn kiếp!" Khả Khả một cước đá bay người kia.

"Từ Hiên. . . . . !"

"Tĩnh lại. . . . . !" Đồng Lôi liền khóc thút thut, cái người ngu ngốc này, sao đến cuối cùng anh vẫn bảo vệ em chứ, tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104

Nước mưa rơi tí tách xuống cửa sổ, nơi xa có một đám mây đen đang dần tiến lại gần.

Đồng Lôi cố gắng mở mắt ra, phát hiện mình thế nhưng lại đang nằm ở bệnh viện, quay đầu, một bóng dáng quen thuộc đang yên tĩnh nằm ngủ ở bên cạnh giường, mà tay của mình bị anh nắm thật chặt.

Một động tác nhỏ của Đồng Lôi lại đánh thức người đàn ông đang trong giấc mộng, khẽ nhíu mày, vừa thấy cô mở mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười thoải mái.

"Bảo bối, có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?" Trường Tuấn lập tức nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần: "Em chờ một chút, anh đi gọi bác sĩ." Nói xong liền xông ra ngoài, lại bị cô kéo lại.

Hành động này thật không giống anh chút nào, bình thường anh luôn tỉnh táo mà bây giờ lại như vậy, hơn nữa cô không cảm thấy khó chịu chỗ nào hết.

"Trường Tuấn, em không sao!"

"Thật sự không có chuyện gì chứ? Em biết không? Khi nghe tin em bị bắt cóc được đưa đến bệnh viện, anh thật sự bị hù chết. . . . ." Giọng nói hơi run rẩy.

Đúng vậy, khi nhận được điện thoại của cảnh sát, anh không biết mình tới bệnh viện bằng cách nào, thấy cô nằm hôn mê ở trên giường bệnh, tim của anh như vỡ ra, thật may là cô không có việc gì.

Yên lặng đưa mắt nhìn một lúc lâu.

"Thật xin lỗi!"

Anh lập tức ôm cô vào lòng: "Không cần phải nói xin lỗi, là anh phải cảm ơn em, cảm ơn em có thể còn sống, cảm ơn em có thể trở về, cảm ơn. . . . ."

Đồng Lôi dựa vào trong lồng ngực rộng lớn ấm áp, cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ này, chợt có một cảm giác tội lỗi mãnh liệt, bởi vì cách đây không lâu cô mới vừa lưu luyến ôm trong lòng của một người khác, cánh tay không kiềm chế được vòng qua eo của anh, mặc kệ như thế nào, cô vĩnh viễn mắc nợ người đàn ông này.

Lạc Trường Tuấn thấy cô ôm mình, trong lòng lập tức có một dòng nước ấm chậm rãi chảy xuống, đẩy cô ra, đưa mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng hôn lên đôi môi của cô, anh thật sự hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giây phút này mãi mãi, mãi mãi. . . . .

Nhưng lúc này lại có người cố tình phá vỡ một màn ấm áp này.

Ngay lúc Lạc Trường Tuấn đang tập trung hôn say đắm thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

An An kinh ngạc đứng ở cửa nhìn một màn trước mắt, nghe được tiếng động, Đồng Lôi đẩy Lạc Trường Tuấn ra thật nhanh, mặt lập tức hồng đến mang tai.

"Các người. . . . . Lôi Lôi. . . . .!" Đôi mắt An An nhìn chằm chằm rồi lấp ba lấp bấp mở miệng, chợt cười nói: "Tớ đang muốn tới thăm cậu một chút xem đã tỉnh chưa, thật giống như tớ tới không đúng lúc vậy?"

"An An. . . . . Cậu nói cái gì đấy?" Đồng Lôi hiển nhiên có chút hốt hoảng, giống như đang vướng trộm bị người khác bắt gặp, Lạc Trường Tuấn thì ngược lại, rất thoải mái mời An An vào ngồi.

An An đi vào, đột nhiên nói với Trường Tuấn: "Đúng rồi, Trường Tuấn, Lôi Lôi đã một ngày một đêm chưa ăn cái gì, đoán chừng lúc này cũng đã đói bụng, anh nên đi mua một chút thức ăn về, tôi sẽ ở đây với cô ấy." Trường Tuấn liếc nhìn Lôi Lôi sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bệnh.

Thấy Trường Tuấn đã đi xa, An An mới đi tới trước giường bệnh ngồi xuống, nói chuyện phiếm với cô ấy, bây giờ điều cô muốn biết nhất chính là trong lòng của cô ấy nghĩ sao, bởi vì cô hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc.

"Lôi Lôi, cậu hiểu rõ tình cảm của mình bây giờ chứ?" Giọng nói của An An mang theo ý thăm dò.

"An An. . . . . Tớ. . . . .!"

Đồng Lôi yên lặng, cô thế này là sao, sao lại giam mình ở trong vòng xoáy này.

"Tình trạng của Lục Tử Hiên bây giờ không tốt lắm!"

"Không tốt?" Đồng Lôi vội vàng nhìn An An, hi vọng cô có thể nói với mình rốt cuộc anh ấy thế nào, có lẽ chính cô cũng không phát hiện, đối với tin tức của anh, cô lại quan tâm nhiều như vậy.

"Bây giờ anh ấy vẫn còn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ chẩn đoán nói là anh ấy bị trúng thuốc mê, hơn nữa não bộ bị tổn thương, nên cả người đều ở trạng thái hôn mê, không biết lúc nào có thể tỉnh lại, có lẽ. . . . ."

"Não bộ?" Đồng Lôi tự lẩm bẩm, chợt nhớ tới một giây đó, cô nhớ trong nháy mắt khi bọn họ sắp đi ra khỏi nhà kho, bóng người kia nhào tới sau lưng

Lục Tử Hiền, rõ ràng cô đã nhắc nhở anh, nhưng khi đó anh hình như rất không ổn, liền bị một gậy đó đập vào, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân sao?

"Cậu rất lo lắng cho anh ấy?" Lòng An An có chút chua xót nói: "Vậy thì đi xem anh ấy một chút, có lẽ nếu là cậu, anh ấy sẽ cố gắng tỉnh lại. . . . ."

Câu nói kế tiếp Đồng Lôi đã không nghe nổi nữa, cô vẫn ngây người ngồi ở đây, nghĩ đến chuyện anh có lẽ không tỉnh lại được nữa, cho đến khi Trường Tuấn gọi không biết bao nhiêu lần cô mới phản ứng lại được.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Anh dịu dàng hỏi, trong mắt lóe ra một tia lo lắng, lúc anh trở lại An An đã đi rồi, mà cô thì vẫn luôn ngẩn người.

"Mẹ, mẹ!"

". . . . ."

Đôi tay nhỏ bé của Đa Đa kéo áo của Đồng Lôi, nhưng trong đầu của cô lúc này vẫn luôn là lời nói của An An ——

Lục Tử Hiền vẫn còn đang hôn mê? Hôn mê. . . . .

"Ba, tại sao mẹ lại không để ý tới Đa Đa, có phải mẹ không cần Đa Đa nữa hay không?"

Đứa bé chính là đứa bé, nói xong nước mắt liền tràn đầy hốc mắt.

Lạc Trường Tuấn liền ôm lấy cậu bé, dịu dàng an ủi.

"Đa Đa ngoan, mẹ chắc chắn rất thương Đa Đa, nhưng thân thể của mẹ không được thoải mái, phải nghỉ ngơi nhiều, chúng ta đừng làm phiền mẹ nữa có được hay không?"

Vừa nghe nói thân thể của cô không thoải mái, Đa Đa lập tức nháy mắt gật đầu một cái.

Khuyên nhủ đứa bé xong, giao nó cho bảo mẫu, Lạc Trường Tuấn lặng lẽ đi tới bên cạnh Đồng Lôi.

"Nếu như lo lắng cho anh ta, thì đi thăm anh ta đi."

Nằm viện mấy ngày nay, mặc dù cô chưa từng chủ động yêu cầu đi thăm Lục Tử Hiền, nhưng mỗi vẻ mặt của cô Lạc Trường Tuấn đều nhìn thấy, kể từ ngày đó An An tới đây về, cả người cô giống như mất hồn mất vía.

Đồng Lôi hình như không chú ý dựa gần vào anh, nghe giọng nói ưu buồn của anh vang lên ở bên tai thì mới đột nhiên ngẩng đầu, anh vừa mới nói gì?

Vuốt mái tóc của cô: "Đi thăm anh ấy một chút đi, dù sao anh ấy bị thương cũng vì em."

Đồng Lôi cả kinh, sau đó lắc đầu một cái: "Không cần, em không muốn lại phải lo lắng nữa, mặc dù anh ấy bị thương vì em, nhưng em không muốn tổn thương anh nữa." Tiến lên một bước ôm hông của Trường Tuấn, nhẹ nhàng dựa vào trong ngực anh.

Lạc Trường Tuấn ôm cô, trong lòng lại không vui nổi, bảo bối, tại sao khi em nói ra những lời này, anh không cảm thấy hạnh phúc một chút nào. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, một người đàn ông trẻ tuổi không hề có sinh khí nằm ở trên giường bệnh, nếu không phải dụng cụ ở đầu giường không ngừng nháy lên, có lẽ ai cũng sẽ cho rằng anh đã không còn thở nữa.

Lúc này bác sĩ và y tá đang kiểm tra thân thể của anh.

Bên ngoài tấm kính cách ly.

Lý Cẩm dựa vào ngực của Lục Chấn Đông, nước mắt rơi không ngừng, trên mặt Lục Chấn Đông mang theo ưu thương nhân nhật, chẳng lẽ ông trời thật muốn bọn họ phải mất đi đứa con ưu tú này sao.

"Bác gái, sẽ không có chuyện gì đâu, Tử Hiền là người tốt nhất định sẽ gặp lành." An An an ủi Lý Cẩm, sau đó liếc nhìn vào phòng bệnh, trên mặt đầy lo lắng, đã một tuần lễ, Lục Tử Hiền vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lý Cẩm gật đầu một cái, nhưng vẫn không nhìn được đau lòng.

Một lúc sau, cửa phòng bệnh mở ra.

"Bác sĩ, con của tôi thế nào?" Lý Cẩm vội vàng hỏi.

Bác sĩ vừa lấy khẩu trang xuống vừa nói: "Thân thể tổng giám đốc Lục rất tốt, khôi phục cũng khá nhanh, nhưng do lúc trước não bộ bị thương nặng, cho nên. . . . ."

Lời của bác sĩ giống như sấm sét giữa trời quang, trước mắt Lý Cẩm như nổ tung, cảm giác mê man dâng lên trong nháy mắt, thân thể lập tức xụi lơ ngã xuống.

"Phu nhân. . . . . Phu nhân. . . . .!"

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . .!"

"Bác gái. . . . .!"

Mọi người luống cuống tay chân đưa Lý Cẩm tới phòng bệnh gần đó nghỉ ngơi.

"Bác trai, bác gái không thể chịu nổi kích thích, bác nên đưa bác ấy về trước, Từ Hiên ở đây đã có chúng cháu, bác cứ yên tâm về đi!" An An chỉ Lục Minh Hạo đứng bên cạnh, ý bảo bọn họ có thể yên tâm về nhà.

Lục Minh Hạo nhìn cha mẹ mình, mới mấy ngày ngắn ngủi, cha mẹ giống như đã già hơn rất nhiều, điều này làm cho người làm con trai như anh rất đau lòng: "Ba, mấy ngày nay ba mẹ cũng không có được một giấc ngủ tốt, hãy đi về nghỉ ngơi thật khỏe một chút, nếu không Từ Hiên còn chưa tỉnh lại, ba mẹ đã ngã xuống rồi, đây chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao?"

Lục Chấn Đông lắc đầu một cái, liếc nhìn Lý Cẩm bị té xỉu, nhẹ nhàng thở dài: "Không biết kiếp trước ba đã tạo cái nghiệp gì, mà đời này lại nhận được báo ứng như vậy?"

"Ba, đừng bao giờ nói như vậy, nếu Từ Hiên tỉnh lại nhất định sẽ tự trách mình!"

. . . . .

Bên trong tiệm áo cưới sang trọng nhất thành phố A, tất cả nhân viên đều bị người đàn ông trước mặt hấp dẫn, cả người Lạc Trường Tuấn mặc lễ phục màu trắng, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, rất đẹp trai cao quý.

Giờ phút này anh lặng lẽ dựa vào ghế sa lon, có chút khàn trương và mong đợi nhìn phòng thay quần áo trước mặt.

Đột nhiên âm thanh thanh thúy của giày cao gót truyền đến, một phần của chiếc váy màu trắng xuất hiện trong tầm mắt, theo làn váy nhìn lên, trước ngực được thiết kế bằng vải ren trắng ôm sát ngực rũ xuống hai bên hông làm nổi bật chiếc eo thon, tóc dài được kéo thẳng ra búi thành mái tóc cao quý, gương mặt hoàn mỹ mang theo nụ cười xinh đẹp.

Lạc Trường Tuấn nhất thời không thể dời mắt được, cô mặc áo cưới xinh đẹp đến nỗi làm anh kinh ngạc, nếu như mình là hoàng tử, thì cô gái ấy chính là công chúa xinh đẹp rồi.

"Trường Tuấn, thế nào?" Thấy anh không nói lời nào, chỉ luôn nhìn mình chăm chăm, Đồng Lôi theo quán tính nhìn lại gương một chút: "Anh làm gì mà vẫn nhìn em chăm chăm như thế, khó coi lắm sao?" Kéo kéo áo cưới, cô cảm thấy rất đẹp mà?

"Vị tiểu thư này, tôi thật sự chưa từng gặp qua cô đâu nào mặc áo cưới đẹp như vậy!" Không biết nói như vậy là thật hay giả, Đồng Lôi bĩu môi: "Có thật không? Nhưng tại sao dáng vẻ của người kia hình như không thích lắm thì phải?" Chỉ vào người vẫn còn đang sững sờ này giờ.

Nhìn Lạc Trường Tuấn sững sờ, nhân viên phục vụ hé miệng cười, sợ rằng cái người đàn ông anh tuấn này không phải cảm thấy không đẹp mà là cảm thấy quá đẹp, nhìn đến tròn mắt!

Lúc này Lạc Trường Tuấn mới nhận thấy được sự luống cuống của mình, tiến lên trước một bước đưa tay vòng quanh eo của cô: "Bảo bối, em thật là làm cho anh mở rộng tầm mắt, đột nhiên anh lại không muốn để cho người khác nhìn thấy em đẹp như vậy, phải làm sao đây?" Ngang ngực hôn lên trên gò má của cô một cái.

"Tiểu thư, cô thật hạnh phúc, xem ra vị tiên sinh này rất thích cô!" Bây giờ người nhân viên này rất ghen tỵ với Đồng Lôi, nếu có một người đàn ông đẹp trai như vậy thích mình thì thật là tốt.

Mặt của Đồng Lôi đỏ bừng, Lạc Trường Tuấn thì ngược lại, rất là hưởng thụ, toét miệng cười đến mang tai rồi, tất nhiên lời nói của nhân viên phục vụ rất xuôi tai.

"Bảo bối, em xem, chúng ta rất xứng đôi!" Trong gương, là một đôi tuấn nam mỹ nữ, nụ cười của Đồng Lôi đột nhiên trở nên cứng ngắc, một cảm giác khác thường dâng lên từ trong đáy lòng.

Năm năm trước, cũng có một người đàn ông anh tuấn đứng ở bên cạnh mình giống như vậy, nhưng khi đó bọn họ không có hạnh phúc mà thôi, hiện tại

cô mặc áo cưới vào lần nữa, mà người kia lại nằm ở trong bệnh viện.

Kể từ sau khi được cứu khỏi bọn bắt cóc trở về, thật sự cô cũng không qua thăm anh lấy một lần, không biết anh như thế nào?

"Lôi Lôi. . . . ." Lạc Trường Tuấn khẽ gọi, đáy mắt thoáng qua giống như không nhận ra: "Sao vậy, có phải mệt rồi không, nếu không chúng ta trở về thôi?"

Lúc này Đồng Lôi mới hồi phục lại tinh thần, vừa rồi cô đã thất thần, nhìn ánh mắt quan tâm của Lạc Trường Tuấn, một cảm giác tội ác cuộn cuộn dâng lên, rõ ràng mình là người muốn kết hôn, tại sao còn suy nghĩ đến người đàn ông khác, nắm lấy tay của Lạc Trường Tuấn đang vòng quanh thắt lưng mình, lắc đầu một cái: "Không có việc gì, có thể là do gần đây bận chuyện hết thúc hoạt động, thật sự rất muốn buông lỏng một chút." Trên mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Đôi mắt Lạc Trường Tuấn lập tức sáng lên, hỏi thúc Đồng Lôi thay áo cưới, sau đó gương mặt hưng phấn kéo cô lên xe.

Từ đầu đến cuối Đồng Lôi cũng không biết anh muốn làm gì, cho đến khi đến nơi, gương mặt mới kinh ngạc.

"Chúng ta tới đây làm gì?" Đồng Lôi chỉ tòa nhà trước mặt, lúc này bọn họ đang đứng trước cửa một rạp chiếu phim, mọi người lui tới thảnh thơi sẽ nhìn bọn họ, dù sao trong cuộc sống của bọn họ có thể nhìn thấy một đôi nam nữ đẹp như vậy thật sự là không dễ.

"Xem phim!" Lạc Trường Tuấn thật thà giải thích: "Không phải em muốn buông lỏng một chút sao? Cho nên. . . . ."

Cô còn nhớ rõ năm năm trước, Lạc Tử Hiên đưa cô đến xem phim, nói là vì muốn thử yêu đương cùng cô, cho nên đặc biệt chọn một bộ phim kinh dị, cuối cùng chính mình bị dọa sợ đến nổi chân tay đều nhũn ra, bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy buồn cười.

"Bảo bối, em cười cái gì?"

"A —— không có gì!" Đồng Lôi luống cuống giống như bị người ta tóm lấy bím tóc, có chút xấu hổ lắc đầu một cái.

"Vậy à?" Quơ quơ vé xem phim trong tay, liền ôm eo kéo cô đi: "Chúng ta đi vào thôi!"

Đồng Lôi nhẹ nhàng gật đầu một cái, Lạc Trường Tuấn không so đo khiến cô cảm thấy có lỗi với anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Trên phố vào mùa đông, rét lạnh cũng không làm giảm đi ý muốn xuống đường của mọi người, trên màn hình lớn ngay tại ngã tư đường, đang phát sóng hiện trường hôn lễ của Đồng Lôi và Lạc Trường Tuấn, bong bóng màu hồng đang tung bay đầy trời, cả hội trường được trang trí bằng cỏ nhân tạo, từng cây cột màu trắng được bao quanh bằng ruy băng màu hồng và những đóa hoa hồng, bụi hoa sen cũng là do vô số đóa hoa ghép thành, cả hội trường nhìn giống như một biển hoa, người đi đường cũng không khỏi bị hôn lễ long trọng này hấp dẫn mà dừng bước lại.

Ven đường một chiếc xe thể thao màu vàng lẳng lẳng đậu ở chỗ đó, người đàn ông nhìn tin tức hôn lễ trên màn ảnh thì chân mày hơi nhíu lại, một đôi mắt kính viền rộng che hết nửa gương mặt của anh, căn bản không cách nào nhìn thấy được vẻ mặt của anh lúc này.

Chợt người đàn ông đập mạnh chân ga, chỉ để lại một luồng khói xanh.

Tại nhà lớn Đồng gia.

Bởi vì mọi chuyện trong hôn lễ đều do Lạc Trường Tuấn chuẩn bị, cho nên trong khoảng thời gian này anh rất bận rộn, vội vàng không thấy bóng dáng.

Đồng Lôi giữ lấy giá vẽ, cầm bút trong tay nhưng một hình cũng không vẽ được, bên chân chất đầy những cục giấy bị vo tròn, người không biết còn tưởng rằng cô đang tìm linh cảm, đến gần mới có thể phát hiện ra cô đang ngẩn người.

Mấy ngày nay hôn lễ của cô và Lạc Trường Tuấn bị giới truyền thông tuyên truyền khắp nơi, chắc rằng ở Lục thị cũng có thể biết, như vậy có phải đều tốt cho mọi người hay không, thế nhưng lúc này cô lại không có lấy nửa điểm vui vẻ.

Bên trong biệt thự, vợ chồng Đồng thị và An An đang nhìn ra bóng dáng ngoài cửa sổ mà thờ dài.

"Lôi Lôi giống như không vui về chút nào?" Mẹ Đồng có chút nghi ngờ mở miệng, mấy ngày nay tin tức bọn họ kết hôn đã được các công ty truyền thông lớn đưa lên trang đầu, lúc đầu bà vừa nhìn thấy cũng kinh ngạc một lúc, lúc trước hình như căn bản không phát hiện ra.

Thật ra thì bà cũng không phản đối, bà vẫn rất thích Lạc Trường Tuấn, dù sao anh cũng đã cứu Lôi Lôi, nếu như không có anh, bà cũng xác định không

gặp lại được con gái của mình rồi.

Lần đầu tiên khi gặp được anh, là có thể nhìn ra anh rất thích Lôi Lôi, có lẽ gả cho anh Lôi Lôi cũng sẽ hạnh phúc, nhưng bà lại có thể nhìn ra, Lôi Lôi đối với anh tràn đầy cảm kích, chẳng qua là không liên quan đến tình cảm, chồng bà chuyện gì cũng không nói cho bà biết, bà biết ông sợ bà lo lắng.

"Không thể nào, con bé này đoán chừng là đang khẩn trương, dù sao hôn lễ này đều do mình Trường Tuấn lo liệu." Đồng Tường sợ bà nhìn ra đầu mối gì, nhất thời kích động, trái tim khẳng định không chịu nổi, không ngờ Lôi Lôi vẫn lựa chọn kết hôn với Trường Tuấn, kết quả này hình như đã sớm nghĩ tới, nhưng trong lòng vẫn có chút dao động. . . . .

An An nhìn ngoài cửa sổ một lúc lâu, bóng dáng đó thật làm cho người ta đau lòng.

Đứng dậy đi ra ngoài.

"Lôi Lôi. . . . ." Nhẹ nhàng kêu tên cô.

Đến bên cạnh cô ngồi xuống, nhìn trên giấy không hề có một nét vẽ nào, chậm rãi mở miệng: "Cậu thật sự không lo lắng cho anh ấy sao, có thể chọn kết hôn vào lúc này sao?"

Đồng Lôi kéo tờ giấy đang vẽ lộn xộn lung tung xuống, vò thành một cục ném đi, nếu như có thể cô thật sự cũng muốn vứt bỏ đi một chút trí nhớ.

"An An. . . . ." Lần nữa cầm bút, lại không vẽ được: "Bởi vì chỉ có quên, mới có thể không cần quan tâm đến trách nhiệm!"

An An cau mày, xem thường lắc đầu một cái: "Lôi Lôi, đừng giả bộ, cậu có thể gạt được người khác, nhưng cậu không gạt được tớ...tớ đã quen biết cậu lâu như vậy, có lẽ tớ còn hiểu cậu hơn chính bản thân cậu nữa kia."

Đồng Lôi sợ hãi, hình như thật sự là như vậy, trước kia cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không thoát khỏi cặp mắt của cô ấy.

"Cậu biết không, ngày ấy cậu bị bắt cóc, khi chúng tớ chạy đến nơi, thì cậu sống chết cũng phải giữ chặt lấy Lục Tử Hiên, chúng tớ phải dùng hết sức mới tách hai người ra được, ngay khi cậu mất hết ý thức, trong miệng của cậu luôn kêu tên của Lục Tử Hiên. . . . ."

"An An, đừng nói nữa!" Lấy tay che lỗ tai lại, giọng nói trở nên yếu ớt, cô biết An An sẽ không gạt cô, hơn nữa mấy ngày nay cô cũng càng ngày càng nhận ra tình cảm của mình dành cho Lục Tử Hiên.

Nước mắt mãnh liệt trào ra, hình như vừa gặp được anh, vừa đụng đến những gì liên quan đến anh là nước mắt của cô sẽ chảy không ngừng.

"Lôi Lôi, trong lòng của cậu vẫn có anh ấy, điểm này trong lòng cậu là rõ nhất, nhưng tại sao còn phải làm như vậy, tình cảm cậu dành cho Lạc Trường Tuấn là cảm kích nhiều hơn, không phải là tình yêu, coi như anh ấy đã từng tổn thương cậu rất nhiều, nhưng mà trong lòng của cậu toàn bộ đều là anh ấy, nếu như các cậu không gặp lại nhau lần nữa, có lẽ cậu sẽ hạnh phúc, nhưng thực tế không phải như vậy, các cậu đã gặp lại nhau. . . . ."

Đồng Lôi sững sờ thật lâu, cũng yên lặng thật lâu, bây giờ cô đã bị lún vào vũng bùn không cách nào thoát ra được, lắc đầu một cái: "An An, có lẽ lời nói của cậu rất đúng, nhưng chúng tớ đã bỏ lỡ nhau, có lẽ chúng tớ thật sự không có duyên phận, nhưng mà ở trên đời này, người tớ không thể gây tổn thương nhất chính là Trường Tuấn."

An An nhìn cô một lúc lâu, tại sao hai người rất yêu nhau lại không thể ở chung một chỗ?

"Đừng lúc nào cũng nói chuyện của tớ vậy chứ!" Nét mặt Đồng Lôi lộ ra nụ cười: "An An, tớ thấy gần đây cậu và anh hai rất thân thiết?"

"Anh hai là người rất tốt, lại dịu dàng nữa, có lẽ hai người các cậu ở chung một chỗ sẽ rất tốt." Bây giờ cô còn nhớ rất rõ, hai người bọn họ vừa thấy mặt đã cãi nhau, đó là lần đầu tiên cô thấy Lục Minh Hạo luôn ôn hòa lại có một mặt trẻ con như vậy.

Sắc mặt An An đỏ lên, nũng nịu nói: "Lôi Lôi, rõ ràng đang nói chuyện của cậu, sao lại chuyển qua tớ, với lại chúng tớ vừa thấy mặt đã cãi nhau, làm sao có thể?"

"An An, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe câu nói, không phải oan gia không đụng đầu hay sao. . . . .?"

Khi nói xong câu đó, Đồng Lôi đã bỏ chạy rất xa.

Ngay lúc hai người đang đùa giỡn thì trong sân truyền đến tiếng động cơ xe hơi, một bóng dáng anh tuấn bước xuống từ trên xe, vóc người cao ráo, da thịt trắng nõn, gương mặt tuấn mỹ bị cặp mắt kính che đi một nửa.

"Trắc Nhiên. . . . .!" Sao anh ấy lại tới đây, hình như từ sau khi trở về nước chưa từng gặp qua anh?

Đúng vậy, người tới chính là Trắc Nhiên, đưa tay lấy kính đeo mắt xuống, con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, cô hình như không có thay đổi gì, vẫn xinh đẹp như năm năm trước, chỉ là tóc dài thẳng thớm đã biến thành tóc quăn, cả người càng thêm chín chắn quyến rũ.

"Sao anh biết nơi này mà tới?"

Khóe miệng Trắc Nhiên nhếch lên, lộ ra một nụ cười: "Có thời gian không, chúng ta đi ra ngoài uống một chén?" Năm năm trước cô gái này đã làm cho

anh em tốt của mình lún sâu vào hố tình, điên cuồng tìm kiếm suốt năm năm, năm năm sau lại vì cô mà cho đến bây giờ vẫn còn nằm ở bệnh viện, thế mà cô lại đang muốn kết hôn.

Đồng Lôi cũng biết anh đến đây là vì chuyện gì, nên khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Một ngày mới lại bắt đầu, bầu trời xanh thẳm, mặt trời đã sớm không chịu được cô đơn lạnh lẽo mà nhảy ra khỏi tầng mây, ánh mặt trời dịu nhẹ khiến tất cả mọi vật đều sáng bừng.

Ở ngoại ô thành phố, lúc này bên trong một nhà thờ sắc màu rực rỡ, không khí vui mừng nhẹ nhàng, trên mảnh đất bên cạnh cửa lớn được bao phủ bởi một thảm cỏ xanh mơn mơn hòa với những đóa hoa hồng, mọi người đều biết, mùa này chắc chắn không thể có sân cỏ, nên một sân cỏ lớn như vậy chắc là được đặc biệt làm theo yêu cầu, tất cả những thứ này đều được chuẩn bị cho hôn lễ sắp cử hành.

Tân khách tùm năm tùm ba tại một chỗ nói chuyện với nhau, đám ký giả ủa tới liền bị một lớp vệ sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp ngăn ở lối vào nhà thờ, chỉ giữ lại một lối đi nhỏ đủ cho xe đi vào, tuy vậy ở đây đèn flash cũng không ngừng lóe lên.

Đây là một cơ hội rất tốt để tìm hiểu nguyên nhân vì sao lúc đầu hoạt động ‘tình yêu vĩnh cửu’ lớn như vậy lại chọn một vị chuyên gia thiết kế thời trang chưa có tên tuổi gì.

"Tại sao không thấy cô dâu, nghe nói lúc trước đã gây ra xì căng đan với tổng giám đốc Lục thị, thật muốn xem thử kiểu phụ nữ như thế nào mà có thể khiến cả hai người đàn ông ưu tú như vậy thích?" Một cô gái ăn mặc hợp thời trang vừa nói, vừa rướn cổ lên tìm kiếm trong đám người, trên gương mặt lộ ra nét hâm mộ.

Mấy cô gái vừa nghe xong cũng hòa theo, dù sao chỉ cần là phụ nữ cũng đều sẽ hâm mộ một cô gái như vậy.

.....

Bên trong phòng nghỉ ngơi của nhà thờ, Đồng Lôi không yên lòng ngồi ở chỗ đó, thợ trang điểm đang sửa soạn lại cho cô.

"Tiểu thư Annie, cô là cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy đấy!" Trang điểm xong, thợ trang điểm liếc nhìn gương mặt xinh đẹp của người trước mặt, hết sức khen ngợi.

"Được rồi, cô đi ra ngoài trước đi, tôi muốn ở một mình." Đồng Lôi căn bản cũng không nghe được thợ trang điểm đang nói gì, liền nói cô ấy đi ra ngoài, cho đến khi bên trong phòng nghỉ chỉ còn lại một mình cô, lúc này mới đưa tay trái của mình ra, một chiếc nhẫn kim cương chói mắt nằm ở nơi đó, đây là chiếc nhẫn “tình yêu vĩnh cửu” hoàn mỹ nhất dành cho nữ.

Cô không tự chủ được nghĩ muốn rời khỏi nơi này bay đi, nhớ lại ngày Trác Nhiên đến tìm mình.

Đồng Lôi cho là Trác Nhiên đến để khuyên mình đừng buông tay Lục Từ Hiên, nhưng anh không làm vậy, mà anh lại đưa cho cô một chiếc hộp màu đỏ, khi cô mở ra thì lập tức sững sờ.

Chiếc nhẫn này rất quen thuộc, cô đã từng thấy, là ‘tình yêu vĩnh cửu’ của nữ.

Trong lúc nhất thời, cô có chút không rõ rốt cuộc Trác Nhiên có ý gì, sao lại đưa cho cô một chiếc nhẫn.

"Thật xin lỗi, xin hỏi đây là ý gì?"

Trác Nhiên ngẩng đầu, không ngoài dự đoán nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Đồng Lôi, dừng một chút mới mở miệng: "Đây là chiếc nhẫn ‘tình yêu vĩnh cửu’ hoàn mỹ nhất mà năm năm trước Từ Hiên muốn đưa cho em nhưng vẫn không có cơ hội."

Đồng Lôi cảm thấy bị đè ép một lúc.

"Trác Nhiên, đối với anh ấy tôi đã không còn hận, nhưng tình yêu cũng đã biến mất, năm năm trước tôi đã ném đi tất cả, cho nên. . . ." Đây hộp nhẫn tới trước mặt của anh.

Trác Nhiên không nhận lấy, hít một hơi thật sâu, đứng dậy đi tới trước mặt Đồng Lôi: "Vật này đối với tôi mà nói căn bản không có ý nghĩa, tôi không có quyền xử lý. . . ." Đặt chiếc nhẫn vào trong tay của cô, rồi đi không hề dao động.

Đồng Lôi lạnh nhạt nhìn bóng dáng đó, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay một chút, rồi nắm thật lâu.

"Này, tỉnh lại rồi hả, đang suy nghĩ gì vậy?" Gương mặt của An An phóng to xuất hiện trước mặt, thật sự dọa cô giật mình.

Đồng Lôi cuống quýt thu hồi chiếc nhẵn, ánh mắt lóe lên: "Sao cậu lại tới đây?"

"Sao tớ lại không thể tới chứ? Lần trước cậu kết hôn tớ đã không được nhìn thấy, lần này. . . . ." Nói đến một nửa mới phát hiện mình nói sai: "Lôi Lôi, tớ không phải cố ý!"

Nếu cô ấy đã lựa chọn như vậy, mình cũng nên chúc phúc cho cô ấy.

"Không có gì, tớ không sao!" Đồng Lôi buông lỏng cười cười, thấy gương mặt áy náy của An An, đột nhiên nói sang chuyện khác: "An An, lúc nào thì cậu có thể kết hôn?"

"Con nhóc chết tiệt kia, cậu có phải lại muốn chế nhạo tớ không?" An An đỏ mặt liếc nhìn xung quanh, từ lần trước Lôi Lôi nói chuyện của cô và Lục Minh Hạo, trong lòng hình như có chút không giống trước.

"Không có, nhìn mặt cậu đỏ rần rồi kìa!" Đồng Lôi cố ý chọc.

"Lôi Lôi!" Ngay lúc An An cảm thấy lúng túng, cửa được mở ra, một vị phu nhân ưu nhã nở nụ cười đi vào, sau lưng còn có một vị phu nhân khác đi theo.

"Mẹ, bác gái!" Lại nhìn thấy Lý Cẩm lần nữa, Đồng Lôi luôn cảm thấy lúng túng.

Lý Cẩm đi tới trước bàn trang điểm, cẩn thận liếc nhìn gương mặt Đồng Lôi: "Lôi Lôi thật là xinh đẹp, đáng tiếc Từ Hiên không có cái phúc này." Nói xong sắc mặt liền trắng hơn nhiều.

"Bác gái, thật xin lỗi!" Đồng Lôi thân mật kéo cánh tay Lý Cẩm, lúc này cô không biết phải an ủi thế nào, dù sao Lục Từ Hiên bị thương là vì mình.

. . . . .

Bên trong bệnh viện.

Một bóng dáng anh tuấn đang nằm ở nơi đó, yên tĩnh giống như một đứa trẻ đang ngủ say.

Một dáng người cao lớn khác đang đứng bên cạnh giường, trong tay cầm một tấm thiệp đỏ tươi, gương mặt khó xử.

Trác Nhiên không nghĩ tới lần này anh trở về, lại nhìn thấy người bạn thân giống như anh em có thể nằm yên trên giường bệnh như vậy: "Từ Hiên, năm năm rồi, bao nhiêu ngày đêm cậu đều không từ bỏ, tại sao bây giờ lại lựa chọn buông tay chứ, cậu có biết cô ấy sắp kết hôn, sẽ mãi mãi không thuộc về cậu nữa hay không?" Một ngọn lửa nóng bỏng đang nhảy lên trong mắt.

Nhưng Lục Từ Hiên trên giường bệnh trước sau như một vẫn không có một chút phản ứng nào.

Trác Nhiên cúi đầu, đặt tấm thiệp mời trên tay lên đầu giường, con người sâu thẳm giống như biển rộng, đợi một lúc mới rời đi, chọt ngón tay của người đang nằm trên giường bệnh giật nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Giờ lành đã đến.

Theo tiếng "Ken két ——", cửa chính của nhà thờ mở rộng ra, khúc nhạc kết hôn tuyệt đẹp vang lên trên bầu trời của nhà thờ, Đồng Lôi khoác cánh tay của Đồng Tường xuất hiện tại cửa.

Đa Đa làm hoa đồng*, gương mặt đáng yêu mang theo nụ cười vui vẻ, giống như đây là buổi lễ long trọng được tổ chức cho nó vậy.

*Hoa đồng: là đứa bé đi theo cô dâu rải hoa trong lễ cưới.

Tiếng vỗ tay vang lên từng đợt, những quan khách cố gắng rướn cổ lên để nhìn cô dâu đang đi lại gần, cả người mặc một chiếc áo cưới màu trắng làm nổi bật dáng người xinh đẹp tuyệt trần của cô, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ.

Lúc này, Lục Trường Tuấn mặc một bộ âu phục màu trắng, bộ dạng tuấn mỹ khiến trái tim của các cô gái đảo điên, nhưng lúc này trong mắt anh đã

không còn ai khác, ánh mắt thiết tha nhìn chăm chăm cô gái đang đi trên thảm đỏ, sau ngày hôm nay, cô ấy sẽ là của mình.

Ngồi ở phía trên cùng của căn phòng cha mẹ của Lạc Trường Tuấn, còn có một vài vị lãnh đạo cấp cao của Lạc thị, hôm nay dù sao cũng là đám cưới của người thừa kế Lạc thị, nói gì bọn họ cũng phải tới đây.

Thấy con trai hạnh phúc, nụ cười trên mặt của vợ chồng Lạc thị cũng ngày càng sâu hơn.

"Hãy đối xử tốt với con bé!" Đồng Tường giao bàn tay của con gái cho Lạc Trường Tuấn đang đứng trước mặt, trịnh trọng dặn dò, ông cũng đã từng giao bàn tay của con gái vào trong tay của một người trẻ tuổi khác giống như vậy.

Lạc Trường Tuấn gật đầu một cái: "Con biết rồi!"

Khi người điều khiển chương trình nói hai người đứng vào chính giữa, đứng vào giờ phút này bọn họ là hai người nổi bật nhất ở đây.

"Tôi rất vinh hạnh có thể chủ trì hôn lễ của hai người trong ngày hôm nay. . . . ." Đồng Lôi không nghe được người điều khiển chương trình đang nói cái gì, chỉ nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Lạc Trường Tuấn hình như cảm nhận được cô đang nhìn mình chăm chú, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng mà mê người, nắm tay của cô thật chặt.

Người điều khiển chương trình hài lòng cười một tiếng, hắng giọng một cái: "Tốt lắm, hôn lễ chính thức bắt đầu. . . . ."

"Tiểu thư An-nie, cô có đồng ý làm vợ của tiên sinh Lạc Trường Tuấn không? Cho dù cuộc sống có sướng hay khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật cũng sẽ chăm sóc anh ấy, yêu thương anh ấy, không xa không rời hay không?"

". . . . ."

Trong không khí hoàn toàn yên lặng, Đồng Lôi mím chặt miệng, chỉ nhìn Lạc Trường Tuấn thật lâu, trong đại sảnh, đám người trong hôn lễ bắt đầu truyền ra tiếng bàn luận xôn xao.

Cả hội trường bỗng ồn ào, đôi mắt đầy hy vọng của Lạc Trường Tuấn lập tức chìm xuống, tim nhảy tới cổ rồi, sắp khản trương đến không thể hít thở

Không phải cô ấy đòi ý rồi chứ?

"Chuyện gì đang xảy ra?" An An nhỏ giọng nói vào tai của Lục Minh Hạo.

Lục Minh Hạo chỉ lắc đầu một cái, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa chính của nhà thờ, nhưng mỗi lần đều thất vọng.

Nhìn anh, vẻ mặt của An An hình như nghĩ đến cái gì: "Anh ở đây mong chờ Lục Từ Hiên sẽ xuất hiện, nhưng bây giờ anh ấy xuất hiện còn có tác dụng sao? Lôi Lôi dù sao cũng đã trở thành cô dâu của người khác rồi, huống chi bây giờ anh ấy vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh?"

"Nhưng, bọn họ cứ tách ra như vậy, tôi cảm thấy rất đau lòng!"

"Có một số việc Lôi Lôi chỉ có thể tự mình quyết định, chúng ta cũng chỉ có thể chúc phúc cho cô ấy mà thôi."

An An nói như vậy khiến Lục Minh Hạo rơi vào suy nghĩ.

". . . . ."

"Bảo bối, bảo bối. . . . .!"

"Mẹ. . . . .!"

Đa Đa lo lắng kéo phía dưới váy của Đồng Lôi.

"Tiểu thư An-nie, cô có đồng ý làm vợ của tiên sinh Lạc Trường Tuấn không? Cho dù. . . . ." Người điều khiển chương trình cau mày, đọc lại lời thề vừa rồi, tình huống như vậy là lần đầu tiên ông gặp phải.

Ngay khi Lạc Trường Tuấn rũ mắt xuống một lần nữa thì bên tai truyền tới một âm thanh đồng ý thật thấp.

"Tôi đồng ý!"

Lạc Trường Tuấn không những không thấy nhẹ nhõm khi nghe được lời thề mà trong lòng còn đè nén rất khó chịu, câu 'tôi đồng ý' này bọn họ đã đợi năm năm, tuy nhiên nó lại không vui vẻ gì.

Người điều khiển chương trình cười hài lòng: "Tiên sinh Lạc Trường Tuấn, anh có đồng ý cưới tiểu thư An-nie làm vợ không? Cho dù cuộc sống có sướng hay khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật cũng sẽ chăm sóc cô ấy, yêu thương cô, không xa không rời hay không?"

Vốn cho là anh sẽ sáng khoái trả lời, nhưng không có, ngón tay thon dài lướt qua gò má của cô.

"Bảo bối, sẽ không hối hận chứ?" Lạc Trường Tuấn chân thành nói, bây giờ phải biết rằng anh rất sốt ruột, mặc dù anh rất muốn trả lời ba chữ ‘tôi đồng ý’ này, thế nhưng vấn đề này đối với anh hết sức quan trọng, lúc này đoán chừng trong lòng của người điều khiển chương trình cũng đang nghi ngờ, hai người này là muốn kết hôn sao? Sao thấy hai người giống như không tình nguyện vậy?

"Trường Tuấn, em sẽ không hối hận!" Lúc nói lời này trong lòng đột nhiên nghĩ đến người kia: "Có lẽ vừa rồi em còn do dự, nhưng bây giờ sẽ không, anh sẽ không nghĩ muốn từ chối em chứ, vậy ngày mai em sẽ phải lên trang đầu của giới truyền thông rồi." Cô có chút đùa giỡn nói.

Lạc Trường Tuấn thoải mái cười.

"Tôi đồng ý. . . . ."

Cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Người điều khiển chương trình cũng lau mồ hôi lạnh: "Tiếp theo, cô dâu chú rể hãy trao nhẫn cho nhau. . . . .!"

Một cô gái mặc lễ phục đưa tới một khay nhỏ có một hộp trang sức tinh xảo, bên trong có hai chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng lấp lánh, Lạc Trường Tuấn lấy một chiếc, Đồng Lôi lấy chiếc còn lại, trong nháy mắt khi chuẩn bị đeo nhẫn. . . . .

"Chờ một chút!" Một giọng nói rất không hài hòa truyền đến từ cửa chính, tay Đồng Lôi tay khẽ run một cái, Lạc Trường Tuấn theo bản năng sững sờ. . . . .

Mọi người kinh ngạc, rồi rít nghiêng đầu, rốt cuộc là ai lại ngăn cản hôn lễ ngay tại giờ phút này. . . . .?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

Ngay cửa nhà thờ, một người đàn ông vóc dáng cao lớn đứng ở nơi đó, cả người là quần áo bệnh nhân cũng không che giấu được gương mặt tuấn mỹ của anh, có lẽ bởi vì vận động mạnh mà thân thể không ngừng phập phồng.

"Tư Hiền. . . . .!" Đồng Lôi lập tức ngăn người tại đó, đôi mắt mờ thật to.

Lạc Trường Tuấn cũng kinh ngạc, anh không ngờ Lục Tư Hiền lại xuất hiện tại nơi này, không phải anh ta đang hôn mê sao? Một loại dự cảm chẳng lành tùy ý tán loạn ở trong đầu.

Khỏe miệng Lục Minh Hạo lộ ra nụ cười thoải mái: "Không ngờ nó tỉnh thật. . . . .!" Còn An An thì che miệng lại, gương mặt không thể tin, điều này có phải chứng tỏ tất cả mọi thứ đều sẽ khác đi hay không?

Lục Tư Hiền không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, đi từng bước về phía bậc tổ chức hôn lễ, bởi vì nơi đó có nguyên nhân làm anh tỉnh lại, một người có thể làm anh tỉnh lại.

Đồng Lôi nhìn anh đi tới từng bước một, thân thể cứng ngắc không thể di chuyển bước chân, anh cứ như vậy đứng trước mặt của cô, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, đã rơi vào trong ngực của anh, giọng nói trách cứ truyền đến từ đỉnh đầu: "Cái cô gái này, sao lại dám gả cho người đàn ông khác trong khi anh đang hôn mê chứ?" Anh run rẩy nói, nếu như, nếu như anh đến trễ mấy phút nữa có phải sẽ vĩnh viễn mất đi cô hay không?

Đôi mắt Đồng Lôi tròn to, anh nói lời này là có ý gì, giữa bọn họ đã không còn quan hệ, cô lựa chọn thế nào không cần phải nói cho anh biết?

Lúc này hội trường trở nên vô cùng yên tĩnh, ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn vào giữa ba người, không hiểu tại sao một hôn lễ tốt như thế này lại biến thành như vậy, cô dâu bị một người đàn ông khác ôm lấy, chú rể thì chỉ đứng ở một bên nhìn.

Lạc Trường Tuấn lẳng lặng đứng ở một bên, hình ảnh hai người ôm nhau ở trước mặt làm mắt anh đau nhói, tiến lên một bước: "Lục tiên sinh, mời anh buông cô dâu của tôi ra." Chân mày nhíu chặt lại một chỗ: "Anh hãy buông cô dâu của tôi ra!" Đề nén lo lắng trong lòng, kéo tay Đồng Lôi, Đồng Lôi rõ ràng cảm thấy bàn tay nắm tay mình nóng rực.

Lục Tư Hiền căn bản không để ý đến anh, cánh tay đang ôm Đồng Lôi không nói lỏng ra chút nào, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm Lạc Trường Tuấn: "Mong Lục tiên sinh cho phép tôi đưa vợ của mình đi." Anh cầu xin hèn mọn như thế.

"Lục Tư Hiền!" Đồng Lôi cau mày, anh cầu xin nhiều lần như vậy làm trái tim của cô co lại thật mạnh, nhưng cái gì cô cũng không làm được, cũng không thể làm, giằng giằng lui ra khỏi ngực của anh.

Lạc Trường Tuấn thấy vậy, nhanh chóng ôm lấy cô vào trong ngực mình: "Lạc tiên sinh, hôm nay là hôn lễ của chúng tôi, có chuyện gì chờ sau hôn lễ hãy nói. . . . .!"

Vừa dứt lời, ngay lúc mọi người ở bên trong đang kinh ngạc, Lạc Từ Hiên đột nhiên lui về phía sau một bước, thân thể cao lớn rơi xuống, theo một tràng thốt lên, hai chân của anh thế nhưng lại khụy xuống đất, quỳ gối trước mặt Lạc Trường Tuấn.

"Từ Hiên. . . . .!" Lý Cẩm ghen ngào gào lên.

Lạc Trường Tuấn vội vàng lui về phía sau một bước, người đàn ông ưu tú này, lại có thể xem thường sĩ diện của một người đàn ông, bây giờ lại uất ức quỳ gối trước mặt của mình, rốt cuộc trong lòng anh yêu sâu đậm chừng nào?

Lỗ mũi Đồng Lôi đau xót, nước mắt chứa đầy hốc mắt, lại chặt chẽ đè nén xuống.

"Đủ rồi Lạc Từ Hiên!" Cấu kinh quát một tiếng, đôi mắt đen nhánh nhìn lại Lạc Từ Hiên: "Tôi đã nói với anh rất rõ ràng, giữa chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì, coi như tình cảm có sâu đậm hơn nữa thì một ngày kia cũng sẽ tan thành mây khói mà thôi!" Thật ra thì khi nói câu nói tuyệt tình này lòng của cô cũng không chịu nổi, nhưng không thể không làm như thế, xoay người nói với người điều khiển chương trình: "Làm phiền ông tiếp tục cử hành hôn lễ!"

"Tiếp tục?" Người điều khiển chương trình không thể tin mở miệng, tình huống như vậy còn muốn tiếp tục sao?

Đồng Lôi không suy nghĩ gật đầu một cái: "Tất nhiên!"

"Lôi Lôi. . . . .!" Lòng của Lạc Từ Hiên lập tức ngã vào đáy cốc, thân thể lão đảo đứng lên, đầu đau đớn: "Tại sao lại đối với anh tàn nhẫn như vậy, tại sao?" Cất giọng rống to.

"Giữa chúng ta đã không thể nào, bây giờ cho dù tôi tha thứ anh, nhưng chúng ta vẫn không thể ở chung một chỗ được!" Kéo tay Lạc Trường Tuấn lại, thấy không, chúng ta đã không thể nào nữa rồi.

Lạc Từ Hiên cười khổ, lui từng bước về phía sau, anh từ bỏ tất cả tôn nghiêm, nhưng cái gì cũng không thể tìm về được, tại sao, mất đi Lạc Từ Hiên - Đồng Lôi có thể sống rất tốt, nhưng mất đi Đồng Lôi - Lạc Từ Hiên nên đi nơi nào, tại sao lại phải tình lại, tại sao?

Tim của anh đau đến sắp chết, phải rời đi, anh muốn rời khỏi cái nơi làm anh tan nát cõi lòng này, anh không cách nào trơ mắt nhìn người mình yêu gả cho người đàn ông khác.

Lúc này nước mắt Đồng Lôi đã rơi đầy mặt.

Đợi đến khi anh biến mất ở cửa nhà thờ, người điều khiển chương trình nhíu mày, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Lạc tiên sinh, hôn lễ này có còn cử hành nữa không?" Mà Lạc Trường Tuấn chỉ nhìn Đồng Lôi.

Lau nước mắt, gật đầu một cái, thật xin lỗi Từ Hiên, chỉ cần gặp anh thì tất cả mọi nguy trang của em cũng sẽ mất hết, nhưng thật xin lỗi, em không thể có lỗi với Trường Tuấn, thật xin lỗi. . . . .

"Bảo bối, tại sao phải khiến mình khổ sở như vậy, em rõ ràng rất thích anh ấy, tại sao lại làm như vậy?" Lạc Trường Tuấn liền ôm chặt cô: "Bảo bối, không, nên gọi em là Lôi Lôi, anh hy vọng có thể cùng em hạnh phúc ở chung một chỗ biết bao nhiêu, nhưng không thể nào, anh thật sự rất hâm mộ Lạc Từ Hiên, có thể làm cho em yêu anh ta đến như vậy!"

"Trường Tuấn. . . . .!" Đồng Lôi khóc nức lên, cô đã phạm phải một tội ác tày trời, làm tổn thương một đàn ông ưu tú như vậy, anh đối với cô rất tốt, cả đời này cũng không trả hết.

"Đi tìm anh ấy đi, hạnh phúc của em chỉ có anh ấy mới có thể cho em." Lạc Trường Tuấn ghen ngào nói, nhìn về mặt của con trai, vợ chồng Lạc thị không nhận được đau lòng: "Trường Tuấn. . . . .!"

"Trường Tuấn. . . . .!" Không kiềm được, nước mắt liền chảy xuống.

"Lôi Lôi, nếu như, anh nói nếu như, nếu như em không gặp được Lạc Từ Hiên, em sẽ yêu anh chứ?" Lạc Trường Tuấn chậm rãi mở miệng, trừng mắt lẳng lẳng nhìn về đáy mắt của Đồng Lôi.

Đồng Lôi nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Sẽ, nhất định sẽ!"

Lạc Trường Tuấn cười thoải mái, ai có thể biết trong lòng anh rất đau: "Có những lời này của em là đủ rồi, nếu như có kiếp sau, anh nhất định sẽ gặp em trước anh ấy."

Mọi người xem hôn lễ không khỏi rơi nước mắt, thật là một màn cảm động, một tình yêu như vậy, trong cuộc sống có thể có mấy người gặp được, Đồng Lôi thật hạnh phúc, có hai người đàn ông yêu cô như vậy.

"Trường Tuấn, cảm ơn anh. . . . .!" Xoay người, nâng làn váy chạy ra ngoài thật nhanh, nhìn bóng lưng nhỏ gầy này, một giọt nước mắt đọng ngay khóe mắt của Lạc Trường Tuấn, từ từ rơi xuống ——

Kiếp sau, em nhất định phải chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Editor: heisall

Những chiếc xe đang chạy trên đường đang tò mò nhìn bóng dáng màu trắng bên ngoài cửa sổ.

Vào giờ phút này Đồng Lô với gương mặt mờ mịt đang đứng ở giữa đường cái. . . . .

Tìm khắp nơi đều không thấy bóng dáng của Lục Tử Hiên, không phải anh không bao giờ muốn gặp cô nữa chứ? Nghĩ đến đây lòng của cô liền co rút lại, nước mắt ngưng tụ đầy hốc mắt.

"Lục Tử Hiên. . . . .!" Trong miệng nhẹ nhàng lầm bầm tên của người đàn ông mà cô vừa yêu vừa hận, Lục Tử Hiên đứng ở sau lưng cô cách đó không xa, nhìn bóng dáng gầy yếu này, lộ ra vẻ mặt không thể tin.

Cô ấy đến tìm mình sao? Cô ấy vẫn chọn mình sao?

Lục Tử Hiên từng bước tới gần bóng dáng kia, coi như chỉ là một giấc mộng cũng tốt.

Gió lạnh thổi hiu hiu, nhưng cô lại không cảm thấy lạnh, trong tay nắm chặt chiếc nhẫn 'tình yêu vĩnh cửu', chiếc nhẫn này mang theo lời thề của người mình yêu: "Cho dù cuộc sống sau này có như thế nào, nguyện yêu em suốt cả cuộc đời này!" Chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út, cứ vuốt ve mãi.

"Nguyện yêu em suốt cả cuộc đời này!" Tự mình lầm bầm. "Lục Tử Hiên, anh đã nói, năm năm trước đã bỏ lỡ, năm năm sau anh không muốn phải mất đi một lần nữa!" Cô uất ức khóc, vào giờ phút này cô đã sớm quên đi mọi ân oán: "Nhưng bây giờ em trở về . . . . Anh đang ở đâu?"

"Lục Tử Hiên. . . . .!" Đột nhiên hét lên một tiếng, sau một khắc thân thể lập tức được ôm vào trong một vòm ngực ấm áp.

Lục Tử Hiên ở sau lưng ôm cô thật chặt, tựa đầu vào cổ cô thật sâu, ngửi hơi thở quen thuộc và tràn đầy mùi vị cám dỗ.

Đồng Lô sững sốt, ngay sau đó nước mắt ào ào rơi xuống.

"Đây không phải là mơ, đây không phải là mơ, cảm ơn ông trời đã cho em trở lại bên cạnh anh!" Lục Tử Hiên kích động mở miệng.

Đồng Lô không nói lời nào, chỉ yên lặng dựa vào để cho anh yên tâm ôm lấy mình.

"Anh thật sự rất sợ đây chỉ là một giấc mơ, em có biết khi anh thấy được em thì đã sợ hãi biết bao nhiêu hay không, cảm ơn em có thể chọn anh, về sau anh nhất định sẽ đối với em thật tốt!" Vuốt nhẹ nhẹ mái tóc của cô, nhỏ giọng rót vào tai cô.

Một lúc lâu anh mới quay cô lại, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, nhẹ hôn lên đôi môi đã khát khao từ lâu.

Đồng Lô không từ chối, nhiệt tình giống như thuốc độc vậy, làm cho người ta nghiện, từ năm năm trước đã yêu, quên cũng không quên được, chậm rãi ôm thật chặt vòng eo của anh, từ từ đáp lại anh, năm năm trước cô đã yêu người đàn ông này.

Cảm nhận được sự chủ động của cô, Lục Tử Hiên hôn càng sâu, rốt cuộc cô lại trở về bên cạnh anh, một hàng nước mắt chảy xuống từ khóe mắt của Lục Tử Hiên, biến mất trong sự nhiệt tình của hai người.

Hôn đủ rồi, nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn vào mắt cô thật sâu: "Đồng ý với anh, sau này đừng rời khỏi anh nữa, nếu không anh sẽ không chịu được!" Anh chân thành nói, làm Đồng Lô rất cảm động.

Gật đầu một cái, chủ động đến gần trong ngực của anh: "Sẽ không, sẽ không bao giờ rời đi nữa!"

. . . . .

Nhờ hôn lễ nên Lục Tử Hiên mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, nhưng lúc trước bác sĩ đã từng nói đầu của anh bị thương nặng, cho nên phải tiếp tục ở lại bệnh viện theo dõi thêm mấy ngày nữa.

Nói gì anh cũng không chịu, anh luôn nói mọi thứ đều ổn, cuối cùng vẫn là Đồng Lô thuyết phục được anh miễn cưỡng đồng ý nằm viện.

Mấy ngày nay Đồng Lôi cũng không được rỗi rảnh, cả ngày đều lo làm thức ăn cho anh ấy, người đàn ông này thật là được lợi còn khỏe mẽ, còn muốn cô tự mình làm anh mới ăn, nếu không tình nguyện đói chết.

Điều này sao cô chịu được, chỉ có thể ngày ngày làm cho anh, vì cô nấu cơm rất ngon, nên anh luôn kén chọn.

Cái này không cái kia cũng không.

Trong phòng bệnh.

"Sao hôm nay lại ăn những thứ này, nhạt nhẽo muốn chết, một chút mỡ cũng không có, làm sao ăn được?" Lục Tử Hiên tính trẻ con đẩy chén cháo và đĩa thức ăn nhỏ ra trước mặt, uất ức nhìn cô.

Đồng Lôi bắt đầu dĩ thử dài, sau đó như đổ một đũa bé mà dụ dỗ anh: "Ngoan, bác sĩ đã nói rồi, bây giờ anh mới vừa hồi phục lại, không thể ăn những thức ăn đầy dầu mỡ kia, cháo này rất thơm, nhanh nếm thử một chút, há miệng nào." Múc một muỗng dứt đến miệng của anh.

"Không thích!" Lục Tử Hiên hất mặt, có chiều hướng muốn chống lại tới cùng.

Đồng Lôi không dỗ được anh, dù sao bây giờ anh vẫn còn là bệnh nhân.

"Vậy anh muốn như thế nào mới chịu ăn, nhưng cũng phải nói trước là không cho phép ăn đồ ăn đầy dầu mỡ, những điều kiện khác em đều đồng ý với anh."

Nghe cô nói thế, Lục Tử Hiên nở nụ cười nham hiểm, sau đó mới chậm rãi quay đầu lại: "Có thật không? Điều kiện gì cũng có thể?" Anh nghiêm túc nói, lại làm cho toàn thân Đồng Lôi đều có cảm giác lo lắng.

"Thế nào, em nói không giữ lời sao? Vậy coi như cứ để anh đói chết đi!" Rất ảm ức quay lưng về phía cô, thật ra thì trong lòng đã sớm hồi hộp, anh cũng không tin, cô sẽ bỏ mặc mình đói chết.

"Aiz . . . ." Đồng Lôi rất bất đắc dĩ, gặp phải một người đàn ông còn trẻ con hơn cả đứa bé, cô có thể làm gì chứ: "Được rồi, nhưng phải nhớ, trừ ăn đồ ăn dầu mỡ ra."

"Yên tâm, anh biết mà!" Lục Tử Hiên xấu xa cười một tiếng, trong mắt lóe lên một tia nham hiểm: "Anh muốn em dứt cho anh, hơn nữa còn phải dùng miệng dứt."

Đồng Lôi mở mắt thật to, mặt cũng lập tức đỏ đến cổ, yêu cầu như thế hình như hơi quá đáng, dù sao nơi này cũng là bệnh viện đấy?

"Đây chính là em nói, trừ thức ăn dầu mỡ, những điều kiện khác đều có thể." Điều này rõ ràng là anh đang dùng lời nói vừa rồi của cô để đối phó với cô hay sao? Người đàn ông này thật là, trong đầu cả ngày đều là những chuyện này sao?

"Nhưng . . . . . Nơi này là bệnh viện. . . . . Không quá thích hợp!" Đồng Lôi nói.

Lục Tử Hiên nhìn chằm chằm cô: "Vậy tính để anh đói chết?"

Đồng Lôi cuối cùng cũng đồng ý, mở cửa nhìn xung quanh xem thử có ai không, mới ngoan ngoan trở lại bên giường, lúng túng ăn một muỗng cháo vào trong miệng, sau đó từ từ đến gần, dưới cái nhìn nóng bỏng của Lục Tử Hiên, chuyển cháo vào trong miệng của anh, đang muốn đứng dậy, chợt, một tay của Lục Tử Hiên giữa chặt eo của cô, một tay khác giữ đầu của cô lại, không để cho môi của cô rời đi, tiếp theo chính là một nụ hôn mãnh liệt và triền miên hơn nữa.

Đồng Lôi đầu tiên còn phản kháng lại, nhưng cuối cùng không còn cách nào kiềm chế được nên yên lặng bị người đàn ông này hấp dẫn.

Ngoài phòng bệnh, một đôi vợ chồng liếc nhìn tình huống bên trong phòng rồi nhìn nhau cười một tiếng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Editor: heisall

Lục Tử Hiên quả thực coi phòng bệnh như phòng làm việc, trong phòng bệnh chất đầy tài liệu, anh làm việc cả ngày lẫn đêm, mỗi ngày Đồng Lôi phải thúc giục anh mới nghỉ ngơi một lúc.

Đồng Lôi nhìn thấy vậy rất đau lòng, nhưng cũng biết là từ lúc anh hôn mê đến bây giờ, ở Lục thị nhất định có rất nhiều chuyện cần anh xử lý, hơn nữa

anh còn là một người rất nghiêm túc trong công việc.

Có thể coi là như thế, nhưng bây giờ cũng không cần thiết phải làm việc nữa.

Đồng Lôi dọn dẹp đồ đạc của Lục Tử Hiên xong, bác sĩ nói Lục Tử Hiên đã không còn vấn đề gì, cho nên có thể xuất viện rồi, nhưng ra tới ngoài cửa mới phát hiện người nào đó lại không đi theo.

Quay đầu lại nhìn, thấy anh còn đang nghiêm túc lật xem tài liệu.

Bất đắc dĩ, Đồng Lôi đặt cái túi trong tay ngay ở cửa, sau đó quay trở về.

"Có thể đi được chưa?" Đồng Lôi nhàn nhạt mở miệng, nhàu mày một cái, trên mặt rõ ràng không vui, chẳng biết tại sao bây giờ cô lại bắt đầu hoài nghi sự lựa chọn của mình là đúng hay không?

Lục Tử Hiên nhìn cô một cái, lập tức đoán được suy nghĩ của cô: "Xin đừng nghi ngờ tấm lòng của anh!" Khép tài liệu lại, đứng lên, bàn tay nhẹ nhàng sờ gò má của cô.

Đồng Lôi không nói lời nào, nhưng đôi mắt tròn to biểu lộ lúc này cô rất sợ hãi, làm sao anh biết mình đang nghĩ gì?

"Chúng ta đã trải qua nhiều việc như vậy, làm sao anh không biết được em đang nghĩ cái gì chứ, cho nên xin em đừng nghi ngờ tấm lòng của anh?" Bởi vì đã trải qua quá nhiều, cho nên mới phải cố hết sức quý trọng.

Lục Tử Hiên khẽ cúi người hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước lên môi cô, giống như chưa đủ liền hôn sâu hơn, Đồng Lôi vốn không có sức miễn dịch với anh, đã sớm chìm vào trong nụ hôn đó.

Cho đến khi hai người đều thở hồng hộc, bàn tay xấu xa của Lục Tử Hiên đã chạy loạn ở trên người cô thì mới nhớ tới tài xế vẫn còn chờ bọn họ ở dưới lầu!

"Đợi chút, chúng ta phải đi rồi, tài xế vẫn còn chờ ở dưới lầu." Nhanh chóng chui ra khỏi ngực của anh, Đồng Lôi mắc cỡ đỏ mặt, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Lục Tử Hiên vốn rất không hài lòng, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng đỏ bừng mặt rất đáng yêu của cô, trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào, bước nhanh đến phía trước đuổi theo bước chân của cô, sau đó gương mặt xấu xa nhìn chằm chằm Đồng Lôi.

"Vẻ mặt này của anh là gì thế?" Đồng Lôi cau mày, sao cô lại có cảm giác giống như con cá nằm trên thớt mặc người khác chém giết vậy, kể từ lần trở về này, Lục Tử Hiên giống như đã thay đổi, cô càng ngày càng không hiểu.

"Nào có vẻ mặt gì, vẻ mặt này của anh rất là bình thường!" Lục Tử Hiên lập tức thu hồi ánh mắt nóng bỏng của mình lại, cười ha hả trả lời.

Đồng Lôi hí hóp mắt lại: "Thật sao?"

"Aiz da, đi nhanh đi, không phải em nói là tài xế đang chờ ở dưới lầu sao?" Lục Tử Hiên không trả lời vấn đề của cô, mà đoạt lấy cái túi từ trên tay cô rồi thúc giục cô đi nhanh lên.

Thấy anh đã đi rất xa, Đồng Lôi mới chậm rãi đi theo, anh càng như vậy, cô lại càng cảm thấy anh đang có âm mưu gì đó?

Khi bọn họ đi ra tới cửa bệnh viện, liền thấy một chiếc xe thể thao Porsche.

Khi nhìn thấy người lái xe thì lòng của Đồng Lôi trở nên đau xót: "Trường Tuấn. . . . .!" Lục Tử Hiên cũng vừa vặn dừng bước.

Lạc Trường Tuấn ngồi ở trong xe nhìn lên cô gái trước mặt, sau này bọn họ cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, thở dài thật sâu, mới từ trên xe bước xuống.

"Trường Tuấn. . . . .!" Chợt không biết phải nói gì, mình đã nợ anh quá nhiều, đời này cũng không cách nào trả hết.

Lạc Trường Tuấn đứng trước mặt cô: "Lôi Lôi, anh phải đi rồi, nhưng trước khi đi muốn tặng em một món quà. . . . .!"

Nước mắt Đồng Lôi ào ào chảy xuống: "Trường Tuấn, thật xin lỗi. . . . .!"

Lạc Trường Tuấn nhẹ nhàng cười một tiếng: "Cô bé ngốc, khóc cái gì, trên thế giới không có buổi tiệc nào không tàn, cuối cùng anh cũng phải trở về, bây giờ có thể nhìn thấy em hạnh phúc như vậy, anh đã rất thỏa mãn rồi."

"Trường Tuấn, anh đối với em quá tốt, cả đời cũng không thể trả hết." Lạc Trường Tuấn nhẹ nhàng ôm cô, giọt nước mắt và thân thể đang run rẩy kia làm anh rất đau lòng: "Không nên nói như vậy, được ở cùng em năm năm, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của anh, anh sẽ mãi không quên."

Chợt nhớ lại Lục Tử Hiên đang ở bên cạnh, Lạc Trường Tuấn nhẹ nhàng buông cô ra, đây là lần cuối cùng được ôm cô, quay đầu lại nhìn Lục Tử Hiên: "Mong anh đối xử tốt với cô ấy!"

Lục Tử Hiên ôm vai Đồng Lôi, nhìn cô gật đầu một cái: "Tôi biết, Trường Tuấn, cảm ơn anh đã chăm sóc tốt cho Lôi Lôi nhiều năm như vậy!"

Một bóng dáng nho nhỏ chui ra từ trong xe: "Đa Đa!" Đồng Lôi liếc mắt liền nhìn thấy, vội vàng bắt được cậu nhóc đang chạy tới, đã rất lâu không gặp được nó rồi, mấy ngày nay thật sự rất nhớ nó.

Trường Tuấn nhéo gương mặt của Đa Đa một cái: "Đây chính là món quà anh tặng cho em, anh biết rõ cậu nhóc này không thể rời khỏi em, nên dứt khoát mang nó tới."

Đồng Lôi chưa kịp lau nước mắt lại rơi xuống: "Đừng tốt với em như vậy, càng làm cảm giác có lỗi trong em càng ngày càng nặng hơn."

Lạc Trường Tuấn lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt Đồng Lôi, sau đó nhẹ nhàng sờ cái mũi của cô: "Em cũng đã lớn như vậy, vẫn còn khóc nhè trước mặt đứa bé, không thấy xấu hổ sao?" Anh cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, thật ra thì đã sớm đau lòng không chịu được.

"Ba!" Cậu nhóc hình như cũng cảm thấy không khí khác thường, hai con mắt đen xoay chuyển, đáy mắt chứa đầy nước mắt.

Lạc Trường Tuấn hít sâu một hơi, nhìn Đồng Lôi một lần cuối cùng, sau đó mở cửa xe đi mất.

Đồng Lôi ôm Đa Đa dựa vào ngực Lạc Tử Hiên, lặng lẽ nhìn chiếc xe thể thao đã đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Editor: heisall

"Mẹ, tại sao ba lại bỏ đi, có phải ba cũng không cần chúng ta nữa hay không?" Giọng nói hơi buồn của Đa Đa vang lên ở bên tai, từng giọt nước mắt lớn lăn xuống.

Lạc Tử Hiên đau lòng lau đi nước mắt của nó: "Đa Đa bảo bối, sau này ba sẽ chăm sóc con!" Lúc đầu khi mới gặp cậu nhóc này, hình như đã rất thích nó, có lẽ sâu xa bên trong đã có sự an bài.

"Ba?" Cậu nhóc nghi ngờ mở miệng, tất nhiên nó vẫn không hiểu, tại sao chú lại biến thành ba của mình, đôi mắt to đen nhánh nhìn Đồng Lôi. Đồng Lôi biết nghi ngờ của nó, nhận lấy khăn tay từ trong tay của Lạc Tử Hiên, lau đi nước mắt trên khuôn mặt của nó: "Đa Đa bảo bối, trước kia giữa mẹ và chú có chút hiểu lầm, bây giờ vấn đề đã được giải quyết rồi, cho nên mẹ và chú sẽ ở chung một chỗ, như vậy chú đương nhiên sẽ là ba của con rồi. . . . .!" Cậu nhóc nghiêng đầu, hình như không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn khéo léo kêu Lạc Tử Hiên là ba.

Nghe một tiếng ba này, tâm trạng của Lạc Tử Hiên không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt, ôm hai mẹ con bọn họ vào trong ngực, sau đó hưng hăng hôn một cái lên gò má của cậu bé.

Đời này của anh vẫn còn được nghe một đứa bé gọi anh là ba, lúc đầu nếu như đứa bé kia vẫn còn, đoán chừng cũng đã lớn giống Đa Đa, cũng sẽ gọi mình là ba giống như Đa Đa vậy.

Ngừa đầu, không để cho nước mắt rơi ra, ánh mắt nhìn về nơi nào đó, trong lòng thầm nghĩ: "Cảm ơn anh, Trường Tuấn!", nếu như không có Lạc Trường Tuấn, sẽ không có Đồng Lôi bây giờ, cũng chưa chắc hôm nay bọn họ có thể gặp lại nhau, thật sự anh rất cảm ơn anh ấy, anh biết tình cảm của Lạc Trường Tuấn dành cho Đồng Lôi sẽ không ít hơn anh, cho nên anh cũng cảm ơn trời xanh đã để cho anh gặp được cô trước.

Bởi vì hôm nay Lạc Tử Hiên xuất viện, cho nên dưới yêu cầu mãnh liệt của Lý Cẩm, bọn họ nhất định phải đến nhà lớn của Lạc gia, bảo là muốn ăn mừng thật lớn một lần.

Cậu nhóc Đa Đa này rất nhanh làm quen, không sợ người lạ một chút nào, vừa nhìn thấy Lý Cẩm, cái miệng nhỏ nhắn giống như quét mật, gọi Lý Cẩm làm bà vui mừng không khép miệng lại được.

Gương mặt nghiêm túc của Lạc Chấn Đông cũng vì Đa Đa mà ôn hòa hơn nhiều, nhìn Lý Cẩm vui vẻ và Đa Đa đáng yêu, nói với Lạc Tử Hiên: "Nếu như đứa bé của các con vẫn còn thì tốt biết bao. . . . .!"

"Ba!" Lạc Tử Hiên cảm thấy thân thể của Đồng Lôi ở bên cạnh lập tức cứng đờ, liền ngăn không cho ông nói tiếp, Lạc Chấn Đông cũng biết mình nói sai, im lặng lờ về tức giận, nhưng ông thật sự hi vọng có một đứa cháu trai ruột thịt của mình.

Đồng Lôi vừa nghe ông nói như vậy, cũng biết chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, dù sao cô và Lạc Tử Hiên cũng đã rất tốt, muốn có đứa bé cũng là chuyện rất hợp lý, chỉ là đứa bé đầu tiên đã làm cô tổn thương quá lớn.

Lạc Tử Hiên không biết cô đang suy nghĩ gì, cánh tay ôm cô khẽ dùng sức: "Thật xin lỗi!"

Lắc đầu một cái, dựa vào người anh: "Không cần phải nói xin lỗi, chuyện này cũng đã qua năm năm rồi, em đã không còn trách anh, chỉ là mỗi lần nhắc

tới đều sẽ cảm thấy đau lòng mà thôi." Dù sao đó cũng là đứa bé đầu tiên của cô, làm sao quên dễ dàng như vậy được.

Lục Từ Hiên ôm cô thật chặt, có một số việc cần phải suy nghĩ thật kỹ một chút.

Ở nhà lớn ăn cơm xong, Lục Từ Hiên cố ý kéo Đồng Lôi rời đi, hơn nữa để Đa Đa ở lại nhà lớn, đối với việc này Đồng Lôi rất nghi ngờ.

"Tại sao lại để Đa Đa ở lại chỗ này?" Đồng Lôi nhủ mảy có chút không hài lòng, đã rất lâu cô không được ôm thân thể nhỏ bé mập mạp của Đa Đa ngủ, nên rất nhớ, Lý Cẩm ngược lại rất hiểu ý con trai, muốn bọn họ có không gian riêng tư để ở cùng nhau, nói với Đồng Lôi: "Lôi Lôi, cứ yên tâm để Đa Đa ở lại chỗ này, dù sao mẹ cũng rất thích nó!"

Lý Cẩm đã nói như vậy rồi, Đồng Lôi cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Trong con người của Lục Từ Hiên lóe lên ánh sáng, không kịp tạm biệt, liền kéo Đồng Lôi lên xe.

Buổi tối trên đường không nhiều xe lắm, cho nên Lục Từ Hiên lái xe thật nhanh, Đồng Lôi ngồi ở ghế cạnh tài xế, có chút sợ hãi nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Sao lại chạy nhanh như vậy, vội vã như thế làm gì?"

Lục Từ Hiên quay đầu nhìn cô một cái: "Có chuyện gấp cần xử lý." Mặc dù nói như vậy, nhưng Đồng Lôi lại cảm thấy tốc độ xe đã chậm hơn rất nhiều.

Thật không biết chuyện gì xảy ra với người này, không phải nói có việc gấp sao, sao bây giờ lại đi chậm lại?

Thật ra thì cô đâu có biết, Lục Từ Hiên nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của cô nên mới đi chậm lại, không tới hai tiếng đồng hồ xe của bọn họ đã dừng lại trước ngôi biệt thự trước kia.

Lục Từ Hiên nhanh chóng nhảy xuống xe sau đó đi vòng qua ghế phụ dắt Đồng Lôi xuống.

"Chào mừng về nhà!" Anh ôm hông của cô nhìn vào trong biệt thự.

Đồng Lôi có chút sững sờ, sau năm năm đây là lần thứ hai cô tới nơi này, lần đầu tiên là bị Lục Từ Hiên ép buộc đưa đến đây, lần này là cô tự nguyện.

Căn phòng của cô vẫn còn, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng quét qua, tất cả mọi thứ cũng không thay đổi, thay đổi duy nhất chính là trên đầu giường có thêm một khung hình, đây là tấm hình của cô khi cô còn ở nước Mỹ, tại sao anh lại có? Nước mắt không có dấu hiệu nào liền rơi xuống!

"Tại sao lại khóc?" Lục Từ Hiên kinh ngạc, trong mắt thoáng qua một tia thương yêu, lòng bàn tay có chút thô ráp lướt qua mặt của cô, căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, hai người lặng lẽ nhìn nhau, hơi thở của Lục Từ Hiên có chút gấp gáp, hai tay nâng mặt của cô lên, chậm rãi đến gần.

Rất thích hương vị sạch sẽ của cô, mỗi lần đều cảm thấy hôn cô không đủ, mới đầu chỉ là chạm nhẹ qua, cuối cùng vẫn chưa thấy đủ, Lục Từ Hiên chặn cô ở trên tường, một tay nâng đầu của cô, một tay giữ chặt eo của cô, lưỡi dài cạy hàm răng của cô ra, quấn lên cái lưỡi mềm mại, Đồng Lôi trúc trắc đáp lại, tay của cô cũng đặt lên eo của anh.

Cho đến khi hai người đều thở hồng hộc mới dừng lại, Đồng Lôi thở từng ngậm từng ngậm, ánh mắt mê ly, thân thể cũng khẽ run.

Cô chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Lục Từ Hiên ôm lấy, Đồng Lôi thất kinh, mắt đẹp tròn to: "Anh muốn làm gì?"

Vừa dứt lời, cả người đã bị đè ở trên giường lớn, ngay sau đó nụ hôn như mưa rơi xuống trán, mắt, lỗ mũi, rồi đến đôi môi, bàn tay cũng chạy loạn khắp người cô, đến chỗ nào cũng để lại lửa nóng, thân thể Đồng Lôi khẽ run, nhớ lại lần đầu tiên không mấy tốt đẹp làm cô hơi sợ chuyện sắp xảy ra.

Giờ phút này thân thể Lục Từ Hiên đã sớm căng cứng, nhưng anh biết không thể nóng vội, lần đầu tiên đã tổn thương cô, anh không muốn lại xảy ra lần nữa, khi chưa lấy được sự đồng ý của cô anh sẽ không ép buộc.

"Lôi Lôi, anh có thể yêu em không?"

Đôi mắt Đồng Lôi trừng thật to, đây là anh đang hỏi ý kiến của cô sao? Nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, Lục Từ Hiên hết hồn, tuột xuống khỏi người cô: "Thật xin lỗi, sau này anh sẽ không như vậy nữa, đừng . . . ." Lời còn chưa nói hết, cả người đã cứng lại ở đó, thì ra lúc này Đồng Lôi lại chủ động hôn anh.

Ngượng ngùng ghé vào bên lỗ tai anh: "Mong anh yêu em thật tốt!"

Tất cả đều giống như là mơ, muốn bắt cũng bắt không được, nhưng Lục Từ Hiên có chút không dám tin nhìn cô, cho đến khi thấy khoe miệng của cô cười ngượng ngùng, mới biết tất cả đều là sự thật.

Lục Từ Hiên cố gắng làm đủ các bước dạo đầu, anh không thể làm cô bị tổn thương lần nữa, không biết đã trải qua bao lâu, cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, thân thể kết hợp, lần đầu tiên Đồng Lôi cảm nhận được mùi vị của tình yêu, hoàn toàn khác với lần đầu tiên, có lẽ là quá mức mệt mỏi, nên đã yên tĩnh ngủ trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113

Lục Từ Hiên gần như không ngủ, cả đêm cũng chỉ nhìn Đồng Lôi cười khúc khích.

Lúc này thân thể nhỏ nhắn của cô hiện đầy vết hôn lớn nhỏ gần như không chỗ nào không có, chứng tỏ tối hôm qua anh đã điên cuồng biết bao nhiêu.

Nhớ nhưng thân thể này suốt năm năm, hơn nửa tối hôm qua cô lại chủ động như vậy, làm sao anh có thể không nổi điên được, bây giờ nhìn lại thật sự có chút đau lòng, nhưng hơn nữa lại là thỏa mãn.

Hoi dùng sức kéo cánh tay của cô, để cho cô sát lại gần mình hơn, thật tốt khi cô thực sự trở lại bên cạnh mình.

Khi Đồng Lôi tỉnh lại từ trong giấc mộng, một nụ cười tủm tỉm lập tức xuất hiện trước mắt, hơn nữa lúc này thân thể của mình lại dán sát vào anh, hai người đều không mặc quần áo, hình ảnh nóng bỏng tối hôm qua lại hiện lên trong đầu lần nữa, cảm thấy gương mặt liền nóng lên.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?" Giọng nói mê người vang lên, một cái hôn nhẹ rơi vào trên môi, ngón tay thô ráp của Lục Từ Hiên nhẹ nhàng xẹt qua gò má của cô, chăm chú nhìn cô cười tủm tỉm.

"Ừ, anh ngủ có ngon không?" Lời mới nói ra miệng, Đồng Lôi liền hỏi hận muốn cắn đầu lưỡi của mình, cô đang nói cái gì vậy chứ, nghe thế nào cũng cảm thấy mập mờ!

Biết cô xấu hổ, Lục Từ Hiên cũng không trêu chọc cô nữa, đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, sờ tới sờ lui, tiếp theo áp đôi môi ấm nóng lên trán của cô.

"Lục Từ Hiên, chúng ta vẫn có thể tiếp tục như vậy sao?"

Lục Từ Hiên nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng thở dài: "Anh không biết em ở đây lo lắng cái gì, có lẽ năm năm trước anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ yêu em, nếu như không có sự xuất hiện của em, có lẽ anh sẽ vô tâm sống qua một đời, nhưng bây giờ anh rất may mắn khi yêu em, bởi vì sự tồn tại của em làm anh cảm thấy cuộc sống này tràn đầy sức sống." Cuộc sống thật sự là một con đường kỳ diệu, mình sẽ mãi mãi không thể biết được con đường phía trước sẽ ra sao?

"Có thật không?" Đồng Lôi nhẹ giọng hỏi tựa đầu vào trước ngực của anh, thật ra thì cô cũng chưa từng nghĩ tới, đời này sẽ gặp được một tình yêu sâu đậm không thể nào quên như vậy.

"Thật, tất cả nghi ngờ của em đều để ở chỗ này." Anh kéo tay của cô, đặt ở trước ngực của mình, về mặt khẳng định nói.

Đồng Lôi cười, cười thật thoải mái, mặc kệ con đường sau này sẽ như thế nào, ít nhất cô sẽ không để cho mình hối hận vì sự lựa chọn này của mình: "Đứng lên đi, anh còn muốn đi làm không?" Đồng Lôi đẩy lồng ngực của anh một cái.

Nhưng Lục Từ Hiên không hề động đậy, anh thật sự rất muốn thời gian dừng lại ở giờ phút này.

"Nếu nhân viên biết ông chủ đi trễ, sau này đình công tập thể thì làm thế nào?" Đồng Lôi giùng giàng ngồi dậy, lui ra khỏi lồng ngực của Lục Từ Hiên, lại bị anh kéo lại.

Lục Từ Hiên nhanh chóng đè cô dưới người mình, từ trên cao nhìn xuống cô, sau một lúc đã hôn lên đôi môi mềm mại, vốn định hôn một chút là tốt rồi, nhưng cô rất ngọt nên làm anh nghiện, hôn thế nào cũng thấy không đủ, vì vậy liền hôn sâu hơn.

Đồng Lôi sợ muốn chết, thể lực của người đàn ông này sao lại tốt như vậy, trải qua cả đêm chiến đấu hăng hái, bây giờ cả người cô đều mềm nhũn, đầu còn sức để cho anh có thể đòi thêm lần nữa.

"Chờ. . . . . Chờ một chút!"

Lập tức khê lên bàn tay đang đốt lửa trên người mình của anh, kéo dài khoảng cách của hai người, đôi mắt đen nhánh ngập nước làm bộ đáng thương nhìn anh: "Từ Hiên, em mệt rồi!"

Nhìn cô như vậy, Lục Từ Hiên đột nhiên cảm thấy một cảm giác tội ác, từ trên người cô lật dậy, ngồi xuống: "Được rồi, bây giờ anh sẽ bỏ qua cho em, chỉ là. . . ." Nhẹ nhàng ghé vào bên tai cô nói một câu, làm Đồng Lôi đỏ mặt một lúc lâu.

"Lục Từ Hiên, bây giờ em mới phát hiện anh càng ngày càng không đứng đắn, cả ngày trong đầu đều nghĩ tới những chuyện nhảm chán này."

"Đâu có?" Mặt của Lục Từ Hiên uất ức nói.

"Nếu không sao vừa rồi anh lại nói câu nói kia?" Đồng Lôi không vui mở miệng, tay dùng khăn tắm bọc thật kỹ thân thể của mình lại.

"Câu nói kia thế nào, là câu nói gì?"

"Là. . . . ." Đồng Lôi vừa định mở miệng, liền nhìn thấy khóe miệng của Lục Từ Hiên đang cười hả hê, biết là anh cố ý, lập tức nói sang chuyện khác: "Được rồi, mau dậy đi...đi làm nếu không sẽ trễ."

Lục Từ Hiên hả hê từ trên giường nhảy xuống, ôm lấy thân thể của cô từ phía sau, tham lam hít lấy mùi hương của cô, trẻ con mở miệng: "Anh muốn em mặc quần áo giúp anh!"

"Anh là đứa bé sao? Em còn phải giúp anh mặc quần áo nữa sao?" Người đàn ông này thật là càng ngày càng lưu manh rồi, lúc này đâu có thấy bộ dạng của một tổng giám đốc Lục thị chứ, nếu bị nhân viên của anh nhìn thấy anh như vậy nhất định sẽ bị dọa sợ mà té xỉu mất thôi.

Lục Từ Hiên đợi rất lâu, cánh tay vòng quanh eo cô tuột xuống, chỉ nghe được anh nhẹ nhàng thở dài: "Aiz, thật đáng thương, không có ai thương mình. . . . .!"

Đồng Lôi lấy tay vỗ trán, thật là phục anh luôn rồi, coi như anh giỏi: "Được rồi, được rồi, em giúp anh mặc!"

Lục Từ Hiên được như ý cười một tiếng.

. . . . .

Tất cả nhân viên Lục thị đều biết, hôm nay tâm trạng của tổng giám đốc đặc biệt tốt.

Lúc đi vào trợ lý liền nhìn thấy tổng giám đốc của bọn họ đang ngăn người, trước kia tổng giám đốc vẫn thường chạy đua cùng thời gian, bây giờ sao còn có thời gian rảnh mà ở chỗ này ngăn người chứ, đúng là kỳ tích xưa nay chưa từng thấy.

"Tổng giám đốc. . . . .!"

"Có phải tan việc rồi không?" Nói xong cầm áo khoác lên định đi ra cửa.

Trợ lý tròn to mắt: "Tổng giám đốc, bây giờ mới vào giờ làm việc không bao lâu." Lục Từ Hiên lúng túng để áo khoác xuống, nhìn đồng hồ trên tay một chút, mới chín giờ rưỡi, quả thật mới vừa đi làm, mắt tự nhiên ho khan ngồi xuống: "Có chuyện gì không?"

"Đây là hành trình sắp tới, tôi đưa qua cho anh xem một chút, nếu như có gì không ổn, tôi sẽ trở về sửa đổi." Trợ lý chuyên nghiệp nói, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt dư thừa nào, giống như vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Lục Từ Hiên gật đầu một cái, nhận lấy tài liệu trên tay trợ lý, ý bảo anh có thể đi ra ngoài, sau đó trở về bàn làm việc, cầm điện thoại gọi một dãy số.

"Alo!" Bên đầu kia điện thoại truyền đến một trận cười, Lục Từ Hiên nhú mày một cái.

"Có khách tới nhà sao?"

"Không phải, là mẹ dẫn Đa Đa tới, không phải anh đang làm việc sao? Sao có thời gian gọi điện thoại vậy?" Đồng Lôi biết anh là một người đàn ông cuồng công việc, cho nên đối với nhân viên cũng rất nghiêm khắc, tính toán thời gian, lúc này đã là giờ làm việc rồi!

"Anh nhớ em, nên bây giờ căn bản không có tinh thần để làm việc nữa."

Bên đầu kia điện thoại rõ ràng dừng lại một chút, sau đó liền không nghe được âm thanh cười đùa nữa, Lục Từ Hiên đoán cô đang xấu hổ, nên chạy đi chỗ khác nghe điện thoại.

"Đừng lẩm lời, sao anh lại có thể lười biếng. . . . .?"

Khóe miệng Lục Từ Hiên chứa đựng ý cười: "Được được được, nghe lời bà xã đại nhân, anh sẽ đi làm việc ngay bây giờ, nhưng đừng quên lời anh nói lúc sáng là được."

"Đồ háo sắc!" Đầu kia nũng nịu nói một câu rồi cúp điện thoại.

Lục Từ Hiên thỏa mãn cầm điện thoại, có lúc cuộc sống cũng chỉ cần đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114

Editor: heisall

Mấy ngày nay hình như Lục Tử Hiên rất bận, mỗi ngày đều về rất trễ, mặc dù Đồng Lôi nghi ngờ, nhưng cái gì cũng không hỏi.

Có một ngày, Đồng Lôi và Lý Cẩm đang chơi đùa với Đa Đa trong phòng khách, thì nghe được tiếng động cơ xe hơi truyền đến từ trong sân, một lát sau bóng dáng cao lớn của Lục Tử Hiên liền xuất hiện tại phòng khách.

"Ba!" Đa Đa vừa nhìn thấy Lục Tử Hiên, liền hấp ta hấp tấp chạy tới, ôm chân của anh, ý muốn anh bế, thấy vậy Đồng Lôi vô cùng ghen tỵ, gần đây quan hệ của cậu nhóc này và Lục Tử Hiên càng ngày càng tốt, ngay cả người mẹ như cô cũng không so được.

"Hôm nay sao lại về sớm như vậy?" Đồng Lôi liếc nhìn đồng hồ trong phòng khách, mới ba giờ, còn chưa tới giờ tan việc mà?

Lục Tử Hiên không nói gì, mà trực tiếp lên tiếng chào hỏi Lý Cẩm: "Mẹ, con đưa Lôi Lôi đi gặp một người, ít ngày nữa sẽ về." Nói xong liền kéo Đồng Lôi lên xe, trong nháy mắt xe thể thao màu bạc bay nhanh trên ngã tư đường.

Đồng Lôi ôm Đa Đa có chút lo lắng nhìn mây lại, cho đến khi xe dừng lại ở sân bay, cô cũng không rõ Lục Tử Hiên rốt cuộc muốn làm gì?

Lục Tử Hiên đậu xe xong, sau đó vòng qua ghế phụ ôm Đa Đa vào trong ngực, dắt Đồng Lôi xuống xe.

"Chúng ta rốt cuộc đi gặp người nào?" Đây là cô mới vừa nghe anh nói với Lý Cẩm.

Lục Tử Hiên liền ôm eo cô: "Yên tâm đi, đến lúc đó em sẽ biết." Anh nói đặc biệt bí ẩn, khiến Đồng Lôi bất giác có chút mong đợi.

Nhẹ nhàng gật đầu một cái, nếu bây giờ anh không muốn nói, cô cũng sẽ không hỏi nữa.

"Hi, Tử Hiên!" Vừa vào cửa liền nhìn thấy Trác Nhiên đang chờ ở nơi đó, Đồng Lôi sững sờ, một màn này sao mà quen thuộc, cho tới bây giờ cô đều không thể quên, tình cảnh Tô Mạt ôm Lục Tử Hiên ngày đó.

Lục Tử Hiên hình như nhìn thấu suy nghĩ của cô, miệng nhếch lên một nụ cười, kéo tay của cô lên để trước ngực: "Em yêu, anh sẽ không làm chuyện gì tổn thương em lần nữa, xin em hãy tin tưởng anh, lúc này Lục Tử Hiên đứng ở trước mặt em là một Lục Tử Hiên mới tỉnh, một Lục Tử Hiên trong lòng chỉ có Đồng Lôi!" Nếu những tổn thương trước kia không cách nào xóa đi, vậy thì sau này sẽ yêu cô thật nhiều.

"Lục Tử Hiên. . . . ." Đồng Lôi nhẹ nhàng gọi tên anh, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng.

"Tại sao lại khóc? Đa Đa nhìn thấy sẽ cười em!" Thấy nước mắt của cô anh liền đau lòng không thôi, khi cô mắt tích, anh đã thề nếu như tìm được cô, anh sẽ không để cho cô buồn nữa.

Cậu nhóc Đa Đa nghe Lục Tử Hiên nói, cười ha hả khoa tay múa chân với Đồng Lôi: "Mẹ khóc nhè, lêu lêu xấu hổ!"

Đồng Lôi thấy một màn như vậy, vừa khóc vừa cười, lấy tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Đa một cái: "Đứa nhỏ chết toi, ngứa da có phải không, lại dám cười mẹ?"

"Ba!" Đa Đa quay đầu lại, trong mắt hiện lên nước mắt, gương mặt uất ức nhìn Lục Tử Hiên.

"Tại sao lại khóc? Bảo bố!" Lần này Đồng Lôi bị nó làm sợ hết hồn.

Lục Tử Hiên ôm chặt Đa Đa, một tay nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của nó, một tay khẽ xoa khuôn mặt của nó: "Đừng khóc, đừng khóc!"

Trác Nhiên bị bỏ qua ở một bên thật lâu, có lẽ không đành lòng cắt đứt một màn tình cảm này, cười tủm tỉm nhìn hành động giữa Đồng Lôi và Lục Tử Hiên, trải qua nhiều chuyện như vậy, sau này hai người rốt cuộc đã có thể ở cùng một chỗ, một tình yêu sâu đậm như vậy, làm anh cũng cảm thấy rung động, niềm hạnh phúc như vậy làm anh cũng không nhận được hâm mộ, nhưng bây giờ hình như không phải lúc để hâm mộ: "Các người còn quán quýt tới khi nào? Máy bay cũng sắp cất cánh rồi?"

Đồng Lôi nhận lấy Đa Đa từ trong tay Lục Tử Hiên, còn anh thì đi tới trước mặt Trác Nhiên, cảm động ôm lấy anh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Cảm ơn cậu, người anh em!"

. . . . .

Trên máy bay, có lẽ là quá mệt, không lâu sau Đa Đa đã ngủ rồi, Lục Tử Hiên ân cần đắp chăn lông lên cho cậu bé, sau đó nhẹ nhàng kéo Đồng Lôi vào trong ngực, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

"Có thể có được em một lần nữa, là ông trời thật sự thương anh!" Nghe anh nói, Đồng Lôi sững sờ một chút, đôi mắt đen láy nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng tựa đầu vào trong ngực của anh cọ cọ.

Đồng Lôi không ngờ anh sẽ đưa mình tới nước Mỹ, lúc máy bay hạ cánh xuống Newyork đã là rạng sáng, Đa Đa vẫn còn ngủ như cũ.

Ngay lối ra đã có nhân viên đứng chờ, vừa thấy Lục Tử Hiên lập tức khom lưng cúi người chào: "Cậu chủ, cô chủ." Đồng Lôi bị trận thế này làm sợ hết hồn.

Dưới sự hướng dẫn của những người kia, Đồng Lôi ôm Đa Đa cùng Lục Tử Hiên lên một chiếc xe Rolls-Royce, Newyork là nơi cô rất quen thuộc, cô đã từng hoàn thành việc học của mình ở chỗ này.

"Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?" Đồng Lôi liếc nhìn hai người đàn ông to khỏe ngồi ở chỗ tài xế, nhẹ nhàng hỏi, bây giờ suy nghĩ một chút cũng đúng, không phải ở nước Mĩ cũng có sản nghiệp của Lục thị sao? Lúc đầu không phải anh hai cũng từ nước Mĩ trở về sao?

Lục Tử Hiên quay đầu lại nhìn cô một cái, gương mặt thần bí cười: "Đến nơi em sẽ biết!"

Không biết qua bao lâu, xe dừng trước sân của một khu biệt thự.

Trước mắt Đồng Lôi trở nên sáng ngời, ở nước Mĩ đã thấy qua vô số kiểu biệt thự, nông trường, nhưng chưa từng thấy ngôi biệt thự nào lại đẹp giống như nó, cả tòa biệt thự trước mắt xinh đẹp giống như trong chuyện cổ tích vậy.

"Nơi này, thật là đẹp!" Đồng Lôi không nhịn được khen ngợi, còn Lục Tử Hiên thì nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm eo của cô đi tới cửa chính.

Hình như biết bọn họ tới, cánh cửa mở ra, liền nhìn thấy một ông lão ngồi ở chỗ đó, Đồng Lôi lập tức ngăn người, mắt mở thật to, ông ấy không phải. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Đại kết cục

Editor: heisall

Đồng Lôi lập tức ngây dại, ông lão trước mặt không phải là ông cụ kia sao? Tại sao ông ấy lại ở chỗ này? Chẳng lẽ ông ấy làm việc ở đây, Lục Tử Hiên tất nhiên không kinh ngạc giống cô, ung dung đi tới bên cạnh ông lão.

Mặc dù kinh ngạc, Đồng Lôi vẫn ôm Đa Đa đi theo sau lưng Lục Tử Hiên.

"Cô bé, chúng ta lại gặp mặt?" Ông lão đứng lên, liếc nhìn Đồng Lôi ở sau lưng Lục Tử Hiên, trong mắt mỉm cười, một bộ dạng rất vui mừng.

"Ông cụ, sao ông lại ở chỗ này?" Đồng Lôi lễ phép hỏi một câu.

Ông lão đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó ảo não vỗ đầu một cái, hình như cô còn chưa biết thân phận của mình? Lúc trước gặp cô vẫn chưa nói qua với cô lai lịch của mình.

Lục Tử Hiên lập tức ôm bả vai Đồng Lôi: "Cái gì mà ông cụ, phải gọi là ông nội?"

Đồng Lôi hiển nhiên đã hồ đồ, có chút không biết làm sao nhìn hai người trước mặt: "Ông nội?" Lúc này cô mới phát hiện, thật ra Lục Tử Hiên và ông cụ trước mặt có một chút giống nhau, chẳng lẽ là. . . . .

Đa Đa được bảo mẫu ôm lên lầu ngủ.

Đồng Lôi và Lục Tử Hiên ngồi đối diện với ông cụ.

Bây giờ hình như cô đã hơi hiểu rõ, tại sao lúc đầu Lục Tử Hiên có thể tìm được hình của ông cụ, tại sao ông cụ lại đặc biệt quan tâm đến cô, còn có tại sao mình chỉ là một nhà thiết kế thời trang nhỏ lại có thể tham gia hoạt động ‘ tình yêu vĩnh cửu ’ lớn như vậy, bây giờ nghĩ lại, đều là do ông cụ này làm ra, chẳng lẽ ông chính là ông cụ trong truyền thuyết.

"Em yêu, ông ấy là ông nội của anh, nói đến chúng ta nên cảm ơn ông, nếu như không nhờ ông, chúng ta cũng không có ngày hôm nay." Lục Tử Hiên nhìn về mặt của cô, cũng biết cô căn bản đã đoán ra được, nhưng vẫn tượng trưng giới thiệu.

"Cô bé, thật vui khi gặp lại con lần nữa, sau này cũng không thể kêu là ông cụ nữa rồi, phải gọi là ông nội hiểu chưa?" Ông cụ vui mừng cầm tay nhau.

Đồng Lôi nhìn Lục Tử Hiên một cái, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: "Ông nội!"

"Tốt, tốt, tốt!" Lúc này trong biệt thự truyền ra một trận cười khoan khoái.

Sau một màn gặp mặt đơn giản, Lục Tử Hiên đưa Đồng Lôi trở về phòng, vừa vào cửa, Đồng Lôi liền xông vào hỏi: "Lục Tử Hiên, có phải anh đã biết từ trước hay không, sao em lại có cảm giác giống như mình bị một nhóm người của Lục gia xoay quanh vậy?"

Lục Tử Hiên ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trên người cô có mùi thơm ngát: "Không có, trước kia anh cũng rất nghi ngờ, sao ông cụ lại muốn gả em cho anh, hơn nữa khi đó thật sự là anh vô cùng tức giận, nhưng bây giờ anh rất cảm ơn ông nội, bởi vì anh thật sự rất hạnh phúc!" Lục Tử Hiên quay người của cô lại, con người đen nhánh lóe ra ánh sáng: "Em mất tích năm năm, ông nội rõ ràng biết em, lại làm anh khổ sở suốt năm năm, bởi vì ông nội muốn trừng phạt anh, nhưng anh vẫn muốn cảm ơn ông nội, nhờ ông nội, anh mới biết mình yêu em biết bao nhiêu."

Lục Tử Hiên nói, khiến Đồng Lôi cảm động rồi tỉnh rồi ngủ, bây giờ trong cô chỉ còn lại tình yêu dành cho anh, Lục Tử Hiên hôn lên môi của cô, lúc này hai người yêu thương nhau, ở nơi này gắn bó bên nhau thật chặt.

Trong phòng tràn ngập hơi thở mập mờ, mọi góc đều lưu lại dấu ấn yêu nhau của bọn họ.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, trên đất quần áo bừa bãi bị ném chung một chỗ, có thể tưởng tượng ra tình cảnh ở nơi này vào tối hôm qua như thế nào, trên giường lớn hai người ôm nhau thật chặt, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Rầm rầm!" Một loạt tiếng gõ cửa vang lên.

Đồng Lôi xinh đẹp tuyệt trần cau mày, sau đó tựa đầu vào thân thể ấm áp này, tiếp tục ngủ, nhưng người khác hình như cũng không muốn buông tha, bởi vì tiếng gõ cửa vẫn còn tiếp tục.

Lục Tử Hiên phiền não đứng dậy, nhìn gương mặt trong ngực thì nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, sau đó tức giận mở cửa, sững sờ một lúc khi thấy người trước mặt, ngay sau đó khoe miệng nổi lên một nụ cười nhàn nhạt, liền khom người ôm cậu nhóc lên: "Bảo bối, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

"Ba, Đa Đa ngủ rất ngon!" Cậu bé ngọt ngào hôn lên mặt anh một cái, sau đó liếc mắt nhìn Đồng Lôi trên giường: "Mẹ ngủ nướng, lêu lêu xấu hổ!"

Lục Tử Hiên nhẹ nhàng nheo cái mũi của cậu bé một cái: "Đúng vậy, mẹ xấu hổ, vậy con xuống tìm ông cố ăn cơm trước, ba kêu mẹ rời giường có được hay không?"

Cậu bé nghiêng đầu một chút, sau đó gật đầu một cái.

Lục Tử Hiên nhìn thân thể nhỏ bé đang nhảy nhót, lại nhìn gương mặt đang ngủ trên giường bên trong căn phòng một chút, nếu như có thể mãi hạnh phúc như vậy, đó chính là một cái kết cục hoàn mỹ của một chuyện tình.

Một lúc sau, Lục Tử Hiên mới đi đến bên cạnh giường.

Đa Đa com nước xong, liền bắt ông cụ phải kể chuyện xưa cho nó nghe, vừa thấy hai người Lục Tử Hiên, liền vui vẻ chạy tới: "Ba, mẹ!"

Ông cụ vừa thấy bọn họ đi xuống, lập tức đi tới, nói với Đồng Lôi: "Ồ chỗ này đã quen chưa? Thật ra thì các con không cần phải dậy sớm như vậy?"

Đồng Lôi vừa nghe ông nói thế, mặt lập tức đỏ lên.

Ngược lại Lục Tử Hiên vẫn không sao: "Ông nội, chúng con còn muốn đi những nơi khác, cho nên thức dậy sớm." Khi nói lời này, khoe miệng mang theo một nụ cười thần bí, kéo Đồng Lôi cùng nhau dùng bữa sáng.

Đồng Lôi không biết anh muốn đưa mình đi nơi nào, xe chạy rất nhanh ở trên đường phố, không biết lúc nào, Lục Tử Hiên đã dừng xe trước cửa một biệt thự, trong sân lại tràn ngập cây hoa anh đào, nếu hoa anh đào ở đây đều nở thì thật là đẹp biết bao, cánh hoa màu hồng bay đầy trời, suy nghĩ một chút liền cảm thấy tuyệt vời.

"Nơi này là nơi mà anh và Tiểu Mạt đã từng ở." Lục Tử Hiên nói từng câu từng chữ.

"Tiểu Mạt. . . .?" Đồng Lôi lẩm bẩm nói nhỏ, anh đưa cô tới nơi này làm gì? Tại sao lại muốn tới nơi này?

"Có lẽ nơi này đã từng là nguồn hạnh phúc của anh, nhưng bây giờ đã không còn, bởi vì anh đã có người anh yêu, anh không hy vọng che giấu em bất kỳ cái gì, cho nên anh đưa em cùng đi hủy bỏ những ký ức trước kia." Gương mặt của Lục Tử Hiên tràn đầy thâm tình: "Đồng Lôi, anh yêu em, năm năm trước đã yêu!"

Dưới một gốc cây hoa anh đào, anh khoét xuống lấy ra một cái hộp, bên trong có rất nhiều kỷ vật, anh muốn đốt ngay trước mặt Đồng Lôi, lại bị Đồng Lôi ngăn lại.

Lục Tử Hiên nghi ngờ nhú mày một cái, có chút không hiểu nhìn cô, Đồng Lôi nhẹ nhàng lấy kỷ vật trong hộp ra.

"Không có người nào không có kỷ niệm, cũng không có ai là hoàn mỹ, nếu như không có kỷ niệm, vậy người này cũng không hoàn chỉnh, người em cần là một Lục Tử Hiên hoàn chỉnh, mặc kệ trước kia anh như thế nào, chỉ cần sau này anh có thể yêu em thật nhiều là tốt rồi." Chạm rai ngẩng đầu lên, trông mắt đen sâu sắc tràn đầy hi vọng nhìn về đáy mắt của anh, nhẹ nhàng hỏi: "Lục Tử Hiên, anh hãy nói cho em biết, anh có thể không?"

"Lôi Lôi. . . .!" Lục Tử Hiên rơi nước mắt mỉm cười, đưa tay ôm cô thật chặt, "Anh nhất định sẽ yêu em thật nhiều, chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc. . . . .!"

"Lục Tử Hiên, cho tới bây giờ em cũng chưa nói cho anh biết, em thật sự rất yêu anh!" Khoe miệng Đồng Lôi khẽ nhếch lên một nụ cười, hạnh phúc ôm vòng eo của anh.

Trong chớp nhoáng này, hình như thấy cánh hoa màu hồng bay đầy trời. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.